C.C. Hunter

Shadow Falls

1
Născuta la miezul nopții

Capitolul 1

Să ştii că nu e deloc amuzant! ţipă tatăl ei. Chiar nu era amuzant, îşi spuse Kylie Galen, aplecându-se să caute ceva de băut în frigider.

De fapt situaţia era atât de lipsită de haz, încât îi venea să se strecoare printre borcanul cu muştar şi crenvurştii mucegăiţi şi să închidă uşa în urma ei ca să nu mai audă vocile mânioase care veneau din sufragerie. Părinţii ei se certau din nou.

Dar nu avea să dureze prea mult, îşi spuse ea. Aburul rece din frigider se strecură afară, pe uşa deschisă. Astăzi era ziua cea mare.

Kylie simţi că i se pune un nod în gât. Înghiţi în sec, înăbuşindu-şi emoţiile brute şi încăpăţânându-se să nu plângă.

Probabil că azi era cea mai proastă zi din viaţa ei. Şi în ultimul timp avusese parte din plin de zile proaste. Se alesese cu un obsedat care o urmărea, Trey hotărâse să se despartă de ea şi părinţii ei o anunţaseră că divorţează — mda, chiar că fuseseră nişte zile de rahat. Nici nu era de mirare că accesele de teroare nocturnă reveniseră în forţă.

— Ce-ai făcut cu chiloţii mei?

Vocea guturală a tatălui ei pătrunse în bucătărie, se strecură pe sub uşa frigiderului şi răsună pe lângă crenvurştii mucegăiţi.

Chiloţii? Kylie îşi lipi de frunte o doză rece de suc dietetic.

— Ce treabă am eu cu chiloţii tăi? întrebă mama ei pe tonul său atât de nonşalant.

Aşa era mama ei, nepăsătoare. Rece ca gheaţa.

Kylie se uită rapid pe fereastra bucătăriei, care dădea spre curtea interioară, unde o văzuse pe mama ei mai devreme. Zări o pereche de chiloţi albi de-ai tatălui ei atârnând pe jumătate afară din grătarul care încă fumega.

Minunat, n-am ce zice! Mama ei îi prăjise chiloţii pe grătar. Până aici! Kylie nu avea să mai mănânce niciodată ceva prăjit pe grătarul ăla!

Înghiţindu-şi lacrimile, Kylie îndesă doza de suc la loc pe raftul frigiderului, închise uşa şi se afişă în pragul sufrageriei. Poate dacă o vedeau, nu s-ar mai fi purtat ca nişte puşti imaturi şi ar fi lăsat-o pe ea să fie copilul.

Tatăl ei stătea în mijlocul camerei. Strângea în mână o pereche de chiloţi. Mama ei era tolănită pe canapea şi sorbea calmă din ceaiul fierbinte.

— Tu trebuie să te cauţi la cap! ţipă el la mama ei.

Doi-zero pentru tata, îşi spuse Kylie în sinea ei. Mama ei chiar avea nevoie de ajutor. Aşa că de ce era Kylie cea care trebuia să stea pe canapeaua unui psihiatru de două ori pe săptămână?

Şi de ce tatăl ei — despre care toată lumea zicea că-l avea la degetul mic — trebuia să se mute azi şi să o abandoneze?

Nu-l învinovăţea că voia să o părăsească pe mama ei, alias Regina Gheţurilor. Dar de ce nu o lua şi pe ea cu el? I se puse iar un nod în gât.

Tatăl ei se întoarse şi o văzu, apoi se duse glonţ înapoi în dormitor, evident, ca să împacheteze şi restul lucrurilor

— mai puţin chiloţii, care în momentul acela fumegau pe grătarul aflat în curtea din spatele casei.

Kylie rămăsese locului, holbându-se la mama ei, care studia nestingherită dosarele de serviciu, de parcă ar fi fost *o zi* ca oricare alta.

Fotografiile înrămate cu Kylie şi tatăl ei care atârnau pe peretele de deasupra canapelei îi atraseră atenţia şi simţi cum o podidesc lacrimile. Pozele fuseseră făcute în excursiile anuale în care plecau amândoi, tată şi fiică.

— Trebuie să faci ceva, o imploră Kylie.

— Cum ar fi ce? întrebă mama ei.

— Să-l faci să se răzgândească. Să-i spui că-ţi pare rău că i-ai pus chiloţii pe grătar. *Că-ţi pare rău că prin vene îţi curge apă rece ca gheaţa în loc de sânge.* Orice, nu-mi pasă ce, dar nu-l lăsa să plece!

— Tu nu înţelegi.

Şi, uite-aşa, mama ei, lipsită de orice sentiment, îşi îndreptă din nou atenţia spre dosare.

Chiar atunci, tatăl ei, cu valiza în mână, traversă în grabă sufrageria. Kylie se duse după el şi îl urmă afară, în căldura înăbuşitoare a după-amiezii din Houston.

— Ia-mă cu tine, imploră ea, fără să-i pese că o vedea că plânge. Poate că lacrimile aveau să o ajute. Odinioară, obţinea orice voia de la el dacă plângea. Nu mănânc mult, se smiorcăi ea, încercând să facă o glumă.

El clătină din cap, dar, spre deosebire de mama ei, cel puţin în ochi i se citeau emoţiile.

— Tu nu înţelegi. *Tu nu înţelegi.*

— De ce spuneţi mereu asta? Am şaisprezece ani. Dacă nu înţeleg, atunci explicaţi-mi! Spuneţi-mi marele secret şi să terminăm odată!

Tatăl ei lăsase privirea în pământ de parcă dădea un test la şcoală şi-şi scrisese răspunsurile pe bombeul pantofilor. Oftă şi ridică ochii.

— Mama ta... are nevoie de tine.

— Are nevoie de mine? Faci mişto de mine? Nici măcar nu mă vrea.

Ca şi tine.

Faptul că-şi dăduse seama de acest lucru îi tăie respiraţia. El chiar nu o voia.

Îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi atunci îl văzu din nou. Nu pe tatăl ei, ci pe Nea Soldatul, alias tipul care o urmărea. Stătea pe trotuarul de vizavi şi era îmbrăcat cu aceleaşi ţoale de armată ca şi până atunci. Părea că doar ce ieşise dintr-unul din filmele despre Războiul din Golf care îi plăceau atât de mult mamei sale. Doar că nu trăgea cu arma şi nici nu sărea în aer, ci încremenise pe loc şi se holba la Kylie cu nişte ochi trişti, dar foarte înfricoşători.

Kylie observase că o urmărea de câteva săptămâni. Nu-i adresase niciun cuvânt şi nici ea lui. Dar în ziua în care i-l arătase mamei ei, şi ea nu-l văzuse... ei bine, atunci lumea lui Kylie se răsturnase cu susul în jos. Mama ei credea că era o invenţie a ei ca să atragă atenţia sau, şi mai rău, că ea, Kylie, pierdea legătura cu realitatea. Era adevărat, accesele de teroare nocturnă care o chinuiseră când era mică reveniseră mai crunte ca niciodată. Mama ii spusese că psihiatrul putea să o ajute să le vină de hac, dar cum putea să facă asta dacă nici măcar nu şi le mai ? Ştia doar că fuseseră urâte. Suficient de urâte încât să o facă să se trezească din somn ţipând.

Lui Kylie venea să ţipe şi acum. Îi venea să strige după tatăl ei să se întoarcă şi să se uite şi el, drept dovadă că nu-şi

pierduse minţile. Sau, cel puţin, dacă tatăl ei îl vedea pe urmăritor, nici el şi nici mama ei nu ar mai fi obligat-o să o ducă la psihiatru. Nu era drept. Dar viaţa nu era dreaptă, aşa cum îi reamintea deseori mama ei.

Însă, când fata se uită din nou, el dispăruse. Nu Nea Soldatul, ci tatăl ei. Se întoarse spre alee şi îl văzu îndesându-şi valiza pe bancheta din spate a maşinii lui, un Mustang roşu decapotabil. Mamei ei nu-i plăcuse niciodată maşina asta dar el era înnebunit după ea.

Kylie alergă la maşină.

— O s-o pun pe bunica să stea de vorbă cu mama. O să rezolve ea...

Nici nu apucă să termine ce voia să spună, că îşi aminti de celalalt eveniment nefericit din viaţa ei care se abătuse asupra lor din senin.

Acum nu mai putea să mai alerge la bunica să-i rezolve problemele. Pentru că bunica murise. Plecase pe lumea cealaltă. Imaginea bunicii zăcând rece în coşciug îi apăru

în minte şi i se puse din nou un nod în gât.

Expresia de pe chipul tatălui ei se transformă în îngrijorare părintească, aceeaşi expresie care o făcuse pe Kylie să aterizeze în cabinetul psihiatrului în urmă cu trei săptămâni.

— N-am nimic. Doar că am uitat.

Uitase pentru că amintirea era prea dureroasă. Simţi o lacrimă singuratică rostogolindu-i-se pe obraz.

Tatăl ei veni spre ea şi o îmbrăţişa. Îmbrăţişarea dură mai mult decât de obicei, dar tot se termină prea repede. Cum să-i dea drumul? Cum putea el s-o părăsească?

Braţele lui se desprinseră de ea şi o dădu pe Kylie la o parte.

— Când ai nevoie de mine, nu trebuie decât să pui mâna pe telefon, scumpo!

Ştergându-şi lacrimile şi urând slăbiciunea care o făcea să se smiorcăie, privi cum maşina decapotabilă roşie a tatălui ei se făcea din ce în ce mai mică, pe măsură ce se îndepărta în huruitul motorului. Voia să fie singură în camera ei, aşa că o luă la fugă înăuntru. Apoi îşi aduse aminte şi se uită din nou vizavi, ca să vadă dacă Nea Soldatul dispăruse aşa cum făcea de obicei, ca prin magie.

Nu. Era tot acolo. O urmărea şi nu-şi dezlipea ochii de la ea. Asta o enerva şi, în acelaşi timp, o băga în sperieţi. Din cauza lui trebuia să meargă la psihiatru.

Atunci doamna Baker, vecina ei mai în vârstă, ieşi din casă şi se îndreptă alene spre cutia poştală. Îi zâmbi lui Kylie, dar bătrâna bibliotecară nu aruncă nici măcar o privire către Nea Soldatul, care i se instalase pe peluză, nici măcar atunci când o despărţea de el doar o jumătate de metru.

Ciudat!

Era atât de ciudat, încât Kylie simţi un fior straniu străbătându-i şira spinării, aidoma celui pe care-l avusese la înmormântarea bunicii.

Ce naiba se întâmpla?

Capitolul 2

O oră mai târziu, Kylie cobora scările cu rucsacul şi poşeta pe umăr. Se întâlni cu mama ei la intrare.

— Te simţi bine?

Cum aş putea să mă simt bine?

— De murit n-o să mor, răspunse Kylie. Ceea ce nu putea să spună şi despre bunica ei. Chiar atunci, îi apăru în faţa ochilor imaginea bunicii ei, machiată de cei de la casa mortuară cu un fard de pleoape albastru strident. *De ce nu mi l-ai şters?* Kylie aproape că o auzea pe bunica ei întrebând-o.

Afectată de imagine, Kylie o privi din nou pe mama ei. Aceasta se uita lung la rucsacul ei şi se încruntă.

— Unde pleci? întrebă ea.

— Ai zis că am voie să dorm peste noapte la Sara. Sau erai prea ocupată să-i arzi chiloţii tatei ca să-ţi mai aduci aminte?

Mama ei ignoră comentariul referitor la chiloţii puşi pe grătar.

— Ce aveţi de gând să faceţi diseară?

— Mark Jameson dă o petrecere de sfârşit de an şcolar. Kylie n-avea însă chef să sărbătorească evenimentul.

Din cauză că Trey o părăsise şi părinţii ei divorţau, vara lui Kylie se cam ducea pe apa sâmbetei. Şi, judecând după cum mergeau lucrurile în continuare, avea să se tot ducă.

— O să fie şi părinţii lui acasă? întrebă mama şi ridică din sprânceana ei neagră.

Kylie tresări în sinea ei, dar nu lăsă să se vadă nimic. Nici măcar nu clipi.

— Ca întotdeauna, nu ştii?

Bun, deci minţise. În mod normal, Kylie nu se ducea la petrecerile organizate de Mark Jameson chiar din această cauză, dar, la naiba, uite unde ajunsese fiindcă fusese fată cuminte. Merita şi ea să se distreze puţin, nu?

În plus, şi mama ei minţise când tatăl ei o întrebase de chiloţii lui.

— Şi dacă visezi din nou urât? Mama ei o atinse pe braţ.

Fusese o atingere rapidă. Asta era cam tot ce primea Kylie de la ea în ultimul timp. Fără îmbrăţişările lungi ale tatălui său. Fără excursii mamă-fiică. Doar răceală şi atingeri grăbite. Chiar şi când murise bunica, mama mamei sale, Kylie nu fusese îmbrăţişată de mama ei şi atunci ea chiar avusese nevoie de o îmbrăţişare. Dar tatăl ei fusese cel care o strânsese în braţe şi o lăsase să îl păteze cu rimel pe sacou. Şi acum tata plecase, cu toate sacourile lui.

Trăgând o gură de aer în piept, Kylie strânse mai tare poşeta.

— Am avertizat-o pe Sara că s-ar putea să mă trezesc

ţipând ca din gură de şarpe şi ea a zis că o să-mi înfigă în mână o cruce de lemn şi o să mă oblige să mă întorc în pat.

— Poate că ar trebui să ascunzi toate obiectele ascuţite înainte să te culci.

Mama ei schiţă un zâmbet.

— Aşa o să fac.

Preţ de o secundă, Kylie îşi făcu griji că o lăsa singură chiar în ziua în care plecase tatăl ei. Dar pe cine credea ea că păcăleşte? Mama ei avea să fie bine-mersi. Nimic nu o mişca pe Regina Gheţurilor. Înainte să iasă pe uşă, Kylie aruncă o privire pe fereastră să se asigure că nu avea să fie atacată de un tip îmbrăcat în ţoale de militar.

Văzând că în curte nu era nimeni care să o urmărească, Kylie ieşi in fugă pe uşă, sperând că petrecerea din noaptea aceea avea să o ajute să uite de problemele ei.

— Poftim. Nu trebuie să şi bei, ţine-o doar în mână.

— Sara Jetton îi îndesă în mână o bere şi o luă din loc. Kylie strânse sticla rece ca gheaţa. Stătea înghesuită la un loc cu cel puţin treizeci de puşti, toţi îngrămădiţi în sufragerie şi vorbind în acelaşi timp. Aruncând o privire în jur şi îşi dădu seama că pe majoritatea îi cunoştea de la şcoală. Soneria de la uşă se auzi din nou. În mod evident, aici trebuia să te afli în seara asta.

Şi, potrivit tuturor puştilor de la liceul ei, chiar aşa era. Jameson, un tip din clasa a douăsprezecea ai cărui părinţi nu păreau să dea doi bani pe ce făcea el, organiza unele dintre cele mai nebuneşti petreceri din oraş.

Zece minute mai târziu, când Sara tot nu se vedea nicăieri, petrecerea era deja în toi. Păcat că ea nu avea chef să danseze. Se încruntă la sticla de bere pe care o ţinea în mână.

Cineva dădu peste ea şi berea i se vărsă pe piept şi se scurse în decolteul bluzei albe.

— La naiba!

— Oh, îmi cer scuze, spuse persoana în cauză.

Kylie ridică privirea şi se uită în ochii căprui şi blânzi ai lui John şi încercă să zâmbească. Fireşte că nu-i venea prea greu să-i zâmbească şi să se poarte frumos cu un tip drăguţ, care întrebase de ea la şcoală. Dar nici nu putea să fie prea încântată, fiindcă John era prieten cu Trey.

— Nu face nimic, spuse ea.

— Îţi aduc altă bere, se oferi el şi o luă din loc, părând emoţionat.

— Chiar nu e nicio problemă, strigă Kylie după el, dar băiatul nu o auzi din cauza muzicii şi a murmurului de voci din încăpere.

Soneria se auzi din nou. Nişte puşti îşi schimbară poziţia şi Kylie reuşi să vadă uşa. Mai exact, îl văzu pe Trey intrând. Lângă el — sau, mai degrabă, lipită de el — păşea ţanţoş noua lui paţachină.

— Minunat!

Kylie se roti pe călcâie, dorindu-şi să se poată teleporta în Tahiti sau, şi mai bine, acasă — mai ales dacă ar fi fost şi tatăl ei acolo.

Printr-o fereastră care dădea în spatele casei, Kylie o observă pe Sara în curtea interioară şi o zbughi imediat spre ea.

Sara o văzu. Probabil că văzuse panica pe faţa lui Kylie, căci veni alergând în întâmpinarea ei.

— Ce s-a întâmplat:

— Trey şi paţachina lui sunt aici.

— Şi care-i problema? Arăţi trăsnet. Du-te şi flirtează cu unul şi cu altul şi fă-l să-i pară rău. Kylie îşi dădu ochii peste cap.

— Nu vreau să stau aici şi să-i văd pe Trey şi pe tipa aia cum o chema-o, giugiulindu-se.

— Deja au început? întrebă Sara.

— Nu încă, dar dacă-i dai o bere lui Trey, nu se gândeşte decât la cum să-i dea mai repede chiloţii jos unei fete. Am fost şi eu în situaţia asta.

— Relaxează-te! Sara arătă spre masă. Gary a adus nişte cocktailuri Margarita. Bea şi tu unul şi o să te simţi mai bine.

Kylie îşi muşcă buza ca să nu ţipe că nu avea cum să se simtă bine. Viaţa ei era de tot rahatul.

— Hei, o înghionti Sara. Ştim amândouă că tot ce trebuie să faci ca să-l determini pe Trey să se întoarcă la tine e să-l înşfaci şi să-l duci sus, la etaj. Încă e nebun după tine. M-a căutat azi înainte să plec de la şcoală şi m-a întrebat de tine.

— Ştiai că o să vină?

Senzaţia că fusese trădată o făcea să-şi piardă şi fărâma de echilibru mintal care îi mai rămăsese.

— Nu eram sigură. Dar calmează-te!

Să se calmeze? Kylie se uită la prietena ei cea mai bună şi-şi dădu seama cât se schimbaseră în ultimele luni. Nu era doar firea petrecăreaţă a Sarei sau faptul că îşi pierduse virginitatea. OK, poate că erau şi lucrurile astea, dar părea să fie mai mult de atât.

Cum ar fi bănuiala că Sara ardea de nerăbdare să o zorească să intre şi ea în rândul tipelor petrecăreţe care şi-au pierdut virginitatea. Dar ce putea să facă ea dacă berea i se părea că are gust de pipi de câine? Sau dacă ideea de a face sex nu o atrăgea deloc?

OK, asta era o minciună, de fapt sexul o atrăgea. Când se giugiulise cu Trey, Kylie fusese tentată, cu adevărat tentată să-i cedeze, dar îşi adusese aminte de ce vorbise cu Sara, cum că prima dată trebuie să fie ceva special.

Apoi îşi aminti cum Sara cedase „nevoilor" lui Brad — care era dragostea vieţii ei — şi totuşi, la două săptămâni după ce-i cedase, iubirea vieţii ei o părăsise. Deci ce era aşa de special?

De atunci, Sara se întâlnise cu alţi patru tipi şi se culcase cu doi dintre ei. Acum, Sara nu mai spunea că sexul e ceva special.

— Uite, ştiu că-ţi faci griji pentru părinţii tăi, spuse Sara. Şi tocmai de-asta trebuie să te relaxezi şi să te distrezi. Sara îşi dădu părul lung şi şaten după ureche. O să-ţi aduc o Margarita şi-ţi garantez că o să-ţi placă la nebunie.

Sara o zbughi spre masă, trecând prin mulţime. Kylie se luă şi ea după Sara, dar dădu cu ochii de Nea Soldatul, care arăta la fel de înfricoşător şi straniu ca întotdeauna, stând lângă grupul băutorilor de Margarita.

Kylie se întoarse brusc, pregătită să o ia la fugă, dar se lovi de pieptul unui tip şi, fir-ar să fie, de data asta sări şi mai multă bere din sticlă şi i se vărsă exact între sâni

— Mişto de tot! Ţâţele o să-mi miroasă acum a fabrică de bere.

— Visul oricărui tip, rosti vocea masculină răguşită. Îmi cer scuze.

Recunoscu vocea lui Trey înainte să-i vadă umerii *laţi* sau să-i simtă mirosul masculin, unic. Pregătindu-se pentru durerea pe care avea să o simtă când îl vedea, Kylie ridică privirea.

— Nu-i nimic. A făcut-o şi John înaintea ta.

Încerca să nu se holbeze la părul lui de un blond nisipiu, care îi cădea pe frunte, sau la ochii verzi, care păreau să o ademenească să se apropie şi mai mult de el, sau la gura care o ispitea să se aplece şi să-şi lipească buzele de ale lui.

— Deci e adevărat. Trey se încruntă.

— Ce să fie? întrebă ea.

— Că te-ai pus pe felie cu John.

Kylie cântări dacă să-l mintă. Gândul că asta avea să-l doară o atrăgea. O atrăgea atât de mult, încât îi amintea de jocurile prosteşti pe care le jucaseră părinţii ei în ultima vreme. Nu, n-avea să se coboare la nivelul lor de „adulţi".

— Nu m-am pus pe felie cu nimeni, răspunse ea şi se întoarse să plece.

Trey o apucă de braţ. Atingerea lui, senzaţia pe care i-o dădea mâna lui caldă pe cotul ei, îi trimise săgeţi direct în inimă. Şi stând atât de aproape de el, mirosul lui curat, de bărbat, îi umplea nările. O, Doamne, era înnebunită după mirosul lui!

— Am auzit de bunica ta, spuse el. Şi Sara mi-a povestit că părinţii tăi divorţează. Nici nu ştii ce rău îmi pare, Kylie.

Plânsul îi stătea în gât. Kylie nu mai avea prea mult până să se lipească de pieptul lui cald şi să-l implore să o strângă în braţe. Nicio senzaţie nu era mai plăcută ca braţele lui Trey cuprinzând-o. Dar atunci o văzu pe tipă, jucăria sexuală a lui Trey, care ieşea cu două beri în mână. În mai puţin de cinci minute, Trey urma să încerce să-i dea chiloţii jos. Şi, judecând după bluza mult prea decoltată şi fusta mult prea scurtă pe care le purta fata, se părea că nu va fi nevoit să depună prea mult efort.

— Mersi, mormăi Kylie şi se îndreptă spre Sara.

Din fericire, Nea Soldatul pesemne nu agrea cocktailurile Margarita şi plecase.

— Poftim.

Sara îi luă berea din mână şi o înlocui cu o Margarita. Băutura cu gheaţă părea nefiresc de rece. Kylie se aplecă spre Sara şi îi şopti:

— N-ai văzut un tip ciudat care stătea aici acum un minut? Unul care era îmbrăcat în nişte haine stranii de militar?

Sara ridică mirată din sprâncene.

— Câtă bere ai băut? Râsul ei umplu aerul nopţii.

Kylie strânse mai tare paharul rece, îngrijorată că îşi pierdea minţile. Să mai bage şi nişte alcool în ea nu părea o idee prea bună.

O oră mai târziu, când trei poliţişti intrară în curtea din spate şi îi aliniară pe toţi la poartă, Kylie încă mai ţinea în mână paharul cu Margarita, din care nici nu gustase.

— Haideţi, copii! îi îndemnă unul dintre poliţişti. Cu cât vă ducem mai repede la secţie, cu atât mai repede putem să vă chemăm părinţii să vă ia.

În acel moment, Kylie avu certitudinea că viaţa ei se ducea tot mai repede pe apa sâmbetei.

— Unde e tata? o întrebă Kylie pe mama ei când aceasta intră în secţia de poliţie. Eu pe el l-am sunat.

Când ai nevoie de mine, nu trebuie decât să pui mâna pe telefon, scumpo! Nu-i spusese el aşa? Aşa că de ce nu era aici ca să-şi ia scumpetea?

Mama ei îşi miji ochii verzi.

— Şi el m-a sunat pe mine.

— Eu voiam să vină tata, insistă Kylie.

Nu, de fapt, avea nevoie de tatăl ei, îşi spuse, şi ochii i se împăienjeniră din cauza lacrimilor. Avea nevoie de o îmbrăţişare, de cineva care să o înţeleagă.

— Nu obţii mereu ce vrei, mai ales când... Dumnezeule, Kylie, cum ai putut să faci asta?

Kylie îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— N-am făcut nimic. Nu ţi-au spus poliţiştii? Am mers în linie dreaptă, mi-am dus arătătorul la nas şi am zis chiar şi alfabetul invers. N-am făcut nimic.

— Au găsit droguri acolo, rosti scurt mama ei.

— Dar nu mă drogam.

— Şi ştii ce *nu* au găsit în schimb, domnişorico? Mama ei îndreptă un deget spre ea. Nici urmă de părinţi. M-ai minţit.

— Poate că semăn prea mult cu tine, izbucni Kylie. Încă nu se dezmeticise după şocul provocat de absenţa

tatălui ei. Ştia doar cât de supărată fusese. De ce nu venise?

— Ce vrei să spui, Kylie?

— I-ai zis tatei că nu ştii ce s-a întâmplat cu chiloţii lui. Dar doar ce-i flambasei pe grătar.

În ochii mamei se citi vina. Clătină din cap.

— Doamna dr. Day are dreptate.

— Ce legătură are psihiatra mea cu ce s-a întâmplat în seara asta? întrebă Kylie. Nu-mi spune că ai sunat-o! Doamne sfinte! Mamă, dacă îndrăzneşti să o aduci aici, de faţă cu toţi prietenii mei...

— Nu, nu e aici. Dar nu e vorba doar despre ce s-a întâmplat în seara asta. Trase aer în piept. Nu pot s-o fac singură.

— Ce să faci? întrebă Kylie şi simţi ceva ciudat în stomac.

— Te înscriu la o tabără de vară.

— Ce tabără? Kylie îşi strânse poşeta la piept. Nu, nu vreau să merg în nicio tabără!

— Aici nu e vorba de ce vrei tu. Mama ei îi făcu semn să iasă pe uşă. E vorba de ce ai nevoie. E o tabără pentru copiii cu probleme.

— Pentru copiii cu probleme? Ai luat-o razna? Eu nu am nicio problemă! insistă Kylie.

Cel puţin nu genul de probleme care s-ar rezolva cu mersul într-o tabără. Cumva, Kylie bănuia că mersul în tabără nu avea să-l aducă pe tatăl ei acasă, nici să-l facă să dispară pe Nea Soldatul şi nici să i-l înapoieze pe Trey.

— Zici că n-ai nicio problemă? Serios? Atunci ce caut eu la secţia de poliţie în miez de noapte, să îmi iau acasă fiica de şaisprezece ani? O să te duci în tabără. O să te înscriu mâine. Nu mai încape loc de discuţii.

Eu nu mă duc nicăieri, îşi repeta Kylie încontinuu în timp ce ieşeau din secţia de poliţie.

Poate că mama ei era nebună de legat, dar nu şi tatăl ei. El n-ar lăsa-o pur şi simplu pe femeia asta să o trimită într-o tabără cu o şleahtă de tineri delincvenţi. N-ar lăsa-o.

Nu-i aşa?

Capitolul 3

Trei zile mai târziu, Kylie, cu valiza în mână, stătea în parcarea de la YMCA[1], unde tinerii delincvenţi erau îmbarcaţi în câteva autobuze care urmau să-i ducă în tabără. Nu-i venea să creadă nici de-a naibii că era acolo.

Mama ei chiar făcea ce-şi propusese. Şi tatăl ei o lăsa.

Kylie, care nu luase niciodată mai mult de două înghiţituri de bere, care nu pusese nici măcar o ţigară în gură, ca să nu mai zică de iarbă, urma să fie trimisă într-o tabără pentru copiii-problemă.

Mama ei întinse mâna şi o atinse pe braţ.

— Cred că te strigă.

Oare mama ei ar fi putut să se descotorosească de ea mai repede de-atât? Kylie se feri de atingerea ei. Era atât de furioasă şi rănită, încât nu mai ştia cum să reacţioneze. Implorase, venise cu argumente, plânsese, dar nimic nu funcţionase. Acum urma să plece în tabără. Nu-i convenea deloc, dar nu avea ce să facă.

Fără să-i adreseze mamei niciun cuvânt şi jurându-şi că nu avea să plângă în faţa zecilor de puşti, Kylie îşi scoase pieptul în faţă şi o porni spre autobuz, luându-se după femeia care avea o pancartă pe care scria: *Tabăra Shadow Falls.*

Iisuse! Oare în ce gaură de iad era trimisă?

Când urcă în autobuz, cei opt sau nouă puşti care erau deja înăuntru ridicară capul şi se uitară lung la ea. Kylie simţi o senzaţie ciudată în piept şi o străbătură fiori stranii, în toată viaţa ei de şaisprezece ani nu simţise mai mult nevoia să se întoarcă şi să o ia la sănătoasa ca în acel moment.

---

[1] Asociaţia Tinerilor Creştini (n. tr.).

Se abţinu cu greu să nu o ia la fugă, apoi întâlni privirile unor... *O, Doamne,poţi să le spui ciudaţi?*

O fată avea părul vopsit în trei culori — roz, verde-lămâie şi negru tăciune. Alta era toată în negru — ruj negru, fard de pleoape negru, pantaloni negri şi un bluzon negru. Oare stilul emo nu se demodase? Ce sfaturi vestimentare urna fata asta? Nu citise şi ea că era din nou la modă să te îmbraci colorat? Că albastrul îi luase locul negrului?

Şi mai era şi băiatul care stătea în faţă. Avea cercei în ambele sprâncene. Kylie se aplecă să se uite pe fereastră, să vadă dacă o mai putea zări pe mama ei. În mod sigur, dacă mama ei i-ar vedea pe tipii ăştia, şi-ar da seama că locul ei nu era aici.

— Stai jos, spuse cineva şi păşi în spatele ei.

Kylie se întoarse şi o văzu pe şoferiţă. Deşi nu observase mai devreme, acum îşi dădu seama că până şi aceasta arăta puţin ciudat. Părul ei gri cu reflexe movulii îi stătea zbârlit, ca o cască de fotbal. Kylie nu o învinovăţea că-şi mai tapase puţin părul. Femeia era scundă de înălţime.

Semăna cu un spiriduş. Kylie se uită în jos, la picioarele ei, aproape aşteptându-se să o vadă încălţată cu nişte ghete *verzi. Dar nu era aşa.*

Apoi aruncă o privire rapidă spre bord. Cum avea femeia să conducă autobuzul?

— Hai, spuse femeia. Trebuie să vă duc acolo până la prânz, aşa că mişcaţi-vă.

Cum toţi ceilalţi în afară de Kylie îşi ocupaseră locurile, presupuse că femeia i se adresa ei. Mai făcu un pas. Avea senzaţia că viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel.

— Poţi să stai lângă mine, spuse cineva. Băiatul avea părul blond şi creţ, chiar mai blond decât al lui Kylie, dar ochii care

o priveau pe furiş erau atât de închişi la culoare, încât păreau negri. Băiatul bătu cu palma în scaunul de lângă el. Kylie se strădui să nu se holbeze la el, dar combinaţia blond-negru i se părea stranie. Apoi tipul ridică din sprâncene, de parcă... de parcă dacă se aşeza lângă el însemna că erau şanse să se giugiulească sau ceva de genul.

— Mă descurc, mersi. Kylie făcu câţiva paşi, trăgând valiza după ea.

Bagajul i se înţepeni între rândurile de scaune, în dreptul blondului, şi Kylie întoarse capul să vadă unde se prinsese şi să-l deblocheze.

Privirea ei o întâlni pe a lui şi i se tăie respiraţia. Băiatul blond avea acum... ochi verzi. Nişte ochi de un verde foarte intens. Cum era posibil aşa ceva?

Kylie înghiţi în sec şi se uită la mâinile lui. Se gândea că poate ţinea o cutie pentru lentile de contact şi şi le schimbase. Dar nu avea nimic în mână.

Băiatul ridică din nou din sprâncene şi, când Kylie realiză că rămăsese cu ochii la el, trase cu putere de valiză şi o deblocă.

Cutremurându-se, înainta spre scaunul pe care şi-l alesese. Înainte să se întoarcă şi să se aşeze, mai observă un băiat în spate. Nu era nimeni lângă el. Avea părul şaten-deschis, cu cărare într-o parte, şi bretonul îi venea chiar deasupra sprâncenelor negre şi ochilor verzi. Un verde normal, doar că tricoul albastru decolorat pe care-l purta îi scotea ochii în evidenţă.

O salută dând din cap. De data asta, nu era nimic ciudat, slavă Domnului! Cel puţin exista o persoană normală în tot autobuzul în afară de ea.

Kylie se aşează şi îi mai aruncă o privire blondului. Dar el nu se uita la ea, aşa că nu văzu dacă ochii lui aveau din nou culoarea aceea ciudată. Atunci observă şi că tipa vopsită în trei culori ţinea ceva în mână.

Respiraţia i se tăie din nou. Fata avea în mână o broască râioasă. Nu o broscuţă — cu care n-ar fi avut o problemă —, ci un broscoi în toată regula. Un broscoi imens care orăcăia. Ce fel de fată îşi vopsea părul în trei culori şi căra cu ea în tabără un broscoi? Doamne sfinte, poate că era o broască-drog, una dintre cele pe care le ling unii ca să se drogheze. Aflase despre ele dintr-o porcărie de emisiune de la televizor despre infractori, dar avusese mereu impresia că inventaseră chestia asta. Nu ştia ce era mai rău: să ungi un broscoi ca să te droghezi sau să-l cari cu tine peste tot doar ca să pari un ciudat.

Îşi puse valiza pe scaunul de alături, ca nimeni nu simtă nevoia să se aşeze lângă ea. Kylie oftă adânc şi se uită pe fereastră. Autobuzul se pusese în mişcare, deşi Kylie încă nu înţelegea cum ajungea şoferiţa la pedale.

— Ştii cum ne spun ei?

Vocea veni dinspre bancheta unde stătea fata cu broscoiul.

Kylie nu credea că vorbea cu ea, dar întoarse totuşi capul în direcţia ei. Cum fata se uita fix la ea, Kylie se gândi că era posibil să se înşele.

— Cine? întrebă Kylie, încercând să nu pară nici prea prietenoasă şi nici prea nesuferită.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i scoată din sărite pe ciudaţii ăştia.

— Puştii care pleacă în celelalte tabere. În Fallen sunt vreo şase tabere pe o rază de cinci kilometri.

Folosindu-şi ambele mâini, îşi dădu părul multicolor pe spate şi rămase aşa câteva secunde.

Atunci Kylie observă că fata îşi pierduse broscoiul. Şi nu se vedea nicio cuşcă sau ceva asemănător unde ar fi putut să îl bage.

Super! Probabil că avea să-i sară un ditamai broscoiul de drogat în poală. Nu era vorba că broscoii o speriau sau ceva de genul. Doar că nu voia să sară pe ea.

— Ne spun capete seci, răspunse fata.

— De ce?

Kylie îşi sui picioarele pe scaun, în caz că vreo broască ar fi ţopăit pe lângă ea.

— Înainte, tabăra se numea Pârâul Oaselor, răspunse fata. Din cauza oaselor de dinozauri care au fost găsite acolo.

— Ha! exclamă blondul. Ne mai spun şi măciucari. Dinspre celelalte scaune răsunară hohote de râs.

— De ce vi se pare amuzant? întrebă fata îmbrăcată din cap până-n picioare în negru.

Avea un ton atât de sobru, încât Kylie se înfiora.

— Nu ştii ce e un măciucar? întrebă Blondinul. Dacă vii lângă mine, îţi arăt eu.

Când se întoarse spre ea, Kylie îi văzu din nou ochii. Măiculiţă! Acum erau aurii. Aveau lucirea aurie stridentă din ochii unei feline. Lentile de contact, îşi dădu seama Kylie. Sigur purta nişte lentile ciudate, care îi făceau ochii să se schimbe aşa.

Tipa emo se ridică, de parcă ar fi avut intenţia să se ducă să se aşeze lângă blond.

— Nu o face! spuse tipa cu broscoiul, care acum nu mai avea animalul în poală şi care se scula în picioare.

Ieşind pe interval, se aplecă şi îi şopti ceva la ureche tipei emo.

— Scârbos! Tipa emo se trânti din nou pe scaunul ei. Apoi se uită spre blond şi îndreptă un deget spre el. Era dată cu ojă neagră. Nu ţi-ai dori să mă scoţi din sărite. Mănânc chestii mai mari decât tine la miezul nopţii.

— A pomenit cineva ceva de miezul nopţii? se auzi o voce din spatele autobuzului.

Kylie se întoarse să vadă cine vorbise.

Altă fată, pe care Kylie nici nu o observase, sări de pe scaun. Avea părul negru tăciune şi purta ochelari de soare aproape la fel de întunecaţi ca părul. Însă ceea ce o făcea să arate aşa de nefiresc era tenul ei. Alb. Alb ca varul.

— Ştiţi de ce-au schimbat numele taberei în Shadow Falls[2]? întrebă fata cu broscoiul.

— Nu, răspunse cineva din faţa autobuzului.

— Datorită legendei amerindiene care spune că, la amurg, dacă stai sub cascadă, poţi să vezi spiritele îngerilor morţii dansând.

Îngerii morţii dansând? Ce au păţit tipii ăştia?

Kylie se întoarse brusc. Era oare un coşmar? Poate chiar un episod dintr-un acces de teroare nocturnă care o chinuia atât de des? Se aşeză mai bine pe scaunul capitonat şi încercă să se concentreze ca să se trezească din vis, aşa cum o învăţase dr. Day.

Concentrează-te! Concentrează-te! Inspiră adânc, pe nas, şi expiră pe gură — în timp ce-şi repeta cu voce monotonă: *E doar un vis, nu e adevărat, nu e adevărat.*

---

2 Cascada Umbrelor (n. tr.).

Ori nu dormea, ori şi ea, şi puterea ei de concentrare o luaseră razna şi a naibii să fie dacă nu-şi dorea din tot sufletul să se fi urcat în alt autobuz. Refuzând încă să-şi creadă ochilor, se uită în jur, la ceilalţi. Blondinul o privi, şi ochii lui era acum iar negri.

Te ia cu fiori, nu alta! Oare nimic din ce se întâmpla aici nu i se mai părea total ieşit din comun şi altcuiva din autobuz?

Se întoarse din nou şi se uită la băiatul pe care îl considera cel mai normal. Ochii lui verzi şi catifelaţi, care îi aminteau de Trey, îi întâlniră pe ai ei şi ridică din umeri. Kylie nu ştiu cum să interpreteze acest gest, dar el nu părea să fie la fel de tulburat de tot ce se întâmpla. Ceea ce, într-o mică măsură, îl făcea la fel de ciudat ca restul.

Kylie se întoarse, luă telefonul mobil din geantă şi începu să-i scrie un mesaj Sarei.

Ajutor! Sunt prizonieră într-un autobuz cu nişte ciudaţi! Şi când spun ciudaţi, chiar vorbesc serios!!

Kylie primi răspuns aproape imediat:

Ba nu, tu să mă ajuţi pe mine! Cred că sunt gravidă.

Oh, la naiba!

Kylie se uită din nou la mesaj, imaginându-şi că acesta avea să dispară, sau că urma

să apară ca prin magie „Am glumit" la sfârşitul mesajului.

Dar nici vorbă! Mesajul nici nu dispăru şi nici nu apăru nimic la sfârşitul lui. Nu era o glumă.

Stai aşa! Nu era posibil ca Sara să fie gravidă. Aşa ceva nu li se întâmpla fetelor de genul lor. Fetelor deştepte... fetelor care... O, la naiba! Ce era în mintea ei ? Se întâmpla oricui şi tuturor celor care făceau sex neprotejat. Sau cu un prezervativ rupt.

Cum putea să uite filmuleţul ăla de la şcoală, cel pentru care fusese nevoie de semnătura mamei? Sau broşurile pe care le adusese mama ei acasă şi i le lăsase fără niciun fel de ceremonie pe pernă, ca o gustare de dinainte de culcare.

Asta chiar că-ţi tăia tot cheful. Se întorsese acasă după una dintre cele mai fierbinţi întâlniri cu Trey şi îşi dorea să viseze cu ochii deschişi la săruturile lui fierbinţi şi mângâierile îndrăzneţe şi, când colo, în cameră o aşteptau statisticile sarcinilor nedorite şi ale bolilor cu transmitere sexuală la fel de nedorite. Doar mama ei ştia că mereu citea câte ceva ca să adoarmă. S-a zis cu visele plăcute în noaptea aia!

— Veşti proaste? întrebă cineva.

Kylie ridică privirea şi o văzu pe fata cu broscoiul stând pe celalalt rând, pe locul dinspre interval. Îşi ţinea genunchii la piept şi bărbia proptită pe ei.

— Ă... Da... nu. Adică...

Adică voia să spună că nu era treaba ei, dar niciodată nu-i era uşor să fie aşa de directă şi nepoliticoasă. Asta dacă persoana nu forţa prea tare nota — lucru la care mama ei *putea* să se priceapă aşa de bine. Sara numea refuzul lui Kylie de a spune verde în faţă ce gândea „boala amabilităţii". Mama ei le-ar fi numit bune maniere, dar pentru că mama ei excela la capitolul „Să o enervăm pe Kylie", considera că fata ei avea lipsuri serioase la capitolul maniere. Kylie închise telefonul, în caz că fata cu broscoiul vedea perfect la distanţă. Presupuse apoi că persoana în privinţa căreia ar fi trebuit să-şi facă griji că ar vedea mesajul era blondul, cu ochii lui... Se uită brusc spre el şi îl văzu holbându-se la ea cu ochii lui... albaştri. Cel puţin un lucru ştia clar: situaţia nu putea să devină mai ciudată.

— Nu e nimic, spuse ea, forţându-se să îşi întoarcă privirea spre fata cu broscoiul fără să se holbeze la părul ei multicolor.

Autobuzul frână brusc şi valiza lui Kylie căzu pe podea. Conştientă că blondul încă se holba la ea şi temându-se că era posibil să considere scaunul liber de lângă ea drept o invitaţie, Kylie se mută pe el.

— Numele meu e Miranda, zise fata şi zâmbi.

Kylie îşi dădu seama că, exceptând părul şi broscoiul, fata arăta destul de normal.

Kylie se prezentă, verificând dintr-o ocheadă podeaua, să se asigure că broscoiul nu se hotărâse să-i facă o vizită.

— E prima dată când vii la Shadow Falls? întrebă Miranda.

Kylie încuviinţă.

— Şi la tine? întrebă ea din politeţe, apoi se uită la telefonul mobil pe care încă îl ţinea lipit de burtă. Trebuia să-i răspundă Sarei şi să-i spună... ce mama naibii avea să-i spună? Ce poţi să-i zici celei mai bune prietene, care doar ce ţi-a dezvăluit că e posibil să fie...

— La mine e a doua oară. Miranda îşi ridică părul şi şi-l legă în creştetul capului. Deşi nu ştiu de ce vor să mă întorc aici, căci nu mi-a fost de niciun ajutor prima dată.

Kylie renunţă să mai încerce să conceapă în minte mesajul către Sara şi se uită în ochii fetei. Avea ochii de culoarea alunei — ochi care nu-şi schimbaseră nici măcar o dată culoarea. Curiozitatea o făcu pe Kylie aproape să se bâlbâie.

— Şi cum... cum e? În tabără, vreau să zic. Spune-mi că nu e foarte rău.

— Nu e groaznic.

Îşi desfăcu părul şi acesta căzu în valuri negre, verzi-lămâie şi roz. Apoi aruncă o privire în spatele auto-

buzului, unde tipa albă ca varul ţinea umerii drepţi şi se aplecase în faţă, ca şi cum asculta ce se vorbea.

— Asta dacă nu te deranjează să vezi sânge, şopti ea.

Kylie chicoti, sperând din tot sufletul că şi Miranda avea să facă la fel. Dar nici gând! Miranda nu schiţă nici *măcar un* zâmbet.

— Glumeşti, nu? Inima lui Kylie bătea cu putere.

— Nu, repetă ea foarte serioasă. Dar probabil că exagerez.

Cineva îşi drese vocea şi sunetul răsună în toată maşina, Kylie se uită în faţa autobuzului, unde o văzu pe şoferiţă holbându-se în oglinda retrovizoare. Kylie avu senzaţia ciudată că aceasta le privea.

— Încetează! şuieră Miranda printre dinţi şi-şi astupă urechile cu palmele. Nu te-am invitat înăuntru.

— Cu ce să încetez? întrebă Kylie, dar comportamentul bizar al fetei o îndepărtă şi mai mult pe Kylie. Unde să mă inviţi?

Miranda nici măcar nu răspunse; se uită încruntându-se în faţă şi se aşeză din nou pe scaun.

Atunci își dădu seama Kylie că se înşelase când crezuse că lucrurile nu puteau să fie şi mai ciudate. Ba puteau şi uite că erau. *Nu e groaznic. Asta dacă nu te deranjează să vezi sânge.*

Cuvintele Mirandei răsunau în capul lui Kylie ca o melodie dintr-un film de groază. Era adevărat că fata recunoscuse că era posibil să fi exagerat, dar şi să pierzi doar puţin sânge era insuportabil. *Oare în ce gaură de iad o trimisese mama ei?* se întrebă ea probabil pentru a suta oară de când urcase în autobuz.

Chiar atunci, telefonul ei zbârnâi. Primise un mesaj. Era tot de la Sara.

Te rog *să nu-mi spui ...că mi-ai spus tu.*

Kylie îşi alungă propriile probleme din minte ca să se gândească la prietena ei cea mai bună. E adevărat că relaţia lor scârţâise în ultimele luni, dar erau prietene din clasa a cincea. Sara avea nevoie de ea.

Kylie începu să-i scrie. *OMG, n-aş spune aşa ceva. Nu ştiu c să zic. Eşti OK? Părinţii tăi ştiu? Ştii cine e tatăl?*

Kylie şterse ultima întrebare. Normal că Sara ştia cine era tatăl. Trebuia să fie unul dintre cei trei, nu? Doar dacă Sara nu-i spusese adevărul despre ce făcuse la întâlnirile cu ultimii doi tipi.

O, Doamne! Kylie era cu inima alături de prietena ei cea mai bună. Chiar şi luând în considerare circumstanţele cumplite ale divorţului părinţilor ei, moartea bunicii ei şi faptul că fusese trimisă în „sângeroasa" tabără Shadow Falls cu nişte oameni foarte ciudaţi, tot situaţia Sarei era mai dramatică.

Peste două luni, indiferent cât de rău avea să fie, Kylie urma să se întoarcă acasă. Până atunci, spera că va trece peste şocul provocat de pierderea tatălui şi a bunicii. Şi poate, peste vară, Nea Soldatul îşi va pierde interesul şi va dispărea de tot. Dar peste două luni, Sara urma să aibă o burtă cât o minge de baschet.

Kylie se întrebă dacă Sara se va întoarce la şcoală. Dumnezeule, ar fi atât de jenată! Pentru Sara, să se integreze era... totul. Dacă era la modă fardul de ochi albastru, puteai să pui pariu că Sara se afişa imediat machiată cu albastru. Ce naiba, doar lipsise de la şcoală aproape o săptămână când îi ieşise un coş mare în vârful nasului. Asta nu însemna că lui Kylie îi făcea plăcere să se ducă la şcoală cu ditamai coşul, dar toată lumea mai are câte un coş din când în când.

Dar nu toată lumea rămânea însărcinată. Kylie putea doar să-şi imagineze prin ce trecea acum Sara.

Kylie citi din nou mesajul, adăugă o inimioară şi apăsă pe EXPEDIERE. În timp ce aştepta răspunsul Sarei, Kylie îşi dădu seama că nu fusese niciodată mai bucuroasă că nu-i cedase lui Trey.

Zece minute pauză de mers la toaletă, anunţă şoferiţa. Kylie ridică ochii din telefon spre magazinul mic de cartier. Nu avea nevoie să meargă la baie, dar având în vedere faptul că nu ştia cât de lung avea să fie drumul, puse telefonul în geantă şi ieşi pe interval, aşezându-se în spatele celor care voiau şi ei să coboare.

Făcuse doi paşi când cineva îşi trecu mâna pe după braţul ei. O mână foarte rece. Kylie tresări şi se întoarse. Fata palidă se uita fix la ea. Sau cel puţin aşa presupuse Kylie căci nu i se vedeau ochii din pricina ochelarilor cu lentile aproape negre.

— Eşti caldă, spuse ea, parcă mirată. Kylie îşi trase mâna.

— Şi tu eşti rece.

— Nouă minute, adăugă şoferiţa pe un ton sever şi îi făcu semn lui Kylie să înainteze.

Kylie se întoarse si coborî din autobuz, dar încă simţea ochii fetei palide sfredelindu-i ceafa. Nişte ciudaţi cu toţii!

Urma să fie prizonieră printre ciudaţi toată vara. Nişte ciudaţi care mai erau şi reci. Îşi atinse braţul în locul în care o ţinuse fata şi ar fi putut jura că încă îi mai simţea răceala.

Cinci minute mai târziu, după ce-şi golise vezica, o porni înapoi spre autobuz şi văzu câţiva puşti care cumpărau nişte sucuri. Fata emo se uită la ea din faţa cozii. Apoi băiatul cu cercei în sprâncene care stătuse pe locurile din faţă trecu pe lângă Kylie fără să scoată un cuvânt. Hotărându-se să ia nişte

gumă de mestecat, Kylie găsi guma ei preferată cu aromă de struguri şi se aşeză la coadă. Când simţi pe cineva în spatele ei, se întoarse să vadă dacă nu era tot fata palidă. Nu era ea, ci băiatul din spatele autobuzului, cel cu ochi de un verde blând şi păr şaten. Cel care îi aducea aminte de Trey.

Privirile lor se întâlniră şi se uitară lung unul la altul.

Nu era sigură de ce îi amintea de Trey. Era adevărat că ochii lor semănau, dar era mai mult de atât. Poate felul cum i se aşeza cămaşa pe umeri şi un anumit aer distant. Nu-i fusese uşor să-l cunoască pe Trey. Dacă nu ar fi fost numiţi parteneri de laborator la ora de ştiinţe, Kylie nu ştia dacă ar fi ieşit vreodată împreună.

Da, era ceva la tipul ăsta care nu părea prea accesibil. Mai ales că nici măcar nu vorbea. Deja Kylie voia să se întoarcă, dar el ridică din sprâncene pe post de salut anemic. Urmându-i şi ea exemplul, ridică din sprâncene şi de abia pe *urmă* se întoarse.

Când se răsuci, le văzu pe Miranda şi pe fata palidă vorbind în uşă şi uitându-se spre ea.

Acum ce făceau, se uneau împotriva ei?

— Grozav! mormăi ea.

— Sunt doar curioase, îi şopti o voce pătrunzătoare atât de aproape de ureche, că simţi răsuflarea caldă pe gât.

Se uită la el peste umăr. Acum, că era aşa de aproape, putea să-i vadă bine ochii şi îşi dădu seama că se înşelase. Ochii lui nu semănau cu ai lui Trey. Tipul ăsta avea firişoare aurii în jurul pupilelor.

— În legătură cu ce? întrebă ea, străduindu-se să nu se holbeze la el.

— În legătură cu tine, sunt curioase în legătură cu tine. Poate dacă ai fi puţin mai deschisă...

— Mai deschisă?

Asta chiar că o enervă. Îi acordase încredere considerându-l normal, dar nu avea s-o mai facă dacă începea să se poarte de parcă ea era cea neprietenoasă.

— Singurii care au vorbit cu mine au fost tipul blond şi Miranda şi le-am răspuns amândurora.

El îşi ridică şi cealaltă sprânceană. Şi, fără să ştie nici ea de ce, asta o scoase din ţâţâni.

— Suferi de vreun tic nervos sau ceva de genul? întrebă ea şi îşi muşcă limba.

Poate că începea să se vindece de boala amabilităţii. Sara ar fi fost mândră de ea. Şi mama ei... ei bine, mama ei nu ar fi fost aşa de mândră.

Mama ei.

Dintr-o dată, îi veni în minte imaginea mamei ei în parcare când o condusese la autobuz.

— Tu nu ştii... nu-i aşa? întrebă băiatul şi făcu ochii mari.

Firişoarele aurii din ei păreau să scânteieze.

— Ce să ştiu? întrebă ea, gândindu-se în continuare la mama ei.

La faptul că nici măcar nu o îmbrăţişase când îşi luaseră la revedere. De ce-i făcuse asta? De ce se hotărâseră părinţii ei să se despartă? De ce trebuiau să se întâmple lucrurile astea? Senzaţia atât de familiară de nod în gât care o încerca atunci când îi venea să plângă se făcu din nou simţită.

Tipul se uită spre uşă şi, când Kylie îi urmări privirea, observă că Miranda şi Palida erau tot acolo. Oare mai fuseseră toţi trei în tabără şi se împrieteniseră, iar ea era nouă în peisaj? Tipa nou-venită de care hotărâseră să se ia?

Doamna din spatele tejghelei spuse:

— Ai de gând să plăteşti guma aia de mestecat? Kylie întoarse capul spre casieră. Lăsă câţiva dolari pe tejghea şi plecă fără să ia restul. Trecu pe lângă Miranda şi cealaltă fată cu bărbia ridicată, fără să clipească. Nu îndrăzni să clipească de teamă că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi curs lacrimile.

Nu-i venea să plângă din cauza atitudinii lor impertinente. De vină erau mama ei, tatăl ei, bunica, Trey, Nea Soldatul şi acum, şi grija pentru Sara. Kylie nu se sinchisea dacă ciudaţii o plăceau sau nu.

Capitolul 5

O oră mai târziu, autobuzul opri într-o parcare. Kylie văzuse plăcuţa pe care scria Tabăra Shadow Falls postată în faţă. Un fior rece îi trecu prin

stomac. Se uită în jur, aproape mirată că nu vedea niciun gard înalt sau vreo poartă încuiată. La urma urmei, ei erau consideraţi adolescenţi cu probleme de comportament.

Kylie auzi cum se stinge huruitul motorului. Şoferiţa sări de pe scaun şi-şi întinse braţele mici şi dolofane deasupra capului. Kylie încă nu-şi dăduse seama cum ajungea la pedale.

— Noi am sosit ultimii, puştilor, spuse ea. Toată lumea aşteaptă la popotă. Lăsaţi-vă bagajele aici. Cineva o să vi le aducă în camere mai târziu.

Kylie se uită la valiza ei. Nu-i pusese nicio etichetă.

De unde aveau să ştie că era a ei? Răspunsul era simplu: n-aveau de unde. Grozav! Putea să-şi ia bagajul cu ea şi să *rişte* să aibă probleme pentru că nu se supusese regulilor, sau să-l lase aici şi să rişte să-şi piardă toate hainele.

Dar n-avea de gând să-şi piardă hainele. Întinse mâna spre valiză.

— O să ţi-o aducă mai târziu, spuse Miranda.

— Dar n-are niciun nume pe ea, răspunse Kylie, încercând să nu o rostească pe un ton tăios.

— O să-şi dea ei seama. Îţi dau cuvântul meu, zise ea, încercând parcă să fie amabilă.

Dar avea Kylie de gând să o creadă? *Nu.* Brusc, tipul cu ochi verzi care semăna cu Trey ieşi pe interval.

— Să o crezi, o sfătui el.

Kylie se uită la el. În Miranda nu avea încredere, dar era ceva la tipul ăsta care îi inspira încredere. Tipul bägă mâna în buzunar şi scoase nişte bani pe care îi puse în mâna lui Kylie.

— Scuzaţi-mă, rosti tipa emo şi se strecură pe lângă Miranda.

Kylie se uită la banii pe care îi avea în mână: un dolar şi câţiva cenţi.

— E restul de la magazin.

Băiatul îi făcu semn să iasă pe interval.

Kylie bägă banii în geantă şi se puse în mişcare. Paşii lui îi secondau pe ai ei. Îl simţea în spatele ei. Îl simţi aplecându-se spre ea, atingându-i spatele cu umărul.

— Apropo, pe mine mă cheamă Derek. Concentrată să-i asculte vocea pătrunzătoare şi să-l simtă în spatele ei, nu-l văzu pe Blondin ieşind pe interval. În plină mişcare, Kylie avea doar două opţiuni: să intre în Blondin sau să cadă peste Derek. Nu i-a fost greu să aleagă. Derek o prinse de braţe. Îi simţi degetele pe pielea goală, chiar sub mânecile tricoului.

Kylie se uită peste umăr şi privirile li se întâlniră.

El zâmbi.

— Ai păţit ceva?

Avea un zâmbet minunat. Ca al lui Trey. Inima îi sări în piept. Doamne, ce dor îi era de Trey!

— Nu.

Se desprinse de el, dar nu înainte de a observa ce mâini calde avea Derek. Nu ştia ce importanţă avea lucrul

ăsta dar răceala tipei palide îi lăsase o senzaţie la fel de ciudată.

Coborâră din autobuz şi înaintară spre o construcţie care semăna cu o cabană. Chiar înainte să intre pe uşă, *Kylie* auzi

un răget ciudat. Ca de leu. Se opri, aşteptând să vadă dacă se auzea din nou, şi Derek se ciocni de ea.

— Am face bine să intrăm, şopti el.

Kylie simţea fluturi în stomac de teamă. Când păşi peste prag, simţi cumva că viaţa ei avea să se schimbe pe vecie.

Cam vreo cincizeci-şaizeci de oameni umpleau sala de mese imensă, cu mese mari de picnic aşezate paralel. Mirosea a fasole cu carne de porc şi hamburgeri pe grătar.

Unii puşti stăteau jos, alţii în picioare.

Era ceva ciudat acolo. Lui Kylie îi luă puţin să-şi dea seama ce anume. Era tăcere. Nimeni nu vorbea. Dacă ar fi fost cantina de la şcoală, probabil că nu şi-ar mai fi auzit acum nici gândurile. Or asta păreau toţi să facă acum. Să se gândească.

O privire fugitivă o făcu pe Kylie să simtă din nou că locul ei nu era aici. Se vedeau ceea ce mama ei ar fi numit "dovezi ale rebeliunii". Bineînţeles, şi ea era o rebelă. Dar ea considera că nu era atât de evidentă, cel puţin nu atât în hainele purtate, ci mai degrabă în ceea ce era în jurul ei. Ca atunci când ea şi Sara zugrăviseră camera ei în mov fără să ceară voie. Mama ei se crizase rău de tot.

Dar puştii ăştia nu se limitau la a zugrăvi pereţii camerei, îşi afişau răzvrătirea cu îndrăzneală. Ca de exemplu părul Mirandei sau celălalt tip din autobuz care avea cercei în nas şi în sprâncene. Când se uită în jur, Kylie observă câţiva puşti cu tatuaje şi raşi în cap. Şi mai erau şi o mulţime de tipi îmbrăcaţi ca nişte adepţi ai curentului emo. Era evident că negrul nu se demodase printre cei cu probleme de comportament.

O cuprinse neliniştea. Poate că petrecuse prea mult timp cu Sara, dar era evident că nu se integra în grupul lor. Însă,

spre deosebire de Sara, Kylie nu-şi dorea cu atâta ardoare să se integreze.

Două luni. Două luni. Repetă cuvintele în minte ca o litanie. Peste două luni, avea să scape de aici.

Kylie îl urmă pe Blondin spre o masă liberă din spate. Când ajunse acolo, îşi dădu seama că toţi tovarăşii ei de drum stăteau laolaltă. Nu era vorba că simţea că locul ei era lângă ei, nici măcar nu se uitase la unii dintre ei, dar, trebuia să recunoască, era de preferat compania unui ciudat pe care îl cunoşteai decât cea a unuia necunoscut.

Deodată, Kylie simţi că cei dinăuntru întorceau capul şi se uitau la ea. Sau oare se uitau la toţi? Puştii nou-veniţi erau ca la expoziţie. Privirile mulţimii deveniră un colaj de căutături reci, divers colorate, dar cu expresii asemănătoare şi cu ridicări din sprânceană.

Băgată în sperieţi, Kylie se uită la Derek, apoi la Miranda şi chiar şi la Tipa Palidă şi la Blondin. Să fie a naibii dacă nu făceau şi ei acelaşi lucru. Ridicau din sprânceană. Nu era ca în desenele animate şi nici la fel de evident ca gesturile Sarei, care îşi dădea ochii peste cap şi încreţea din sprâncene, ci doar o zvâcnire slabă.

Aşa cum făcuse Derek la magazinul de cartier unde opriseră.

Care era chestia cu sprâncenele?

Se uită din nou la mulţime, luptându-se cu impulsul de a lăsa ochii în pământ, şi se forţă să le susţină privirea. Adevărul era că nu voia să fie ea fricoasa grupului. Cea de care lua toată lumea. Şi dacă asta o făcea să fie ca Sara, atunci asta era.

— Se pare că suntem toţi, rosti o voce de femeie din faţă.

Kylie încercă să descopere şi chipul din spatele vocii, dar se lovi de privirea cuiva. Nişte ochi reci, de un albastru intens, care ieşea cumva în evidenţă. Desprinzându-şi privirea din ochii lui, Kylie observă părul negru tăciune al băiatului. Şi îşi aminti pe dată.

Îşi aminti de el.

Îşi aminti de... pisica ei.

Nu se poate, îngăimă ea în barbă.

— Ce nu se poate? întrebă Derek.

— Nimic.

Kylie se forţă să se uite în faţă, unde femeia le vorbea pe un ton melodios:

— Bine aţi venit în Tabăra Shadow Falls. Suntem... Femeia avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. Avea

părul roşcat şi lung până la mijloc. Era îmbrăcată cu blugi şi un tricou galben-aprins. Lângă ea stătea altă femeie,

cam de aceeaşi vârstă, dar, Dumnezeule mare, aceasta era îmbrăcată în stil emo. Era toată în negru. Până şi ochii ei păreau negri. Se vedea clar că nu i-ar fi stricat să se aboneze la câteva reviste de modă.

Kylie se uită la Tipa Emo care călătorise cu ea în autobuz. Fata se holba la femeie cu admiraţie.

— Numele meu e Holiday Brandon, şi ea este Sky Peacemaker.

Chiar atunci uşa cabanei se deschise şi intrară doi bărbaţi. Semănau cu nişte avocaţi sau păreau a avea orice altă profesie serioasă care le cerea să poarte costume negre identice.

Kylie le văzu pe cele două femei din faţă uitându-se la ei şi încruntându-se. Avea senzaţia că vizita celor doi nu era aşteptată. Ba mai mult, că nu erau bineveniţi.

Sky, directoarea emo, se îndreptă spre ei şi îi conduse afară, iar Holiday continuă.

— OK, spuse ea cu voce melodioasă. Prima dată, ne împărţim în nou-veniţi şi cei care au mai fost aici. Toţi cei care aţi mai fost aici veţi ieşi afară. Acolo veţi găsi pe cineva care să vă ajute cu orarul şi cu repartiţia camerelor. Ca întotdeauna, regulamentul pe care trebuie să îl respectaţi aici este afişat în camere. Avem pretenţia să îl citiţi. Şi să fim bine înţeleşi de pe acum, n-avem de gând să modificăm repartiţiile în camere. Sunteţi aici ca să vă înţelegeţi unii cu alţii şi aşa veţi face. Dacă apare vreo problemă serioasă, să ne-o aduceţi la cunoştinţă, fie mie, fie lui Sky, şi o vom discuta, dar nu mai devreme de douăzeci şi patru de ore. Aveţi vreo întrebare?

Cineva din faţă ridică mâna.

— Da. O voce feminină răsună în încăpere. Am eu o întrebare.

Kylie se aplecă spre dreapta să o vadă. Fata, altă tipă îmbrăcată în negru, se întoarse.

— Nu are nicio legătură cu regulamentul, dar... Vreau să ştiu cine naiba mai e şi ea?

Fata arătă cu degetul chiar spre masa unde stătea Kylie. Sau arăta chiar spre Kylie? Nu, nu era posibil. Oh, la naiba! Ba da. Tipa arăta *chiar* spre Kylie.

— Rahat, mormăi ea când vreo şaizeci de perechi de ochi se întoarseră şi o ţintuiră cu privirea.

Capitolul 6

Relaxează-te, îi şopti Derek atât de încet, încât era sigură că nu-l mai auzise altcineva. Şi ea de-abia îl auzise din cauza inimii care îi

bubuia în piept.

— Veţi face cunoştinţă la masa de prânz, rosti o voce de femeie.

Kylie crezu că era tot Holiday, dar nu era sigură. Toţi se holbau în continuare la ea. Mintea ei lucra febril şi inima îi bătea nebuneşte. Manifestări de efuziune îi răsunau în urechi.

Smulgându-şi privirea de la ei, Kylie dădu cu ochii de uşă şi se împotrivi impulsului de a o lua la goană. Îi venea să fugă mâncând pământul. Dar trebuia să recunoască faptul că nu fusese niciodată o alergătoare bună şi erau prea mulţi ciudaţi între ea şi uşă. Atunci, în mod bizar, îşi aduse aminte ceva ce învăţase despre animalele sălbatice. Dacă o rupi la fugă, acestea te iau drept gustarea lor şi vin după tine.

O,fir-ar să fie! Bun, respiră adânc! Încă o dată. Plămânii i se umplură de aer. Dar ei nu erau animale sălbatice, ci doar nişte adolescenţi ciudaţi de-a binelea.

Chiar în acel moment, telefonul lui Kylie bipăi. Primise un mesaj nou. Era probabil de la Sara. Kylie nu se uită. Şi, pentru prima dată, Kylie hotărî că era posibil să se înşele când crezuse că situaţia în care se afla Sara era mai dificilă decât a ei. Nu era sigură sută la sută, dar undeva în adâncul ei intuia că nu era vorba doar despre faptul că mersese la petrecerea lui Mark Jameson.

Dar despre ce altceva putea să fie vorba? Ş i de *ce?* De ce, dintre toţi ciudaţii ăştia, doar ea ieşise în evidenţă? Oare din cauză că nu ridicase din sprâncene aşa cum făcuseră

ceilalţi? Dar putea s-o facă la fel de bine ca ei. Şi să fie a naibii dacă nu avea să exerseze mişcarea de îndată ce rămânea singură. Problema era că nu înţelegea ce era cu mişcarea aia. Oare aşa se făcea aici, în tabăra Shadow

Falls, în loc să dai noroc?

— Haideţi. Să ne punem în mişcare, spuse din nou vocea melodioasă. Cei care au mai fost aici, afară! Nou-veniţii, rămâneţi pe loc.

Kylie se simţi uşurată când ceilalţi nu se mai holbară la ea şi începură să se mişte de colo-colo, luându-şi genţile şi rucsacurile. Sau, cel puţin, cei mai mulţi dintre ei nu se mai holbau la ea. Kylie se uită în dreapta şi îl văzu pe tipul brunet, cu ochii de un albastru strident, care nu se clintise din loc şi nu-şi luase privirea de la ea. *Lucas Parker.* Îi reveni în minte numele lui, deşi trecuse mult timp de când îl văzuse ultima oară.

Mă *bucur că au plecat,* îşi amintea ea că zisese tatăl ei. *Crede-mă pe cuvânt, puştiul ăsta o să ajungă un criminal în serie.* Kylie simţi cum i se strânge inima. Chiar era în tabără cu un potenţial criminal în serie?

Chiar era el? Bineînţeles, se putea să se înşele. Trecuseră, Doamne Dumnezeule, mai bine de zece ani. Simţi fiori reci pe şira spinării. Apoi tipul se întoarse şi se alătură şirului care se îndrepta spre uşă.

Kylie o văzu pe Miranda făcând câţiva paşi. Aceasta se opri în faţa lui Kylie şi îi ură succes. Kylie nu-şi dădu seama dacă tipa era ironică sau vorbea serios, aşa că doar dădu din cap.

Blondul păşi în spatele Mirandei şi rânji la Kylie.

— N-aş vrea să fiu în pielea ta, spuse el ca în glumă, apoi ieşi afară, după Miranda.

Încordându-şi muşchii picioarelor ca să nu se prăbuşească, Kylie îşi veni în fire destul cât să-şi dea seama că cel puţin jumătate dintre cei adunaţi în încăpere plecaseră. Şi, dintre tovarăşii ei de drum, singurii care rămăseseră erau Tipa Palidă, Tipa Emo, Derek şi tipul cu cercei în sprâncene.

— Bun, spuse Holiday. Acum vreau ca toţi cei care ştiţi pentru ce vă aflaţi aici să vă aşezaţi în stânga. Cei care nu ştiţi, treceţi în dreapta.

Kylie îşi aminti senzaţia care îi spunea că venirea ei aici nu avea drept cauză doar faptul că fusese luată la secţia de poliţie şi dădu s-o ia spre dreapta, dar observă că toţi ceilalţi se duceau spre stânga. Fiindcă nu mai voia să iasă în evidenţă şi mai mult decât o făcuse, i se alătură lui Derek.

Acesta îi aruncă o privire mirată. Hotărând să exerseze mişcarea din sprânceană, Kylie îşi încreţi fruntea.

Când se uită în jur, doar patru tipi stăteau în partea dreaptă a camerei. Printre ei se număra şi tipul cu cercei din autobuz.

Holiday se uită la ambele grupuri şi Sky intră şi i se alătură şefei roşcate.

— Bun. Cei din stânga, veniţi cu mine! Cu restul va sta de vorbă Sky. Holiday o luă din loc, apoi se opri şi aruncă o privire peste umăr. Dădu cu ochii chiar de Kylie. Vino cu noi, Kylie.

Şocată că femeia ştia cum o chema, Kylie clătină din cap.

— Ştiu de ce sunt aici, minţi ea.

— Serios? întrebă Holiday. Hotărându-se că nu strica să-şi încerce norocul, Kylie spuse:

— Am fost prinsă la o petrecere unde s-au găsit droguri. Kylie auzi câteva chicote.

Holiday se încruntă la cei care chicotiseră şi îi făcu semn lui Kylie să o ia înainte.

— Sau din cauză că părinţii mei divorţează? întrebă ea, disperată.

Holiday nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Privirea pe care i-o aruncă lui Kylie îi aminti de cea a mamei ei, în stilul „să nu care cumva să începi". Şi singura dată când întrecuse măsura, Kylie fusese pedepsită o lună de zile.

Aşa că îi urmă pe Holiday şi pe ceilalţi patru şi ieşiră toţi din sala de mese.

Când trecură pe lângă mulţimea care stătea afară, Kylie simţi toţi ochii întorcându-se spre ea. Miranda dădu din cap şi îi ură un „succes" mut. Nu ştia nici ea de ce, dar Kylie bănui că intenţiile fetei erau sincere.

Apoi Kylie îl observă pe Lucas Parker stând lângă Tipa Emo care ridicase mâna şi întrebase despre Kylie la marea întrunire. Stăteau cap în cap, şopteau şi se holbau amândoi la Kylie de parcă nu avea ce căuta acolo. Şi să fie a naibii Kylie dacă nu era de acord cu ei. Atunci îşi dădu seama Kylie că şi Lucas era îmbrăcat tot ca un adept al curentului emo. Sau, cel puţin, avea un tricou negru. Bineînţeles, îi stătea foarte bine. Îi venea mulat ca o mănuşă pe pieptul lui slab, dar musculos. E atât de nedrept! Tipii nu trebuie să urmeze niciun sfat de modă ca să arate bine.

Dându-şi seama că se holba la muşchii abdominali ai tipului şi că gagica emo îi zâmbea dispreţuitor, Kylie se uită în altă parte şi pretinse că nu observase expresia nepoliticoasă de pe chipul fetei. Dacă ar fi putut să pretindă că nu se întâmplase nimic din toate astea! Chiar atunci, tipul cu cercei în sprâncene veni lângă Kylie. Ea îi aruncă o privire şi încercă să

zâmbească. Or fi fost ei străini, dar cel puţin merseseră cu acelaşi autobuz, şi el părea la fel de debusolat ca şi ea.

Tipul se aplecă spre ea.

— N-ai adus din întâmplare nişte droguri cu tine, nu?

Kylie rămase cu gura căscată. Era în acelaşi timp şocată şi ofensată. *Cineva să mă împuşte!* Fir-aş a naibii să fiu! Din cauza micii ei scăpări din sala de mese, acum toată lumea o credea o drogată.

Holiday, directoarea cu părul roşu care acum îi cădea pe spate, îi conduse într-o cabană mai mică, având acoperiş de tablă şi aflată chiar în spatele sălii de mese. De veranda din scânduri atârna o plăcuţă pe care scria *BIROU*. Kylie şi ceilalţi patru o urmară într-o cameră din spate, care semăna cu o sală de clasă.

— Luaţi loc.

Holiday se sprijini de banca din faţă, aşteptând să se aşeze toată lumea.

Kylie simţea privirea femeii urmărind-o aproape tot timpul, de parcă s-ar fi aşteptat ca fata să încerce să fugă. Şi nu se înşelase, căci ideea îi trecuse prin minte lui Kylie, şi nu numai o dată. De unde şi motivul pentru care alesese cea mai apropiată bancă de uşă.

Şi totuşi ceva o împiedica pe Kylie să o rupă la fugă, în afară de faptului că nu excelase niciodată la proba de viteză de la orele de sport. Era ceva mai mult decât frica de a fi prinsă când încerca să evadeze.

Era curiozitatea.

Dintr-un motiv pe care nu-l ştia nici ea, Kylie simţea că orice avea Holiday să le spună urma să lămurească lucrurile. Şi Kylie îşi dorea cu disperare o explicaţie.

— *Bun,* spuse Holiday şi le oferi ceea ce părea a fi un zâmbet în genul „relaxaţi-vă, totul e în regulă".

Dar era nevoie de mai mult decât un zâmbet ca să o convingă pe Kylie.

— Ceea ce vă voi spune o să fie o uşurare pentru mulţi dintre voi, căci în adâncul sufletului aţi ştiut că era ceva... diferit. Unii o ştiţi de o viaţă, alţii doar ce v-aţi descoperit destinul, dar, în orice caz, veţi fi şocaţi de ce veţi auzi. Holiday îşi îndreptă privirea spre Kylie. Voi sunteţi aici pentru că sunteţi deosebiţi. Înzestraţi.

Holiday făcu o pauză şi Kylie aşteptă să pună cineva întrebarea, dar, când văzu că nu îndrăzneşte nimeni, nu se putu abţine.

— În ce sens deosebiţi?

— Cu toţii am citit despre fiinţe supranaturale, cele din legende, şi încă din copilărie ni s-a spus că acestea nu există. Adevărul este că există. Nu toţi oamenii sunt la fel. Şi unii sunt mult mai diferiţi decât alţii. Unii ne-am născut aşa, alţii am suferit o transformare. Dar, indiferent care e cazul vostru, sunteţi aici pentru că ăsta e destinul vostru. Aşa v-a fost scris.

— Staţi puţin! rosti Kylie, luând-o gura pe dinainte. Ce vreţi să... vreţi să spuneţi că... există cu adevărat...

— Vampiri? întrebă Tipul cu cercei. Oh, la naiba! Ştiam eu că nu-s nebun. De-asta m-am îmbolnăvit.

Kylie fu nevoită să înghită în sec ca să nu izbucnească în râs. Voise să spună îngeri, dar ce propusese el era... stupid de-a binelea. Era clar că tipul se drogase prea mult. Toată lumea ştia că... vampirii şi alte porcării de genul ăsta nu există.

Aşteptă ca Holiday să-l corecteze. Aşteptă şi iar aşteptă. Atunci îşi aduse aminte ce rece era atingerea Tipei Palide, îşi

aminti cum ochii Blondinului îşi schimbau mereu culoarea şi de broscoiul Mirandei, care se făcuse nevăzut. Nu. Refuza să înceapă să...

— Aşa e, Jonathon, confirmă Holiday. Există. Şi da, tu ai fost transformat săptămâna trecută.

— Ştiam eu că nu sunt simple vise, interveni cealaltă fată. Lupul pe care l-am visat era adevărat.

Holiday dădu aprobator din cap.

— Nu. Kylie ridică mâna şi clătină din cap cu atâta putere, încât părul ei blond îi zbură peste faţă. N-am de gând să cred aşa ceva.

Holiday îi întâlni privirea.

— Nu mă mir că ţie ţi se pare cel mai greu de crezut, Kylie.

— Eu ce sunt? izbucni cealaltă fată cu părul de un blond nisipiu.

Ce sunt? Întrebarea fetei îi răsună în cap. Nu că ar fi avut nici cea mai mică dorinţă să întrebe şi ea. Nu credea în porcăriile astea. *Nu cred în aşa ceva.*

Holiday îi zâmbi fetei şi îi aruncă o privire blândă, de acceptare.

Mama ta biologică a fost zână. Tu ai harul de a vindeca. Şi ştiu că ai bănuit ceva.

Fata făcu ochii mari. Părea uşurată.

— Mi-am vindecat sora mai mică, nu? Părinţii au crezut că am înnebunit, spuse ea. Dar ştiam că eu o făcusem. Am simţit când s-a întâmplat.

Holiday o privea, compătimitoare.

— Asta e uneori partea cea mai grea. Ştiind ce ştim noi şi să nu putem să le-o împărtăşim şi celorlalţi. Foarte puţini muritori de rând pot să ne accepte aşa cum suntem. De-asta

vă aflaţi aici. Sau, cel puţin, unul dintre motive. Ca să învăţaţi cum să vă folosiţi harurile pe care le-aţi primit şi cum să trăiţi în lumea normală.

Creierul lui Kylie lucra febril. Îşi aminti lucrurile ciudate care se întâmplaseră — revenirea acceselor de teroare nocturnă şi... Nea Soldatul, cel care o urmărea şi pe care se părea că doar ea putea să-l vadă. Panica începu să-i întunece raţiunea. Închise ochii şi încercă din răsputeri să se trezească. În mod sigur, era doar un vis.

— Kylie? Vocea lui Holiday o făcu să deschidă ochii. Ştiu că ţi-e greu să accepţi.

— Greu e puţin spus. E imposibil. Nu cred...

— Dar ţi-e teamă să întrebi, nu-i aşa? Ţi-e teamă să întrebi de ce eşti aici pentru că, în adâncul sufletului, ştii că locul tău e aici.

Ce ştiu e că nici mama şi nici tata nu mă vor. De-asta sunt aici.

— N-ar trebui să fiu aici, rosti Kylie scurt. Eu n-am avut vise cu lupi. Eu am accese de teroare nocturnă. Nici nu-mi amintesc prea bine visele. N-am fost muşcată de niciun liliac şi nici n-am vindecat pe nimeni.

— Vampirii şi vârcolacii nu sunt singurele creaturi supranaturale care există. Holiday făcu o pauză şi îşi împreună palmele în faţă. Ce vrei, Kylie? O dovadă?

Capitolul 7

Da, o dovadă n-ar strica, spuse Kylie, fără să reuşească să-şi ascundă sarcasmul din voce. Dar acum o să-mi zici că nu poţi să-mi dai nicio dovadă, nu? O să-mi ţii un mic discurs despre cum ar trebui să cred fără să cer dovezi, nu?

— Nu. De fapt, m-am gândit să-ţi ofer o dovadă. Vocea lui Holiday era de un calm ciudat, care o făcu pe Kylie să respire adânc, dar şi să i se ridice părul măciucă. Şi dacă Holiday spunea adevărul? Dacă... îşi aminti cât de rece era fata palidă din autobuz. Nici vorbă! Nu avea să creadă aşa ceva! Vampirii şi vârcolacii existau doar în cărţi, nu şi în realitate.

Femeia scoase un mobil din buzunarul blugilor şi dădu un telefon.

Poţi să-l trimiţi pe Perry în sala de clasă din clădirea administrativă? Mersi. Puse mobilul la loc în buzunar. Sunteţi cu toţii bineveniţi să rămâneţi şi să vedeţi. Sau dacă vreţi să plecaţi, fiecare dintre voi are un mentor care îl aşteaptă în faţă. Aceştia sunt aici ca să vă răspundă la întrebări.

Kylie îi observă cum făcură schimb de priviri şi hotărâră cu toţii să rămână. Se simţea mai bine acum, când vedea că nu era singura care se îndoia de toată povestea asta.

Câteva minute mai târziu, nişte minute care păreau lungi şi în care tăcerea aproape cuprinse încăperea, se auzi zgomot de paşi în faţa cabanei. Uşa se deschise şi tipul blond din autobuz, cel cu ochii ciudaţi, intră în încăpere.

— Bună, Perry. Mă bucur să te revăd, spuse Holiday cu sinceritate în glas.

— Şi eu mă bucur că sunt iar aici.

Privirea lui Kylie o întâlni pe a lui şi respiraţia i se tăie când îi văzu ochii atât de negri, încât nu păreau umani. În acel moment, i se păru deodată şi mai ciudat.

— Aş fi foarte fericită dacă ne-ai face onoarea să ne arăţi harul tău special.

Ochii aceia care parcă nu erau umani nu se dezlipeau de Kylie. Perry rânji.

— Să înţeleg că aveţi nişte necredincioşi, nu? Întoarse capul şi se concentra asupra lui Holiday. Ce aţi vrea să vedeţi?

— Ce-ar fi să o lăsăm pe Kylie să hotărască? Holiday se uită la ea. Kylie, el e Perry Gomez. El e unul dintre cei care se pot transforma în animale. E foarte talentat, unul dintre cei mai puternici. Probabil că poate să se transforme în orice îţi trece prin cap. Aşa că ce-ar fi să-i spui în ce ai vrea să-l vezi transformându-se?

Kylie se uita când la Holiday, când la Perry. Dându-şi seama că aşteptau să audă ceva de la ea, se forţă să vorbească.

— Într-un... unicorn.

— Unicornii nu există, spuse Perry şi, judecând după expresia de pe chipul lui, părea ofensat de alegerea ei.

— Dar au existat cândva, adăugă Holiday, ca şi cum ar fi venit apărarea lui Kylie.

— Să mori tu? întrebă Perry. Chiar au existat?

— Să mor eu, repetă Holiday. Dar ar trebui să mai lucrăm la limbaj. Zâmbi. Gândeşte-te la un cal cu un corn în frunte. Ştiu că poţi s-o faci.

Perry încuviinţă, apoi îşi împreună palmele şi Kylie văzu cum îşi dă ochii negri peste cap. Aerul din încăpere deveni deodată mai sărac, ca şi cum cineva ar fi supt oxigenul din el. Kylie se holbă la Perry chiar şi când toată fiinţa ei o îndemna

să nu o facă. În acel moment, curiozitatea şi dorinţa de a şti se evaporară în aerul care devenise şi mai puţin respirabil. Nu înţelesese până atunci zicala „Fericiţi cei săraci cu duhul". Îşi dorea să rămână ignorantă. Nu voia să vadă, nu voia să creadă.

Dar văzu.

Văzu scântei care apărură în jurul trupului său — ca şi cum cineva vărsase o găleată de sclipici care acum plutea în aer. Parcă mii de lumini se aprinseseră şi se reflectau în fiecare bucăţică minusculă de sclipici. Sutele de scântei în formă de diamante se roteau în jurul lui. Încet-încet, scânteile căzură pe podea şi în locul unde fusese Perry stătea acum un unicorn alb imens, care necheza şi care avea un corn roz în mijlocul frunţii.

Capitolul 8

Unicornul, alias Perry, îşi flutură coada de parcă ar fi vrut să se laude cu ce putea să facă, apoi se întoarse spre Kylie. Animalul făcu doi paşi spre ea. Era atât de aproape, încât fata ar fi putut să-l atingă dacă şi-ar fi dorit. Dar ea nu-şi dorea aşa ceva.

Animalul îşi dădu capul pe spate şi necheză, apoi îi făcu cu ochiul. Avea ochii negrii tăciune.

— La naiba!

— Să fiu al naibii!

— O, Doamne Sfinte!

— Sfinte Sisoe!

— Să-mi bag...

Kylie nu era sigură cine ce anume spusese, era posibil ca o exclamaţie să-i fi scăpat chiar ei, căci toate cele cinci îi trecuseră prin mintea confuză. Trăgând în piept o altă gură de aer lipsit de oxigen, Kylie se uită la Holiday, care o privea fix cu ochii ei verzi şi blânzi.

— Gata, spuse Holiday. Perry, acum poţi să te schimbi la loc.

Kylie îşi lăsă fruntea să-i cadă pe suprafaţa rece şi plată a băncii şi se concentra la respiraţie, fără să se mai gândească la nimic. Dacă îşi lăsa mintea să lucreze, ar fi izbucnit în plâns şi ultimul lucru pe care voia să-l facă în faţa tipilor ăstora era să arate vreun semn de slăbiciune. La naiba, probabil că ciudaţii ăştia se hrăneau cu oameni slabi de înger.

— Ar trebui să plecaţi, rosti Holiday pe un ton autoritar, şi vocea ei părea să răsune în încăpere, ca şi în capul lui Kylie. Kylie numără până la zece şi reuşi, nici ea nu ştia cum, să ridice capul de pe bancă. Băncile din jurul ei erau goale. Perry,

care acum revenise la forma umană, şi ceilalţi ieşeau din încăpere. Perry îi aruncă o ocheadă peste umăr. Ochii lui căprui, care de data asta arătau normal, păreau aproape că-şi cereau scuze.

Aducându-şi aminte de ordinul lui Holiday de a părăsi sala de clasă, Kylie se forţă să se scoale în picioare. Dacă ar fi putut să iasă de aici, poate că ar fi găsit un loc izolat unde să se crizeze în intimitate. Unde ar fi putut să plângă şi să încerce să se împace cu... Nu. Nu-ţi lăsa mintea să lucreze deocamdată. Nu încă. Înghiţi lacrimile care îi stăteau în gât şi simţi că o înţeapă sinusurile.

— Tu unde pleci? întrebă Holiday. Kylie întoarse privirea spre ea. Îi era greu să vorbească, sugrumată de emoţie, cu nodul care i se pusese între amigdale.

— Aţi spus să plecăm.

— M-am referit la ei. *Tu* trebuie să rămâi.

— De ce?

Privirea i se împăienjeni şi Kylie îşi dădu seama, neputincioasă, că nu reuşea să se mai abţină. Îi dăduseră lacrimile.

De ce? întrebarea îi sfredeli mintea confuză şi dădu naştere la o mulţime de alte întrebări. De ce se întâmplau lucrurile astea? De ce o alesese din nou pe ea? De ce nu o iubea mama ei? De ce tatăl ei îi întorsese spatele? De ce nu a putut Trey să-i mai acorde puţin timp? De ce se purtau toţi ciudaţii ăştia de parcă ea ar fi fost ciudată?

Clipi de câteva ori ca să-şi ascundă lacrimile şi se aşeză din nou pe scaun.

— De ce? întrebă ea din nou. De ce mă aflu aici? Holiday se aşeză în bancă, lângă ea.

— Tu ai un har, Kylie. Ea clătină din cap.

— Nu vreau să fiu deosebită. Nu vreau decât să fiu eu — aşa cum sunt, normală. Şi... şi, ca să fiu pe deplin sinceră cu tine, cred că s-a făcut o greşeală imensă. Vezi tu, eu nu sunt... înzestrată cu niciun har. Eu... sigur nu pot să mă transform în nicio creatură. Nu sunt groaznică la nimic, poate doar la algebră. Dar nici nu am excelat în nimic. Sportul nu-mi place deloc şi nici nu sunt super talentată sau o tipă foarte deşteaptă. Şi, fie că mă credeţi sau nu, nu mă deranjează asta. Nu mă deranjează să fiu doar mediocră... sau normală.

Holiday râse.

— Nu s-a făcut nicio greşeală, Kylie. Totuşi, ştiu exact cum te simţi. Aşa mă simţeam şi eu când eram de vârsta ta şi, mai ales, când mi-am dat seama care era adevărul.

Kylie îşi şterse obrajii ca să înlăture dovada faptului că plângea şi se forţă să pună întrebarea la care încercase să nu se gândească de când începuse toată tărăşenia asta.

— Eu ce sunt?

Capitolul 9

Eşti în stare să faci faţă adevărului? întrebă Holiday pe un ton blând. În ochii ei se citea faptul că o înţelegea perfect. *Să suport adevărul? Doar ce-am văzut un băiat care s-a transformat într-un unicorn. Poate să fie şi mai rău de atât?*

La câteva secunde după ce Kylie îşi puse această întrebare, o străbătu un fior rece. Şi dacă se putea să fie mai rău de atât? Îşi aminti că Holiday spusese că existau şi alte tipuri de fiinţe supranaturale în afară de vampiri şi vârcolaci, ceea ce Kylie îşi imaginase că ar fi cele mai rele asemenea fiinţe, nu că ar fi avut cunoştinţe de specialitate în domeniu. Şi dacă Holiday îi spusese asta doar ca să o liniştească? Ar minţi ea oare?

- Da, pot să fac faţă adevărului, spuse Kylie, părând mai curajoasă decât se simţea.

Dar când Holiday deschise gura să-i spună, Kylie izbucni:

— Ba nu. Îşi luă faţa în palme, apoi lăsă mâinile jos şi se uită din nou la directoarea cu părul roşcat. Nu ştiu dacă pot să-i fac faţă.

Cum ar fi putut, când totul era mult prea mult pentru ea?

Kylie îşi muşcă buza de jos atât de tare, încât o duru.

— Dacă ai de gând să-mi spui ceva de genul că sunt moartă, că trebuie să înceapă să-mi placă să beau sânge când eu nici măcar sushi nu pot să mănânc, n-o să fac faţă adevărului. Sau dacă o să-mi spui că o să încep să urlu la lună, să mănânc pisicile oamenilor şi că o să petrec tot restul vieţii nevoită să mă epilez din greu dacă vreau să mă îmbrac în costum de baie, nici atunci nu cred că o să fac faţă adevărului. Îmi plac pisicile şi am încercat o dată să mă epilez cu ceară şi m-a durut al naibii de tare.

Îşi duse o mână între picioare, amintindu-şi episodul.

Holiday râse, dar Kylie era serioasă nevoie mare. Chiar o duruse când se epilase şi de atunci nu se mai lăsase convinsă de Sara să facă nimic de genul acela.

— Crezi că aş face faţă? întrebă Kylie, temându-se de răspuns.

— Sincer, nu te cunosc destul de bine încă, dar am încredere în evaluarea făcută de doamna dr. Day.

Kylie clipi.

— Ce legătură are psihiatra mea cu asta?

— Psihiatra ta e cea care ni te-a recomandat. Ea a văzut harurile pe care le ai. Şi ea e pe jumătate zână.

Kylie încercă să proceseze informaţia.

— Eu am ajuns aici din cauza ei? Femeia aia e... Kylie se aplecă mai aproape de Holiday, de parcă dacă o spunea în şoaptă, nu mai părea chiar o insultă. Nu prea o duce capul. Kylie îşi lăsă mâinile să cadă pe bancă. Nu te-aş minţi. N-are toate ţiglele pe casă.

Holiday se încruntă.

— Din păcate, toate fiinţele supranaturale par puţin ciudate când sunt privite din perspectiva unui om normal. Ea a vorbit foarte frumos despre tine. Kylie se simţi puţin vinovată şi bănui că asta fusese şi intenţia directoarei de tabără.

Holiday îşi puse palmele peste mâinile lui Kylie.

— Dar nici n-am de gând să te mint, Kylie. Adevărul... adevarul e că nu ştim ce eşti.

Kylie se îndreptă puţin de spate, digerând informaţia pe care i-o oferise Holiday. Aceasta din urmă rămase tăcută, ca şi cum îi dădea timp lui Kylie să se familiarizeze cu ideea. Dar Kylie nici vorbă să facă aşa ceva. Se străduia să găsească partea bună a poveştii.

— Păi, nu înţelegi? Asta pentru că nu sunt nimic. Sunt doar eu. Un omnormal. Femeia clătină din cap.

— Tu eşti înzestrată cu haruri, Kylie. Aceste haruri pot să vină de la diverse creaturi supranaturale şi aproape întotdeauna sunt ereditare.

— Ereditare? Dar niciunul dintre părinţii mei nu are puteri... supranaturale.

Holiday nu părea convinsă.

— În cazuri rare, e posibil ca harul să sară o generaţie. E posibil să fii zână, e posibil să fii o descendentă a vreunui zeu. Sau posibil să fii...

— Zei? Haruri? Ce haruri?

Holiday îşi drese glasul şi se uită compătimitor în ochii lui Kylie.

— Poţi să vorbeşti cu morţii — uneori în vis. Alteori, când eşti trează.

Kylie simţi cum mâinile i se încălzesc, dar inima i se răci.

— Cu morţii?

Mintea ei începu să deruleze imagini, toate cu Nea Soldatul, căci din accesele de teroare nocturnă nu-şi mai aducea aminte nimic.

— Nu, te înşeli. N-am vorbit niciodată cu morţii. Niciodată în viaţa mea. N-am schimbat niciun cuvânt cu ei. Mama m-a învăţat să nu vorbesc cu străinii şi am respectat regula.

— Dar i-ai văzut, nu-i aşa?

Lui Kylie îi dădură din nou lacrimile.

— Doar unul singur, atât. Şi nu sunt sigură că e fantomă. Bineînţeles, mama nu l-a văzut, dar ea... ea trăieşte mereu într-o lume numai a ei.

Dar mai era şi vecina ei, care trecuse pe lângă Nea Soldatul fără să-i arunce nici măcar o privire. *Oh, la naiba! Fir-ar să fie!*

— E înfricoşător, ştiu, spuse Holiday. Îmi aduc aminte cum a fost când am experimentat şi eu lucrul ăsta pentru prima dată.

Kylie îşi trase mâinile de sub ale lui Holiday.

— Şi tu ai... acelaşi har?

Holiday încuviinţă şi se uită în stânga. Kylie mătură încăperea cu privirea.

— Dar acum nu e nimeni aici, nu?

Deodată, Kylie îl simţi. Frigul... răceala stranie care îţi pătrundea în oase şi pe care o simţea atât de des în ultima vreme.

— Sunt mereu în jurul nostru, Kylie. Doar că îţi blochezi mintea astfel încât să nu le vezi.

— Pot să fac asta? întrebă Kylie. Pot să-mi blochez mintea definitiv? Holiday ezită.

— Da, unii pot să o facă, dar acesta e un har, Kylie. E o pierdere să nu-l foloseşti.

— O pierdere? O, nu, n-am cerut eu să mi se dea harul asta. Cuvintele îi răsunară în minte şi îşi dădu seama că,

practic, recunoştea că totul era real. Nu voia să fie adevărat.

Nu voia să accepte sau să creadă. Eu nu sunt sigură că am harul ăsta. Aud tot timpul despre oameni normali care văd fantome.

Holiday dădu din cap.

— E adevărat. Unele fantome acumulează destulă energie încât şi un om normal poate să le vadă. Atunci, asta se întâmplă şi cu mine. Am de-a face cu

o fantomă supraîncărcată cu energie. Atâta tot. Căci sunt normală.

— Dovezile spun altceva. L ui Kylie i se tăie răsuflarea.

— Ce dovezi?

Holiday se ridică în picioare şi îi făcu semn lui Kylie să o urmeze. Îşi simţi genunchii moi când se ridică, dar o urmă. Holiday spuse în timp ce mergea:

— În primul rând, e faptul că nu putem să te citim.

— Cum adică? întrebă Kylie când intrară într-un birou mic.

— Toate fiinţele supranaturale au abilitatea de a citi tiparul mintal al celorlalţi. Când citim mintea unei fiinţe umane, vedem un tipar asemănător. Când citim mintea unei fiinţe supranaturale, simţim în general ce sunt. Asta dacă ei nu ne blochează accesul în mod voit. Dar cei mai mulţi nu fac asta, din curtoazie faţă de ceilalţi.

— Asta e treaba cu ridicatul din sprânceană? întrebă Kylie.

— Nu prea-ţi scapă nimic, nu? Holiday zâmbi. Şi chestia e că cei care sunt înzestraţi cu harul de a vorbi cu morţii sunt de obicei înceţi când e vorba să citească mintea altora şi e foarte greu să le citească cineva gândurile. Nu suntem nepoliticoşi, dar minţile noastre funcţionează pe alt plan decât al celorlalţi. Totuşi, cu antrenament, putem să ne deschidem destul încât să nu părem îngâmfaţi. Tiparul tău mintal şi faptul că nu poţi fi citită îmi spun că eşti mai mult decât o muritoare. Şi mai e şi dovada asta.

Directoarea trase un sertar cu dosare. Scoase o foaie dintr-un dosar pe care era scris numele lui Kylie şi i-o înmâna.

Fata se uită la copia după certificatul ei de naştere. Nicăieri pe document nu scria nimic despre faptul că era o

fiinţă supranaturală sau că vedea fantome. Ridică ochii spre Holiday. Diverse întrebări îi alergau prin minte.

Holiday fie îi citise gândurile, fie expresia de pe chip, căci îi răspunse.

— Te-ai născut la miezul nopţii, Kylie.

— Şi ce dacă? De ce ar trebui să însemne ceva lucrul ăsta?

Holiday îşi trecu degetul peste toate dosarele.

— Toţi cei de aici s-au născut la miezul nopţii. Inima lui Kylie bătu puţin mai tare. Se uită la unghia dată cu ojă roşie a lui Holiday, care se mişca peste cotoarele dosarelor unde erau scrise numele lor, cu litere îngroşate. Niciun nume nu-i spuse nimic lui Kylie până când ochii îi căzură peste unul cunoscut. Lucas Parker.

Nu că ar fi avut o însemnătate prea mare. Numele lui îi sări în ochi doar pentru că era unul dintre puţinele lucruri familiare de aici. Alţi fiori reci îi străbătură şira spinării.

Kylie se întoarse şi i se tăie respiraţia când îl văzu. Nu pe Lucas, ci pe Nea Soldatul. Stătea acolo, mai aproape ca niciodată, şi o fixa cu ochii lui reci, de mort.

Peste nici zece minute, Kylie stătea la masă.

Singură.

Doar ea, Holiday, directoarea şi cei doi bărbaţi erau în sala de mese.

La fiecare câteva minte, mintea lui Kylie încerca din nou să disece tot ce se întâmplase — de la unicorn la faptul că era o fiinţă supranaturală. Dar nu era în dispoziţia necesară pentru a prelucra datele. *Neagă! Neagă!* Cuvintele îi sunau în cap ca o melodie. mai multe voci care răzbăteau din partea din faţă a sălii de mese o făcură pe Kylie să ridice privirea. Holiday primise un telefon de la Sky şi, pentru că era oricum

aproape ora prânzului, Holiday îi spusese lui Kylie să vină cu ea şi că avea să o conducă în camera ei după masă.

Holiday se uită spre Kylie. Kylie se holba la telefon, prefăcându-se că nu se simţea stingherită. Holiday şi colega ei, Sky, stăteau în faţă, cu cei doi bărbaţi în costume negre care veniseră mai devreme.

Kylie nu putea să audă ce vorbeau, dar, oricare ar fi fost subiectul, îşi dădu seama că nu era de bine. Se uită la ei printre gene. Holiday şi Sky erau încruntate. Holiday părea cea mai agitată dintre ele, bătând din picior şi răsucindu-şi părul.

Apoi unul dintre bărbaţi ridică braţele şi rosti mânios:

— Nu arăt cu degetul la nimeni, ci doar vă spun cum stă treaba. Daţi-i de cap şi puneţi-i punct, că, dacă nu, jur că mai marii o să închidă tabăra.

Să închidă tabăra? Kylie lăsă ochii în jos, prefăcându-se că nu auzise, dar nu putea să se abţină să nu nutrească o speranţă. De când Holiday o lăsase singură la masă, Kylie fusese tentată să-şi sune părinţii şi să-i implore să vină să o ia.

Ah, dar ce avea să le spună? „Bună, mami, tati! Ştiţi ceva? M-aţi trimis în tabără cu nişte ciudaţi în toată regula, o adunătură de vampiri şi ucigaşi de pisici. Ah, da, şi eu sunt o ciudată, dar încă nu ştiu ce fel de creatură."

Stomacul i se strânse când se gândi care aveau să fie urmările acelei conversaţii. Erau şanse ca mama ei să o ia de acolo şi să o interneze într-un spital de nebuni. Nu că ar fi fost mai rău decât locul unde era acum.

Coborând ochii în pământ, Kylie îşi aminti ce spusese Holiday despre harul ei, cum că era ereditar. Oare părinţii văzuseră şi ei fantome? Mama ei sigur nu văzuse, căci altfel

ar fi implicat un psihiatru în ecuaţie de cum Kylie adusese vorba de Nea Soldatul. Şi tatăl ei i-ar fi spus dacă deţinea vreo abilitate deosebită, nu?

Kylie nu acceptase că avea vreun har. Exista încă o probabilitate destul de mare ca Holiday să se înşele când o credea una de-a lor. Poate că Nea Soldatul era doar o fantomă cu prea multă energie, aşa cum spusese Holiday că era posibil. Şi cu siguranţă existau şi oameni normali care se născuseră la miezul nopţii, nu?

Şi totuşi, ideea de a încerca să le spună părinţilor ceva din toate astea i se părea absurdă. Absurdă? Pe cine credea ea că păcălea? Era o idee complet nebunească şi, dacă nu l-ar fi văzut pe Perry transformându-se într-un unicorn, nu ar fi crezut nici ea.

Cei patru începură să vorbească mai tare, dar nu la fel de tare ca înainte, nu destul de tare încât să poată să distingă cuvintele. Aşa că ea se uită în continuare la telefonul mobil, prefăcându-se că citea ultimul mesaj de la Sara, pe care, de fapt, deja îl parcursese.

Prietena ei nu le spusese părinţilor că nu-i venise ciclul şi imediat ce mama Sarei urma să plece la întâlnirea de la prânz, Sara avea să se ducă la magazin să cumpere un test de sarcină. Cândva în acea după-amiază, Sara avea să afle dacă era însărcinată.

Kylie nu o întrebase pe Sara cine era tatăl, nu o întrebase nici măcar dacă lua în considerare un avort. Nu ştia nici ea exact de ce, dar nu o vedea pe Sara făcând aşa ceva. Încă cu şase luni în urmă, Kylie ar fi jurat şi că Sara nu o să rămână niciodată gravidă din întâmplare.

Kylie se mai preocupă câteva minute de soarta Sarei înainte de a reveni la problemele ei. Ca de exemplu, cum avea

să supravieţuiască în următoarele două luni. Şi, când se gândea la supravieţuire, nu se referea doar la cea mintală. Vampirii şi vârcolacii omorau oameni.

Doar cei răi, îi explicase Holiday în drum spre sala de mese, când Kylie tresărea de fiecare dată când se apropia cineva de ea. Şi Holiday era oare sigură că în tabără nu se afla niciunul rău? Unii dintre ei i se păruseră destul de fioroşi lui Kylie. Nu că s-ar fi considerat vreo expertă în a distinge fiinţele supranaturale bune de cele rele. Dar, într-un fel, se asemăna cu atitudinea ei vizavi de şerpi şi păianjeni — erau şi buni, şi răi. Din motive de siguranţă, se ţinea departe şi de unii, şi de alţii.

Dumnezeule, Kylie spera că nu avea să fie colegă de cameră cu niciunul dintre aceştia. Bineînţeles, doar Holiday nu ar avea pretenţia ca ea să doarmă într-o cabană cu cineva care... care ar putea fi tentat să o omoare în somn. Şi... Grozav, asta însemna probabil că urma să doarmă iepureşte două luni întregi.

Conversaţia dintre cei doi tipi în costume negre şi directoarea taberei se încheie şi cei doi bărbaţi dădură să plece. Însă unul dintre ei, cel mai înalt, se întoarse şi se uită direct la Kylie. Apoi făcu gestul. Ridică din sprânceană spre ea.

Kylie se uită în altă parte, dar îşi dădea seama că nu se clintise din loc şi încă se holba la ea şi făcea acea mişcare din sprânceană. Simţi cum îi ard obrajii.

Uşa de la sala de mese se închise, dar apoi auzi cum se deschide din nou. Kylie ridică privirea şi îi văzu pe ceilalţi tineri, care începură să se strecoare înăuntru pentru masa de prânz. Pe măsură ce intrau, Kylie se trezi făcând presupuneri: asta trebuie să fie zână, aia vrăjitoare, vârcolac, vampir sau

unul dintre cei care se transformă în animale. Mai existau şi alte creaturi supranaturale? Trebuia

să o întrebe pe Holiday despre tipurile diferite de fiinţe supranaturale, dar şi ce însemna „descendent al zeilor".

Kylie începu să împartă tipurile pe care le cunoştea în două grupuri: fiinţe supranaturale care nu considerau omul ca făcând parte din lanţul trofic şi cele care îl considerau.

Derek intră şi Kylie se trezi că se întreba oare ce tip de fiinţă supranaturală era el. Înaintă câţiva paşi şi se opri, uitându-se în jur. În clipa în care ochii lui lucirăîntâlnindu-se cu ai ei, Kylie îşi dădu seama că băiatul găsise ce căuta. Pe ea o căuta. Chiar şi fără să ştie ce creatură era sau cărui grup anume îi aparţinea, gândul că el o plăcea destul încât să o caute o făcea să se simtă mai puţin singură.

Când se îndreptă spre ea, pe chip îi apăru un zâmbet vag şi Kylie se gândi din nou cât de mult îi amintea de Trey. Oare din cauza asta îl plăcea sau, mă rog, îl plăcea mai mult decât pe ceilalţi? Din cauză că semăna puţin cu Trey?

Trebuia să aibă grijă, îşi spuse în sinea ei, să nu confunde asta cu ce simţea de fapt.

— Salut, spuse el şi se aşeză lângă ea.

Când se uită la el, Kylie îşi dădu seama că de-abia îi ajungea cu umărul la jumătatea braţului. Ceea ce însemna că tipul era mai înalt decât Trey — probabil cu mai mulţi centimetri.

Kylie dădu din cap şi băgă telefonul în geantă.

— Deci... ? întrebă el.

Kylie îi întâlni ochii verzi, cu firişoare aurii. Ştia exact ce însemna întrebarea lui. Voia să afle ce era. Dădu să-i răspundă, să-i spună că nu ştia ce era, doar că avea harul ăsta,

dar se trezi deodată că nu era în stare să o rostească. Dacă o anunţa în gura mare, însemna că şi credea. Şi, deocamdată, nu credea.

— A fost o dimineaţă nebună, spuse ea în schimb.

— Îmi imaginez şi eu, răspunse el şi îl simţi puţin dezamăgit.

Ar fi vrut ca ea să aibă încredere în el.

Succes, îşi spuse Kylie în sinea ei. Luând în considerare oamenii care muriseră — bunica, mai precis —, care divorţau — adică părinţii ei — şi oamenii care o părăsiseră pentru că nu voia să se culce cu ei — adică Trey —, capacitatea ei de a se încrede în alţii se prăbuşise dramatic şi aterizase pe fundul unei râpe, făcută bucăţi, chiar lângă inima ei.

Miranda se aşeză pe scaunul de lângă Derek.

— Salut! Se aplecă şi se uită la Kylie. Suntem colege de cameră. Aşa-i că-i mişto?

— Mda.

Kylie încercă rapid să-şi imagineze ce creatură ar putea fi Miranda. Îşi aduse aminte de broscoi şi, fără să ştie de ce, îşi dădu cu părerea că era vrăjitoare.

— Şi eu stau cu voi, se auzi o voce şi cineva se aşeză de cealaltă parte a lui Kylie.

Kylie se întoarse şi se trezi holbându-se la propria reflexie în lentilele întunecate ale ochelarilor Tipei Palide.

Simţi fiori pe şira spinării. Kylie nu ştia dacă tipa era vârcolac sau vampir, dar ceva îi spunea că era una din două. Ceea ce însemna că intra în grupul celor care considerau oamenii ca făcând parte din lanţul trofic.

Fata îşi lăsă ochelarii mai jos pe nas, iar Kylie îi văzu ochii pentru prima dată. Erau negri şi uşor oblici, exotici, de parcă ar fi avut rădăcini asiatice.

— Eu sunt Della... Della Hanks.

— Ăă... Kylie Galen, reuşi ea să îngăime, sperând din tot sufletul că ezitarea ei nu avea să fie interpretată drept frică.

Dar era frică, şi Kylie nu putea să nege.

— Deci, Kylie, continuă Della şi îşi mai lăsă puţin ochelarii în jos, spune-ne! Ce eşti tu de fapt?

I se părea ei sau cel puţin o duzină de adolescenţi se întoarseră spre masa la care stăteau ei? Oare aveau un auz atât de fin? Mobilul lui Kylie sună.

— Ăă, ar trebui să... răspund.

Îşi scoase telefonul din geantă, se ridică în picioare şi se retrase într-un colţ, departe de toţi.

Când se uită la ecran să vadă cui trebuia să-i înalţe osanale pentru că o sunase exact la ţanc, inima îi sări din piept. Se aşteptase să fie Sara, sau poate părinţii ei. Nu se aşteptase însă să fie Trey.

Capitolul 10

— Alo? răspunse ea pe un ton ezitant şi inima i se umplu de dor, senzaţia aceea dureroasă care aproape că dispăruse până în seara în care îl văzuse la petrecere. Aproape.

— Kylie? Vocea lui pătrunzătoare o emoţiona din nou.

Înghiţi nodul care i se pusese în gât şi şi-l imagină cum se uita fix la ea cu ochii lui verzi, aşa cum făcea când se giugiuleau.

— Da?

— Sunt eu, Trey.

— Ştiu, răspunse ea şi închise ochii. De ce m-ai sunat?

— Am nevoie de un motiv ca să te sun? *De vreme ce te culci cu altă tipă, da.*

— Nu mai suntem împreună, Trey.

— Şi poate că e o greşeală, spuse el. Nu pot să mi te scot din minte de când te-am văzut la petrecere.

Kylie putea să pună pariu că nu se mai gândise la ea când rămăsese singur cu noua lui jucărie sexuală în seara aceea. Spre norocul lor, plecaseră cam cu un sfert de oră

înainte să vină poliţia. Aşa că, atunci când Kylie era la secţie Trey fusese probabil şi mai norocos şi avusese parte de noua lui iubită.

— Sara mi-a spus că eşti într-o tabără în Fallen, continuă el când văzu că ea tăcea. A spus că mama ta te-a trimis acolo din cauza petrecerii.

— Da, răspunse ea, deşi îşi dădea seama că nu-i dezvăluise întregul adevăr.

Dar nu putea să i-l spună lui Trey. Nici măcar o parte din el. Atunci înţelese câte minciuni avea să fie nevoită să le îndruge tuturor celor pe care-i cunoştea. Şi mai înţelese ceva.

Mama ei nu minţise când susţinuse că dr. Day o convinsese că fata ei trebuia să vină aici. Poate că mama ei nu voise să se descotorosească de Kylie aşa de mult cum crezuse ea. Asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar durerea din piept se înteţi.

Îi era dor de mama ei. Şi de tatăl ei. Voia să plece acasă. I se puse un nod în gât şi înghiţi în sec.

— Ai voie să primeşti telefoane? întrebă Trey, şi vocea lui o aduse din nou în prezent, departe de gândurile ei. *Dacă am voie?* Kylie nu se gândise la asta.

— Cred că da. Nimeni nu mi-a spus că nu aş avea voie.

Dar nici nu citise regulile care trebuia să fi fost afişate în cameră. Însă nu era vina ei. Nici măcar nu i se permisese deocamdată să meargă în cameră.

Ridică privirea şi se uită să vadă dacă mai vorbea cineva la telefon. Observă doi oameni vorbind şi doi care scriau mesaje. Unul dintre cei care scriau mesaje era Jonathon,

alias Tipul cu cercei, care mai era cu doi tipi. Lângă ei stătea Tipa Emo, alături de alţi tipi emo.

Kylie îl zări şi pe Lucas Parker. Acesta nu vorbea la telefon, ci stătea la taclale cu un grup de fete care păreau să fie nişte admiratoare înfocate. Zâmbea la replica uneia dintre ele. Kylie vedea cum tipele îi sorbeau cuvintele, căzute în limbă după el. N-au decât să râdă şi să cadă pe spate, îşi spuse Kylie în sinea ei. Nu lor le omorâse pisica.

— Şi eu plec în cantonament de fotbal în Fallen săptămâna viitoare, spuse Trey, atrăgându-i din nou atenţia la convorbirea lor. M-am gândit că am putea să... am putea să

găsim o soluţie să ne întâlnim. Să stăm de vorbă. Mi-e dor de tine, Kylie.

— Am crezut că eşti cu tipa aia, cu Shannon.

— N-am fost niciodată împreună. Dar acum nu ne mai vedem deloc. Cu ea nu puteam să vorbesc.

Dar pun pariu că ai făcut alte lucruri cu ea. Amintirea tipei care stătea atârnată de el la petrecere o durea.

— Spune-mi că accepţi măcar să ne întâlnim, insistă el. Te rog! Mi-e foarte dor de tine.

Kylie simţi o greutate şi mai mare în piept.

— Nu ştiu dacă pot... încă nu ştiu care sunt regulii pe aici.

— Cred că taberele noastre sunt cam la un kilometru şi jumătate distanţă. Nu ne-ar fi greu să ne vedem.

Kylie închise ochii şi se gândi ce bine ar fi fost să-l vadă pe Trey. El fusese întotdeauna persoana la care apela ori de câte ori o nemulţumea ceva. Din cauza asta, când Trey se despărţise de ea, îi frânsese inima.

— Nu pot să promit nimic, cel puţin până nu-mi dau seama cum merg lucrurile pe aici.

Kylie ridică privirea. Holiday şi Sky se îndreptau spre intrare.

— Prânzul e gata, anunţă Sky. Să-i lăsăm pe nou-veniţi să înceapă. Apoi o să intervenim şi noi în prezentări.

Prezentări? Gândul de a fi nevoită să vorbească în faţa mulţimii o făcu să simtă fluturi în stomac.

Kylie îl văzu pe Derek întorcându-se şi uitându-se la ea de parcă se întreba dacă ea voia să stea la rând lângă el. Îi cam plăcea ideea, în loc să fie singură.

— Trebuie să închid, Trey, spuse ea.

— Dar... Kylie...

Kylie închise telefonul. Nu o făcuse din răutate, dar gândul că era posibil ca Trey să se simtă puţin respins nu îi displăcea. Răzbunarea putea fi foarte dulce.

Derek se ridică în picioare şi îi făcu semn să vină la el. Da, Derek era mai înalt decât Trey. Îndreptându-se spre el, Kylie încercă să nu schiţeze niciun gest când li se alătură şi Della. Merseră toţi trei la coadă.

Della se trezi în spatele Tipei Emo din autobuz şi începură să vorbească.

Derek se întoarse şi se concentra asupra lui Kylie.

— Era prietenul tău? întrebă el. — Ce?

— La telefon.

— Oh! Kylie clătină din cap. Fostul. Îşi aminti deodată cum se uitaseră câţiva dintre puşti la ea când Della o întrebase ce era. Se aplecă spre Derek. Ai auzit ce-am vorbit la telefon ? Coborî vocea. M-au auzit toţi?

— Eu nu. Mi-am dat seama doar după... limbajul corpului. Păru să o observe cum ea se uita la mulţime. Dar sunt câţiva care au auzul fin.

— Şi tu nu te numeri printre ei?

Spera că tipul avea să-i spună ce voia să ştie. Spera că avea să-i spună ce era.

— Nu, confirmă el şi înaintară câţiva paşi.

Braţul lui îl atinse uşor pe al ei şi, preţ de o secundă, Kylie nu-şi dădu seama dacă îşi dorea să se ferească sau să se apropie şi mai mult de el. Faptul că nu avea pielea rece păru să o facă să opteze pentru a doua variantă. Când braţul ei îl atinse din nou pe al lui, o senzaţie plăcută i se răspândi în corp.

— Deci tu ce eşti până la urmă? întrebă ea, dar îşi muşcă imediat limba. Nu era corect din partea ei să pună întrebări la

care ea însăşi nu voia să răspundă. E în regulă, nu trebuie să răspunzi, adăugă ea.

Kylie se uită în altă parte, jenată, şi ascultă murmurul mulţimii. Dacă mai devreme domnise tăcerea, acum, dacă se străduia din răsputeri, aproape că reuşea să se convingă că era într-o încăpere plină cu adolescenţi normali.

În acel moment, Kylie îşi dădu seama că încetase să mai nege situaţia.

Câteva râsete şi sunete stridente, mai feminine, îi gâdilară timpanele. Ar fi trebuit ca gândul să îi aducă alinare, dar nu putea să respingă adevărul. Adevărul era că niciunul dintre oamenii aceia nu era normal.

Nici *măcar ea.*

Gândul o făcu să intre în panică şi se întrebă cum naiba avea să fie în stare să mănânce ceva.

— Eu sunt pe jumătate fee, se auzi vocea lui Derek mai aproape de urechea ei. Respiraţia lui o gâdila şi simţi fluturi în stomac. Nu era acea senzaţie născută din frică, ci ceva diferit. Respinse gândul şi încercă să se concentreze la ce zicea Derek. Fee? Kylie începu să caute febril în minte un sinonim, până când îşi aminti că citise odată *că fee* era un alt termen pentru zână.

Informaţiile curgeau acum gârlă. Holiday era zână. Holiday spusese că era posibil ca şi Kylie să fie zână. Întoarse capul şi îi întâlni ochii verzi. Întrebă pe o voce joasă în şoaptă:

— Tu... tu vezi fantome ?

— Fantome?

Derek făcu ochii mari, de parcă nu-i venea să creadă că-l întrebase. Dar cum ar fi putut să pară asta o nebunie când... când...

Şirul gândului se opri brusc când Kylie simţi pe cineva în spatele ei.

Bătăile inimii începură să i se accelereze, ca o melodie rapidă, şi se temu că era Nea Soldatul. Dar răceala despre care îşi dăduse brusc seama că-l însoţea mereu nu părea să se facă simţită. Văzu cum Derek priveşte peste umărul ei.

Acesta încuviinţă.

Kylie întoarse capul şi i se tăie răsuflarea când se trezi holbându-se în ochii de un albastru-deschis ai lui Lucas Parker.

— Cred că ai pierdut ceva.

Vocea lui îi amintea de un crainic de la radio — o voce pătrunzătoare, cu un timbru uşor hodorogit, care o făcea unică, memorabilă. Şi care-l făcea să pară mai în vârstă decât era.

Conştientă că se holba la el, Kylie îşi coborî rapid privirea. Acesta ţinea în mâini portofelul Coach, cadoul cu care bunica ei o răsfăţase Crăciunul trecut.

Kylie se uită imediat spre masa unde îşi lăsase poşeta. Aceasta era tot acolo, aşa cum o pusese. Cum reuşise să i-l sustragă?

Îi luă portofelul din mâini şi se luptă cu tentaţia de a se uita înăuntru, să se asigure că nu dispăruse cardul de credit al mamei sale. Mama ei s-ar face foc şi pară dacă l-ar pierde.

Kylie oscila între a face ceea ce se cuvenea conform uzanţelor sociale în astfel de situaţii, şi anume de a mulţumi, şi a-l lua la întrebări despre cum reuşise să pună mâinile lui cu care omora pisici pe unul dintre lucrurile ei. Era confuză. Şi fiindcă făcea aproape mereu ceea ce cereau regulile sociale, dădu să rostească cele două cuvinte, „îţi mulţumesc", dar nu reuşi.

Nu putea să nu se întrebe dacă îşi amintea de ea. Nu avea cum să nu bage de seamă cum ochii lui albaştri păreau că privesc înăuntrul ei, aşa cum făcuseră cu ani în urmă. Nu fuseseră prieteni, ci doar vecini o perioadă foarte scurtă de timp. Nici măcar nu fusese în clasă cu ea. Dar trebuiau să străbată în fiecare zi distanţa de trei străzi de la şcoală până acasă şi Kylie îşi aminti că acea plimbare era cea mai frumoasă parte din ziua respectivă. De prima oară când îl văzuse mergând pe bicicletă pe strada ei, o fascinase într-un fel misterios.

Şi îşi aminti pe dată foarte clar ultima dată când îl văzuse. Sentimentul de fascinaţie se spulberă, lăsând în locul lui un fior rece de teamă.

Kylie stătea într-un leagăn cu pisicuţa ei nouă în braţe — cea pe care i-o făcuseră cadou părinţii, de vreme ce Şosetă dispăruse. Capul lui Lucas se iţise de după gard şi ochii lui albaştri îi întâlniseră pe ai ei. Pisicuţa se zburlise şi o zgâriase, încercând să fugă şi să se ascundă. Băiatul se holbase la ea şi îi spusese: *Ai grijă să duci pisicuţa în casă la noapte. Dacă nu, o să păţească şi ea ce a păţit cealaltă pisică* pe care *ai avut-o.*

Kylie alergase plângând la mama ei. În seara aceea, părinţii ei se duseseră să stea de vorbă cu părinţii lui Lucas.

Nu-i spuseseră ce se întâmplase, dar Kylie îşi aducea aminte că tatăl ei păruse furios când se întorseseră din vizită. Nu că ar fi avut vreo importanţă, căci a doua zi Lucas Parker şi părinţii lui plecaseră.

— Cu plăcere, spuse Lucas, iar în vocea lui groasă şi mormăită se simţea acum un sarcasm uşor.

Apoi se întoarse cu spatele şi se îndepărtă.

Oh, minunat! Tot ce-i lipsea acum era să înceapă să-şi facă duşmani din gaşca celor care considerau oamenii ca făcând parte din lanţul trofic — şi mai ales pe unul despre care ştia că era în stare de lucruri abjecte. Dar trebuia să

recunoască: avea să-i fie greu să se poarte frumos cu Lucas

Parker. La urma urmei, îi omorâse pisica şi o ameninţase că va face la fel şi cu noua pisicuţă.

Capitolul 11

Prezentările din timpul prânzului au fost jenante, aşa cum se aşteptase Kylie. Toţi îşi spuseseră numele şi „ce" erau, dar, când veni rândul ei, ea nu spuse decât cum o chema. Tăcerea care urmase fusese sufocantă. Holiday intervenise şi explicase că originea puterii lui Kylie era încă în proces de descifrare şi că atitudinea ei refractară, care nu permitea celorlalţi să o citească, nu era intenţionată, ci un produs al harurilor cu care era înzestrată.

Dacă se mai îndoia cineva că ea era cea mai ciudată de acolo, acum fusese informat asupra faptului chiar de către directoarea taberei. Kylie bănuia că Holiday voise să-i fie de ajutor, dar s-ar fi putut lipsi lejer de ajutorul ei. Din fericire, reuşise deja să-şi îndese pe gât jumătate de sendviş cu carne de curcan, căci după episodul acela nu mai putea să înghită nimic.

Imediat după reprezentaţia ei jenantă, îi sună telefonul. Văzu numărul mamei pe ecran şi îl închise. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca tipii cu auz super fin să le asculte convorbirea.

De îndată ce întâlnirea oficială de la prânz se termină, Kylie o căută pe Holiday, să capete indicaţii cum să ajungă la camera ei. Cina urma să aibă loc la ora şase şi, până atunci aveau după-amiaza liberă. În timpul liber, se încuraja cunoaşterea şi acomodarea cu colegii de tabără şi de cabană.

Însă Kylie îşi petrecu cele patru ore făcând faţă emoţiilor care o copleşiseră şi ascunzându-se în dormitorul ei cât o cutie de chibrituri. Înţelegea şi ea diferenţa dintre „a se încuraja" un lucru şi „a fi obligatoriu".

Stând pe pat, observă din nou dimensiunile camerei. Nu că s-ar fi plâns. Faptul că avea camera ei compensa lipsa de spaţiu.

Având în vedere crizele de teroare nocturnă de care avea parte trei sau patru nopţi pe săptămână, aprecia foarte mult intimitatea. Spera doar că pereţii erau destul de groşi ca să nu se audă ceea ce mama ei numea „ţipete care-ţi îngheţau sângele-n vine". Cu siguranţă, pereţii de acasă nu erau prea groşi.

Muşcându-şi buza, Kylie se întrebă din nou cum de a putut mama ei să-i facă aşa ceva. Să o trimită aici, când abia săptămâna trecută îi sugerase să nu rămână nicăieri peste noapte, pentru că era jenant să o vadă şi alţii îngrozită, trezită năucă din somn.

Alungă gândurile despre mama ei şi se uită din nou prin cameră. După-amiaza nu fusese o pierdere de vreme totală. Îşi despachetase bagajele, o sunase pe mama ei — alias Regina Gheţurilor —, încercase să dea de Sara, care era de negăsit şi care încă n-o sunase şi nici nu-i dăduse nici un mesaj, citise regulamentul şi trăsese o porţie sănătoasă de plâns.

O porţie binemeritată.

Timp de şaisprezece ani, încercase să-şi dea seama cine era. Şi, deşi ştiuse dintotdeauna că mai avea destul până să afle, se încredea în descoperirile ei. Dar astăzi înţelesese nu doar că se înşelase în privinţa ei, dar că nici măcar nu ştia ce era.

Să vadă ea acum criză de identitate!

Telefonul sună din nou. Se uită să vadă cine o apela. Era tatăl ei.

Tatăl ei, care o părăsise.

Tatăl ei, care nu o luase de la secţia de poliţie.

Tatăl ei, care nu venise să o vadă înainte să fie trimisă cu forţa în tabără.

Tatăl ei, care era clar că nu o iubea nici pe departe cât crezuse ea.

Tatăl ei, de care, în ciuda a tot, lui Kylie îi era foarte dor.

Dacă asta însemna că era fata tatii, atunci aşa să fie! Şi, în plus, probabil că era doar o situaţie temporară. Mai devreme sau mai târziu, avea să renunţe şi ea să-l iubească atât de mult, aşa cum şi el renunţase la ea. Nu?

Se simţea de parcă o strângea cineva de gât. Tentaţia de a răspunde şi de a-l implora să vină să o ia de era atât de puternică, încât Kylie azvârli telefonul la picioarele patului. Asculta târâitul lui şi ştia că, dacă răspundea, sigur îi va povesti despre creaturile supranaturale, despre faptul că ea era una dintre ele şi despre întâlnirea cu Lucas Parker, cel care avea potenţial să devină criminal în serie.

Îi fusese mereu uşor să ţină secrete faţă de mama ei, pentru că şi aceasta părea să aibă secretele ei. Dar să-i ascundă anumite lucruri tatălui ei era al naibii de greu, la fel ca algebra.

Aşa că în loc să răspundă la telefon, îşi trânti capul pe pernă şi se puse din nou pe plâns. Când cineva bătu la uşa dormitorului, Kylie încă mai avea pe obraji urme de lacrimi.

Înainte să se decidă ce să facă, uşa se deschise şi cineva îşi băgă nasul înăuntru.

— Eşti trează?

Cum Kylie stătea în capul oaselor pe pat şi îi văzu şi ochii Mirandei ivindu-se deasupra nasului, nu avu cum să mintă.

— Da, răspunse ea. Miranda păşi înăuntru, fără să fie invitată.

— Salut, doar ce-am... Ochii căprui ai Mirandei străluciră când o privi pe Kylie şi rămase cu gura căscată.

Kylie ştia ce o lăsase cu gura căscată pe micuţa vrăjitoare, Kylie le invidia pe fetele care puteau să plângă fără să-şi întindă rimelul, dar ei îi lipsea talentul ăsta. Când plângea, pielea ei albă se umplea de pete mari, roşii, iar ochii i se umflau atât de mult, că nici nu mai semăna a om.

Staţi aşa! După cum spunea Holiday, Kylie nici nu era om. Cine să fi crezut?

— Te simţi bine? întrebă Miranda.

— Da. Kylie se forţă să pară veselă. E din cauza alergiei.

— Vrei să te vadă o asistentă? Serios, arăţi groaznic. Mersi.

— Nu, sunt bine. O să-mi treacă imediat.

— Nu e contagios, nu?

Miranda se opri după ce făcuse câţiva paşi înăuntru.

— La naiba, sper din tot sufletul că nu, se auzi o voce dinspre uşă.

Era vocea Dellei, care nu-şi dăduse jos ochelarii şi despre care Kylie aflase că era vampir când se prezentaseră cu toţii. Da, exact. Un vampir în carne şi oase.

— Nu sunt contagioasă, spuse Kylie şi îi pică pe urmă fisa că ar fi trebuit să susţină că era, pentru ca ele să plece şi să o lase în pace.

Miranda înainta şi se aşeză la picioarele patului. Della o urmă, dar nu se aşeză pe pat. Îşi scoase ochelarii şi o măsură pe Kylie din cap până-n picioare. Expresia ei încruntată îi amintea lui Kylie despre cum se holba o persoană care ţine dietă la o prăjitură făcută de fetele de la Cercetaşi înainte de a o băga în gură şi de a o strivi între dinţi.

Lui Kylie i se ridică părul măciucă la gândul de a fi făcută terci în gura cuiva.

— Vii la cină şi la focul de tabără, nu? întrebă Miranda.

— E... obligatoriu? întrebă Kylie, sperând să nu i se citească pe chip ce simţea faţă de Della.

— Ţi-e frică de mine? izbucni Della, spulberând toate speranţele lui Kylie de a ascunde faptul că fata o speria în ultimul hal.

— De ce... de ce mi-ar fi frică de tine?

— Pentru că am dinţi ascuţiţi, de exemplu? Deschise gura şi îşi dezveli dantura albă, care etala într-adevăr doi canini ascuţiţi. Sau pentru că aş putea să-ţi sug sângele?

Kylie se strădui să nu se tragă înapoi de frică, mai ales când fata îşi trecu limba peste buze.

— N-o mai necăji! Miranda râse şi îşi dădu ochii peste cap.

— Gata. Della îi făcu semn cu mâna lui Kylie. Inima îi bubuie în piept şi pulsul a luat-o razna. Uită-te la vena de la gât, pulsează de stă să-i pocnească. Nu cred că ştie că fac mişto de ea.

Faptul că Della adusese vorba de venele ei îi făcu inima să pompeze şi mai tare.

— Normal că ştiu, minţi Kylie. Holiday a spus că toţi de aici sunt... buni.

— Şi ai crezut-o? Ochii negri ai Dellei o acuzau pe Kylie că nu era sinceră. Kylie conchise în acel moment că abilitatea Dellei de a-i citi semnele vitale depăşea abilitatea ei de a minţi.

— Vreau să o cred. Dar n-o să mint, încă mai încerc să mă conving că... fiinţele supranaturale există.

— Dar şi tu eşti una dintre ele, spuse Miranda. Cum e posibil să nu fi ştiut...

— Aşa *crede* Holiday. În ultimele minute, lui Kylie îi înviase din nou speranţa că analiza lui Holiday nu era validă.

— Dar chiar eşti o fiinţă supranaturală, insistară Miranda si Della în acelaşi timp şi ridicară amândouă uşor din sprânceană.

— Sau, cel puţin, nu eşti în totalitate om, adăugă Della. Ne dăm seama de asta fiindcă ne uităm la tiparul creierului tău.

— Şi voi nu vă înşelaţi niciodată?

Kylie îşi strânse şi mai mult genunchii la piept.

— Toată lumea se mai înşală câteodată, admise Miranda.

— Dar nu prea des, adăugă Della.

Cu toate astea, răspunsul lor îi trezi din nou speranţa lui Kylie.

— Dar se întâmplă, nu?

Acum parcă i se mai luase greutatea de pe piept.

— Da, în cazul oamenilor cu tumori pe creier, explică Della.

Kylie îşi rezemă fruntea pe genunchi. Fie era o fiinţă cu puteri supranaturale, fie avea să moară de tumoare pe creier. Nu ştia nici ea ce era mai rău.

— Şi mai sunt câţiva care au doar creierul varză, adăugă Miranda.

Kylie ridică ochii.

— Cum adică?

— Da, care nu au toate ţiglele pe casă.

— Atunci poate sunt doar ţicnită. Am mai fost acuzată de asta şi înainte.

— Nu, stai aşa, zise Miranda. N-a spus Holiday că ai nişte haruri?

Miranda şi Della ridicară amândouă mirate din sprâncene.

Kylie ridică din umeri.

— Da, dar asta poate să fie doar din cauză că am de-a face cu o fantomă supraîncărcată cu energie.

— Cu o fantomă? se mirară Miranda şi Della la unison. Era posibil să se înşele, dar amândouă păreau consternate şi speriate. Şocul de pe chipul lor îi aminti de reacţia

de mai devreme a lui Derek, când îl întrebase dacă vedea şi el fantome.

— Poţi să vezi morţii? Della se depărta de pat. Oh, la naiba!Nu vreau să stau în aceeaşi casă cu cineva care are fantome prin preajmă. E prea ciudat. Chiar şi Miranda sări de pe pat. Kylie se uita la ele, complet stupefiată.

— Glumiţi, nu-i aşa? Vouă vă e frică de mine? Tu eşti vrăjitoare. Arătă cu degetul spre Miranda. Şi tu eşti vampir îndreptă degetul spre Della. Şi mai spuneţi de mine că sunt... se împunse cu degetul în piept... ciudată?

Miranda şi Della făcură schimb de priviri, dar niciuna nu negă.

— Bine, lăsaţi-o baltă, spuse Kylie, rănită de atitudinea lor. Dar, ca să ştiţi şi voi, nu vorbesc cu ele.

Atunci îşi dădu seama că ambele fete se uitau la ea aşa cum se uitase şi ea la ele toată ziua. Acum, că simţea gustul amar al propriului medicament, Kylie începu să întoarcă problema pe toate părţile.

— Deci doar stau în preajma ta? începu Della, cercetând camera. Te rog, spune-mi că nu e niciuna aici acum.

— Nu, nu e, rosti scurt Kylie, furioasă nu pe Della, ci doar pe situaţia în sine.

La naiba, dacă ar fi auzit că cineva vedea fantome, şi ei i-ar fi fost frică de persoana respectivă.

— Bun.

Miranda îşi reluă locul de la picioarele patului. Della se uita în jur.

— Nu. E prea ciudat. Nu vreau să stau în aceeaşi cabană CU tine.

— Nu sunt mai ciudată decât tine. Kylie se uită la fata-vampir şi, fără să ştie nici ea de ce, îşi dori ca aceasta să o accepte.

— Are dreptate, îi spuse Miranda Dellei. Şi noi îi părem probabil destul de înfricoşătoare. Eu zic să încercăm să facem relaţia să meargă. Ştii tu, să fim amice.

Della oftă prelung.

— Bine, dar o să ne spui când o să vezi o fantomă prin jur, da?

Kylie încuviinţă, dar îşi dădu seama repede cât de greu îi va fi să le îndeplinească cererea, căci senzaţia familiară de răceală care o încerca în prezenţa unei stafii se făcu deodată simţită. Consolarea era că nu o şi vedea. Nu că s-ar fi uitat prea bine în jur, dar cine putea să o acuze pentru că nu voia să dea ochii cu un mort?

Kylie nu crezuse că avea să fie în stare să mănânce, dar când mirosul condimentat şi cald de pizza îi umplu nările, îşi dădu seama cât de puţin mâncase toată ziua. Reuşise să dea gata o felie subţire de pizza cu salam şi brânză şi să mănânce jumătate din salată când începu să se simtă jenată de privirile fixe îndreptate asupra ei şi de ridicările de sprâncene. Unii încă mai încercau să-şi dea seama ce hram purta. Din partea ei, baftă! Mai luă o gură de salată, cu speranţa că dacă aceştia reuşeau să se lămurească, poate aveau să-i spună şi ei secretul.

Când mătură sala cu privirea, Kylie îl zări pe Derek, care stătea la altă masă. Lângă el era aşezată o fată cu părul

roşcat, şi din limbajul trupului ei îţi dădeai seama că era mai interesată de Derek decât de pizza din farfurie. Stătea atât de aproape de el, încât sânul ei stâng îi atingea braţul şi, după felul în care Derek se aplecase şi el spre ea, Kylie trase concluzia că şi lui îi plăcea atenţia pe care i-o dădea fata

Pe Kylie o încercă o uşoară gelozie, dar îşi înăbuşi sentimentul. Asta din cauză că semăna cu Trey. Îşi muşcă buza şi îşi stăpâni emoţiile, ştiind că trebuia să aibă grijă în privinţa lui Derek. Era uşor să interpreteze greşit sentimentele pe care le avea pentru el.

Chiar în acel moment, tipul pe jumătate fee o privi peste umăr. Privirile li se întâlniră şi niciunul nu şi-o feri. Tremurul din stomac, de data asta plăcut, se făcu din nou simţit.

— Cred că te place, şopti Miranda. Dându-şi seama că ea şi Derek atrăseseră atenţia celorlalţi, Kylie se uită în altă parte.

— Probabil că e doar curios în privinţa mea, ca toţi ceilalţi îi răspunse ea tot în şoaptă.

— Nu. I s-au aprins călcâiele după tine, insistă Della, aducându-i aminte lui Kylie despre auzul super fin al unora de aici. Când stătea lângă tine la masa de prânz, emana atâta testosteron, că nici nu mai puteai să respiri. Vrea să te aibă, o tachină Della.

— Ei bine, n-o să se aleagă cu nimic, spuse Kylie.

— Să înţeleg că nu-l placi? întrebă Miranda, părând încântată.

— Nu în sensul ăsta. Simţea că minte, dar nu se sinchisi, căci ştia că orice sentiment ar nutri, era născut din faptul că băiatul semăna cu Trey. Avea destule pe cap acum. Cu siguranţă n-avea nevoie să se arunce cu capul înainte într-o

altă relaţie, mai ales una bazată pe minciună. Derek nu era Trey.

Şi Trey o voia înapoi. Sau, cel puţin, aşa lăsase să se înţeleagă la telefon mai devreme. Cu toate lucrurile care o bombardaseră în acea zi din toate direcţiile, nu avusese timp să se gândească la cum o făcea să se simtă confesiunea lui. Fericită? Tristă? Furioasă? Sau poate puţin din toate?

Încercând să nu se lase copleşită de emoţii, Kylie întinse mâna după paharul de suc dietetic şi se uită la Della cum trăgea din salamul de pe pizza şi îl băga în gură. Vârful caninilor ei ascuţiţi îi atrase atenţia lui Kylie şi gândurile ei săriră de la Trey la cele legate de convieţuirea cu un vampir.

Când văzu încă o bucată de salam dispărând în gura Dellei, Kylie îşi dădu seama că fata mânca. Din cărţile de ficţiune pe care le citise, Kylie trăsese concluzia că vampirii nu mâncau. Ei doar beau... Ochii lui Kylie dădură peste paharul Dellei, plin cu un lichid roşu şi vâscos.

— Oh, la naiba!

Lui Kylie i se întoarse stomacul pe dos şi îşi puse mâna la gură.

— Ce e? întrebă Della.

— Ala e... sânge? îngăimă ea şi se uită prin sală, observând paharele pline cu substanţa roşie de pe mese.

Miranda se aplecă spre ea.

— E scârbos, nu-i aşa?

— Să umbli cu un broscoi după tine, asta e scârbos! se auzi vocea Dellei, în care se simţea o uşoară iritare.

— Eu nu umblu cu niciun broscoi după mine, tună Miranda, şi ochii ei căprui se aprinseră de ceea ce părea a fi jenă. Am aruncat o vrajă asupra tipului ăstuia. O merita, normal, dar acum nu pot să o desfac, aşa că de câte ori nu se poartă cum

trebuie, se transformă automat într-un broscoi vine să mă vadă. În vocea Mirandei se simţea disperarea, dar Kylie aproape că nici nu băgă de seamă. Fără să ştie nici ea de ce anume, faptul că Miranda putea să-i transforme pe oameni în broaşte nu o deranja nici pe departe cât faptul că Della bea sânge. Dumnezeule! Ce fel de sânge era?

Della se uită la Kylie şi îi citi dezgustul de pe chip.

— Şi să vezi morţi e scârbos. Ce fac eu acum..., spuse ea, ridicând paharul şi luă o înghiţitură zdravănă, asta nu e scârbos.

Când Della luă paharul de la gură, câteva picături roşii i se strânseră chiar sub buza de jos. Della scoase afară limba rozalie şi le linse.

Stomacul lui Kylie se strânse şi pizza, care se făcuse cocoloş în burtă, voia să iasă acum afară pe gură.

— Bineînţeles, zâmbi Della răutăcios, o să aflaţi când o să fiţi nevoite să gustaţi.

— Am gustat astă-vară şi mi s-a părut scârbos, comentă Miranda. Are gust de monedă murdară.

— Ce? Kylie înghiţi cu noduri. Trebuie să beau sânge? Nu am de gând să fac aşa ceva. Nu. Eu nu fac aşa ceva. Îşi puse mâna la gură şi se strădui să nu vomite.

— Nu trebuie să bei, doar să guşti, explică Miranda. Toţi trebuie să învăţăm despre culturile celorlalţi spre sfârşitul verii. Noi, vrăjitoarele, pregătim o ceremonie şi arătăm câteva practici de magie; iar vârcolacii — ultima dată l-am văzut pe Lucas Parker transformându-se. A fost înfricoşător. Orice ai face, ai grijă să nu enervezi vreun vârcolac.

Mintea lui Kylie nu mai stărui asupra obiceiului de a bea sânge, ci se fixă pe imaginea lui Lucas Parker

transformându-se în vârcolac. Apoi îşi aminti mica lor întâlnire de la prânz. Cea în care probabil că îl enervase.

Bineînţeles, nu avea nevoie să audă avertismentul Mirandei. Kylie ştia din proprie experienţă de ce era în stare. Şi atunci, fără să ştie nici ea din ce pornire nebunească, se trezi căutându-l prin mulţime. Fie nu era acolo, fie stătea cu spatele la ea.

— Vârcolacii nu sunt la fel de agresivi ca vampirii, spuse Della, apărându-şi specia cu înflăcărare. Vârcolacii n-au puteri depline decât o dată pe lună. Însă vampirii — noi funcţionăm la maximum douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cu ai mei n-ai vrea să te pui niciodată, nu cu vârcolacii.

Kylie încerca să rumege informaţiile în timp ce stomacul ei se chinuia să digere bucăţile de pizza.

— Şi au mai fost şi cei care se transformă în animale — a fost ciudat, dar nu înfricoşător, continuă Miranda.

— Şi zânele ce au făcut?

Întrebarea fu rostită de o voce groasă, evident masculină.

Kylie recunoscu vocea lui Derek înainte să îl vadă. Şi când îl zări, realiză că şi el o privea. Se uita fix la ea.

Stomacul i se strânse şi mai mult. Doar că de data asta senzaţia, ca şi tremurul de mai devreme, nu era chiar neplăcută. Mda, trebuia să fie foarte atentă în privinţa lui Derek când era vorba de emoţiile ei.

— Păi, începu Miranda cu vocea mai piţigăiată decât de obicei, pentru că zânele au haruri diferite, fiecare a făcut o reprezentaţie scurtă.

Miranda îşi flutură părul şi zâmbi larg.

— Harul tău care e? îl întrebă Della pe Derek, apoi luă o altă bucată de salam de pe pizza şi o strecură în gură, printre buzele care doar ce sorbiseră sânge.

Întrebarea fu urmată de o pauză lungă. Derek deveni rigid.

— Cine a spus că am vreun har? Tonul lui lăsa să se înţeleagă că nu-i plăcea să fie luat la întrebări. Sau poate semăna cu ea şi nu era prea încântat de harurile pe care le avea.

— Una dintre zânele de anul trecut putea să citească gândurile oamenilor, continuă Miranda, care era clar că nu băgase de seamă dispoziţia lui Derek. Poţi să-mi citeşti gândurile acum?

Îşi muşcă buza şi îi aruncă o privire senzuală. Kylie se uită rapid la Derek. Putea oare s-o facă? Nu, nu credea că era în stare, pentru că o întrebase mai devreme ce era. Sau făcuse doar conversaţie?

Îşi aminti că avusese câteva gânduri intime despre corpul lui şi îl comparase cu al lui Trey. Oh, minunat! Cât de jenant ar fi dacă ar şti că şi-l imaginase fără tricou pe el?

Apoi îşi dădu seama că şi acum făcea la fel. Kylie simţi că obrajii îi luau foc, şi lui Derek, care se holba în continuare la ea, nu-i scăpa nimic.

— Alta putea să mişte obiectele cu puterea minţii, spuse Miranda mai tare, ca şi cum încerca să-i atragă atenţia lui Derek. Bineînţeles, şi vrăjitoarele pot să facă asta.

— Pe bune? Mirarea Dellei părea să fie sinceră. Fă acum. Mişcă-mi farfuria.

Se lăsă pe spate, ca şi cum ar fi vrut să-i facă loc Mirandei să se desfăşoare.

Miranda se uită la Della şi se încruntă.

— Nu pot. E împotriva regulamentului.

— Regulament? La naiba cu regulile! spuse Della. Fă-o! Nu o să ştie nimeni în afară de noi.

— Nu pot.

Obrajii Mirandei deveniră rozalii, aproape la fel ca şuviţele de păr. Lui Kylie îi părea bine că nu era singura care se înroşea.

— De ce nu? continuă Della să-şi pledeze cauza. Doar din cauza unei reguli stupide?

Miranda îi aruncă o privire fioroasă Dellei.

— De ce nu te duci tu să te îneci în sânge? Miranda se uită la Derek, pe care era evident că voia să-l impresioneze, şi se înroşi şi mai mult.

— Oh, înfige un ţăruş în mine şi gata! tună Della.

— Dacă nu ai grijă, s-ar putea s-o fac, îi răspunse prompt Miranda, iar stânjeneala care i se citea pe chip se transformă în furie.

Kylie se uita când la Miranda, când la Della, care îşi aruncau pe rând insulte una alteia.

Grozav! Acum cele două colege de cabană urmau să încerce să se omoare între ele.

— Ar trebui amândouă să vă calmaţi! spuse Derek, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Mai calmă de atât nu pot să fiu, zise Della şi se concentra asupra Mirandei. Cineva are capsa pusă. Şi ai face bine să ai grijă, că aş fi mai mult decât bucuroasă să ţi-o desfac eu.

Se ridică brusc în picioare şi, înainte să apuce Kylie să se uite la ea, se făcu nevăzută.

— Super, se auzi o voce nouă din mulţime. Perry, alias Tipul-cu-ochii-ciudaţi care se transformase în unicorn, stătea lângă Derek. Kylie se uită în ochii lui negri şi inima începu să-i bată nebuneşte, panicată.

— Salut, îi zise Perry Mirandei. Mi-ar plăcea să vă văd luându-vă la bătaie şi sfâşiindu-vă hainele.

— Poate în visele tale! îi spuse Miranda.

— Da. Perry chicoti pe înfundate. Mai ales partea cu sfâşiatul hainelor.

— Maturizează-te şi tu odată! Miranda luă tava ei şi a lui Kylie şi se duse să le golească.

— Mersi, îi spuse Kylie, dar se uita când la Derek, când la Perry ,fară să-şi dea seama care o agita mai mult — Derek, care o făcea să simtă lucruri pe care nu voia să le simtă, sau Perry, care pur şi simplu o speria din cale-afară. Îi sună mobilul. Îl scoase din poşetă, sperând să fie Sara,care să-i dea vestea că nu era însărcinată, nu tatăl ei. Un suspin îi scăpă printre buze când văzu numărul Sarei.

— Ne vedem mai târziu, le spuse ea băieţilor. Apoi, dornică să plece de acolo cât mai repede, ieşi afară, unde putea să vorbească în intimitate. Deşi cine naiba ştia cât de departe trebuia să meargă ca să nu o audă cei cu auzul fin?

Capitolul 12

—Să nu intri în panică, îi zise Kylie Sarei după ce vorbiseră vreo treizeci de minute. Probabil că o să fie totul bine. Kylie nu putea să o spună cu prea mult entuziasm, dar încercă. Asta făceau prietenii. Deşi, în adâncul sufletului, Kylie ştia că dacă Sara era gravidă, şi se părea că erau destule şanse să fie, nu avea cum să fie bine.

— Mersi, Kylie, spuse Sara. Ce-o să mă fac fără tine toată vara?

— O să supravieţuieşti, o asigură Kylie. Şi eu tot asta plănuiesc să fac.

Kylie petrecuse ultima jumătate de oră ascunzându-se în spatele biroului directoarelor. Stătea jos, pe pământ sprijinindu-se de un copac, şi încerca să o calmeze pe Sara.

Mama Sarei îşi anulase prânzul cu prietenele şi insistase ca fiica ei să-şi petreacă ziua cu ea, să meargă la muzeul de artă şi pe urmă la cumpărături. Muzeul de artă din Houston era grozav şi Sarei chiar îi plăcea arta. Cât despre cumpărături, cui nu i-ar surâde? Dar nu în compania mamei tale când stai cu sufletul la gură şi nu ştii dacă nu cumva eşti însărcinată.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că se întâmplă asta, continuă Sara.

Nici măcar nu-şi luase un test de sarcină încă. Era prea îngrozită.

Şi Kylie era preocupată până peste cap cu problemele ei, dar faptul că vorbea cu Sara despre necazurile acesteia o ajuta să nu se mai gândească la ale ei. Şi, în plus, cam asta făceau de regulă. Toată atenţia era concentrată asupra Sarei. Kylie trebuia să recunoască faptul că, atunci când Sara

era supărată, şi uneori chiar şi când nu era, avea tendinţa să fie puţin cam preocupată de propria persoană. Pe Kylie nu o deranja acest lucru. Preferase dintotdeauna să-i asculte pe ceilalţi discutând despre problemele lor decât să pălăvrăgească despre ea. Asta îi prindea bine acum, se gândi Kylie, de vreme ce nu putea să vorbească despre ce se întâmpla. Cel puţin nu cu o persoană normală.

— Trebuie să închid, spuse Sara. Soarele, cu ultimele puteri, îşi arunca razele aurii peste peisajul verde. Odată cu lăsarea serii, căldura nu mai părea aşa de sufocantă.

— Sună-mă după ce-ţi faci testul, o rugă Kylie.

— Aşa o să fac. Mersi. Kylie închise telefonul şi ochii. Sprijinindu-şi capul de copac, îşi aminti proaspăta speranţă pe care începuse ce curând să o nutrească, şi anume că Holiday se înşela în privinţa ei şi că nu avea puteri supranaturale. Îşi mai aminti şi de cei doi tipi în costume negre care spuneau că tabăra ar putea fi închisă dacă lucrul respectiv nu avea să înceteze — nu că ar fi avut habar la ce se refereau. Dar dacă ambele speranţe deveneau realitate, Kylie aproape ca putea să considere că viaţa ei era tolerabilă.

Sau măcar într-o oarecare măsură. Aproape că simţea că putea să facă faţă problemelor legate de părinţii ei, de bunica şi de Trey. E uimitor cum ţi se schimbă perspectiva asupra lucrurilor după ce afli că e posibil să nu fii o fiinţă umană.

Vocea lui Holiday îi răsuna în minte: *Adevărul... adevărul e că nu ştim ce eşti. E posibil să fii zână, sau să te tragi dintr-un zeu. Sau...*

Kylie îşi aminti că o întrerupsese pe directoarea taberei şi acum îşi dorea să nu o fi făcut. Chiar dacă nu renunţase la ideea că era o persoană normală, tot nu putea să nu se întrebe ce altceva putea să fie.

Încercând să oprească şuturile emoţionale care ameninţau să îi răscolească stomacul, Kylie se concentra, străduindu-se să nu se gândească la nimic şi doar să asculte. O adiere de după-amiază târzie făcea frunzele copacului să foşnească, greierii se încălzeau pentru concertul de noapte şi un pui de pasăre îşi striga mama. Kylie îşi aminti de drumeţiile pe care le făcea cu tatăl ei. Să încerce oare să-l sune înapoi?

Mai târziu, îşi zise ea. Poate până atunci se lămurea ce să-i spună în legătură cu faptul că nu venise să o ia de la secţia de poliţie când îl chemase. Între timp avea să stea acolo, să se lase absorbită de natură şi să se relaxeze, atât cât putea. Închise ochii şi, încet, tensiunea se risipi.

Nu ştia cât timp trecuse, dacă erau zece minute sau o oră, dar ceva o făcu să se trezească tresărind din visare.

Deschise ochii imediat, dar nu se vedea nimic în jur, era întuneric beznă. Rămase încremenită, ascultând. Nici măcar greierii nu respirau. Luptându-se cu frica de necunoscut îşi aduse aminte că monştrii existau cu adevărat.

Un răget gros, sinistru, ca al unui leu, umplu tăcerea şi întunericul din jur. Apoi se auzi urletul câinilor... sau erau lupi? Aruncă o privire în sus, spre cerul negru. Luna, care nu era plină, se vedea în ceaţă din cauza norilor care o acopereau. Simţi brusc nevoia de a merge undeva unde să se simtă în siguranţă. Înainte să se mişte, auzi o creangă trosnind.

Nu era singură.

Inima îi bătea nebuneşte şi cântări opţiunile pe care le avea - să ţipe sau să o ia la fugă. Sau poate şi una, şi alta. Înainte să apuce să facă ceva, se auzi o voce.

— Tot ţi-e frică de mine, nu? Recunoscu vocea Dellei şi bătăile inimii i se mai potoliră.

— Nu la fel de mult ca înainte. Kylie ridică privirea. Silueta fetei-vampir se profila ameninţătoare deasupra ei. Della râse.

— Îmi place felul în care spui aproape mereu adevărul.

— Tu chiar poţi să-ţi dai seama când cineva minte? o întrebă Kylie.

— Nu întotdeauna. Depinde de cât de bine se pricep să mintă. Cei buni pot să-şi controleze pulsul suficient încât să nu-l aud. Şi mai sunt şi cei pentru care a minţi este ceva atât de firesc, încât nu-i afectează.

Kylie se ridică în picioare şi se scutură de iarba şi nuielele care i se lipiseră de fund. Trebuia să fie precaută şi să nu o mintă pe Della. Sau să se perfecţioneze în domeniu.

— Holiday m-a trimis să-ţi iau urma după miros.

— După miros? În întuneric, Kylie de-abia putea să desluşească faţa Dellei, dar îşi dădea seama că fata zâmbea. Dinţii ei albi aproape că luceau în noapte. Poţi să mă miroşi? Kylie îşi duse braţul la nas.

Della se aplecă şi adulmecă, de parcă avea în faţă vreun fel de mâncare. Fata slobozi un geamăt apreciativ.

Caninii ascuţiţi ai Dellei se iviră la colţurile gurii şi Kylie îşi trase rapid braţul. Zâmbetul îi pieri. Kylie avea ciudata impresie că vampiroaica nu voia să se teamă de ea. Deci şi vampirii aveau sentimente. Cumva, acest lucru o făcea pe fată să pară mai umană şi mai puţin înfricoşătoare.

— Toată lumea e la focul de tabără. Della o luă din loc.

Kylie păşea la unison cu ea, ceea ce nu era uşor, de vreme ce pasul Dellei era destul de iute.

— Chiar ţi se pare că miros frumos? Della nu se uită la ea.

— Vrei să te mint ca să te simţi mai bine sau vrei să-ţi spun adevărul?

— Adevărul... cred.

Della se opri din mers şi rosti pe un ton arţăgos:

— Prin vene îţi curge sânge, mie îmi place mult sângele, aşa că e adevărat, miroşi delicios. Dar asta nu înseamnă că... Să-ţi dau un exemplu. Imaginează-ţi că ţi-e foame si intri într-un fast-food. La mesele pline cu farfurii cu hamburgeri mari şi suculenţi şi cartofi prăjiţi uleioşi stau mulţi oameni. Mirosul ţi se pare divin. Aşa că... ce faci?

— Mă grăbesc să comand, răspunse Kylie, fără să se prindă.

Vrei să spui că n-ai fura mâncare din farfuria nimănui?

— Nu, spuse Kylie.

— Bun, deci dacă e rău să furi prânzul cuiva, îţi imaginezi şi tu că dacă aş fura jumătate de litru de sânge, s-ar face mai mare vâlvă decât dacă aş şterpeli un Big Mac. Ar trebui să fiu lihnită de foame sau furioasă de-a binelea ca să fac asta.

Fata se înflăcărase. Kylie o întrebă:

— *Şi se* întâmplă des să te înfurii rău de tot? Te-ai înfuriat vreodată atât de tare? Della pufni exasperată.

— N-am omorât niciodată pe nimeni. Asta vrei să auzi de la mine?

— Da, Kylie zâmbi. Deci vampirii nu sunt de fapt o ameninţare pentru oameni?

— N-am spus asta, zise Della.

— Adică? întrebă Kylie.

— Adică aşa cum sunt oameni buni şi răi, aşa e şi cu vampirii. Sunt şi ei buni şi răi. Şi mai sunt şi vampirii cu adevărat răi, care fac parte din găşti şi încearcă în mod voit să facă prăpăd peste tot pe unde merg.

— Prăpăd în ce sens? întrebă Kylie.

— Să spunem că ţi-ar fura Big Mac-ul. Sau mai rău.

— Bine, spuse Kylie, destul de sigură că ştia ce însemna "mai rău" şi că nu-i plăcea câtuşi de puţin.

— Şi mai sunt şi cei de mijloc, continuă Della.

— Cei de mijloc?

— Ca oamenii despre care se ştie că au avut ceva belele, dar care nu sunt în totalitate răi. Şi vampirii pot fi aşa.

Kylie încuviinţă. O luară din nou din loc, şi curiozitatea ei crescu.

— Tu ce abilităţi ai? Asta dacă... nu te deranjează că te întreb.

— Simţuri ascuţite. Forţă fizică mai mare. Şi... O, la naiba, mi-am amintit ce haruri ai tu. Se opri brusc. Sper că nu e nicio fantomă în jur, nu?

Kylie verifică rapid dacă simte vreo adiere rece.

— Nu. Dar, pe bune, nu cred că am haruri de-adevăratelea.

— Nu vrei să ai haruri, nu-i aşa? întrebă Della.

— Nu, răspunse Kylie, simţind că era gata să mintă. Apoi îşi aminti că Della era un detector uman de

minciuni — de fapt nici uman nu era un termen potrivit.

Kylie îşi dădu seama că se îndreptau spre pădure. Nişte nori trecură prin dreptul lunii şi zona se cufundă în beznă. Atunci Kylie auzi din nou răgetul gros al unui animal care semăna cu o pisică sălbatică.

— Ai auzit? întrebă ea.

— Te referi la tigrul alb?

— Cum?

Kylie întinse mâna şi o apucă pe Della de cot. Răceala pielii fetei o făcu pe Kylie să-i dea drumul aproape mai repede

decât o înşfăcase. Răgetul încetă, dar temperatura pielii Dellei o făcu să se înfioare. Oare vampirii chiar erau morţi? Nu se vedea în stare să pună întrebarea asta.

Della se uită la ea de parcă îşi dăduse seama că răceala ei îi provoca repulsie. Kylie îşi plecă privirea şi încercă să tragă de o nuia care i se agăţase de blugi, cu speranţa că Della nu avea să observe prea multe.

Când Della se puse din nou în mişcare, Kylie îşi aminti unde rămăseseră.

— Dar suntem în Texas. Aici nu sunt tigri albi.

— Ba da, în rezervaţii. E una la câţiva kilometri de aici. E şi adăpost, şi parc în acelaşi timp. Ca o grădină zoologică. Vizitatorii pot să intre cu maşina şi chiar să hrănească animalele mai îmblânzite.

— Am fost şi eu odată la o rezervaţie, spuse Kylie. Doar că nu ştiam că e una şi aici.

— Ba da. Della ridică bărbia şi adulmecă. Şi majoritatea animalelor au nevoie să li se cureţe litierele. Miros urât. Mai ales rahatul de elefant.

Kylie trase aer în piept, cu teamă să nu simtă duhoarea, dar doar mirosul pădurii, de pământ reavăn şi vegetaţie, îi umplu nările. Presupuse că nu era mereu bine să ai un simţ al mirosului ascuţit.

Cu fiecare pas, se afundau şi mai mult în pădure. Tufele cu spini i se agăţau de blugi. Trebuia să meargă repede ca să ţină pasul cu Della. — Unde e focul de tabără? întrebă Kylie gâfâind.

— *Cam* la cinci sute de metri de aici. Puţin mai departe de cabana noastră.

— De ce n-am luat-o pe potecă?

— Pe aici e mai scurt. *Poate pentru un vampir.* Mai merseră trei-patru minute fără să vorbească. Kylie se gândea la toate întrebările pe care ar fi vrut să i le adreseze Dellei, dar nu ştia dacă nu cumva aceasta s-ar fi simţit ofensată.

Concentrându-se la mers ca să evite tufişurile mari, cu spini, şi cioturile de rădăcini, Kylie intră direct în Della.

— Scuze...

Della se întoarse atât de repede, încât Kylie văzu doar ceva în ceaţă, dar nu avea cum să se înşele când simţi mâna rece a fetei peste gură.

—Şşt!

Pe chipul ei fioros se citea acum şi ameninţare odată cu avertismentul. Apoi se întoarse din nou cu spatele, cu capul înclinat într-o parte, de parcă asculta.

Kylie ciuli şi ea urechile. Dar, ca şi mai înainte, când doar ce se trezise, în pădure domnea liniştea — nu se auzeau nici insecte, nici păsări. Chiar şi copacii păreau că-şi ţineau respiraţia.

De ce?

Un curent de aer rece le trecu rapid pe lângă cap, ca şi cum ar fi zburat ceva pe lângă ele. Dar nu se vedea nimic. Atunci Della scoase un mârâit gros, gutural.

Kylie ridică privirea. Ochii fetei luceau şi o lumină verde fosforescentă îi izvora din faţă, făcând-o să semene cu orice, mai puţin cu o fiinţă omenească. Frica se instală nestingherită în pieptul lui Kylie, înghesuindu-i inima şi plămânii.

Se auzi din nou bătaia de aripi. Kylie se uită înapoi peste umăr şi, când se întoarse din nou, îl văzu. Stătea mult prea aproape — ocupându-i jumătate din spaţiul personal. Clipi şi îi văzu ochii asiatici, negri ca tăciunele. Ochi care semănau cu ai Dellei, doar că ai lui aveau o lucire aurie, nu verde.

Privirea lui nefirească se concentra asupra Dellei.

— Salutare, verişoară!

Îşi îndreptă rapid privirea strălucitoare spre Kylie şi se aplecă spre ea. Nările i se dilataseră.

Capitolul 13

Până să apuce Kylie să decidă cum să reacţioneze, Della sări în faţa ei. — Ce faci? întrebă Della. N-ai voie... n-ai voie să fii aici.

— Nu-ţi face griji, verişoară, spuse el. Nu pot să mă vadă sau să mă adulmece de la o aşa distanţă. Le ştiu limitele.

— Lasă asta! N-ar trebui să fii aici, mârâi Della la el.

— Deci nu pot să vin să-mi văd verişoara preferată?

— Nu aici. Flutură din mână. Acum pleacă până nu dau de belele din cauza ta.

— N-ai de gând să-mi faci cunoştinţă cu tipa asta care miroase atât de bine?

Într-o clipită, se deplasă din nou în faţa lui Kylie. De data asta chiar mai aproape de ea. Bărbia lui era traversată de o cicatrice urâtă. Mirosul respiraţiei lui îi gâdilă nările.

Mirosea ca o alimentară atunci când te apropii prea mult de raionul de cărnuri. Carne crudă.

Un cuvânt îi răsună în creierul peste care pusese stăpânire teama.

Fugi!

Frica nu o lăsă să se supună îndemnului.

Della mârâi şi, într-o clipită, colega ei de cameră, fata-vampir, se puse între Kylie şi verişorul ei cu cicatrice pe faţă.

— Las-o în pace, Chan! O sperii. El făcu un pas înapoi.

— Mă uitam doar. Am mâncat deja. Îşi trecu mâna peste cămaşă — o cămaşă pastelată, pe care Kylie observă nişte pete care puteau foarte bine să fie...

Frica îi îngheţă respiraţia când simţi mirosul de cupru al sângelui. Slobozi un sunet. Făcu un pas înapoi şi fu cât pe ce să se împiedice de propriile picioare.

Della îi aruncă o privire rapidă, apoi se concentră din nou asupra lui Chan.

— Du-te acasă! Ne vedem când se termină tabăra.

— Şi ai de gând să ni te alături după ce ieşi din închisoarea asta? întrebă el.

— Nu ştiu ce o să fac după aia. De asta sunt aici, ca să-mi dau seama.

— Părinţii n-o să te accepte niciodată. Nu mai poţi să trăieşti în lumea aia, spuse Chan.

— N-ai de unde să ştii, insistă Della şi în vocea ei se simţea durere.

— Ba da. Am văzut pe pielea mea. Cruţă-te şi pe tine, şi pe ei de durere şi vino să locuieşti cu noi. Noi suntem noua ta familie.

— Ţi-am spus că o să mă hotărăsc când o să plec de aici.

— Aici o să ţi se împuie capul cu minciuni. Ei vor să ne schimbe... pe toţi. E o manevră de-ale guvernului.

— Ba nu-mi împuie capul cu nimic. Mi-au spus-o clar. E alegerea mea. Acum pleacă până nu mă bagi în bucluc.

— Bucluc e porecla mea, verişoară.

— Chan! Della mârâi din nou.

— Nu eşti deloc distractivă, spuse el şi apoi plecă, mişcându-se atât de repede, încât lăsă doar o senzaţie rece de frică în urma lui.

Kylie găsi un copac de care să se sprijine. Della stătea pe loc, cu capul înclinat într-o parte, de parcă asculta, cu ochii în

direcţia în care dispăruse Chan. Nu încăpea nicio îndoială că voia să se asigure că plecase.

Se întoarse încet spre Kylie. Ochii ei nu mai luceau acum, ci erau din nou negri. Luna îşi găsi calea printre nori şi astfel Kylie putu să vadă emoţiile care se citeau pe chipul Dellei.

— Îmi pare rău, spuse ea şi era evident că vorbea sincer.

Kylie nu putu să-i răspundă. Nici măcar nu-şi recăpătase suflul. Se sprijinea de copac şi se îmbrăţişa ca să lupte cu fiorii reci care îi străbăteau corpul şi care nu aveau nimic de-a face cu temperatura de afară.

— Nu ţi-ar fi făcut nimic rău, spuse Della.

— A vorbit despre mine ca despre un fel de mâncare, insistă Kylie, reuşind cu greu să rostească asta, căci tremura din tot corpul.

— Îi place să sperie oamenii. Dar n-ar fi făcut nimic rău. Kylie ridică din sprânceană a îndoială.

— El e... face parte din găştile alea care fac rău oamenilor?

— Nu, numai că-i place câteodată să se dea în spectacol.

— Din cauza asta tot încercai să te pui între noi?

— Am făcut-o pentru că-ţi miroseam frica. Deşi Kylie nu o crezu în totalitate, simţea că Della credea în ce spunea. Sau, cel puţin, voia să creadă.

Acum se auzeau din nou zgomotele obişnuite ale pădurii şi câteva insecte ţârâind în depărtare. Della stătea pe loc şi aproape că nu mai avea astâmpăr.

— Pot să-ţi cer o favoare mare?

— Ce anume? întrebă Kylie.

— Să nu spui nimănui ce s-a întâmplat. Nu avem voie să fim vizitaţi de alte fiinţe supranaturale.

Tonul rugător al Dellei părea să o coste.

— Şi dacă se întoarce?

Kylie aproape că simţea mirosul de carne crudă pe care-l emanase răsuflarea lui.

— N-o să se întoarcă. O să am eu grijă. Della se opri şi îi cercetă chipul lui Kylie. Te rog! Dacă se află, aş putea fi trimisă acasă şi acum chiar trebuie să fiu aici.

Kylie îşi aminti cum o apărase Della şi, din motive pe care nu le înţelegea prea bine, se bizuia pe ea să o apere şi altădată. Dar oare avea destulă încredere în ea încât să-şi pună viaţa în mâinile ei? Probabil că nu, însă instinctul hotărî în locul ei.

— Ai grijă doar să nu se mai întoarcă. Nu vreau să devin altă pată de sânge de pe cămaşa lui.

Când rosti aceste cuvinte, simţi din nou un fior pe şira spinării.

Observând că senzaţia de frig nu dispărea, Kylie se întrebă dacă era din cauza fricii sau dintr-un alt motiv. Oare era cineva cu ele? Altcineva...

— Mersi. Della zâmbi. Ştiam eu că-mi eşti simpatică. Hai să mergem la focul de tabără până nu trimit pe cineva după noi.

Se puseră din nou în mişcare, dar Kylie mai făcea doi paşi, se mai uita în urmă. Nu era sigură ce o speria mai tare - să vadă o fantomă sau pe verişorul Dellei?

Mirosul de lemn ars se înteţea pe măsură ce înaintau prin pădure. Luna se ascundea şi se ivea dintre nori, învăluindu-le fie în penumbră, fie în întuneric beznă. Sunetele ciudate de animal se auzeau în continuare în depărtare — lei, elefanţi, ba chiar şi lupi. Dar, din fericire, senzaţia de frig dispăruse în întunericul nopţii.

Della părea că ştia pe unde mergea şi Kylie o urma îndeaproape, ignorând mărăcinii care i se agăţau de blugi. Într-un final, se zări o lucire roşiatică printre copaci.

Capabilă din nou să gândească limpede, Kylie profită de ultimele minute pe care le mai petreceau singure ca să-i pună Dellei câteva întrebări.

— Verişorul tău... el ţi-a făcut asta? Della se uită peste umăr.

— Ce să-mi facă?

— El te-a transformat în vampir?

— Oh, nu! M-am născut cu virusul ăsta. Dar probabil că s-a activat în urma contactului cu el.

— Eu credeam că devii vampir dacă eşti muşcat. Sau e doar un mit? Îmi dau seama că sunt o grămadă de mituri despre fiinţele supranaturale. Am văzut că poţi să mănânci pizza. Şi stăteai la soare. Della zâmbi.

— Nu mă împac prea bine cu soarele, dar problema se rezolvă în mare cu loţiune de plajă. Pot să mănânc. Nu ca înainte, însă. Acum cel mai mult simt nevoia de sânge. Şi e adevărat, unii oameni pot să se transforme în vampiri după ce sunt... muşcaţi. Anumite părţi din mituri sunt adevărate. Totuşi, majoritatea ne naştem cu virusul. Dar trebuie să fii expus altui vampir ca să se activeze.

Kylie se strădui să înţeleagă.

— Deci ai ştiut că eşti vampir toată viaţa? Della chicoti.

— N-aş putea spune că da. Virusul circulă în neamul meu, dar nu ştii niciodată ce o să se întâmple, căci afectează doar un membru din cincizeci şi chiar şi atunci e posibil ca virusul să nu fie activ. Toţi au crezut că Chan a murit într-un accident de maşină când era în Franţa. Apoi l-am văzut într-o noapte, la o petrecere. M-a speriat rău de tot.

— Cred şi eu.

Multe dintre lucrurile care se întâmplau în ultimul timp o speriau şi pe ea rău de tot.

— Oricum, bineînţeles că el simţea că aveam gena şi ştia că, dat fiind că venisem în contact cu el, aveam să mă transform şi să-mi fie rău de tot. A venit să mă ajute. Mi-a spus că sunt vampir. A fost un şoc serios pentru mine. Cam ce simţi tu acum.

— Da, dar mie nu mi-e rău. Nu ştim încă dacă am ceva puteri sau nu.

— E adevărat, negarea face parte din proces, spuse Della. Îmi amintesc. Puteam să jur că aveam o formă urâtă de gripă porcină.

Kylie îşi muşcă buzele ca să nu nege din nou şi o lăsă pe Della să continue.

Am trecut şi eu prin toate fazele. Bineînţeles, în cazul vampirilor e mai rău. Transformarea e a naibii de dureroasă.

Dădu la o parte câteva crengi din calea ei şi le ţinu să treacă şi Kylie.

- Deci părinţii tăi nu ştiu? întrebă Kylie.

— Faci mişto de mine? răspunse Della. Ar lua-o razna. Mergeau în continuare şi Della zise:

— La început, mi-a fost foarte rău. Nici doctorii nu înţelegeau ce era cu mine. Chan mi-a explicat totul. S-a ascuns în dormitorul meu şi m-a îngrijit aproape două săptămâni. Îi sunt profund recunoscătoare pentru asta.

— Aşa de mult încât să-ţi părăseşti familia pentru el? întrebă Kylie, aducându-şi aminte subiectul disputei dintre cei doi.

Apoi îşi aminti de drama din propria familie şi empatiza cu situaţia grea a Dellei. Să pierzi pe cineva iubit era al naibii de

dureros. Imaginea tatălui ei îi apăru în minte pentru o clipă şi simţi cum i se strânge inima.

Emoţia făcea ochii Dellei să lucească.

— Există o comunitate de vampiri care locuieşte în Pennsylvania. Chan crede că cel mai bine ar fi să mă stabilesc acolo. E greu să locuieşti cu părinţii şi să le ascunzi lucrul ăsta. Doar că... nu ştiu cum e bine. Noi... eu şi familia mea eram foarte apropiaţi înainte. E adevărat că tata a fost mereu sever, dar ştiu că mă iubeşte. Mama era prietena mea cea mai bună şi mai am şi o soră mai mică şi nu concep să o părăsesc.

— Te-ar lăsa mama ta să pleci dacă ai ruga-o?

— Nu. Ar trebui să fug şi ştiu că asta le-ar frânge inimile. Din cauza asta, majoritatea vampirilor tineri îşi înscenează moartea, ca familiile lor să meargă mai departe. Eu nu vreau să fac asta, dar... Şi acum le frâng inima. Acasă e ca o zonă de război.

Vocea Dellei tremura şi Kylie nu se uită la ea, dar îşi imagină că, dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut probabil lacrimi în ochii colegei ei. Deşi Kylie nu era sigură că vampirii puteau să plângă. Dar, oricum ar fi fost, în vocea ei se simţea durerea.

— E greu, continuă Della. A trebuit să ies afară noaptea ca să caut sânge. Că doar nu pot să păstrez o rezervă în frigider. Acum sunt mai mult o pasăre de noapte şi mi-era aproape imposibil să nu adorm la şcoală, mai ales dacă era şi o oră plictisitoare. Conducerea şcolii a convins-o pe mama că fie mă drogam, fie eram depresivă. Părinţii mei, chiar şi mama, erau tot timpul cu gura pe mine şi mă acuzau de tot felul de porcării. Ne certam toată ziua şi nu aveam cum să pun capăt discuţiilor. Aşa că e posibil ca Chan să aibă dreptate.

Kylie îşi căuta febril cuvintele, neştiind ce să-i spună. Se uită drept în faţă şi văzu flăcările roşii-portocalii, care

pâlpâiau. În noapte răsunau vocile celor care stăteau adunaţi în jurul focului. Se uită spre Della şi îi oferi singurul răspuns de care era în stare:

— Dacă te face să te simţi mai bine, şi viaţa mea de familie e de tot rahatul. Ieşiră din ultimul şir de copaci în luminiş şi erau cât pe ce să se izbească de o siluetă întunecată, care sări dintre copaci, aterizând cu un zdupăit înăbuşit. Della mârâi.

Kylie fu cât pe ce să icnească de spaimă, dar apoi recunoscu silueta întunecată, cu nişte ochi albaştri precum cerul. Era Lucas Parker.

— Aşa ai toate şansele să fii rănit, mârâi Della printre dinţi.

Lucas le fixa cu privirea, o privire aspră, acuzatoare.

Kylie încremeni, dar Della, fără să fie afectată de prezenţa lui ameninţătoare, o înghionti, îndemnând-o să-şi continue drumul. Kylie simţi din nou pielea ei rece.

Lucas veni lângă ea şi vocea lui joasă se auzi puţin mai tare ca o şoaptă:

— Dacă îl mai văd că vine pe aici, n-o să mai stau deoparte , cu mâinile în sân.

Acestea fiind spuse, Lucas îşi luă tălpăşiţa.

— La naiba, mormăi Della.

Bine zis.

Kylie se uită la Lucas, care se alătură unui cerc de tineri şi toţi îl salutară de parcă era un fel de lider. Până să apuce Kylie să-şi mute privirea, tipa care părea nedezlipită de Lucas se uită în spate, şi ochii îi sclipiră, verzi-aurii, în timp ce o săgeta cu privirea.

— Cineva e geloasă, rosti scurt Della.

Deşi ideea era hilară, Kylie ar fi putut să jure că văzuse gelozie în ochii fetei.

Puţin mai târziu, Kylie se trezi singură, holbându-se la focul de tabără şi ascultând sunetele ciudate de animal care se auzeau în depărtare. Urmărea cu privirea dâra de fum care părea să se ridice cu mişcări sinuoase înspre luna în formă de seceră de pe cer. Trăgând în piept aer cu miros de lemn ars şi bezele pârlite pe care câţiva tineri le frigeau pe frigărui, Kylie se lupta să nu se lase copleşită de emoţii. Se uită la flăcările care pâlpâiau şi se trezi că îi era dor de Sara mai mult ca niciodată.

La început, Kylie nu înţelese efuziunea de sentimente faţă de prietena ei cea mai bună, dar, când se uită la cei din jur, motivele îi deveniră clare. Clare ca bună-ziua.

Bun venit în lumea bisericuţelor.

La şcoală erau mereu bisericuţe. Printre multe altele, era gaşca celor populari/a majoretelor, cea din care făceau parte cei din formaţia şcolii şi cea a tipilor deştepţi, care voiau să intre la facultate — foarte diferită de cea a tocilarilor — şi de gaşca iubitorilor de artă. Şi mai era şi cea din care făceau parte Kylie şi Sara, bisericuţa celor care nu fac parte din niciun grup.

Nu era cea mai rea dintre toate. De fapt, nici măcar nu era o bisericuţă. Ele făceau parte din grupul care era considerat al celor care rătăcesc de colo-colo. Stăteau — nu aparţineau de fapt, ci doar stăteau — în preajma unei bisericuţe un timp, apoi treceau la alta. Din fericire, oamenii nu îi displăceau şi nici nu făceau mişto de ei cum făceau de unele bisericuţe nu la fel de populare. Cum ar fi putut să fie ţinta mişto urilor când nici nu prea ştiau că există. Sau, cel

puţin, asta era senzaţia lui Kylie. Aşa se simţise dintotdeauna. Nici nu o displăceau, nici nu se purtau urât cu ea, ci pur şi simplu era invizibilă pentru ei.

Şi motivul pentru care îi era dor de Sara acum nu era greu de ghicit. Era adevărat că nu făcuse parte din niciun grup ci migra de la unul la altul, dar până acum nu fusese nevoită să o facă singură. Din clasa a patra, ea şi Sara formaseră o echipă. Şi Sara fusese clar liderul — rolul asumat firesc, vreme ce ea era cea care îşi făcea mai multe griji în legătură cu integrarea în colectiv.

Mai trase o gură de aer cu fum şi îşi schimbă poziţia, ca să nu mai fie în direcţia vântului. în timp ce privea pe rând bisericuţelor, îi veni în minte o zicătoarea veche de-ale bunicii. *Cine se aseamănă se adună.*

Doar că grupurile de aici erau diferite de cele de la şcoală. Îi observă pe Della şi pe băiatul cu cercei,Jonathon, care se îngrămădeau în jurul unui grup de puşti, toţi vampiri, fără îndoială.

Perry, cel care putea să se transforme în orice animal, stătea aproape de foc şi frigea bezele. Cu el mai erau vreo doi tipi şi o fată. Kylie se întrebă dacă puteau toţi să se preschimbe în unicorni.

Derek stătea lângă alt grup, de parcă nu era sigur dacă voia să facă parte din el sau nu. Kylie presupuse că era grupul zânelor, sau fee, cum le spusese el. Nu-l învinovăţea că folosea varianta asta. Niciunui tip heterosexual nu i-ar plăcea să i se spună zână. Deşi nimeni nu l-ar fi luat pe Derek drept homosexual. Ceva din felul în care mergea şi se mişca indica fără îndoială atitudinea unui mascul căruia îi plac femeile. Ca Trey.

Uitându-se printre gene, îi admiră trupul masculin. Umerii laţi, maxilarul pătrat şi felul cum cădeau blugii pe el. Atunci îşi dădu seama că o făcea din nou — îl compara pe Derek cu Trey. Chiar nu voia să se lase din nou prinsă în vârtejul emoţional de mai devreme, aşa că se uită în altă parte.

Din fericire, ochii îi căzură peste alt trup de mascul sănătos, care era într-un alt grup de tineri. Lucas. Avertismentul lui la adresa verişorului Dellei îi răsună în minte şi îi studie silueta înaltă. Nu plănuia să-şi permită să admire prea mult peisajul. Faptul că îi plăcea câtuşi de puţin o enerva. Îi era datoare pisicii ei cu mai multă loialitate. Nu?

Înainte de a-şi putea desprinde ochii de la pieptul lui bine făcut, care se ghicea sub tricoul negru, o observă pe iubita lui, îmbrăcată toată în negru, care stătea lângă el. Era aşa de lipită de el, că nimeni nu ar fi îndrăznit să intervină între ei.

Lucas întoarse capul de parcă ar fi simţit că cineva îl fixa cu privirea. Kylie încercă să-şi ia ochii de la el, dar el o surprinse. Se simţea prinsă asupra faptului. Apoi se întâmplă un lucru foarte ciudat. O amintire uitată ieşi la suprafaţă. Kylie se întorcea de la şcoală pe jos şi câţiva dintre băieţii din clasele mai mari începuseră să se ia de ea. Unul dintre bătăuşi ridicase o piatră de pe jos şi o aruncase spre ea, dar, deodată, Lucas apăruse din senin şi o prinsese din zbor. Ca un jucător profesionist de baseball, o aruncase spre tipul în cauză şi îl nimerise chiar între picioare.

Băiatul se prăbuşise gemând. Lucas o însoţise tot restul drumului — ca şi cum ar fi vrut să o protejeze. De atunci, bătăuşii nu se mai luaseră de ea.

Dându-şi seama că se holba în continuare la Lucas în timp ce minte i se derula amintirea respectivă, Kylie se întoarse cu

spatele. O zări pe Miranda pălăvrăgind cu un grup de tineri îmbrăcaţi pretenţios — care era evident că era format din vrăjitoare. Încă mai simţea privirea lui Lucas şi pentru că avea nevoie de ceva care să-i ia gândul de la el şi de la sosia fostului ei prieten, o porni spre Miranda. Din fericire, Kylie deprinsese destule tactici de migrare de la Sara ca să reziste următoarele luni. Căci, la urma urmei, cu ce ar fi o tabără diferită de o şcoală? Doar că nu vedea cum s-ar integra şi cum ar face parte dintr-un grup.

Perna lui Kylie nu mirosea frumos — nici nu-i dădea o senzaţie plăcută. Parcă nimic nu era cum trebuia. Fusese prima care plecase de la focul de tabără. Când Holiday o oprise în drum să o întrebe cum se simţea, Kylie fusese tentată să o asalteze cu un potop de întrebări. *Nu e posibil să fiu ţăcănită, nu înzestrată cu haruri? Şi dacă sunt înzestrată cu vreun har, cum aflu ce sunt? Şi... Care e şansa ca tabăra să fie închisă de tipii ăia în costume negre? Oh, şi ce-aş putea să fac ca să mă asigur că o să se întâmple asta?*

Era adevărat, n-ar fi pus ultimele două întrebări, dar nu pentru că nu ar fi vrut. Mai mult decât orice pe lume, Kylie şi-ar fi dorit să se întoarcă acasă — la viaţa ei nefericită, înapoi în lumea ei tristă.

Totuşi, stând în faţa lui Holiday, Kylie îşi aminti auzul supersonic pe care îl aveau câţiva dintre colegii ei de tabără şi mai amână întrebările. Potrivit orarului care îi fusese înmânat la focul de tabără, urma o oră de consiliere cu Holiday a doua zi, înainte de prânz.

Înainte de asta, chiar după micul dejun, Kylie trebuia să se prezinte la cursul zilnic cu tema „Să ne cunoaştem colegul de tabără!". Fiecare participant trebuia să facă pereche cu altul timp de o oră, ca să afle câte ceva unul despre celălalt,

despre harurile pe care le aveau şi cultura speciei din care făceau parte.

Nu-i aşa că aveau să se distreze? Vezi să nu!

Bineînţeles că era curioasă, dar ar fi fost drăguţ să afle ce era sau, spera ea, ce *nu* era înainte de a afla ce erau ceilalţi. Şi dacă reuşea să dovedească faptul că nu era decât o simplă muritoare, poate îi dădeau voie să plece acasă.

Se întoarse de pe-o parte pe alta pentru a suta oară, ştiind că un motiv pentru care nu putea să doarmă era frica de un nou acces de teroare nocturnă. Dumnezeule mare, nu voia să fie obligată să le dea explicaţii colegelor de cabană despre acest subiect.

În bezna pustie, i se auzi stomacul chiorăind. Oare era ceva de mâncare în frigider? Strecurându-se afară din pat, se îndreptă spre uşă. Era îmbrăcată cu o pereche de boxeri bleumarin cu inimioare şi un maiou roz.

Uşa scârţâi când ieşi din cameră. Un aer sinistru părea să emane de peste tot, până şi din pereţii din bârne. Kylie se uită la cele două uşi închise ale celorlalte dormitoare. Le auzise pe Della şi Miranda când intraseră în cabană şi ascultase să vadă dacă încă mai plănuiau să se omoare una pe cealaltă. Dacă urma să se trezească şi să vadă un peisaj sângeros în faţa ochilor, voia măcar să fie pregătită.

Din fericire, cele două avuseseră o conversaţie paşnică. Miranda părea să nu vrea să vorbească despre altceva decât despre băieţi. Inclusiv Derek. Nu că pe Kylie ar fi deranjat-o.

Mai înaintă câţiva paşi şi se uită din nou la uşile celor două dormitoare. Spera să doarmă amândouă buştean. Ca mortul în păpuşoi. Bine, poate că nu era cuvântul cel mai potrivit. Mai ales luând în considerare faptul că nu ştia dacă

vampirii erau morţi sau nu. Oare dormeau măcar? Şi daca tot venise vorba, oare erau nemuritori, aşa cum scria în cărţi?

Când călca pe podeaua de scânduri, lemnul vechi gemea. Îşi aminti de vizita verişorului Dellei. Apoi de găştile de vampiri. Strângând în pumni poalele maioului, se gândea să se lipsească de gustare, de frică să nu devină ea însăşi una.

Şi scândurile scârţâiră din nou.

Capitolul 14

Kylie făcu un pas în spate, dându-se mai aproape de uşa dormitorului ei. Alt zgomot o făcu să încremenească. Ascultă, amintindu-şi de sunetele de animale sălbatice din acea noapte. Totuşi, acesta nu era aşa de feroce. Ţinându-şi respiraţia, ciuli urechile, să distingă mai bine zgomotul. Îl auzi din nou, un mieunat foarte stins. Un sunet delicat, plăcut.

Ceva se mişcă la fereastră. Kylie se întoarse. Frica i se cuibări în piept, dar se topi de îndată ce văzu pisicuţa portocalie cocoţată pe pervazul exterior al ferestrei. Speriată de mişcarea ei bruscă, pisicuţa căzu.

— Nu pleca! spuse Kylie cu voce joasă, fără să înţeleagă la început grija bruscă pentru pisică.

Apoi îi pică fisa. Dacă se întâmpla ca Lucas sau vreun alt vârcolac să treacă pe acolo?

Kylie se grăbi spre uşă şi o deschise. Îngenunche pe prag şi scoase sunetele ascuţite care ştia că sunt pe placul pisicilor.

— Vino la mine, puiuţule. Am eu grijă de tine, murmură ea drăgăstos. I se răspunse printr-un foşnet în tufişuri. Ai încredere în mine. Peste câteva secunde, ghemul mic de blană portocalie se îndrepta legănându-se spre ea. Ce drăguţ eşti! şopti ea şi îl scarpină sub bărbie. În acel moment, parcă ar fi apăsat pe butonul de tors. Pisica se apropie de ea şi începu să se frece de picioarele ei goale. Kylie o luă în mână şi se uită în ochii ei aurii, cuibărind animăluţul care torcea la piept, şi o duse în casă.

Pisica mieună şi încercă să-i fugă din braţe, de parcă nu ar fi vrut să fie închisă înăuntru, dar Kylie o ţinu strâns.

— Nu, nu, îi vorbi ea drăgăstos. Afară sunt monştri. Aici eşti în siguranţă.

Animaluţul păru să se relaxeze când Kylie îşi trecu degetele uşor peste urechea lui.

- Ţi-e foame?

Îşi frecă nasul de capul pisicuţei şi o strânse şi mai tare la piept.

Se îndreptă spre frigider şi îl deschise să vadă ce putea să mănânce şi să-i dea şi bietei pisicuţe. O uşa se deschise scârţâind in spatele ei, şi Kylie se întoarse şi o văzu pe Miranda ieşind din cameră, îmbrăcată cu un tricou larg, galben, şi nişte pantaloni lungi de pijama, cu un model cu feţe zâmbitoare. Părul ei vopsit în trei culori era puţin răvăşit, iar Kylie observă că părea mai tânără fără machiajul de fiecare zi.

— Salut! îi spuse Kylie.

— Mi s-a părut că aud... Miranda se opri şi făcu ochii mari. Ce e aia?

— O pisicuţă. Nu-i aşa că e adorabilă? Sau adorabil, că nu ştiu dacă e băiat sau fetiţă. Ridică animăluţul ca să verifice. Pisicuţa începu să se zvârcolească, se zburli chiar, dar

Kylie o ţinu strâns. E băiat. Se uită pe fereastră. Îl legănă din nou la piept şi se uită spre frigider. Cred că-i e foame.

— Oh, nu!

Glasul iritat al Mirandei o făcu pe Kylie să se întoarcă spre ea.

— Ce e? întrebă Kylie, fără să disimuleze nedumerirea. Eşti alergică la pisici?

— Vechea şmecherie, nu? spuse Miranda, dar Kylie nu crezu că i se adresează ei.

Miranda îndreptă un deget rozaliu spre pisicuţă şi începu să-l mişte înainte şi înapoi.

— Arată pe dată cine eşti de fapt, că, dacă nu, îţi vin acuşica de hac!

— Stai! Mă schimb la loc. Pisicuţa fusese cea care vorbise. Kylie încremeni. *Vorbea! Ce* naiba? Visa oare? Pisicile

nu pot să... vorbească. Se uită la Miranda. Încă nu se îndura să azvârle mâţa cât colo, dar nici mult nu mai avea.

— Mi s-a părut mie sau... ? Miranda se uită la Kylie şi buzele i se arcuiră, schiţând

un zâmbet, pe care însă şi-l înăbuşi şi se uită din nou la pisicuţă.

— Fă-o acum, Perry! *Perry!*

Kylie se uită la pisoiul cuibărit la sânii ei. Scântei în formă de diamante pluteau în jurul pisoiului roşcat. Apoi, ta-ta-ta-tam! Îşi făcu apariţia Perry, stând în faţa lui Kylie cu capul lipit de sânii ei.

Kylie ţipă.

Della dădu năvală în bucătărie.

— Ce e...? Clipi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. vreţi să fiţi lăsaţi singuri?

Chicoti şi făcu semn din cap spre Kylie şi Perry. Revenindu-şi brusc din starea de şoc, Kylie îl înşfacă pe nătărău de ureche şi îl smulse de la pieptul ei.

— El o să plece acum.

— Au! Au! îngăima Perry în timp ce Kylie îl trăgea pe lângă masă. Dă-mi drumul la ureche! îi porunci el cu un răcnet care îl făcea să semene cu o bestie înfuriată.

Dar Kylie nu era dispusă să primească ordine şi era prea înfuriată ca să se teamă de el. Nedezlipindu-şi mâna de urechea lui, ca o căpuşă de un câine, îl târî pe Perry pe lângă măsuţa de cafea, trase de clanţă, deschise larg uşa cu cealaltă mână şi îi făcu vânt perversului afară cu atâta forţă, încât acesta ateriză în fund. Dai Kylie nu terminase cu el. Îndreptă un deget spre el.

— Dacă te mai apropii de sânii mei vreodată, n-o să te dau afară de ureche, ci de altceva. Şi, în caz că nu ştii la ce parte a corpului mă refer, să spunem că data viitoare când o să te transformi în pisică o să te trezeşti că ai fost castrat. Trânti uşa cu zgomot. Nesimţitule! Kylie se întoarse. Îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii furioasă.

Şi Della, şi Miranda rămăseseră pe loc, cu ochii mari şi cu gura căscată, cu nişte feţe tâmpe. Erau şocate.

Miranda chicoti prima.

— Scuze, îngăimă ea. Dar a fost al naibii de amuzant! - Ba nu, rosti Kylie scurt, încă fierbând de mânie, sugrumată de furie.

— Ba a fost. Della începu să râdă aşa de tare, că se prăbuşi peste masă. În spatele chipului tău inocent se ascunde o fire pătimaşă. Îmi *place.*

— Fie asta, fie e proastă, spuse Miranda şi râse fornăind pe nas. Tu îţi dai seama ce e Perry? Acum e aproape cel mai puternic dintre cei care se pot transforma în animale. Toată lumea ştie că nu trebuie să te pui cu unul ca el. Au nişte toane îngrozitoare.

— Eu... m-a păcălit să-l las să se cuibărească la pieptul meu.

Îşi aminti cum se transformase vocea nătărăului într-un răcnet ameninţător.

E adevărat, poate că purtarea ei fusese puţin nechibzuită, dar nimic nu-i făcea sângele să-i clocotească mai tare ca cineva care îşi bătea joc de ea, or el exact asta făcuse.

Luptându-se să nu izbucnească în plâns, pentru că plângea mereu când era furioasă, Kylie observă frigiderul care era încă deschis, şi se îndreptă spre el să-l închidă. Aerul rece care venea dinspre cutia albă o lovi în faţă chiar când îşi aminti...

— Ce scârbos, m-am uitat să văd dacă e fată sau băiat. În spatele ei, Miranda şi Della izbucniră din nou in râs.

Apoi, din senin, i se păru şi ei amuzant ceea ce până atunci o enervase. Kylie se sprijini de frigiderul închis şi începu să râdă. Timp de cinci minute, cele trei fete au stat la masa din bucătărie şi au chicotit până când le-au dat lacrimile. Asta îi aducea aminte lui Kylie de momentele petrecute cu Sara, când făceau des aşa ceva.

Sau, cel puţin, aşa făcuseră până să se schimbe totul.

— Trebuia să-i vezi faţa când îl trăgeai de ureche, spuse Della. Ce mi-aş fi dorit să fi avut un aparat foto!

— Aproape că-mi era şi milă de el, zise Miranda.

— Milă? se miră Kylie.

— Da. E drăgălaş ca un puştiulică. Nu ţi se pare?

— Drăgălaş? Oh, la naiba! E un ciudat, insistă Kylie.

— Oare nu suntem toţi nişte ciudaţi? întrebă Della şi tonul îi deveni puţin mai serios. *Eu nu sunt sigură în ceea ce mă priveşte,* îşi spuse Kylie şi era gata să rostească asta cu voce tare, dar ceva căzu făcând pleosc! pe masă. Kylie ţipă când văzu broscoiul. Miranda îşi dădu ochii peste cap şi înhaţă creatura în mână.

— Iar eşti obraznic, domnule Pepper? se răţoi ea la amfibian, clocotind de mânie, ţinându-i la câţiva centimetri de faţă.

Picioarele de broască îi atârnau, aproape atingând masa.

— Cu ce ţi-a greşit de l-ai transformat în broscoi ? întrebă Della, examinând broscoiul cu silă.

— Ca şi prietenul nostru, Perry, face parte din clubul perverşilor. Miranda zgâlţâi puţin broscoiul. El e profesorul meu de pian şi nu şi-a ţinut mâinile doar pe clapele pianului, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. I Della mârâi spre broscoi.

— Ce-ar fi să-l facem gustarea de la miezul nopţii şi să terminăm cu el? Oare picioarele de broască râioasă sunt la fel de gustoase ca şi celelalte?

— Hmm. Nu ştiu. Miranda îi aruncă o privire Dellei. Dar sunt dispusă să aflu, adăugă ea şi se uită la broscoi.

Era posibil să se înşele, dar Kylie putea să jure că ochii broscoiului se măriseră de groază. Miranda râse.

— Asta dacă aş fi fost genul ăla de vrăjitoare!

— Şi ce fel de vrăjitoare eşti? întrebă Kylie, oarecum uşurată.

— Vai de capul meu! Miranda se încruntă şi îi aruncă broscoiului o privire fioroasă. Ştii cum stau treburile domnule Pepper, nu te mai gândi la lucruri necuviincioase şi o să revii la normal.

Broscoiul dădu din picioare şi se făcu nevăzut.

— Ce fel de vrajă ai aruncat asupra lui? întrebă Della. Miranda gemu frustrată.

— Dacă aş şti, aş putea să o dezleg.

— Vrei să spui că nu-ţi mai aminteşti? întrebă Della. Miranda îşi plecă privirea.

— Îmi amintesc ce cred că am spus, dar... eu sufăr de dislexie şi uneori greşesc vrăjile şi trebuie să ştiu exact ce am zis ca să pot să o dezleg. Aşa că până atunci, de fiecare dată când perversul ăla se gândeşte la o minoră, se transformă în broscoi şi-mi face o vizită inoportună.

Kylie se aplecă spre ea.

— Pentru tine nu e prea mişto, dar, din ce ai zis, se pare că el o merită.

— Da, o merită din plin. Dar îmi aminteşte mereu că sunt varză.

— Adevărat, spuse Della. Dar să ne gândim la partea bună. Îl împiedici să facă ceva rău. Urăsc perverşii, Am avut un vecin bătrân care stătea la fereastră, îşi punea în

mână nişte loţiune de corp şi şi-o freca în faţa mea şi a altor fete.

— E de a dreptul scârbos, comentă Miranda.

— Da, dar ce uram cel mai mult era că o fată care stătea pe aceeaşi stradă îmi spusese deja că-i făcuse şi ei la fel. Ea le-a dezvăluit părinţilor şi ei au chemat poliţia. Iar poliţia a susţinut că el era diacon la biserică şi, practic, era cuvântul vecinului meu împotriva lor şi l-au crezut.

— Din cauza asta am aruncat şi eu vraja asta, spuse Miranda.

— Dar m-am descurcat, zise Della rânjind.

— Ce i-ai făcut? întrebă Kylie, deşi aproape că îi era şi frică să întrebe.

Am intrat în casa lui şi i-am înlocuit loţiunea cu un lipici puternic, pe care îl foloseşte tata în laborator la serviciu. Să fi văzut ce faţă avea când a observat că nu mai putea să-şi dezlipească mâna de pe sculă. Atunci am dat un telefon

anonim la poliţie şi l-am denunţat. Acum nu mai avea cum să nege. Mâna lui era lipită de locul faptei.

Izbucniră toate în râs. Ştergându-şi lacrimile care îi dăduseră de atâta râs, Kylie se uită la Della şi Miranda şi ar fi putut să jure că erau trei adolescente normale.

Da, ar fi putut să jure asta până când simţi la spate o adiere rece. Kylie se uită peste umăr, sperând din tot sufletul că nu era nimic acolo. Dar speranţele erau adesea zadarnice.

Nea Soldatul stătea la doar câţiva paşi de ea. Era prea aproape. Mai aproape ca niciodată. Prezenţa lui rece o făcu să simtă un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Kylie?

O auzi pe Miranda strigând-o — sau era Della? Kylie nu-şi dădea seama, deoarece vocea se auzea ca din altă lume. O lume în care fantomele nu existau. O lume în care Kylie voia să se întoarcă, dar nu putea.

Mortul nu-şi luă ochii de la Kylie în timp ce ridică încet mâna şi îşi scoase şapca. Sânge roşu-aprins îi ţâşnea din frunte. Lui Kylie i se tăie respiraţia când văzu cum sângele i se scurgea pe faţă. Apoi totul încremeni şi începu să se mişte în reluare. Kylie se ridică în picioare, voind să fugă.

Pic. Pic. Pic.

Picături mici de sânge căzură pe podea şi îi stropiră picioarele goale. Nu se mai opreau, curgeau întruna. Stropi de sânge îi cădeau pe picioare şi formară litere, apoi un cuvânt. *Ajutor...*

Kylie încercă să tragă aer în piept, dar plămânii ei refuzau să primească aerul rece, ca de gheaţă. Deschise gura şi văzu un abur rece desprinzându-i-se de buze.

— Ce s-a întâmplat? Vocea Mirandei părea să plutească în mintea lui Kylie. Bună întrebare, îşi spuse Kylie. Păcat că nu avea nici cea mai vagă idee.

— Voi simţiţi mirosul? Kylie îi auzi vocea Dellei, dar venind de departe, ca muzica de fundal dintr-un film. Miroase a ceva bun.

— Mie nu-mi miroase a nimic, se auziră cuvintele Mirandei. Conversaţia lor continuă, dar sună deodată ca un ecou îndepărtat. Oh, la naiba... la naiba... la naiba! Aura lui Kylie se înnegreşte. E neagră... neagră... neagră. Cred că e o fantomă aici. O fantomă... fantomă.., fantomă.

— La naiba, spuse Della. Urăsc porcăria asta.

Se auzi zgomot de paşi. Prietenele ei fugeau. Se auzi o uşă trântindu-se. Şi Kylie voia să fugă, dar nu putea. Nu putea să se mişte. Sângele curgea în continuare şi o împroşca pe picioare, dar Kylie refuza să se uite şi să citească ce scria.

— Stai! răsună vocea sugrumată a Dellei prin pereţi. Nu mai respiră. Kylie nu mai respiră. Trebuie să facem ceva.

Kylie auzi uşa deschizându-se. Cineva o striga pe nume. Dar în acel moment i se făcu negru în faţa ochilor şi se prăbuşi pe podea.

Capitolul 15

Kylie simţi o briză rece pe frunte, care o aduse într-o stare de semi-alertă. Atunci o năpădiră toate întrebările: Cine? Ce? Când? De ce? şi Unde? Mirosul de stătut al pernei îi dădu răspunsul la întrebarea *Unde?* Era în tabără. Încă mai era în tabără. Emoţiile numeroase pe care le trăise în ultimele zile îi inundară din nou inima. Se forţă să deschidă ochii. Holiday stătea pe marginea patului. Părul ei roşcat îi atârna liber pe umeri şi pe chipul ei şi în ochii ei verzi şi strălucitori se citea îngrijorarea.

— S-a trezit? Vocea masculină familiară îi răsună în urechi şi reverberă apoi în capul lui Kylie.. Se uită în stânga. *Sfinte Sisoe!*

Holiday o şterse din nou pe frunte cu cârpa umedă.

— Ţi-ai revenit?

Kylie nu o asculta şi nici nu se uită la directoarea de tabără. Se holba la... Lucas Parker — remarcabilul ucigaş de pisici.

Şi cel *care o apărase de bătăuşi,* îi aduse aminte subconştientul lui Kylie. Deşi motivul pentru care subconştientul ei voia să-i ia apărarea lui Lucas o depăşea complet. *Ce se întâmpla?* Lucas se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut s-o atingă. Kylie sări în sus şi îşi dădu cârpa la o parte de pe frunte. — *Ce s-a întâmplat?*

Şi atunci, ca prin minune, îşi aduse aminte dintr-odată. Fantoma.

Sânge. Era atâta sânge.

Apoi îşi mai aduse aminte ceva care o copleşi. Probabil că leşinase. Ce fază de tot rahatul!

— Ai leşinat, confirmă Lucas, şi vocea lui puternică umplu încăperea mică şi o făcu să pară şi mai mică.

Chiar trebuia să spună ce era evident? Şi ce căuta el aici? Nu exista o regulă care să nu permită accesul băieţilor în dormitorul fetelor? Dacă nu exista încă, Kylie trebuia să se îngrijească să fie adăugată în regulament.

Se uită spre Holiday.

— Se întâmplă uneori, zise Holiday. Când fantomele încep să se apropie mai mult.

— Acum mă simt bine.

Sări din pat şi a naibii treabă dacă încăperea nu începu să se învârtă cu ea. Se rotea fără oprire. Lucas o prinse de cot.

Atingerea lui era fermă, dar nu o strângea atât de tare încât să o doară.

Mâna lui era rece, şi totuşi Kylie simţea nişte furnicături calde urcându-i pe braţ, care o făcură să se simtă şi mai ameţită. Dar măcar camera nu se mai învârtea cu ea.

Primul ei impuls a fost să se smucească din strânsoarea lui, dar, temându-se că astfel s-ar da de gol, se forţă să pară calmă. Bineînţeles, dacă el ar fi putut să-i simtă pulsul, ca Della, ar fi fost terminată.

Şi că tot veni vorba de Della, unde erau cele două... Kylie se uită spre uşă. Della şi Miranda stăteau acolo, umăr lângă umăr, urmărind întreaga scenă de parcă ar fi fost un spectacol nocturn. Oh, la naiba, ce jenant! Şi le imagina fugind de unde se ascunseseră — pentru că avea amintirea vagă a unor paşi care fugeau —, şi apoi cum o găsiseră lată pe jos. Dar cum ajunsese în pat?

Kylie îşi îndreptă privirea spre Lucas. Oare el o ridicase de jos? El o luase în braţe? Pulsul începu din nou să i se accelereze. Atunci îşi dădu seama că el încă o mai atingea.

— Mă simt bine. Îşi smuci braţul.

El îi dădu drumul, dezlipindu-şi deget cu deget, de parcă îi era teamă că avea să cadă din nou în nas. Chiar înainte de a-i da drumul de tot, Kylie observă că lui Lucas îi fugiră ochii mai jos. Deşi pijamalele ei nu erau indecente, Kylie deveni dintr-odată conştientă de cât de subţire era maioul de pe ea — şi chiar şi mai conştientă de decolteul acestuia, care era mai adânc decât majoritatea. Sau, aşa cum ar fi spus Sara, „fetele" ei încercau să scoată nasul afară şi să dea bineţe mai mult decât de obicei.

Kylie făcu un pas înapoi şi îşi încrucişa braţele pe piept.

— Ce-ar fi să mă laşi să vorbesc cu Kylie între patru ochi, îl rugă Holiday pe Lucas, care se holba în continuare la ea, deşi îşi mutase privirea de la piept spre faţa ei şi afişa un aer rece, de indiferenţă.

El încuviinţă, dar îl văzu cum ridică aproape imperceptibil din sprâncenele negre. Deci încă încerca să o citească, nu? Acum Kylie era oarecum uşurată, ştiind că n-avea să descopere nimic.

Şi, cât ai bate din palme, altă imagine din trecut ieşi la suprafaţă., iar Kylie îşi aduse aminte că Lucas ridica din sprâncene şi când era ea mică. Oare încercase şi atunci să o citească? Asta ridică întrebarea care îi răsuna în cap de când îl văzuse prima dată. Oare Lucas îşi aducea aminte de ea?

— Putem să terminăm discuţia mâine, îi spuse Holiday lui Lucas, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înţeles să plece.

— Bine, încuviinţă el şi îi zâmbi lui Holiday. Apoi plecă.

Della şi Miranda se dădură la o parte din prag, să-l lase să iasă. Lui Kylie nu-i scăpă schimbul de priviri reci dintre Della şi Lucas. Oare Della îşi făcea griji că Lucas îi povestise lui

Holiday de apariţia inopinată a verişorului ei Chan în tabără? Probabil că da.

— Închide uşa, spuse Holiday când Lucas aproape ieşise.

Kylie se uită din nou la directoarea de tabără. Se simţea de parcă urma să fie pedepsită aspru pentru... pentru ce? Pentru că leşinase? Sau Lucas îi zisese despre Chan, şi Kylie intrase în bucluc pentru că nu dezvăluise nimic? - Nu trebuie să te temi de Lucas, rosti Holiday. Kylie o studie.

— Şi tu poţi să-mi auzi inima cum bate?

Holiday zâmbi larg.

— Nu, mi-am dat seama când te-am văzut cum te-ai făcut albă ca varul când ai dat cu ochii de el.

Kylie era gata să spună tot ce ştia despre Lucas, dar se abţinu. Prea suna a bârfă. În schimb, puse o întrebare.

— De ce era şi el aici?

— Se afla în biroul meu când Miranda a venit să mă cheme.

Kylie se uită la ceas; era aproape unu noaptea. Nu putea să nu se întrebe ce făceau Lucas şi Holiday la ora aceea. Era adevărat că directoarea de tabără era mai în vârstă, dar nu cu mulţi ani.

— Voi doi sunteţi... apropiaţi?

— Depinde ce înţelegi prin apropiaţi. Holiday ridică din sprânceană. E a treia oară când vine aici. Ne ajută cu anumite lucruri şi chiar se instruieşte să lucreze cu noi la anul. Dar nimic mai mult.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte? întrebă Holiday. Kylie înghiţi în sec, trăgând de timp. Cât ar trebui să dezvăluie din ce se întâmplase?

— Fantoma şi-a făcut apariţia din nou, nu-i aşa? insistă Holiday în clipa de tăcere în care Kylie nu se hotăra încă ce să răspundă.

Kylie încuviinţă, deşi îşi dorea mai mult ca orice să nege.

— Da, dar Miranda şi Della au spus că oamenilor care sunt puţin duşi cu capul li se arată câteodată aceleaşi lucruri ca şi celor cu puteri supranaturale. Aşa că poate nu am niciun har şi poate că fantoma e foarte puternică, aşa cum ai zis că se întâmplă uneori. Sau aş putea avea o tumoare pe creier. Holiday oftă.

— Şansele sunt foarte mici în ambele cazuri, Kylie. Nu crezi?

— Poate, dar există totuşi o şansă. Ai spus că, de cele mai multe ori, abilitatea de a vorbi cu fantomele are la bază o... predispoziţie ereditară. Că unul dintre părinţii mei trebuie să fi fost înzestrat cu harul ăsta.

— Niciunul dintre ei nu a... dat niciodată semne cum că ar fi diferit?

— Nu. Niciodată. Însă, în acelaşi timp, Kylie se gândi la firea rece a mamei sale. Oare putea fi etichetată ca „diferită"?

— Ţi-am mai spus şi că, în cazuri rare, se poate întâmpla să sară o generaţie.

— Dar mi-am cunoscut şi bunicii din partea mamei, şi pe cei din partea tatălui. Nu-şi dau seama oare că nu sunt oameni?

— Ba da, majoritatea, dar... Holiday se uita la ea de parcă era dezamăgită, apoi îşi împreună mâinile în poală. Presupun că la asta trebuie să lucrezi cât eşti aici.

— Să lucrez?

Holiday se ridică în picioare.

— Toţi cei de aici au o misiune. Caută ceva care să le răspundă la întrebări. Presupun că misiunea ta e să descoperi dacă eşti sau nu în totalitate om. Şi dacă, aşa cum bănuiesc,

eşti una dintre noi, trebuie să te hotărăşti, de asemenea, dacă îţi vei accepta harurile cu care eşti înzestrată ca să-i ajuţi pe ceilalţi sau dacă le întorci spatele.

Kylie încercă să se gândească la posibilitatea ca unul dintre părinţii ei să nu fie om şi să fi putut înţelege prin ce trecea ea acum. Dar nu i-ar fi spus ceva?

Holiday îi puse o mână pe umăr.

— Ar trebui să încerci să dormi puţin. Mâine te aşteaptă o zi plină.

Kylie dădu din cap şi o urmări pe Holiday cu privirea până aproape să iasă pe uşă, când se trezi întrebând:

— Şi cum... cum aflu răspunsurile? Nu pot să merg la părinţii mei şi să-i întreb dacă văd fantome. M-ar crede nebună.

Holiday se întoarse.

— Sau poate unul dintre ei ţi-ar mărturisi adevărul. Kylie clătină din cap.

— Dar dacă e o greşeală, atunci toate astea ar fi în zadar. Deja mă obligă să mă duc la psihiatru. Dacă încep să vorbesc despre fantome, e posibil să mă interneze la nebuni.

— E misiunea ta, Kylie. Doar tu poţi să hotărăşti cum vrei să o abordezi.

Dimineaţa următoare, Kylie şi Miranda au mers împreună spre sala de mese. Della deja plecase până să se scoale Kylie. Când aceasta vru să afle de ce plecase, Miranda informă că vampirii organizau deseori întâlniri „înainte de ivirea zorilor" în locurile unde făceau ritualuri.

— Ce fel de ritualuri? întrebă Kylie.

— Nu ştiu exact, dar cred că au de-a face cu procurarea sângelui.

Kylie îşi puse o mână pe burtă, regretând că întrebase. Bineînţeles, senzaţia de greaţă se putea datora în parte şi faptul că nu dormise mai deloc. Apoi se gândi mai bine şi îşi dădu seama că era cu siguranţă din cauza sângelui. Ideea ii repugna pur şi simplu. Faptul că văzuse lichidul roşu în pahare la cină, cu o seară în urmă, fusese prea mult pentru ea. Dacă tot nu avea să se aleagă cu nimic în tabăra asta, putea măcar să slăbească niscaiva kilograme peste vară.

Cele două merseră alături în tăcere următoarele minute.

— Cum ai dormit azi-noapte? întrebă Miranda în cele

din urmă, deşi Kylie ştia ce voia să zică de fapt colega ei, şi anume dacă se simţea bine şi ce naiba se întâmplase de leşinase.

Kylie se hotărî să ignore subtextul şi îi răspunse pur şi simplu la întrebare.

— Bine, minţi Kylie, conştientă că minciunile nevinovate era posibil să ţină în cazul Mirandei, dar nu şi în cazul Dellei.

De fapt, Kylie stătuse toată noaptea cu ochii în tavan, gândindu-se la ce spusese Holiday despre misiunea ei.

Indiferent cum privea Kylie problema, nu putea să-şi imagineze nicio modalitate prin care să-şi întrebe părinţii dacă erau în totalitate oameni.

Dar îi veneau în minte o mulţime de întrebări despre ea, cum ar fi: Dacă sunt o fiinţă supranaturală, ce specie sunt?

Şi dacă nu sunt una de-a voastră, am oare vreo tumoare pe creier? Kylie nu ştia ce era mai rău.

Apoi avu o revelaţie. Poate răspunsul la aceste întrebări avea să o ajute să excludă posibilitatea de a fi orice altceva decât om. Nu era cel mai bun plan, dar era un început. Şi trebuia să înceapă de undeva.

— Nu părea să-ţi fie bine azi-noapte, insistă Miranda. Nici nu-i fusese bine. După ce reuşise în sfârşit să

adoarmă, avusese nişte vise ciudate, nebuneşti, cu Lucas Parker şi cu ea. Înotau amândoi. Nici el şi nici ea nu purtau nimic în partea de sus. Kylie se trezise respirând greu şi cu furnicături în tot corpul. Furnicăturile pe care le simţea când se săruta cu Trey mai mult timp. Cum era posibil ca trupul ei să o trădeze şi să-l găsească pe Lucas Parker atrăgător? Oricum nu avea de gând să-l lase să câştige de data asta. Dacă ştia ceva despre ea, era faptul că putea să-şi controleze dorinţele. Se perfecţionase în a-l opri pe Trey, chiar şi atunci când era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Aşadar, acum avea un ţel nou. Nu va încerca doar să afle dacă era fiinţă umană, ci urma să se asigure că nu se va apropia de Lucas.

— Mi-a fost bine, minţi Kylie din nou.

— Nu te cred, dar să lăsăm asta pe mai târziu. Miranda se uită în altă parte. Un vampir drăguţ la stânga, şopti ea, schimbând complet subiectul.

— Ce?

— Blondul cu tricou de fotbalist, şopti Miranda din nou. Ce n-aş da să mă pun pe felie cu el!

— Credeam că nu-ţi plac vampirii.

— N-am spus asta niciodată. Şi dacă am spus-o, asta nu ar fi valabil şi în cazul vampirilor de sex masculin.

Kylie nu era interesată câtuşi de puţin de un vampir drăguţ, şi ultimul lucru la care voia să se gândească era cum să faci lipeala cu un tip, însă ochii îi fugiră singuri la stânga. Dar nu văzu pe nimeni.

— Unde e?

— Acolo. Miranda arătă cu capul în direcţia opusă.

— Vrei să spui la dreapta, o corectă Kylie. Nu la stânga.

— La dreapta, la stânga, ce-o fi. Mereu le încurc. Sunt dislexică, ai uitat? Tipul e un scump. Poate că o să aflu cum îl cheamă la ora „Să ne cunoaştem colegii de tabără!"

Tipul blond stătea de vorbă cu un grup de băieţi. Kylie îşi aminti că-l mai văzuse, dar nu şi cum îl cheamă. Statura şi aspectul lui fizic îi aminteau de Perry, care nu era genul lui Kylie. Mai ales după ce se întâmplase noaptea trecută.

— Chiar te simţi bine? întrebă Miranda după ce trecură pe lângă grupul de băieţi. Păreai dusă aseară. Aura ta o luase razna.

Sunt bine. Şi, pentru că nu voia să vorbească despre seara trecută, întrebă: Chiar eşti dislexică?

Miranda nu răspunse imediat.

— Da. Şi, conform familiei mele, ai crede că eu am cerut să fiu aşa.

Veselia din glas, care părea să nu-i lipsească niciodată, acum dispăruse.

— Deci toţi din familia ta sunt vrăjitori?

— Da, dar mama poate să fie în acelaşi timp şi o scorpie.

— Nu sunt toate mamele aşa? întrebă Kylie.

— Poate. Miranda oftă. Nu că aş învinovăţi-o prea mult. Mi-am cam dezamăgit familia.

— Cum adică? rosti Kylie.

— Mi-a fost hărăzit să fiu următoarea Mare Preoteasă. Dar înainte să-mi fie înmânat titlul, trebuie să trec nişte teste. Or eu una nu mă împac prea bine cu testele. Şi familia mea ar putea să-şi piardă locul în sabatul vrăjitoarelor.

— Şi de ce trebuie să faci asta? De ce nu poate unul dintre ei să pună osul la treabă?

Miranda oftă.

— Nu merge aşa. Ori sunt eu, ori onoarea îi revine lui Britney Jones.

— Uau, şi e tare greu să te pui cu cei din neamul Jones! încercă Kylie să glumească, sperând că avea să o facă pe Miranda să se simtă mai bine.

— Da.

Din tonul Mirandei, se simţea că gluma nu fusese la înălţime.

— Îmi pare rău, spuse Kylie. Şi ce ar trebui să faci ca să treci testul?

— Doar să-mi înving dislexia. Ceea ce e practic imposibil, explică Miranda. Oh, oh, uită-te în stânga, adică dreapta. Pisoiaşul care-ţi torcea la piept aseară e aici. Şi roşeşte. Trebuie să fie cumplit pentru ego-ul lui să fie dat afară în şuturi.

— Sper.

Kylie îl zări pe Perry şi acesta chiar era roşu la faţă. *Asta e bine.*

— Nu i-ai spus lui Holiday despre el, nu? Miranda părea îngrijorată. Era evident că avea o slăbiciune pentru jivina asta.

— Nu. Kylie se încruntă. Dar e posibil să-i spun dacă se mai repetă faza.

Kylie nu ştia dacă Perry avea un auz super fin, dar spera să fie aşa.

Aproape că ajunseseră în sala de mese, doar ce trecuseră pe lângă biroul directoarelor, când cei doi bărbaţi în costume negre ieşiră val-vârtej pe uşă. Kylie încetini pasul şi le cercetă limbajul trupurilor. Nu erau prea bucuroşi. Uitându-se cum le sfârâiau călcâiele prin parcare, Kylie nu se putea abţine

să nu spere că scurta lor vizită de azi avea de-a face cu închiderea taberei.

Chiar atunci, tipul mai solid dintre ei se opri şi se întoarse. Rămase încremenit locului, holbându-se la ea şi ridicând din sprâncene.

Se aplecă în faţă şi îi şopti ceva celuilalt, apoi o porniră amândoi spre Kylie. Direct spre ea. La naiba!

Capitolul 16

Kylie se simţea ca un animal prins în capcana întinsă de Oamenii în negru. Fir-ar să fie! De ce se lua toată lumea de ea? Sau, o întrebare şi mai bună, ce naiba voiau de la ea? Nici măcar nu era încă intrată în rândul persoanelor cu puteri supranaturale. Şi spera să i se facă vânt din clubul lor înainte să primească acceptul.

Din fericire pentru ea, când erau cam la şase metri depărtare, tipului mai solid îi sună telefonul. El se opri şi răspunse. Apoi se întoarse spre partenerul lui, îi spuse ceva şi amândoi ţâşniră ca din puşcă în direcţia opusă. Kylie răsuflă uşurată după ce-şi ţinuse respiraţia.

— Slavă Domnului!

— Ce? întrebă Miranda şi o cercetă nedumerită. Aducându-şi aminte că nu era prima când Miranda venea aici, Kylie întrebă :

— Cine sunt ăştia? Dădu din cap spre cei doi bărbaţi în costume negre, care acum se urcau într-o limuzină neagră.

— Cine? întrebă Miranda, holbându-se la alt grup de băieţi.

— Tipii în costume negre, o lămuri Kylie.

— Ce scârbos, sunt prea bătrâni pentru tine! Miranda scoase un elastic de păr din buzunar şi îşi strânse părul multicolor într-o coadă de cal. Kylie îi aruncă o privire colegei de cabană.

Serios acum, oare Miranda nu se gândea decât la băieţi? - Nu vreau să-mi fac lipeala cu niciunul, spuse Kylie şi o luă iar din loc. Sunt doar curioasă.

— Oh, sunt din DCF, răspunse Miranda şi o ajunse din urmă.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Kylie.

— Departamentul de Cercetări din Fallen. Ştii orăşelul ăla din Texas prin care am trecut până să ajungem aici? DFC face practic parte din FBI. E departamentul care se ocupa cu fiinţele supranaturale.

— Poftim? Kylie se opri şi o înşfacă pe Miranda de braţ. Vrei să spui că guvernul ştie de vampiri şi alte lucruri de genul ăsta? Miranda se strâmbă.

— Normal că ştie. Cine crezi tu că alocă fonduri pentru tabăra asta?

— Credeam că părinţii noştri. Kylie se puse din nou în mişcare când observă câţiva tipi care se holbau la ele.

— Da, plătesc şi ei ceva, dar e nevoie de mult mai mult ca să întreţii o tabără ca asta.

— Dar de ce s-a băgat guvernul în chestia asta? - Depinde pe cine întrebi. Tabăra a fost motiv de controverse în comunitatea fiinţelor supranaturale. Dacă mă întrebi pe mine, în mare parte nu sunt decât nişte fanatici care vorbesc vrute şi nevrute.

— Ce vrei să spui?

— Câţiva dintre cei mai bătrâni din fiecare specie, în mare parte boşorogi care nu cred în relaţii interrasiale, susţin că tabăra încurajează aceste relaţii şi vor să fie închisă. După capul lor, fiecare specie trebuie să se limiteze la ai ei. Pentru mine, asta înseamnă rasism. Ei spun că ar trebui să menţinem puritatea speciilor, dar asta e o aberaţie. Speciile s-au încrucişat de când e lumea.

Kylie încercă să digere informaţia.

— Deci guvernul susţine tabăra pentru că vrea ca speciile să se încrucişeze?

Miranda râse.

— Nu cred că guvernului îi pasă ce lipeli facem noi aici. Ei susţin tabăra în încercarea de a promova pacea între specii, ca să nu o luăm razna într-o zi şi să ne străduim să ne facem reciproc să dispărem de pe faţa pământului. Inclusiv oamenii.

— Există probleme între specii? Miranda părea surprinsă.

— Tu habar n-ai de chestiile astea, nu?

— Nu, recunoscu Kylie, fără să se simtă prost din cauza asta. Nici măcar nu ştiuse că existau şi alte specii când se urcase în autobuz. De unde să ştie?

— Bine, o să-ţi fac eu o scurtă istorie/lecţie de politică, se oferi Miranda. Vampirii şi vârcolacii s-au războit unii cu alţii dintotdeauna. De ce crezi de fapt că s-a declanşat Războiul Civil? Miranda ezită. Strămoşii mei nu sunt nici ei mai breji. Pandemia de ciumă bubonică a pornit din cauză că ei vroiau să anihileze zânele.

— Faci mişto de mine, nu? spuse Kylie.

Şi când te gândeşti că îl ascultase pe profesorul ei de istorie când spusese că ciuma bubonică fusese răspândită de rozătoare!

— Nu, vorbesc cât se poate de serios. Totuşi, în apărarea neamului meu, pot să susţin că vrăjitoarele sunt specia care reuşeşte cel mai bine să se integreze în lumea oamenilor. Sunt tot mai puţine vrăjitoare care trăiesc de fapt în grupuri. Dar, bineînţeles, asta se datorează şi faptului că stilul nostru de viaţă e mai uşor asimilat de cel al oamenilor. Nici nu facem parte din prea multe găşti care să le cauzeze probleme oamenilor.

— Găşti? Cum ar fi gaşca vampirilor? - Deci ai auzit de Fraţii de Cruce? întrebă Miranda. Nevrând să aducă vorba de verişorul Dellei, Kylie ridică din umeri.

— Della a spus că există astfel de găşti.

— Dacă există? Ba bine că nu. Dintre toate găştile, Fraţii de Cruce e probabil cea mai rea. Săvârşesc tot felul de infracţiuni Un amestec de toată frumuseţea... Crimă, jaf.

Furturi de Big Mac-uri. Creierul lui Kylie rumega conceptul.

— Dar cum se face că nu auzim la ştirile de seară de găştile astea şi de infracţiunile pe care le comit?

— Ba auzim. Doar că nu ştim că nu sunt oameni. Crimele sunt mereu puse pe seama criminalilor în serie, sunt considerate simple omoruri. Şi mai sunt şi persoanele dispărute. N-ai auzit câţi oameni dispar an de an?

— Ba da.

Kylie simţi un fior care îi pătrunse până în oase Se cuprinse cu braţele şi se cutremură.

— Pentru vampirii şi vârcolacii de teapa lor, noi restul suntem doar porţia lor de mâncare, adăugă Miranda.

Kylie se gândi la verişorul Dellei, care se referise la ea ca la o gustare, şi se întrebă dacă era şi el derbedeu. Apoi se gândi la problemele de integrare ale Dellei şi la grijile pe care şi le făcea pentru că trebuia să-şi părăsească familia.

— Lumea lor pare aşa de anapoda.

— Nu mai puţin ca rasa umană, spuse Miranda.

— Da, cred că ai dreptate, recunoscu Kylie, aducându-şi aminte că avea şi ea problemele ei omeneşti acasă.

Chiar atunci îşi aminti altă problemă care nu suporta amânare şi căreia trebuia să-i facă faţă.

— Şi ce se întâmplă de fapt la ora „Să ne cunoaştem colegii de tabără!"?

— Ah, e destul de mişto. Miranda se însufleţi din nou. Jumătate dintre noi ne scriem numele pe o bucată de hârtie şi ceilalţi trag bileţele. Suntem grupaţi câte doi şi petrecem o

oră încercând să ne cunoaştem. Normal, e mai bine dacă se întâmplă să cazi cu un tip mişto.

Minunat, la cât era de norocoasă Kylie, avea să se aleagă cu Perry. Simţi cum se înroşeşte la faţă când îşi aminti cum se uitase sub coada lui când era transformat în pisicuţă.

După micul dejun, Kylie ieşi din sala de mese să stea de vorbă cu Sara, care fusese mai devreme la farmacie să-şi cumpere un test de sarcină. Din nefericire, la casa de marcat dăduse nas în nas cu cea mai bună prietenă a mamei sale. Sara reuşise să arunce testul înainte ca femeia să-l vadă, dar întâlnirea o readusese în punctul de unde plecare — habar nu avea dacă era sau nu însărcinată.

— Cum e în tabără? o întrebă Sara.

— Marfă, răspunse Kylie. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să fi putut să-i povestească prietenei ei cele mai bune tot ce se întâmplase, dar ştia bine de ce nu o făcea. Sara nu avea în nici un caz să înţeleagă, când nici Kylie nu înţelegea.

— Aşa de rău, zici? îi răspunse Sara. Nu sunt şi tipi drăguţi pe acolo?

— Sunt câţiva, admise Kylie şi schimbă subiectul, aducând din nou vorba de Sara, şi mai petrecură zece minute la telefon, vorbind despre dilema ei.

Kylie încă mai avea telefonul în mână când sună mama ei, imediat ce terminase conversaţia cu Sara.

— Cum a fost prima noapte în tabără? o întrebă mama ei.

— Bine, minţi Kylie, încă indecisă cum să se poarte cu mama ei şi cum să răspundă la întrebările pe care i le punea.

— N-ai mai avut crize nocturne? întrebă mama ei.

— Nu, răspunse Kylie.

Nu, nu m-am mai trezit ţipând ca din gură de şarpe. Doar am leşinat când mi s-a arătat o fantomă plină de sânge. Asta

după ce fusesem vizitată de o pisicuţă care s-a transformat în altceva şi de un broscoi pervers.

— Asta-i bine, comentă mama ei. Şi ce faceţi azi?

Vocea mamei avea tonalitatea aceea veselă forţată, pe care Kylie o ura întotdeauna, pentru că ştia că era falsă.

— Am întâlnire cu una dintre directoarele de tabără, o oră în care ne cunoaştem unii cu alţii şi pe urmă cred că e un fel de program artistic şi o drumeţie după-amiază.

— Pare să fie o zi plină, rosti mama ei.

— Pare plictisitor, zise caustic Kylie. Mama ei îi ignoră răspunsul.

— Ai vorbit cu taică-tău? Kylie ezită.

— M-a sunat şi a lăsat un mesaj, dar n-am apucat încă să-l sun înapoi.

Altă minciună. Avusese ocazia să o facă, doar că nu era sigură că putea să-l mintă la fel de bine ca pe ea.

— Când vorbeşti cu el, vezi dacă are de gând să vină duminică pentru ziua cu părinţii. Dacă vine el, eu o să aştept până săptămâna viitoare.

— Voi doi aţi ajuns să nici nu puteţi măcar să staţi în aceeaşi cameră? întrebă Kylie, fără să încerce să ascundă ce simţea. Avea senzaţia că se sufoca de emoţii. Nu puteaţi măcar să rămâneţi împreună până plecam la facultate?

— E greu, Kylie, spuse mama ei.

— Da, e greu pentru toţi. Simţea că o îneacă plânsul, dar ridică ochii şi o văzu pe Della venind spre ea şi îşi înăbuşi lacrimile. Trebuie să închid.

— Bine, zise mama ei. Să ai o zi bună şi să mă suni diseară, da?

— OK.

Kylie închise telefonul chiar când Della ajunse lângă ea.

— Bună, spuse Kylie. Te-am căutat la micul dejun.

Am mâncat mai devreme. Se frecă pe burtă şi încercă să se gândească la ce spusese Miranda despre ritualurile vampirilor. Dar gândul deja i se cuibărise în minte şi făcea ca jumătatea de plăcintă pe care o mâncase să-i cadă greu la stomac.

— O să te obişnuieşti. Della râânji de parcă ştia ce o făcuse pe Kylie să se încrunte.

— Poate, spuse Kylie. Apoi, amintindu-şi că trebuia să fie sinceră cu Della, adăugă: Dar mă îndoiesc. Della chicoti şi zâmbetul îi mai pieri.

— Îmi pare rău pentru părinţii tăi. De cât timp s-au despărţit?

— Ai obiceiul să tragi cu urechea? o întrebă Kylie şi îşi băgă telefonul în buzunar.

Nu am făcut-o intenţionat. În vocea Dellei se simţea indignarea. Doar că, ştii tu, s-a întâmplat să aud.

Kylie îşi muşcă buza şi sentimentul de frustrare îi mai dispăru când îşi aminti că Della avusese încredere în ea şi îi mărturisise despre problemele ei de familie.

— Îmi cer scuze. Dar e greu. S-a întâmplat săptămâna trecută.

— Îmi dau seama cum e. Della era sinceră şi fruntea i se încreţi. Apoi expresia i se schimbă. Oh, era cât pe ce să uit pentru ce am venit. Îţi aminteşti că ţi-am spus că lui Derek i s-au cam aprins călcâiele după tine? Ei bine, e treabă serioasă. I s-au aprins bine de tot.

- Ce te face să spui asta?

— Păi, Brian, vampirul blond, a tras bileţelul cu numele tău pentru ora „Să ne cunoaştem colegii de tabără!" şi Derek l-a rugat să facă schimb de bilete.

Kylie cântări cele două opţiuni — cum era să petreacă o oră cu un vampir străin şi cum era să petreacă ora Derek, care o făcea să-i fie dor de Trey, şi nu se decise ce era mai rău.

— Şi ce-a zis Brian? întrebă Kylie, nemaiputând să se abţină.

— A spus că nu e de acord decât dacă Derek e dispus să... plătească.

— Nu se poate! Spune-mi că nu i-a dat bani ca să ia biletul cu numele meu.

— Bine. Nu a dat bani ca să ia biletul cu numele tău. Della râse şi se aplecă spre ea ca şi cum urma să-i împărtăşească o picanterie. Plăteşte cu sânge, Kylie. Jumătate de litru, mai exact.

— Cu sânge? Kylie era şocată. Şocul se transformă rapid în scârbă. Nu poate să facă aşa ceva! spuse ea.

— Ba da, şi a şi făcut deja. Au bătut palma. Şi crede-mă nu ai cum să dai înapoi când faci un astfel de legământ cu un vampir.

Kylie ţâşni glonţ spre sala de mese, să-l caute pe Derek.

Nu putea şi nici nu avea de gând să-l lase să facă aşa ceva.

Capitolul 17

Derek ieşi pe uşă chiar când ea dădu năvală înăuntru să-l caute.

— Salut, pe tine te căutam, îi arătă o bucăţică de hârtie. Am tras biletul cu numele tău. Zâmbi. Zâmbetul lui era atât de cald, încât dacă ea nu ar fi fost atât de furioasă şi scârbită, s-ar fi topit toată.

- Da, ştiu, am auzit. Miji ochii spre el dezaprobator. El o cercetă cu privirea şi adăugă prudent:

— Mă gândeam să facem o plimbare. Am găsit un loc grozav când am fost ieri în drumeţie.

— Uite ce e, sunt flatată, dar nu poţi să faci asta, Derek, rosti ea scurt.

— Ce să fac? Zâmbetul îi dispăru şi se încruntă.

— Ştiu ce ai promis ca să obţii biletul cu numele meu. Şi nu pot să te las s-o duci la îndeplinire.

— Nu e mare lucru. O luă din loc şi se uită în spate când văzu că ea nu-l urma. Vii?

— E vorba de sânge, spuse ea clocotind de mânie, parcurse cei doi paşi care îi despărţeau şi îl înşfacă de braţ. Hai, o să îndrept eu situaţia.

Îl smuci, dar el nu se clinti din loc. Atunci observă cât de puternic era braţul lui. El se apropie de ea.

— Pactul e deja făcut, Kylie. Hai să ne petrecem ora împreună, bine? Mirosul lui — o combinaţie de săpun bărbătesc înţepător şi Derek — o învălui.

— Deja s-a întâmplat?

Se uită imediat la gâtul lui.

— Nu, dar pactul e făcut.

— O să-l desfac eu, zise ea, încercând să ignore mirosul lui şi faptul că îi plăcea atât de mult...

Dându-şi seama că încă nu-i dăduse drumul la braţ, îşi retrase mâna. Atingerea lui îi aminti de felul în care îl atingea pe Trey. De cât de mult îl plăcea pe Trey şi cât de dor îi era de el.

Derek se încruntă şi mai tare.

— Nu poţi să-l desfaci. Aşa că vino! Te rog. Kylie rămase locului, holbându-se la el.

— Cel puţin lasă-mă să încerc.

Derek închise ochii o clipă, apoi îşi lăsă capul în jos, mai aproape de ea, şi îi şopti:

— Te rog, ai încredere în mine, Kylie. N-ai ce să faci ca să schimbi situaţia.

Ceva din vocea lui păru să o atingă în adâncul fiinţei şi să-i încurce gândurile. Sau poate era răsuflarea lui pe obraz, furnicătura delicată şi dulce de sub ureche, care nu o mai lăsa să gândească.

Îi era peste putinţă să-l refuze.

— OK.

Dar chiar în timp ce se supunea voinţei lui, Kylie îşi spuse că trebuia să aibă grijă. Derek, nu ştia nici ea de ce anume, avea un fel de putere asupra ei, care putea fi periculoasă.

Ochii lui verzi se fixară direct în ochii ei albaştri, ca de bebeluş, şi zâmbi din nou.

— Să mergem!

Întinse braţul spre ea. Kylie era cât pe ce să-i dea mâna, dar reuşi să se abţină în ultima secundă. — O să merg în urma ta. Îşi îndesă mâinile în buzunare.

Dezamăgirea făcu să-i mai piară zâmbetul, dar Derek dădu aprobator din cap şi o luă din loc. Iar ea făcu ce-i

spusese că va face. Îl urmă. Nu scoaseră niciun cuvânt primele cinci minute, când începură să urce pe potecă. Apoi el se abătu din drum şi o duse printr-o pădurice deasă de copaci şi tufişuri. După aventura de ziua trecută cu Della şi după episodul de acum, ar fi un miracol dacă nu s-ar alege cu o alergie de la

stejarul otrăvitor. Sau, şi mai rău, cu muşcături de purici.

Chiar când voi să deschidă gura să spună ceva, Kylie auzi susurul unei ape curgătoare. Parcă ar fi fost în apropierea unui pârâiaş.

— E chiar aici.

Derek se uită din nou la ea, zâmbindu-i din priviri.

Ea mai făcu câţiva paşi în urma lui şi se opri, holbându-se la pârâul din faţa ei şi la lespedea imensă de piatră, cam de mărimea unui pat de o singură persoană, cocoţată

pe marginea pârâului, cu faţa spre apa care curgea încet. Soarele dimineţii pătrundea printre copaci şi făcea totul să pară atât de verde, atât de luxuriant, atât de plin de viaţă.

Kylie trase în piept o gură de aer care mirosea exact ca peisajul din jur — a proaspăt, verde şi umed. În depărtare se auzea ceva ce i se părea a fi o cascadă — Cascada Umbrelor. Asta trebuia să fie. Sunetul apei care cădea în cascadă umplea tăcerea şi părea cumva să o strige.

— E vreo cascadă prin jur? întrebă ea.

— Da, dar e mai frumos aici. Derek sări pe stâncă.

— Hai, vino!

După ce se instala, întinse mâna să o ajute. Ea făcu o mişcare, dar înainte de a-i da mâna, se trezi că întreabă:

— De ce ai făcut-o? El se uită la ea.

— Ce să fac?

— Ştii tu ce, îi spuse ea acuzator.

— Tot la subiectul ăsta am rămas? Derek clătină din cap. Nu e mare lucru, Kylie. Acum vino şi stai jos aici. E şi mai frumos peisajul când te uiţi din unghiul ăsta.

Kylie îl luă de mână şi el o trase fără prea mult efort. Dându-i drumul imediat ce îşi găsi echilibrul, Kylie îşi alese un loc, având grijă să nu stea prea aproape de el.

Nu că asta i-ar fi fost de prea mare ajutor.

Simţind că Derek o privea, ea se uită spre pârâu şi încercă se concentreze.

— Uau! murmură ea. Ai dreptate. E mai frumos de sus, de aici.

Chiar aşa era. Înălţimea oferea o privelişte mai bună asupra apei curgătoare. Razele de lumină care se strecurau printre copaci atingeau suprafaţa apei şi o făceau să scânteieze. Din acest unghi, întregul loc părea să fie scăldat într-un amestec de umbre şi lumini şi îi aducea aminte de un peisaj pe care era posibil să-l fi văzut într-o carte de basme. Aproape... magic.

— De ce? întrebă ea din nou, fără să se uite la el.

— Eram curios în ceea ce te priveşte. Sunt curios de când te-am văzut cu mama ta înainte să urci în autobuz. Erai atât de tristă şi...

Îşi aminti că Miranda spusese că unele zâne puteau să citească gândurile şi, până să apuce el să continue, ea întrebă:

— Poţi să-mi citeşti gândurile?

Se întoarse spre el. Îşi simţea faţa arzând, aducându-şi aminte de gândurile jenante pe care le avusese despre el.

— Nu. El zâmbi şi, în acea lumină, ochii lui verzi, cu firişoare aurii, scânteiară pur şi simplu. De ce roşeşti? Ce gânduri ai avut despre mine?

Derek se aplecă puţin spre ea, până când frunţile lor se atinseră. Inima îi sări în piept şi lui Kylie aerul pe care îl respira acum i se părea mai dulce. Dându-şi seama că se holba la el, îşi aminti ce o întrebase.

Nu-i răspunse la întrebare, ci mai puse una.

— Atunci cum de ţi-ai dat seama că eram aşa de tristă?

El avu un moment de ezitare şi zâmbetul îi pieri.

— Nu pot să citesc gândurile, dar pot să simt câteva emoţii de bază.

Ea se uită la el şi simţi că-i spunea adevărul.

— Nu ştiu nici eu motivul, dar îţi provoc un amestec de emoţii. Unele pozitive, altele nu prea, dar nu sunt sigur de ce.

Era sincer, şi Kylie simţi că-i datora şi ea adevărul.

— Îmi... îmi aminteşti de cineva cunoscut. Derek rupse o crenguţă dintr-un copac şi o examina.

— Un personaj pozitiv sau negativ?

— Ambele. De fostul meu prieten.

— Înţeleg. Zăbovi o clipă şi apoi întrebă: Ce s-a întâmplat între voi?

— El a pus capăt relaţiei.

— De ce? întrebă el. Kylie îi spusese o parte de adevăr, dar nu avea de gând să-i dezvăluie nimic despre asta.

— Asta trebuie să-l întrebi pe el.

Era un răspuns penibil şi îşi dădu seama de asta imediat ce rosti cuvintele.

— Dar el nu e aici, în schimb, tu eşti. Luă crenguţa şi îi mângâie obrazul cu frunzele. Apoi urmă acelaşi traseu cu degetul. Se dădea la ea şi Kylie nu ştia prea bine cum să-l oprească.

De fapt, nu ştia dacă voia să-l oprească. Spre deosebire de ce se întâmplase în ultima vreme, aceste sentimente nu îi

erau atât de străine. Dar asta îi mai lipsea acum, să se implice în altă relaţie.

Se uită în altă parte şi încercă să-şi limpezească mintea.

— Cum e să fii zână... fee?

— Pe jumătate doar, o corectă el.

Kylie se uită din nou la el şi îşi aminti că se gândise că, exact ca ea, nici el nu părea prea încântat de ideea de a fi o fiinţă supranaturală. Totodată, îşi dădu seama că era posibil şansa ei de a afla ceva despre specia zânelor.

La urma urmei, după cum spunea Holiday, Kylie se putea să fie şi ea pe jumătate zână.

— Şi cum e să fii pe jumătate zână?

— Se putea şi mai rău, cred. Privea fix crenguţa din mână.

— De la cine ai moştenit harul? El se uită din nou la ea.

— Pentru o persoană căreia nu-i place să răspundă la nicio întrebare, tu pui cam multe.

Aici avea dreptate.

— Bine, o să-ţi povestesc despre mine, dar pe urmă îmi spui şi tu despre tine? Batem palma?

El ridică din sprânceană şi păru să cântărească situaţia.

— OK.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, şi o examina.

Poziţia în care stătea îi făcea pieptul să pară foarte lat. Kylie se trezi că îl compară din nou cu Trey. Scuze, Trey -îşi spuse ea în sinea ei —, dar Derek ieşea câştigător când se punea întrebarea cine avea corpul mai frumos. Însă nu era vorba doar de corpul lui. Îi cercetă chipul. Trăsăturile lui erau... mai masculine. Mai cizelate.

Izgonind imaginea din minte înainte de a începe să emită emoţii pe care el era posibil să le simtă, Kylie începu să vorbească.

— Eu nu ştiu ce sunt. Cred că nu sunt decât o simplă muritoare, dar...

— Ba nu eşti, o contrazise el şi se uită la ea ciudat, aşa cum se uitau toţi cei de aici.

Kylie îşi dădu ochii peste cap.

— Da, ştiu că undele mele cerebrale nu sunt normale sau ce altceva mai detectaţi voi. Dar am aflat că şi oameni normali pot să emită aceleaşi unde dacă sunt puţin săriţi de pe fix, aproape nebuni. Şi uneori sunt destul de sigură că sunt nebună. Sau..., recunoscu ea cu mai puţin entuziasm, cealaltă opţiune e că aş putea să sufăr de o tumoare pe creier. Şi mă doare capul destul de des în ultimul timp.

Pe chipul lui se citea că era îngrozit de idee.

— Ai fost la control?

— Nu.

Şi până nu observă îngrijorarea care se citea în ochii lui, Kylie nu îşi îngădui să-şi facă şi ea griji de-adevăratelea. Dumnezeule, dacă avea o tumoare pe creier? Dacă...

Ridică nedumerit din sprânceană.

— Dar cum rămâne cu... faptul că vezi fantome?

— De unde ştii? Kylie îşi aminti că-l întrebase dacă vedea fantome. Unii oameni pot să vadă fantome. Chiar şi Holiday a susţinut asta.

El înclină capul într-o parte, total neîncrezător.

— Deci tu chiar crezi că eşti om?

Întrebarea lui făcu să o copleşească din nou emoţiile.

— Da. Făcu o pauză şi apoi adăugă: Dacă ţii neapărat să ştii, adevărul e că nu sunt sigură ce cred.

Şi, fără niciun avertisment, îi dădură lacrimile.

— Oh, la naiba! Nu face asta!

Derek întinse braţul şi îi şterse o lacrimă de pe gene. Atingerea lui era aşa de caldă şi îi aducea atâta alinare, încât fu cât pe ce să îi ia palma şi să i-o ţină lipită de faţa ei. În loc de asta, îşi trase mâna şi se şterse la ochi.

— Sunt aşa de dezorientată. Ultimele luni au fost de coşmar. Prietenul meu îmi dă papucii, bunica moare, părinţii divorţează şi încep şi să-l văd pe soldatul ăsta mort. Acum mi se mai spune şi că nu sunt fiinţă umană şi...

Derek o trase spre el, şi ea nu se opuse. Îşi sprijini capul pe locul cald dintre umăr şi piept şi îi adulmecă mirosul. Se simţea incredibil de bine şi închise ochii. Cumva, doar faptul că stătea aşa îi făcea nodul din piept să dispară.

— Îmi cer scuze. Se desprinse de el. Ştiu că tipilor nu le place deloc când fetele fac asta.

— Aşa să fie oare?

— Lui Trey nu-i plăcea, răspunse ea.

— Eu nu sunt Trey. Apoi Derek adăugă: De fapt, n-a fost chiar atât de rău. Zâmbi şi o mângâie pe obraz. Şi, în afară de asta, nasul tău e destul de drăguţ când se înroşeşte aşa.

Kylie îi dădu peste mână şi zâmbi larg. Nu era sigură, dar i se părea că acesta era primul ei zâmbet adevărat de săptămâni bune.

— OK, acum e rândul tău. Povesteşte-mi despre tine. Privirea jucăuşă i se întrista. Lăsându-se puţin pe spate, se sprijini cu mâinile de piatră, ca să-şi menţină echilibrul. Şi cum stătea acolo, cu muşchii braţelor încordaţi, serios la faţă, arăta chiar bine. Foarte bine.

— Dar tu eşti mult mai interesantă, spuse el pe o voce joasă, de parcă îi simţea emoţiile şi ştia ce reacţie îi provoca prezenţa lui.

— Ai promis. Şi, în plus, eu ţi-am dezvăluit tot.

El se aplecă în faţă şi se uită la ea printre genele lui negre.

— Nu mi-ai spus tot. Vocea lui avea un uşor ton acuzator. De fapt, nu mi-ai zis lucrul care îmi suscită cel mai mult curiozitatea.

— Ce lucru? Ce mai e de povestit? întrebă ea şi încercă să nu se lase din nou desfătată de privelişte.

— Ce e între tine şi...

— Nu vreau să vorbesc despre mine şi despre Trey. E... prea personal.

— Bun, dar nu aveam de gând să zic Trey. Voiam să te întreb ce e între tine şi vârcolac?

Capitolul 18

Kylie îşi dădu părul după ureche. *Neagă! Neagă cum că ar fi ceva.*

— Ce... vârcolac? întrebă ea, dar a naibii să fie dacă vocea ei părea câtuşi de puţin convingătoare.

Derek se uita fix la ea. Felul în care o privea îi amintea de cel al Dellei, când ştia că minţise.

— Nu nega, spuse el. Emanai o grămadă de emoţii de fiecare dată când te uitai la el. Cam ca atunci când te uiţi la mine, doar că... mai puternice. Ori îl placi foarte mult, ori... te sperie.

— Am crezut că poţi să citeşti emoţiile. El se ridică şi îşi încrucişa braţele.

— Pasiunea şi frica se simt cam la fel.

— Crede-mă, e vorba de ultima, răspunse ea, dar după visul de noaptea trecută, ştia că adevărul putea să fie exprimat mai bine într-un singur cuvânt.

Ambele. Şi pasiune, şi frică. Dar nu recunoscuse acest lucru nici faţă de ea însăşi. Şi nu avea de gând sub nicio formă să o recunoască faţă de Derek.

— Şi de unde îl ştii? întrebă el.

— Cine spune că... Derek ridică mâna să o oprească.

— Nu e normal să te temi aşa de mult de oamenii pe care nu-i cunoşti.

Kylie se uită la pumnii ei încleştaţi.

— A locuit lângă mine când eram mică. Să spunem că ştiam că ceva era în neregulă cu el. Doar că nu îmi dădeam seama ce anume... nu ştiam de chestia cu vârcolacul.

— Şi a...

— Gata! Era rândul ei să îl privească hotărât. Ţi-am spus deja tot ce am de gând să-ţi spun. E rândul tău.

Derek se uita la pârâul care curgea şi Kylie simţi că nici lui nu-i plăcea să vorbească despre el, ca şi ei, de altfel.

— Ce vrei să ştii?

— Tot, răspunse ea şi în glasul ei se simţea o uşoară tachinare, sperând că astfel avea să-l facă să se simtă mai în largul lui.

— Tata a fost fee. Mama e muritoare de rând.

— A fost? întrebă ea. Ai spus că tatăl tău *a fost* fee. A murit?

Derek mai rupse o crenguţă din tufiş şi o răsuci între degete.

— Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă. Ne-a părăsit când aveam opt ani. Un tată care n-a plătit nicio pensie alimentară la viaţa lui.

— Îmi pare rău. Kylie simţea că lui Derek îi păsa mult mai mult decât voia să-i lase ei impresia.

— Ştiai că era fee ? întrebă Kylie şi dădu la o parte o furnică ce îi urcase pe mână.

— Da, cred c-am ştiut dintotdeauna. Dar după ce a plecat, n-am mai vorbit prea mult despre el şi despre chestiunea asta. Mama a fost devastată când ne-a părăsit.

Mama lui nu fusese singura devastată. Kylie văzu tristeţea din ochii lui, pe care încerca s-o ascundă. Simţea o greutate în piept — pentru el şi poate puţin şi pentru ea. Problemele legate de tatăl ei nu dispăruseră. Aşteptau la rând cu celelalte probleme pentru care trebuia să-şi facă griji şi cărora trebuia să le găsească soluţii. Dar îşi aminti că era rândul lui Trey. El o ascultase pe ea şi Kylie îi datora acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— De ce? Mie nu. Dacă el nu m-a vrut, normal că nici eu nu l-am vrut.

Nici el nu se pricepea să mintă mai bine decât ea, îşi zise Kylie.

— Ai ştiut dintotdeauna că eşti înzestrat cu haruri? Derek se uita fix la crenguţa de care mai erau prinse câteva frunze şi pe care o ţinea în mână.

— Nu. Adică ştiam că pot să-i citesc pe ceilalţi mai bine decât o făceau majoritatea, dar nici măcar nu eram sigur că asta se datora faptului că eram fee. De-abia acum un an conectarea la emoţiile altora a început să fie mai puternică. Şi apoi... mi-am dat seama, în sfârşit, că eram diferit.

— În ce fel eşti diferit? Simţi cum privirea ei se îndreaptă spre pieptul lui, amintindu-şi cât de bine era să-şi sprijine capul pe el. Atunci îi veni în minte un gând complet nebunesc. Cum ar fi oare să-l sărute? Derek înclină capul la dreapta şi o studie.

— Cât de mult semăn cu fostul tău prieten? Oare emoţiile ei erau atât de uşor de descifrat? se întrebă ea, simţind cum se îmbujorează.

— Nu foarte mult, dar... destul cât să...

— Să fii atrasă de mine? Simţind cum începe să prindă o nuanţă drăguţă de roşu

în obraji, Kylie îşi îndreptă din nou privirea spre râu.

— N-aş merge atât de departe.

— De ce nu?

Kylie îi simţea răsuflarea pe obraz. Caldă, delicată, ispititoare. Când se apropiase de ea atât de mult? Faptul că gura lui era atât de aproape de a ei şi că se simţea tentantă să o lase să se apropie şi mai mult o neliniştea, aşa că sări de pe stâncă.

— Stai! strigă el.

— Ce e? Kylie se întoarse spre el. Cred că noi...

— Nu te mişca! spuse el cu o voce joasă, foarte serioasă.

— De ce? Eu...

Ceva foşni în tufişurile de lângă ea. Kylie se uită şi văzu un şarpe imens care se iţea din tufăriş. Un şarpe imens negru-cenuşiu, cu un nas ascuţit, genul de nas pe care i-l arătase tatăl ei ca să o înveţe să facă deosebirea între un şarpe veninos şi unul inofensiv când mergeau în excursii cu cortul.

Kylie intră în panică în momentul în care recunoscu specia. Era un mocasin de apă, care se întâmpla să fie cel mai agresiv şarpe din Texas.

Şi unul dintre cei mai veninoşi.

Şarpele se deplasa sinuos, apropiindu-se tot mai mult de Kylie. Îi era din ce în ce mai frică. Un ţipăt i se ridică în gât. Conform logicii, nu putea să se mişte destul de repede de lângă el ca să-i evite muşcătura. Conform logicii, trebuia să stea nemişcată, dar... La naiba cu logica! Voia să se afle cât mai departe de creatura aia!

Simţi mâna lui Derek strângând-o de umăr.

— E în regulă. Vocea lui era ca o şoaptă. E doar în trecere. Stai nemişcată! Lasă-l să treacă. Sunt aici. N-o să se întâmple nimic rău.

Mâna lui deveni mai caldă, nefiresc de caldă, şi, ca prin minune frica i se risipi.

Inima nu îi mai bătea nebuneşte şi stomacul i se mai destinse. Kylie se uită la corpul gras şi umflat al şarpelui alunecând peste vârful adidaşilor ei Reebok, uşor ca un fluture. Ceva îi spunea că liniştea pe care o simţea acum, lipsa fricii, nu era ceva normal; ceva îi spunea că Derek îi făcuse

cumva asta. Acum nu se mai temea nici măcar de acest lucru. Parcă atingerea lui Derek îi îndepărtase abilitatea de a experimenta frica, lăsând în loc doar curiozitate. Curiozitate în privinţa şarpelui. Şi cum de putea să se mişte astfel. Curiozitate în privinţa lui Derek. Cum reuşise să-i modifice emoţiile? Cum ar fi să se piardă în sărutările lui? Oare s-ar simţi ca şi cum ar fi cu Trey? Sau poate mai bine de atât?

— Te descurci. Aproape a plecat, şopti el. Şi şarpele se îndepărtă. Corpul lui rotofei alunecă în pârâu, făcând uşoare cerculeţe în apă când se scufundă şi se lăsă purtat de curent. Derek nu-şi luă mâna de pe umărul ei, iar Kylie se uita la creatura care se făcu nevăzută printre pietre. Apoi, încet, Derek îşi desprinse degetele. Vârtejul de emoţii o copleşi atât de tare, încât ţipă. Când ţipătul nu mai fu de ajuns Kylie se întoarse pe călcâie şi începu să escaladeze stânca. Inima îi bătea nebuneşte în piept, gata să explodeze, iar stomacul i se încovrigase parcă în jurul spinării.

Derek o prinse în timp ce urca, dar ea nu se opri, gândindu-se doar cum să fugă cât mai departe de şarpele lunecos.

— E în regulă, spuse el râzând şi căzu pe spate pe stânca imensă, trăgând-o şi pe ea după el.

Kylie ateriza pe jumătate peste el. El o cuprinse în braţe, dar nu o strânse foarte tare. Mâinile lui se odihneau uşor pe spatele ei.

Kylie clipi şi simţi cum panica i se risipeşte. Îi întâlni din nou ochii verzi. Cum era aproape de el, firişoarele aurii păreau şi mai strălucitoare. Privirea ei coborî spre gura lui, spre buzele care păreau atât de moi şi îmbietoare.

Trupul lui cald se topea lipit de al ei. Mirosul lui natural îi gâdilă simţurile. Kylie îşi ţinu respiraţia.

— Eşti bine acum? întrebă el cu glas scăzut.

— Da.

Când îi furase frica, pesemne că îi luase şi voinţa proprie, căci îşi dorea din tot sufletul ca Derek să o sărute. Sau ar fi putut să-l sărute ea. I se păru o idee a naibii de bună. Se apropie puţin mai mult de el, până când buzele lui erau atât de aproape de ale ei, încât le simţea fierbinţeala.

— Dă-i drumul! tună o voce aspră de bărbat din spatele lor.

Capitolul 19

— Dă-i drumul acum!

Vocea groasă şi serioasă i se părea cumva cunoscută lui Kylie, dar până să se gândească

a cui era, Derek se sculă cu o asemenea forţă, încât o făcu pe Kylie să se rostogolească până spre marginea stâncii.

Însă Derek o prinse chiar înainte să cadă. De îndată ce se simţi în siguranţă, Kylie ridică şi ea capul. Lucas se uita chiorâş la ei de pe malul pârâului. Jocul de lumini şi umbre îi făcea prezenţa să pară şi mai intimidantă. Îi sfredelea pur şi simplu cu ochii lui albaştri precum cerul.

— N-a păţit nimic, spuse Derek cu o voce la fel de severă ca expresia de pe chip.

Simţindu-se deodată ridicolă, Kylie vru să dea explicaţii.

— Am văzut un şarpe.

Lucas trase aer în piept. Se uită pe jos.

— Un mocasin de apă.

— Ştiu, spuse ea. Din cauza asta am ţipat.

— Acum s-a dus, zise Derek şi din cuvintele lui reieşea că Lucas ar fi trebuit să plece şi el.

— Am auzit-o ţipând, zise Lucas, de parcă şi el ar fi vrut să-şi justifice atitudinea.

Cei doi tipi se holbau unul la celălalt fără să scoată niciun cuvânt. Kylie avu senzaţia că nu se înţelegeau prea bine. Se întrebă dacă zânele şi vârcolacii erau învrăjbiţi între ei. La naiba, din câte ştia ea, Al Doilea Război Mondial era posibil să...

— Acum nu mai ţipă, spuse Derek.

— Sunt bine.

Kylie sări de pe stâncă, după ce aruncă o privire jos, să vadă dacă nu cumva mai era vreun şarpe.

Când ridică ochii, văzu că Lucas o privea dezaprobator.

— Dacă ţi-e aşa de frică de şerpi, ai face bine să nu te mai plimbi prin pădure.

— Nu mi-e chiar aşa de frică, doar că...

— Am avut eu grijă de ea, spuse Derek. Vocea lui era aspră, aproape mânioasă.

— Da, am văzut cum aveai tu grijă de ea. Derek se ridică şi mai mult în capul oaselor, pregătindu-se parcă să sară jos.

— Uite ce e, dacă ai vreo problemă...

Se părea că Lucas nu avea chef să asculte ce voia Derek să spună, căci se răsuci pe călcâie şi se făcu nevăzut într-o clipă.

Kylie roşi, dându-şi seama cum trebuie să-i fi părut situaţia lui Lucas. Apoi, văzând nefericirea de pe chipul lui Derek, rosti:

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să ţip, doar că...

— Tu n-ai greşit cu nimic. Derek îi întinse mâna să o tragă înapoi. El a fost nesimţit şi a exagerat. Nu trebuia să vină aici. N-aş fi permis să ţi se întâmple ceva. Kylie se uita la mâna pe care i-o întinsese Derek şi îşi aminti cum îi trecuse senzaţia de frică odată cu atingerea lui.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă ea.

— A exagerat el...

— Nu. Nu cu Lucas. Cu felul în care m-ai atins...

— Ce vrei să spui? Cu felul în care te-am atins? Alte întrebări începură să-i zumzăie în cap, ca nişte albine care o luaseră razna.

— De unde ştiai că era un şarpe aici? Privirea care spunea că nu-i plăcea să vorbească despre el reapăru, dar de data asta ea nu mai avea de gând să-l slăbească.

— Stai aşa. Tu l-ai făcut să vină aici? întrebă ea. El se încruntă.

— Crezi că te-aş pune în pericol doar aşa, de amuzament? Oare asta credea?

— Nu, nu cred. Dar ştiai că era aici. Ştiai că era aici înainte să se ivească.

— Am ştiut doar cu o secundă înainte. Dacă aş fi ştiut mai din timp, nu te-aş fi lăsat să cobori.

Soarele aruncă un nou mănunchi de raze strălucitoare printre copaci şi îi intră în ochi, orbind-o.

— Cum? Cum ştiai că era un şarpe acolo? Derek sări de pe stâncă, aterizând greu lângă ea.

— Face parte din harul meu, spuse el, dar nu părea prea încântat.

— Poţi să prezici viitorul? întrebă ea.

— Aş vrea eu.

— Şi mai ce?

— Pot să descifrez emoţiile animalelor şi ale diverselor creaturi.

Îşi îndesă vârfurile degetelor în buzunare.

— Uau! Kylie încercă să înţeleagă. E...

— Ciudat, ştiu, mormăi el. Ca şi cum aş fi Tarzan, Holiday spune că pot să controlez chestia asta, să o opresc. De asta sunt aici. Să învăţ cum. Dar ea nu e încântată de misiunea mea. Crede că o să dezamăgesc vreo zeitate de-a feelor dacă refuz harul. Din partea mea, la naiba cu zeitatea feelor! Nu eu am cerut asta. Singura fee din viaţa mea ne-a părăsit şi pe mine, şi pe mama. De ce naiba mi-aş dori să fiu ca el?

Kylie simţi durerea din vocea lui şi empatiză cu el din tot sufletul.

— Da, aşa e. N-ai de ce să-ţi doreşti să fii ca el. Îmi pare rău.

Şi vorbea serios. Nu doar pentru că înţelegea exact cum era să ai resentimente faţă de părinţi, ci pentru că, asemenea lui, dacă se dovedea că era şi ea o fiinţă supranaturală, avea să returneze harul expeditorului. În timp ce situaţia în care se afla Derek avea mult bagaj emoţional, a lui Kylie presupunea o mulţime de întrebări. Şi necunoscutul adusese cu el propriile probleme emoţionale. Deşi ştia că adevărul putea să se dovedească a fi dureros, avea totuşi nevoie de răspunsuri.

Stând în mijlocul pădurii, în jocul de umbre şi lumini, simţindu-se cufundată într-o lume fantastică, Kylie se hotărî să găsească acele răspunsuri. Întâlni din nou privirea lui Derek.

— Să comunici cu animalele nu e nici pe departe la fel de rău ca... alte lucruri.

Derek lovi o piatră cu piciorul şi aceasta căzu plescăind în pârâu. Sunetul se pierdu printre celelalte zgomote ale pădurii.

— Cum ar fi să vezi fantome? întrebă el, înţelegând mai mult decât ar fi vrut ea.

— Printre altele, spuse ea cu sinceritate. Nu pot să-mi imaginez cum e să te trezeşti şi să realizezi că trebuie să bei... sânge.

Doar când pomeni cuvântul, îşi aminti ce făcuse Derek ca să obţină biletul cu numele ei pentru ora asta de conversaţie.

Şi nu putea să-l lase să facă aşa ceva. Nu ştia cum să-l împiedice, dar trebuia să încerce. Se uită la ceas.

— Ar trebui probabil să ne întoarcem.

Derek îi luă mâna într-a lui şi i-o răsuci, ca să vadă cât era ceasul. Atingerea lui o făcu să simtă o furnicătură plăcută şi îi aminti cât de aproape fusese să-l lase pe Derek s-o sărute. Sau era cât pe ce să-l sărute ea?

— Mai avem jumătate de oră, spuse el, ţinând-o de oră.

Ea îşi trase braţul, amintindu-şi cum atingerea lui îi controlase emoţiile când văzuse şarpele. Probabil că îi salvase viaţa, dar nu asta era important. Nu-i plăcea gândul că cineva încerca să o controleze. Sau să o manipuleze.

— Da, spuse ea, dar tot trebuie să vedem cum să facem să nu mai plăteşti cu sânge.

Derek se întunecă la faţă.

— Pactul s-a încheiat deja, n-am cum să mai dau înapoi. Şi, în plus, nu e nicio problemă.

— Şi dacă te transformă în vampir? El făcu ochii mari.

— Oh, la naiba, crezi că am de gând să-l las să mă muşte? Nici vorbă! E prea riscant şi prea gay.

Ea roşi, simţindu-se ca o proastă.

— Atunci cum plănuieşti s-o faci?

— La fel cum se procedează când donezi sânge. Cu un ac steril şi o pungă de perfuzie.

Ea stătea şi se uita la el, iar întrebările o bombardau mai repede decât putea să le ordoneze.

— Ai de gând să te duci la cabinetul unui doctor pentru asta? Cum o să...

— Nu. El râse. Majoritatea vampirilor au instrumentarul lor. Se pricep mai bine ca orice asistentă să găsească venele. Ăsta e unul dintre primele lucruri pe care le învaţă un vampir. Cum să ia sânge fără să-l omoare pe donator.

Oare Della îşi adusese propriul instrumentar de recoltare a sângelui?

— De unde ştii cum... ?

— Cum se hrănesc vampirii? Am făcut-o şi eu de câteva ori.

Zâmbetul lui o făcu să se simtă şi mai ignorantă.

— Ai mai donat sânge vreunui vampir până acum ?

El încuviinţă .

— Aşa cum am mai spus, nu e mare lucru.

— Cui i-ai dat? Şi cum ştiai că există vampiri?

— Numele ei e Ellie. Mergem la aceeaşi şcoală. Şi uiţi că toate fiinţele supranaturale se recunosc între ele.

Da, Kylie uitase de ridicarea aceea din sprânceană. Şi avea un motiv al naibii de bun. Ea nu putea să „citească" fiinţele supranaturale, ceea ce îi permitea să spere că nu se număra printre ele. Apoi se întrebă dacă la şcoala ei mergea vreo fiinţă supranaturală. În afară de Lucas, pentru o scurtă perioadă de timp.

— Câte sunt? întrebă ea, deşi îi era teamă de răspuns. Câte fiinţe supranaturale există, în comparaţie cu oamenii.

— Cred că s-a căzut de acord că suntem mai puţin de unu la sută, dar procentul e în creştere. De ce?

— Mă întrebam pur şi simplu dacă am avut vreun coleg la şcoală dintre ei.

— E posibil, spuse el. Dar nu foarte probabil. Majoritatea fiinţelor supranaturale merg la şcoli „particulare" sau sunt şcolite la domiciliu. Din motive lesne de înţeles.

— Ce motive? întrebă ea.

— În principal, problemele legate de specie. Cei mai mulţi cred că *ei* trebuie să înveţe altă istorie. Şi cei mai mulţi îşi pot permite, de vreme ce îşi folosesc harurile ca să se îmbogăţească.

Ei? Kylie observă că nici Derek nu se vedea în întregime ca unul de-al lor.

— Să înţeleg că ai fost la o şcoală particulară? El clătină din cap.

— Tata a şters-o, ai uitat?

— Da, aşa e. Kylie îşi cernu şi celelalte întrebări. Şi fata pe care o cunoşti? Ellie, nu? Eraţi colegi de şcoală?

— Ea a devenit vampir de curând, răspunse el. Încă nu s-a dus să stea cu ai ei.

Kylie se gândi la Della.

— Toţi trebuie să trăiască alături de ai lor?

— Din câte a spus Ellie, nu. Dar ştiu că nu îi e uşor să se integreze printre oamenii de rând.

Kylie simţi din vocea lui că-i păsa de ea şi curiozităţile ei se abătură de la problemele Dellei, de la toată povestea cu fiinţele supranaturale, la o chestiune mai personală.

— Voi doi sunteţi apropiaţi? Jenată de faptul că părea aproape geloasă, Kylie clătină din cap, dar nu se putu abţine să nu continue. Ce găgăuţă mai sunt şi eu, doar i-ai dat sângele tău. Normal că sunteţi apropiaţi.

El ridică din sprâncene, schiţă un zâmbet şi ochii i se luminară

— Ăsta e felul tău de a mă întreba dacă mai suntem împreună?

Scânteia verde din ochii lui îi transmitea că era încântat de interesul pe care-l arăta Kylie.

— Nu.

Cel puţin nu credea să fie, dar, la naiba, nu era sigură sută la sută.

— Ne-am despărţit cam acum şase luni.

— De ce? întrebă ea, dorindu-şi imediat să nu fi deschis gura.

— A cunoscut un vârcolac.

În vocea lui se simţeau resentimente.

— Nu e vorba de Lucas, nu? întrebă Kylie.

— Nu, nu e el.

O adiere uşoară se făcu simţită şi o şuviţă de păr îi veni peste faţă şi i se prinse între buze.

Derek i-o dădu la o parte. O atinse cu buricele degetelor pe obraz, făcând-o să simtă furnicături pe ceafa. Kylie îi prinse mâna, simţi cum furnicăturile se intensifică şi îi dădu drumul la fel de repede.

— Ce s-a întâmplat mai devreme? întrebă ea înainte să se piardă cu firea. Când m-ai atins.

El îşi îndesă ambele mâini în buzunarele blugilor, părând că se lupta cu tentaţia de a o atinge din nou.

— Nu ştiu ce vrei să spui, rosti el, şi Kylie îşi dădu seama că minţea.

Kylie clătină din cap.

— Nu mă minţi, Derek. Când ai pus mâna pe mine, mi-ai schimbat starea pe care o aveam şi amândoi ştim asta.

El părea şocat că ea îşi dăduse seama.

— Doar ţi-am alungat teama, ca să nu faci vreo prostie şi să te muşte şarpele.

— Deci când atingi pe cineva, poţi să-i controlezi emoţiile?

— Da, confirmă el de parcă era o nimica toată.

Dar pentru ea chiar era o chestie importantă. Cât din atracţia pe care o simţea faţă de el era reală? Cât de mult contribuise el la sentimentele ei?

Ceva rece şi dur îi săgeta inima.

— Ai mai făcut-o şi înainte?

— Ce să fac?

Acum era de-a dreptul nedumerit sau doar se prefăcea?

— Să te joci cu emoţiile mele. El o privi lung.

— De ce te enervezi?

— Ai mai făcut-o, Derek? Tu m-ai făcut să nutresc ce simt pentru tine?

Derek părea jignit.

— Nu, spuse el cu hotărâre, dar pe ea nu o convinse. Îl împunse în piept.

— Ajută-mă să înţeleg, Derek, dacă... El o înşfacă de mână şi ea tresări.

— Ce e? Acum ţi-e frică de mine? Derek clătină din cap. Prima dată ai motivat că ce simţi pentru mine e din cauză că semăn cu fostul tău prieten. Şi acum crezi că eu sunt de vină, că mă joc cu emoţiile tale. De ce e aşa de greu să crezi că e posibil să mă placi pur şi simplu?

— Pentru că tu chiar ai puterea să faci chestia asta, nu? Ai puterea să mă faci să te plac. Trase adânc aer în piept şi continuă. Te-ai folosit vreodată de puterea asta să convingi o fată să facă lucruri pe care nu voia să le facă?

Derek miji ochii.

— Uau! exclamă el pe un ton acuzator. Tu chiar cauţi un motiv să nu mă placi, nu? Prietenul ăla al tău te-a rănit rău de tot.

Poate că da. Dar nu despre asta era vorba. Kylie era aproape sigură acum că sentimentele ei aveau de-a face mai mult cu Derek decât cu Trey. Adevărul era că faptul că îl plăcea pe Derek urma să-i complice existenţa în următoarele luni. Avea destule chestii nasoale în meniu şi nu-i mai trebuia şi asta.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea, îndreptându-se de spate. Ai folosit vreodată puterea asta asupra unei fete ca să obţii ce vrei de la ea?

Derek se încruntă şi mai mult. Acum era aproape nervos. Dar Kylie putea să jure că zărise şi o urmă vagă de vinovăţie în ochii lui. Derek îşi feri privirea.

— Dacă nu-mi răspunzi, o să presupun ce e mai rău, îl ameninţă ea.

— Bine. Se uită la ea. M-am folosit de puterea mea ca să atrag atenţia unei fete, dar niciodată ca să o conving să se culce cu mine. Ăsta ar fi viol. Şi nu-mi pasă cât de mult vrei să nu mă placi, Kylie, nu o să mă prefac că sunt o persoană rea doar ca să te simţi tu bine. Făcu semn spre cărarea pe care veniseră. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

Kylie îi simţi durerea din voce. Fu deodată copleşită de jenă şi îşi dădu seama ce scorpie nesuferită era. Dumnezeule, poate că la urma urmei semăna cu mama ei.

Derek o luă din loc. Ea îl urmă. Mergeau amândoi în tăcere.

— Hei, spuse ea într-un final, căci nu mai putea să se abţină.

—Ce e?

Derek nu se uită la ea şi nici nu se opri din mers.

— N-am vrut să insinuez că eşti vreun violator.

— Atunci ce ai vrut să insinuezi? Tot nu se uita la ea.

Kylie încerca să îşi dea seama cum să formuleze ce avea de spus. Ura să apeleze la vechiul clişeu, dar era tot ce găsise.

— Îmi place de tine, Derek, chiar îmi place. Dar mă gândesc că ar trebui să rămânem doar prieteni.

Derek râse, dar, judecând după tonul lui, nu părea amuzat.

— Deci ai de gând să negi că simţi ceva pentru mine. Iuţi pasul. Ai de gând să negi că aproape m-ai sărutat. Că ai vrut să mă săruţi.

Mărind şi ea pasul, Kylie voia să nege totul şi era cât pe ce s-o facă, dar se abţinu.

— Nu, dar acum nu am încredere în sentimentele mele.

Derek se întoarse spre ea.

— Asta pentru că tu crezi că mă joc cu emoţiile tale, nu?

— Nu. Ba da. Bine, poate că e şi ăsta un motiv, dar şi din cauză că îmi aduci atât de mult aminte de Trey. Uite ce e, am atâtea lucruri pe cap acum! Emoţia îi sugrumă vocea. Acasă totul a luat-o razna. Văd fantome. Mai sunt şi oameni care-mi spun că nu sunt om în întregime şi aproape că am ajuns să sper că sunt doar nebună sau că am o tumoare pe creier. Kylie clipi şi refuză să-şi lase lacrimile să curgă din nou. Nu-mi mai trebuie şi *asta* pe cap, explică ea şi arătă spre ei doi. Dar chiar am nevoie de un prieten.

Derek îi aruncă o privire resemnată.

— Bine, dacă prietenie e tot ce-mi oferi, accept. Nu-mi place, dar o să accept.

— Mulţumesc, spuse ea sincer. El încuviinţă şi o cercetă de parcă încerca din nou să-i citească emoţiile. La naiba, poate putea să le desluşească şi să-i explice şi ei ce însemnau, căci acum se simţea dată rău de tot peste cap.

— O să fie bine, o asigură el.

— Oare? Kylie făcu o pauză. Doar că nu ştiu de unde să încep ca să găsesc răspunsurile.

Derek trase adânc aer în piept şi se uită în jur de parcă îi era teamă că îi aude cineva, deşi nu se vedea nici picior de om. Se aplecă spre ea.

— Nu deţin toate răspunsurile pe care le cauţi, zise el aproape şoptind, şi nici măcar nu cred că asta e o problemă dar... ai putea să încerci ceva.

Capitolul 20

— Spune-mi, îl rugă Kylie, dornică să primească orice fel de ajutor. În starea în care mă aflu, sunt dispusă să încerc orice. Ei bine, aproape orice.

— E o fată aici în tabără, începu Derek. E şi ea fee. O cheamă Helen.

— Am făcut cunoştinţă cu ea, spuse Kylie. Era în acelaşi grup cu mine când ne-a explicat Holiday de ce suntem aici.

— Da. Ea are puterea să vindece. Când ne-a povestit despre ea, ne-a spus că putea să vadă tumoarea surorii ei înainte de a fi descoperită. Eu personal nu cred că ai vreo tumoare, dar dacă te preocupă chestia asta, poate Helen ar vrea să te vadă. Cel puţin nu ţi-ai mai face griji în privinţa asta.

— E o idee grozavă. Kylie era cât pe ce să-l îmbrăţişeze, dar se hotărî în ultima clipă că nu era un gest înţelept din partea ei. Chiar nu voia să-l încurajeze pe Derek să creadă că puteau fi mai mult decât prieteni. Cel puţin nu acum, şopti o voce timidă din sinea ei — acea parte din ea căreia îi plăcea foarte mult senzaţia pe care o avea când stătea aproape de el, aceeaşi parte care voise mai devreme să-l sărute. Mersi, spuse ea.

— Cu plăcere. O mângâie pe obraz şi bineînţeles că acea parte din ea savura şi acest moment. Apropo... — Ce? întrebă ea.

Îi zâmbi şi scânteile aurii din ochii lui păreau să lucească şi mai tare.

— Mai devreme, când eram acolo, nu numai tu ai vrut să... şi eu voiam să mă săruţi.

— Dar suntem doar prieteni, insistă ea, dorindu-şi să o fi rostit cu mai multă convingere.

Când s-au întors în tabără, se făcuse aproape ora la care trebuiau să se vadă cu Holiday. Kylie voia să o sune pe Sara, aşa că se hotărî să se ducă în spatele biroului, la ascunzătoarea pe care o descoperise cu o zi în urmă.

Ocoli clădirea şi când dădu colţul, realiză că nu era singura care descoperise locul acela. Kylie vru să se întoarcă, dar nu o făcu destul de repede.

Lucas şi prietena lui care nu se dezlipea de el se răsuciră şi ei. Lucas se strâmbă, şi tipa emo zâmbi. Apoi începu să îşi încheie ostentativ nasturii de la cămaşă.

— Îmi cer scuze, bălmăji Kylie şi o luă la picior.

Însă simţi doi ochi albaştri ţintuindu-i spatele.

Coti şi ajunse în faţă, unde le găsi pe Miranda şi Della lângă biroul directoarei, ţipând una la cealaltă.

Primul ei gând fu să le lase în plata Domnului, dar când o zări pe Sky, cealaltă directoare de tabără, ieşind din sala de mese, Kylie o porni cu paşi apăsaţi spre cele două fete ca să le despartă înainte să dea de belea.

— Jur că dacă îţi mai fluturi o dată degetul mic prin faţa ochilor mei, ţi-l rup! Della se apropie de ea. Şi ştii că pot s-o fac.

— Opriţi-vă! spuse Kylie păşind între ele. Miranda se retrase din faţa lui Kylie şi dădu nas în nas cu Della.

— Dacă mai îndrepţi vreodată degetul ăla de vampiroaică spre mine, îţi fac o vrajă de te umpli de coşuri.

— Nu poţi să-mi faci nicio vrajă! tună Della. Ţie nu-ţi ies vrăjile.

— Opriţi-vă! Kylie o văzu pe Sky luându-le în vizor. Avem musafiri.

— Vraja cu coşurile chiar mi-a ieşit. Miranda se dădu un pas în spate, dar Della veni spre ea.

Era clar că nu-i plăceau deloc coşurile.

— Fii atentă, dacă-mi iese un singur coş, o să-ţi scurg tot sângele când dormi şi o să-l vând pe E-bay.

— Aveţi de gând să tăceţi odată? se răsti Kylie, dar era prea târziu.

Sky venea spre ele.

— S-a întâmplat ceva? întrebă directoarea înaltă, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru.

Sky era şi vârcolac, sau cel puţin aşa auzise Kylie. Încă nu putea să identifice fiinţele supranaturale doar din ochi.

Miranda afişă un zâmbet. Della încercă şi ea să zâmbească, deşi mai degrabă îşi arăta colţii decât zâmbea.

— Nu, nimic, răspunseră ele la unison. Doar ne...

— Vă certaţi? Sky ridică acuzator din sprâncene.

— Aveam o mică discuţie, explică Miranda.

- Despre ce? întrebă Sky. Della luă cuvântul.

— Miranda mi-a vărsat dinadins sângele din frigider.

- Ba n-am făcut-o dinadins. A căzut când am deschis uşa.

— Avem sânge în frigider? Kylie se încruntă. Sky dădu ochii peste cap.

— Trebuie să învăţaţi să vă împăcaţi. Ochii negri ai lui Sky se îndreptară rapid spre Miranda. Tu ai mai fost aici, Miranda, avem aşteptări mai mari de la tine.

— N-aveţi decât să vă alăturaţi grupului „celor dezamăgiţi de Miranda" spuse Miranda şi o luă furioasă din loc.

Sky o urmări cu privirea, apoi se uită din nou la Kylie şi Della.

— Rezolvaţi-vă problemele înăuntru, nu în public, căci altfel eu şi Holiday vom fi nevoite să intervenim. Şi credeţi-mă, nu v-aţi dori asta!

Apoi se întoarse cu spatele şi plecă.

Kylie se uită din nou la Della, care încă zâmbea, nepărând afectată de ameninţarea lui Sky.

— Ce s-a întâmplat cu tine şi cu tipul fee? întrebă Della.

— Lasă asta. Tu şi Miranda trebuie să încetaţi odată.

— Ce să încetăm? Della ridică din umeri.

— Să încetaţi să vă mai ameninţaţi că vă faceţi rău una alteia.

În acel moment, Kylie o văzu pe iubita lui Lucas venind spre ele. Fata mijea ochii de furie şi buzele i se subţiară când o luă în vizor pe Kylie. Dacă ar fi posibil să omori pe cineva din priviri, atunci Kylie n-ar mai fi avut mult până la descompunere. Fata-vârcolac, nervoasă la culme, trecu val-vârtej pe lângă ea.

Încă bântuită de gândul morţii, Kylie îşi dădu seama că avea o durere uşoară de cap, care îi pulsa constant în tâmpla stângă. Gândul că era posibil să aibă o tumoare la creier făcu să i se taie respiraţia.

— Ce spui, nu s-a întâmplat nimic? zise Della. Dă pe goarnă tot. Ce-ai făcut cu Derek? Aţi ajuns măcar la chestiile de bază?

— N-am făcut nimic. Kylie îşi presă tâmpla cu mâna. Uite ce e, îmi place de tine şi de Miranda, aşa că amândouă trebuie să vă băgaţi minţile în cap şi să încetaţi să vă mai certaţi înainte să ne despartă şi să mă pricopsesc cu alte colege de cabană.

Cum ar fi prietena lui Lucas.

— Dar nu ne certam. Ne ciorovăiam puţin.

— Ai ameninţat-o că o să-i vinzi sângele pe E-bay, spuse Kylie. Acolo de unde vin eu, asta se consideră ceartă.

— Da, dar acum nu mai eşti în lumea ta. Afirmaţia Dellei o lovi ca un ciocan în cap, aşa cum numai adevărul poate să o facă. Nimic nu mai era la fel acum. Dumnezeule, un băiat doar ce-şi dăduse jumătate de litru de sânge ca să petreacă o oră cu ea, văzuse un broscoi care era de fapt un pervers ţopăind pe masa din bucătărie şi căutase un pui de pisică sub coadă să vadă dacă e mascul sau femelă, dar animalul se dovedise apoi a nu fi de fapt pisică. Şi să nu uite că mai era bântuită şi de fantoma Soldatului. Capul îi pulsa şi mai tare.

— Şi să ştii că nu i-aş vinde niciodată sângele. Aş savura fiecare picătură. Sângele de vrăjitoare e dulce. *Dulce.* Kylie ridică un braţ.

— Opreşte-te imediat! Nu mai suport să aud. Se uită la ceas. La naiba! Nu mai avea timp să o sune pe Sara. Trebuie să mă întâlnesc cu Holiday, spuse ea.

Şi *mă lămuresc cum e cu viaţa mea, pentru că, la fel ca Dorothy, nu mai sunt în Kansas*[3]. Kylie se întoarse, pregătindu-se să o ia din loc.

Della o prinse de braţ.

— Oh, am vrut să-ţi zic...

— Stai. Kylie ridică mâna. E cumva despre sânge? Nu putea să facă faţă discuţiilor despre sânge. Punct. Della miji ochii.

---

[3] Referinţă la personajul principal al cărţii *Vrăjitorul din Oz*, Dorothy, care locuia în Kansas, împreună cu unchiul şi mătuşa ei (n. red.).

— Nu, zise ea pe un ton sarcastic.

— Atunci poţi să-mi spui.

— Sau mai bine nu. Della îşi încrucişa braţele la piept. Poate că ar trebui să te las să fii luată prin surprindere pentru că ai făcut-o pe deşteaptă.

Della o luă la picior.

Să fiu luată prin surprindere? Nu suna prea bine.

— Della, aşteaptă! o strigă Kylie. Della se întoarse spre ea.

— Dacă-ţi spun, o să încetezi cu comentariile tale de genul „sângele e scârbos"?

Dar chiar era scârbos.

— O să încerc.

— Numai pămpălăii zic că încearcă. Della o luă la picior. Kylie se uită din nou la ceas. Trebuia să se vadă cu Holiday, dar avertismentul Dellei cum că avea să fie luată prin surprindere...

— Della! Kylie o ajunse din urmă. OK, gata cu comentariile de genul ăla! Spune-mi acum! Cum o să fiu prinsă cu garda jos?

Della mărturisi pufnind.

— Îi ştii pe tipii la costum negru? Mi s-a spus că sunt de la FBI.

— Ce e cu ei?

Della înclină capul într-o parte.

— Au de gând să te interogheze.

— Pe mine? întrebă Kylie. De ce?

— Nu ştiu.

Singurul lucru care îi veni în minte lui Kylie fu...

— Stai aşa! E vorba de verişorul tău? Eşti sigură că nu face parte din nicio gaşcă de aia?

— Nu e vorba de el. Della se încruntă. M-ar lua pe mine la întrebări dacă ar fi vorba de el. Şi-n plus, n-au pomenit nimic despre niciun musafir. Au spus că li se pare că ai putea să ascunzi ceva, pentru că nu laşi pe nimeni să te citească.

Kylie încercă să disece vorbele Dellei, dar nu reuşi. O durea capul.

— Eşti sigură că e vorba de mine? - Da. Lui Holiday nu prea i-a convenit. Deşi se pare că ei sunt şefii aici. Ce spun ei, aia se face. Dar ce pot să zic e că Holiday ţi-a luat apărarea. A insistat că nu eşti vinovată, dar ei au susţinut că o să se convingă singuri de asta.

Şi *cum au de gând, mai exact, să facă asta?* Oare care dintre ele era acuzată de tortură? CIA sau FBI? Oh, la naiba, deja o durea capul — nu voia să mai adauge şi tortura pe lista activităţilor din ziua respectivă.

Della privi peste umărul lui Kylie.

— Ah, nu te uita acum, dar cred că te caută Holiday. Şi... cred că te-a găsit. În secunda următoare, Kylie simţi pe cineva lângă ea. Doar că nu era Holiday. Percepu un curent rece venind dintr-o parte şi îşi dădu seama că fantoma se întorsese. Inspiră adânc, hotărâtă să nu leşine, dar de-abia reuşi să tragă aerul rece pe gât. Forţându-se să se mişte, îşi roti uşor ochii, rugându-se să nu-l vadă de data asta. Dar astăzi rugăciunile nu-i erau ascultate. Măcar de data asta nu mai era sânge. Nea Soldatul se holba la ea cu ochii lui albaştri şi mari. Ochi care păreau că voiau să-i spună ceva. Dar ce anume? Ce ar fi putut să vrea de la ea? Îşi aminti de cuvântul „ajutor" scris cu sânge ultima dată când îl văzuse. Oare ce fel de ajutor putea să-i ceară ei?

Îi trecu prin gând să-l întrebe, dar simţea că dacă vorbea cu el, nu avea decât să-l apropie şi mai mult de ea. Închise ochii şi se rugă în gând să plece. — Şi uite-o că vine.

Kylie de-abia auzi vocea Dellei. Deschise ochii şi o văzu pe Holiday stând între ea şi Nea Soldatul.

— Eşti gata? întrebă directoarea de tabără. Senzaţia de frig se risipi şi îi dispăru pielea de găină

de pe braţe. Chiar şi aerul rece din plămâni se încălzi. O copleşi un val de uşurare.

— Oh! exclamă Holiday şi făcu un pas în spate. Am întrerupt cumva ceva?

Kylie ştia că directoarea nu se referea la ea şi la Della. Clipind, Kylie se uită la Holiday şi încercă să-şi fixeze privirea.

— Nu poţi să-i spui să mă lase în pace?

— Nu merge aşa, rosti Holiday.

— Ce anume? întrebă Della.

— Eşti gata? o întrebă din nou Holiday pe Kylie.

— Pentru ce? zise Kylie.

De ce voiau oare cei din DCF să stea de vorbă cu ea?

— Pentru întâlnirea noastră, răspunse Holiday.

— Pot să vin şi eu? se interesă Della.

Kylie se uită la colega ei de apartament şi văzu în ochii ei că încerca să o ajute. Un efort pe care Kylie îl aprecie mai mult decât putea colega ei să ştie vreodată.

— Poate să vină şi ea? întrebă Kylie.

— Mă tem că nu. Holiday se uită la Della. Cred că vampirii au o şedinţă de grup. Ar trebui să fii acolo. Apoi directoarea de tabără îşi îndreptă din nou privirea *spre* Kylie. Hai!

Holiday puse o mână pe spatele lui Kylie şi o conduse. Spre ce naiba o conducea însă rămânea de văzut.

Capitolul 21

Cineva vrea să te cunoască. De fapt, sunt doi. Holiday o îndrumă pe Kylie spre biroul principal.

— Cine? întrebă ea, cu speranţa că Della se înşelase.

- Sunt de la DCF. Auzise acronimul acesta de câteva ori de când sosise în tabăra Shadow Falls. Totuşi, de data aceasta, când auzi cele trei iniţiale, un gând nou îi veni în minte. DCF vine de la Departamentul Ciudaţilor din Fallen.

— Sunt cei care sprijină financiar tabăra, adăugă Holiday în timp ce o ghida pe scări.

— De ce? întrebă Kylie şi se opri în dreptul uşii. De ce vor să mă cunoască? Nici măcar nu era sigură dacă era şi ea vreo ciudăţenie a naturii.

Privirea lui Holiday se înduioşă.

— În mare parte, din curiozitate. N-au mai cunoscut până acum pe nimeni căruia să nu-i poată citi tiparul mental.

— Dar parcă ai spus că e ceva obişnuit în cazul celor care văd fantome.

Holiday părea să cântărească ce să răspundă.

— Nu e doar din cauză că nu pot să te citească, Kylie. Ci pentru că, din ce pot ei să vadă, tiparul creierului tău nu e unul obişnuit.

Capul lui Kylie începu din nou să zvâcnească. Şi teama că ar fi putut să aibă o tumoare pe creier îi făcu din nou inima să-i bată mai tare. Se imagina rasă în cap, cu nişte cicatrice mari şi urâte traversându-i craniul. Era oribil.

Dar la fel era şi să admită că era la fel de ciudată ca restul.

— Eşti specială şi ei simt asta. Aşa că vino! N-o să dureze mai mult de-un minut şi pe urmă putem să ne vedem liniştite de întâlnirea noastră.

Mâna lui Holiday, cea pe care o ţinea pe spatele el, se încălzi. De îndată, Kylie îşi dădu seama că directoarea de tabără avea capacităţi de controlare a emoţiilor asemănătoare cu ale lui Derek. Toate rezervele lui Kylie vizavi de o posibilă tumoare pe creier şi de ce voiau cei din Departamentul Ciudaţilor din Fallen se risipiră odată cu senzaţia de căldură pe care o transmitea mâna lui Holiday.

— De ce faci asta? Kylie se feri.

— Ce anume? întrebă Holiday.

— De ce încerci să-mi iei frica? Se retrase, şi acum Holiday nu o mai atingea. Holiday făcu ochii mari.

— Uau! Simţi asta? E uimitor! O atinse din nou pe Kylie. Asta înseamnă că...

— Încetează! Kylie se feri din nou. Nu-i păsa cât de surprinzător era sau ce însemna asta, cel puţin nu acum. Îi păsa de ce o aştepta de partea cealaltă a uşii şi de eventuala tumoare pe creier. Mă faci să cred că poate ar trebui să mă tem.

Holiday clătină din cap.

— N-ai de ce te teme. Întinse din nou mâna şi Kylie o cercetă. Holiday îi arătă palmele.

— Ai încredere în mine.

- Îmi pare rău, spuse Kylie. Dar mi-e greu să am încredere în oameni care pot să-mi manipuleze emoţiile.

Şi într-o oarecare măsură, se referea şi la Derek. Holiday oftă.

— Crezi sau nu, Kylie, eu respect asta. Dar acum vreau să-i cunoşti pe cei doi bărbaţi despre care ţi-am spus. N-o să se întâmple nimic rău. Îţi dau cuvântul meu.

Deşi Kylie nu era convinsă de acest lucru, când se mai uită o dată la chipul lui Holiday, multe dintre grijile ei dispărură. Doar că de data asta senzaţia părea să fie izvorâtă din propria intuiţie mai degrabă decât să fie influenţa lui Holiday. Fără să ştie nici ea de ce, instinctul îi spunea că putea să se încreadă în Holiday. Dar asta putea să fie şi din cauză că nu avea de ales. Kylie era în multe privinţe prizonieră în această tabără.

Prezentările au fost la fel de ciudate pe cât se aştepta Kylie. Cei doi începură să ridice din sprâncene, ceea ce o făcu pe Kylie să se simtă şi mai stânjenită. Voia să le spună că îşi pierdeau timpul încercând să obţină informaţii de la ea. Însă bineînţeles că nu o făcu. Se manifestă din nou boala amabilităţii. Se aşeză în schimb la o masă şi încercă să facă în aşa fel încât să nu i se citească neastâmpărul pe care îl simţea sub privirile lor intense.

Bărbatul mai solid, cu părul mai brunet, se numea Burnett James, şi celălalt, Austin Pearson. De aproape, Kylie nu se putu abţine să nu observe cât de impecabil arătau cei doi. Nu că i-ar fi plăcut tipii bătrâni — sau, mai corect, mai în vârstă decât ea, căci arătau cam cu zece ani mai mari —, dar aprecia perfecţiunea.

Kylie observă şi cum Burnett îi tot arunca priviri pe furiş lui Holiday când aceasta nu se uita. Era clar că i se aprinseseră călcâiele după ea. Deşi Holiday nu părea să-şi dea seama de interesul pe care i-l trezea. La drept vorbind, Kylie avea impresia că directoarea taberei îi găsea pe amândoi enervanţi. Mai ales pe Burnett.

— Deci...

Burnett răsuci un scaun, îl încalecă şi se aşeză pe el. Holiday se uită la el şi se încruntă ca şi cum n-ar fi ar aprobat poziţia pe care o luase acesta.

— Aşadar, e prima dată când vii aici, în tabăra Shadow Falls, nu? întrebă Burnett.

Kylie încuviinţă. Apoi, amintindu-şi ce spunea mama ei, că dacă răspundeai doar prin gesturi, dădeai dovadă de lipsă de respect, continuă:

— Da... domnule. Cuvântul „domnule" îi scăpă cu întârziere şi ar fi vrut

să nu îl fi spus, căci suna sarcastic. Nu o făcuse intenţionat, dar era posibil ca bărbaţii care o interogau să nu-şi dea seama de acest lucru.

Burnett îşi sprijini coatele pe spătarul scaunului, îşi împreună mâinile şi o cercetă din priviri. După o secundă care părea că nu se mai termina, înclină uşor capul, de parcă ar fi ascultat ceva — ceva ce nimeni dintre cei prezenţi în cameră nu putea să audă. Cum ar fi fost bătăile inimii lui Kylie. Ce fel de puteri supranaturale aveau tipii ăştia doi?

Oare erau detectoare umane de minciuni, ca Della? Într-o oarecare măsură, Kylie suspecta că Burnett deţinea această capacitate. Ceea ce însemna că ea trebuia să fie atentă să nu fie prinsă cu o minciună nevinovată.

— Şi ce v-a adus aici, la Shadow Falls, domnişoară Galen?

Holiday se apropie mai mult de ei.

— A fost trimisă aici de...

Burnett ridică o mână spre Holiday şi se încruntă.

— Aş vrea să răspundă domnişoara Galen.

Deşi cuvintele lui nu era ostile, Kylie observă tonul iritat.

Pesemne că şi Holiday îl sesizase, căci îi aruncă o privire care substituia fără nicio îndoială un limbaj pe care nu putea să-l folosească în prezenţa adolescenţilor din tabără. Kylie avu impresia că nu era prima dată când cei doi aveau o dispută. La naiba, ce ştia ea? Poate cei doi fuseseră chiar iubiţi.

Austin îşi drese glasul ca şi cum ar fi sperat astfel să înlăture tensiunea din încăpere.

— Continuă, Kylie, spuse Holiday şi toţi îşi îndreptară din nou privirile spre Kylie.

Ea se îndreptă de spate şi încercă să nu se cutremure.

— Mi s-a spus... Holiday mi-a spus că psihiatra mea e cea care m-a înscris în tabără. Cred că ea a convins-o pe mama că aceasta e o tabără pentru adolescenţii cu probleme.

— Şi aşa eşti? aruncă Burnett întrebarea.

— Ce să fiu? întrebă Kylie.

— O adolescentă cu probleme? Tonul lui era acuzator.

— Bineînţeles că nu e, insistă Holiday. Burnett se uită încruntat la directoarea de tabără.

— Din politeţe, ţi-am permis să stai şi tu aici, dar dacă ne tot întrerupi...

— Mă mai muşti mult de fund, domnule James? rosti scurt Holiday, destul de furioasă ca să nu-i pese că folosea limbajul nerecomandat copiilor de faţă cu Kylie.

— Nu mă provoca, ripostă Burnett.

— Nu mi-a trecut prin minte să te provoc, îi răspunse Holiday prompt. Te-ai purtat ca un nemernic de primă clasă de când ai venit să mă vezi.

Kylie îşi muşcă buzele ca să nu zâmbească. Tensiunea dintre cei doi era atât de densă, încât puteai s-o tai cu cuţitul şi să o serveşti cu glazură de ciocolată fierbinte. Era genul de tensiune pe care o vezi într-un film romantic.

— Poate că de vină e primirea glacială pe care mi-ai făcut-o fără niciun fel de motiv. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că ai prejudecăţi în ceea ce-i priveşte pe vampiri.

Deci el era vampir. Kylie se simţea chiar mândră de ea că-şi dăduse seama.

— Nu te amăgi. Holiday se îndreptă de spate. Nu cu vampirii am eu o problemă. Ci cu cei care cred că ceva aşa de lipsit de importanţă ca o insignă le dă dreptul să îi intimideze pe ceilalţi. Din clipa în care aţi pus piciorul în tabăra mea, v-aţi purtat ca şi cum ar fi trebuit să ne ploconim în faţa voastră. Şi, de parcă n-ar fi de ajuns, acum îmi acuzaţi copiii de...

Austin îşi drese din nou glasul, mai tare decât înainte.

- Cred că ar trebui să revenim la domnişoara Galen, aici de faţă.

Sau *mai bine nu.* Kylie ar fi vrut să ştie de ce anume îi acuza DCF-ul pe cei din tabără. Totuşi, curiozitatea îi dispăru destul de repede când toţi îşi îndreptară din nou privirile asupra ei şi își aminti de întrebarea lui Burnett.

- Nu, nu mă consider o adolescentă cu probleme. Burnett ridică din sprânceana dreaptă.

- Ai făcut parte vreodată dintr-o gaşcă? - Nu, răspunse ea, întrebându-se dacă se referea la Fraţii de Cruce. N-am avut niciodată belele.

— Serios? Nu ai fost ridicată şi dusă la secţie în timpul unei razii de droguri?

Kylie înţelese deodată de ce nu-l plăcea Holiday pe domnul înalt, brunet şi chipeş. Avea un fel al lui de a-i face pe ceilalţi să se simtă mici.

Poate tupeul lui Holiday de a ţine piept vampirului i-a dat curaj lui Kylie. Sau poate că, din cauza tuturor celorlalte

porcării care se întâmplaseră în acea zi, rezerva de amabilitate a lui Kylie se epuizase. Sau poate avea o tumoare pe creier care o împingea să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi făcut.

Ridicându-şi semeaţă bărbia, lăsă cuvintele să-i iasă din gură fără nicio remuşcare.

— Se presupune că dacă aţi reuşit să puneţi mâna pe raportul poliţiei, măcar l-aţi citit cu atenţie. Sunt sigură că scria acolo că nu mă dragasem şi nici nu băusem.

Burnett miji ochii, dar Kylie preferă să se concentreze asupra zâmbetului de satisfacţie al lui Holiday.

— Aţi terminat? întrebă directoarea de tabără.

— Mai avem câteva întrebări. Privirea sfredelitoare a lui Burnett nu o slăbea pe Kylie. Şi ce părere aveţi despre tabăra noastră, domnişoară Galen?

— E super. Inima îi bătu mai tare când îşi aduse aminte că nu putea să mintă. Cel puţin tuturor celor pe care i-am întâlnit aici pare să le placă.

— Şi ţie nu? *Nu minţi!*

— Eu aş prefera să fiu acasă la mine.

— De ce, mă rog?

Ochii lui Burnett se întunecară, devenind aproape la fel de negri ca tăciunele.

— Totul este atât de... nou pentru mine.

— Ce anume?

— Faptul că cei ca dumneavoastră există în realitate.

Kylie spunea adevărul. Şi totuşi nu avusese intenţia să sune aşa de... peiorativ.

— Cei ca mine? Adică vampiri? întrebă el, fiind clar că se simţea ofensat.

— Fiinţe supranaturale, îl corectă Kylie.

— Şi tu ce crezi că eşti? întrebă el cu un aer infatuat.

— Nu sunt sigură, răspunse ea sincer. Dar sper să nu fiu nimic de genul. Să fiu doar eu.

Cu o tumoare pe creier. Alungă gândul pentru moment, urmând să reflecteze asupra lui mai târziu.

Privirea lui deveni şi mai sfredelitoare, şi curajul lui Kylie slăbi. Bărbatul clătină din cap şi se încruntă.

— De ce eşti atât de închisă la minte? - Ba nu sunt. Dar să cred în toate astea e... Îi trecu prin minte că el nici măcar nu vorbea despre capacitatea ei de a accepta lucrurile, ci, mai degrabă, de neputinţa lui de a-i citi gândurile.

— N-are încotro. Holiday făcu un pas înainte. Aşa se manifestă unul dintre harurile cu care e înzestrată. Poate să stea de vorbă cu spiritele morţilor.

Kylie încuviinţă. Bărbaţii făcură ochii mari.

— Vorbeşte cu morţii?! exclamă Austin şi se întoarse spre Holiday, dar înainte să-şi schimbe poziţia, Kylie observă pe chipul lui ceva ce semăna cu teama.

- Ca tine?

Burnett îi aruncă o privire directoarei de tabără.

— Mi-ai citit dosarul? întrebă Holiday.

- E treaba mea să ştiu cu cine lucrez.

— Ciudat, dar tu nu mi-ai dat dosarul tău să-l citesc, îi răspunse ea. Şi ai pretenţia să lucrez...

— O să pun pe cineva să ţi-l trimită. Asta dacă te interesează într-adevăr, ripostă el pe un ton plin de sarcasm.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu e cazul să te deranjezi i-o reteză ea. Şi ca să-ţi răspund la remarca pe care ai făcut-o mai devreme, da, Kylie vorbeşte cu morţii, ca şi mine.

Deşi în vocea lui Holiday nu se mai distingea atitudinea de mai devreme, umbra de zâmbet care îi apăru pe buze ce sugera un plus de atitudine.

— Şi tu poţi să faci asta? Austin se cutremură. Urăsc fantomele.

— E zână? întrebă Burnett, holbându-se şi ridicând din nou din sprânceană spre Kylie, ca şi cum încerca încă o dată să-i citească gândurile.

— Asta încercăm să descifrăm, răspunse Holiday.

— Să înţeleg că părinţii ei nu sunt luaţi în evidenţă ca având puteri supranaturale, nu? o chestiona Burnett.

— Nu, răspunse Holiday.

— Poate că sunt nişte proscrişi.

— Ce să fie? întrebă Kylie.

— N-ar fi trimis-o niciodată aici dacă era aşa, îi zise Holiday lui Burnett, lăsând întrebarea lui Kylie fără răspuns.

Telefonul lui Kylie sună, dar ea îl ignoră, căci nu voia să piardă nicio frântură din conversaţia centrată asupra ei.

— Sau poate că tocmai de-aia e aici. Privirea sfredelitoare a lui Burnett se fixă din nou asupra lui Kylie. Ai fost trimisă aici cu un scop anume, domnişoară Galen?

— Nu, şi părinţii mei nu au făcut nimic rău, insistă Kylie.

Holiday mai făcu un pas spre ea.

— Dacă n-ai probleme cu auzul, ar trebui să-ţi dai seama că a spus adevărul.

Burnett încuviinţă. Se ridică în picioare şi îşi îndreptă atenţia spre Holiday.

— Ai dreptate. Nu pare să fie implicată în nimic. Dar vreau să fiu ţinut la curent cu starea ei.

Chipul lui Holiday se înăspri.

— Nu văd de ce ar fi necesar acest lucru.

— Nici eu, izbucni Kylie, căci nu-i plăcea cum se vorbea despre ea de parcă n-ar fi fost prezentă.

Burnett nu o băgă în seamă pe Kylie şi se concentră asupra lui Holiday.

— O să te supui dorinţelor mele, domnişoară Brandon, sau, dacă nu, o să am grijă ca şeful meu să găsească altă directoare de tabără care să o facă.

Pentru prima dată, Holiday se cutremură, ceea ce îi transmitea lui Kylie că directoarea ţinea mai mult la slujba ei decât la orgoliu.

— Sunt pur şi simplu curioasă de ce vă arătaţi atât de interesaţi de ea.

— Pe lângă supravegherea derulării acestui proiect, sunt însărcinat şi cu identificarea oricăror anomalii în alianţa noastră. Or domnişoara Galen intră în această categorie.

— Sunt o anomalie? izbucni Kylie, nevenindu-i să creadă.

— OK, o să vă ţin la curent, zise Holiday fără să-i dea atenţie lui Kylie. Acum poţi să pleci.

Kylie ridică privirea spre Holiday.

— Credeam că... Holiday o întrerupse.

— Avem întâlnire. Aş aprecia dacă n-aţi avea nevoie să vă conduc.

Burnett îşi încrucişa braţele peste pieptul lat.

— Întrunirea voastră va trebui să fie reprogramată. Am nevoie de tine să verificăm dosarele. De vreme ce se pare că domnişoara Galen nu e suspectă, trebuie să aflăm cine e.

— Şi presupuneţi din senin că e unul dintre copiii mei, spuse clocotind Holiday. Aţi luat măcar în considerare...

— Da, aşa presupun. Toate dovezile indică acest lucru rosti scurt Burnett.

Ce dovezi? întrebarea îi stătea lui Kylie pe vârful limbii, dar ceva o avertiza să nu o rostească.

Buzele lui Holiday se subţiară înainte de a se întoarce spre Kylie.

— Ne întâlnim după prânz. Îţi convine? Kylie încuviinţă, dezamăgită că toate întrebările pe care

le avea trebuiau să aştepte până să primească un răspuns, dar asta nu însemna că nu putea să încerce să obţină alte răspunsuri. Se ridică în picioare şi îşi luă la revedere dând din cap, apoi ieşi hotărâtă din sala de şedinţe. Avea multe lucruri de făcut. De desluşit. Şi primul lucru de pe listă era să găsească o anumită zână care să-i scaneze creierul, să vadă dacă nu avea vreo tumoare.

Kylie ieşi din birou. Nu era sigură de unde să înceapă ca să dea de Helen vindecătoarea. Telefonul îi zbârnâi din nou şi îl scoase din buzunarul blugilor. Primise un mesaj de la Sara. Pe ecran apăru un singur cuvânt.

— Negativ, spuse Kylie cu voce tare şi zâmbi uşurată. Începu să formeze numărul Sarei când simţi pe cineva

lângă ea. O siluetă înaltă şi lată arunca o umbră identică.

Înainte să ridice privirea, Kylie ştia că deţinătorul umbrei avea părul negru ca pana corbului şi ochi albaştri precum cerul. Trase adânc aer în piept şi ridică ochii.

La naiba, ura când avea dreptate!

Capitolul 22

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

Vocea lui Lucas Parker o făcu să simtă aproape la fel de mulţi fiori în tot corpul ca mâna pe care i-o pusese uşor pe spate. Aproape. Dar nu la fel de mulţi.

Kylie se luptă cu impulsul de a se cutremura când Lucas o înghionti cât mai departe de grupul de copii care stăteau cam la cincisprezece metri în stânga lor. Deşi tonul lui era interogativ, faptul că el se deplasa luând-o şi pe ea cu el sugera că nu avea de ales.

Mâna lui caldă pe adâncitura spatelui o făcu să-şi aducă aminte de visul pe care-l avusese noaptea trecută — cel în care înotau împreună. Şi că mai devreme îi întrerupsese din giugiulit pe Lucas şi iubita lui. Kylie clipi, rugându-se să nu se înroşească.

— Despre ce vrei să vorbim? reuşi ea să întrebe, deşi presupunea că era vorba despre ea şi Derek.

Lucas păruse destul de furios când îi găsise pe amândoi pe stâncă, doar că nu ştia de ce. Kylie încercă să se oprească din mers, dar el o împinse de la spate. Dacă nu voia să se împiedice şi să cadă în nas, nu avea altă opţiune decât să pună un picior în faţa celuilalt şi să se deplaseze.

Kylie grăbi pasul ca să-l ajungă. Era încălţată cu adidaşi Reebok. Apoi văzu şirul de copaci deşi din faţa ei. Nu avea sub nicio formă de gând să meargă în pădure cu el. Nici vorbă!

— Opreşte-te!

Kylie se smuci să scape din strânsoarea lui şi se împiedică, scăpând telefonul din mână. Acesta ateriza cu o bufnitură pe iarbă. Şi Kylie fu cât pe ce să-l urmeze.

Lucas o prinse de antebraţ şi o ridică rapid. Recăpătându-şi suflarea, Kylie realiză că mâna lui, cu palma în sus, se rezema de pieptul ei.

Se holbă la mâna care se odihnea pe umflătura de carne tremurândă şi simţi cum inima îi bătea nebuneşte. Şi de frică, şi din alt motiv. Şi acel motiv avea de-a face cu visul pe care-l avusese noaptea trecută şi cu locul unde se afla mâna lui acum.

— Dă-mi drumul, clocoti ea mânioasă.

El îi dădu drumul şi întinse mâinile cu palmele in sus.

— Nu ţi-aş face nimic rău, Kylie.

— De unde să ştiu eu sigur? Kylie făcu un pas înapoi şi aşteptă să vadă dacă Lucas avea să zică ceva despre faptul că o cunoştea mai dinainte. Poate chiar să-i amintească faptul că o salvase de o gaşcă de bătăuşi. Şi atunci ea avea să îi spună că îi omorâse totuşi pisica.

Dar Lucas nu spuse nimic. Se uita fix la ea şi, după expresia care i se citea în ochi, părea rănit. De parcă avea dreptul ăsta!

Dumnezeule, oare îşi mai amintea măcar de ea? Sau de Şosetă?

Lucas îşi trecu mâna peste faţă şi întrebă: - Care e treaba? Care e *treaba?* Apoi Kylie crezu că ştia la ce se referea.

- Derek a tras biletul cu numele meu. Am stat doar de vorbă.

Spre deosebire de ce aţi făcut tu şi cu tovarăşa ta. Şi oricum nu te priveşte.

În lumina strălucitoare a soarelui, Kylie observă barba care îi mijea, ceva ce majoritatea adolescenţilor de şaptesprezece ani nu au. Apoi îşi aminti că era vârcolac şi se întrebă dacă asta era explicaţia. Sau era doar unul dintre tipii

care se maturizau mai devreme şi care aveau o barbă în toată regula până la terminarea liceului?

— Am văzut cum vorbeaţi voi, dar nu asta te întreb.

- În cazul ăsta, îmi pare rău că v-am întrerupt mai devreme. Întinse mâna să-şi ia telefonul de jos.

Când se ridică, îl văzu pe Lucas încruntându-se, dar, spre onoarea lui, nu încercă să pretindă că nu întrerupsese nimic.

Kylie nu-şi explica de ce aproape că o deranja lucrul ăsta. La naiba! Ce era cu ea? Cu o oră înainte, îşi dorise ca Derek să o sărute, şi acum i se aprinseseră călcâiele după tipul care îi omorâse pisica?

Era din cauza stresului, conchise ea. Era clar că stresul făcea hormonii să-i tropăie. Sau cauza era o tumoare pe creier?

Lucas oftă.

— Nici la asta nu m-am referit. Vreau să ştiu ce-au vrut cei de la DCF de la tine.

Kylie îşi presă tâmpla stângă ca să mai aline durerea şi se gândi cum să-i explice. Dar acum nu mai era atât de sigură că trebuia să-i povestească.

— Nu ştiu. Nici măcar nu înţelegea ce suspecta cei de la DCF ca să-şi formeze o idee, darămite să mai şi explice altcuiva.

Lucas miji ochii.

— Cum adică, nu ştii?

— Nu ştiu, pur şi simplu. Nu mai înţeleg nimic in ultimul timp.

Pe chipul lui se citea scepticismul şi insistă să-i spună mai mult. Dar de ce o întreba? Oare el era în spatele chestiunii de care o suspecta DCF-ul? Kylie începu să aibă propriile suspiciuni.

— De ce te interesează? îl chestiona ea.

— Au tot umblat pe aici şi Holiday pare supărata. Am întrebat-o, dar a spus că nu trebuie să-mi fac griji. Daca se întâmplă ceva, vreau s-o ajut.

Kylie îşi aminti că Holiday îl adusese pe Lucas cu ea noaptea trecută, când avusese visul cu pricina. Poate că erau prieteni, dar dacă Holiday a ales să nu-i spună nimic, Kylie n-avea de gând să-şi bage nasul.

— Au vrut să stea de vorbă cu mine pentru că mă consideră o anomalie. Încearcă şi ei să-şi dea seama ce sunt, la fel ca toţi ceilalţi.

Acum parcă Lucas nu mai părea aşa de neîncrezător.

— Şi au reuşit? Şi-au dat seama ce eşti? Ea clătină din cap.

— Se pare că le dau mari bătăi de cap.

— Aşa fac fetele în general, comentă el şi zâmbi. Şi a naibii să fie dacă zâmbetul lui nu era unul dintre acelea care îţi fac inima să se topească.

Se opri să nu cadă în mrejele zâmbetului său şi trase mintal frânele. Şi pentru că nu voia să stea acolo în timp ce inima îi făcea tumbe în piept, pentru că trebuia să o caute pe Helen să vadă dacă detecta vreo tumoră în creierul ei, Kylie ridică telefonul.

— Trebuie să dau un telefon.

Îi luă douăzeci de minute să o găsească pe Helen. În acest timp, îi trimisese Sarei o grămadă de feţe zâmbitoare, dar renunţase să o sune. Acum, că trauma Sarei luase sfârşit, Kylie se simţea îndreptăţită să se concentreze asupra propriei tragedii. Şi primul punct pe ordinea de zi era să roage o numită fată pe jumătate zână să-i scaneze creierul.

Străbătând sala de mese, Kylie o examina pe Helen, care stătea la o masă, cu nasul într-o carte. Fata părea genul de tipă tăcută, dar foarte deşteaptă — genul care nu a fost niciodată nevoită să înveţe la şcoală, fapt de care nu era însă foarte mândră.

— Bună, spuse Kylie când văzu că Helen nu o observase.

Tresărind, Helen ridică ochii din carte. O şuviţă de păr blond-cenuşiu îi căzu peste faţă şi Helen o dădu la o parte.

— Bună.

Kylie deschise gura să spună ceva, dar îşi dădu seama că habar nu avea de unde să înceapă, cum s-o întrebe dacă vrea să o examineze, să vadă dacă nu cumva avea o tumoare pe creier. Tăcerea era apăsătoare şi Kylie se forţă să vorbească.

— Eu... voiam doar...

Zgomotul din cealaltă parte a sălii de mese se înteţi şi Kylie se uită la ceilalţi colegi de tabără.

— Eu sunt Kylie Galen. Am fost amândouă în grupul...

— Îmi aduc aminte, spuse fata, cu o voce suavă. Kylie nu o cunoştea, dar se identifică instantaneu cu

ea. Era şi ea o hoinară care nu făcea parte din nicio gaşcă. O singuratică. Kylie spera totuşi că fata avea pe cineva, ca Sara, care să-i facă viaţa mai uşoară.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? întrebă Kylie. Undeva în altă parte.

Helen aruncă o privire spre ceilalţi colegi de tabără apoi îşi luă cartea şi rucsacul.

Când ieşiră din sala de mese, Kylie observă mai multe grupuri de adolescenţi înfometaţi care se adunau ciorchine pe lângă clădire. Se îndepărtă de ei şi încercă din nou să-şi găsească cele mai potrivite cuvinte ca s-o întrebe pe Helen.

— Mă întrebam dacă... într-un fel eu cam...

— Derek mi-a spus, zise Helen.

— Serios?

Simţi cum i se strânge inima la gândul că Derek încercase să o ajute.

Senzaţia ascundea şi sentimentul de vinovăţie că încă nu putea să aibă încredere în el. Oare greşea că nu era sigură pe ce simţea pentru cineva care putea să-i controleze sentimentele la fel de uşor cum respira?

— E un loc liniştit în spatele biroului directoarei, spuse Helen.

— Nu, nu acolo.

Deşi nu credea că Lucas trecuse deja din nou la giugiuleli, Kylie nu voia totuşi să rişte.

Văzu că aleea care ducea la cabana ei era destul de nepopulată, aşa că se îndreptă în direcţia ei.

Trecură pe lângă un grup de puşti care râdeau de ce spusese unul dintre ei. În mijlocul grupului o zări pe prietena lui Lucas şi, până să apuce Kylie să-şi mute privirea, aceasta o observă şi îşi arătă colţii. De ce o ura atât de mult fata-vârcolac?

Încercând să nu se gândească la Lucas sau la prietena lui, Kylie se uită la Helen. — Crezi că poţi să mă ajuţi?

Helen ridică din umeri şi totul, de la expresia de pe chip până la poziţia corpului, emana nesiguranţă.

— N-am mai făcut-o decât cu sora mea. O să încerc, dar...

— Dar ce? întrebă Kylie în timp ce mergeau pe cărare.

— Nu ţi-e frică? întrebă Helen. Kylie se opri din mers.

— Ar trebui să-mi fie? Helen ridică din nou nesigură din umeri.

— Poate că da. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că eu una sunt speriată.

Oh, grozav! Kylie înghiţi în sec. Simţea un nod în gât de emoţie.

— O să doară sau ceva de genul? Când văzu că Helen nu răspunde imediat, Kylie întrebă: Pe sora ta a durut-o?

— Nu, răspunse Helen.

Kylie slobozi un suspin. Începuse să aibă îndoieli, dar apoi îşi amintise cât de mult voia să desluşească tot ce se întâmpla în viaţa ei.

— Trebuie să aflu.

Helen îi făcu semn lui Kylie să treacă în spatele unui şir de stejari masivi. Fata îşi dădu jos rucsacul de pe umeri şi se uită la Kylie.

— Cum procedăm? întrebă Kylie, simţind cum stomacul i se face ghem.

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Cu sora mea s-a întâmplat când... ne certam. Îmi furase jurnalul. Şi deodată brusc...

Expiră.

— Deci trebuie să ne certăm? întrebă Kylie, fără să fie sigură unde voia Helen să ajungă.

— Nu. Clătină din cap. A fost aproape ca... Ştii Cum putem să aruncăm o privire în mintea cuiva?

— Nu, nu ştiu, răspunse Kylie şi frustrarea îi făcu glasul mai aspru, căci durerea de cap îi revenise în forţă.

Pe faţa lui Helen se citi mirarea.

— Tu chiar nu poţi să vezi tiparele mentale ale oamenilor? Credeam că toţi reuşim să facem asta.

— Eu nu pot, răspunse Kylie. Din cauza asta cred că nu sunt una de-a voastră.

Îşi împreună mâinile strâns ca să nu-i mai tremure.

Inima i se înfiora la gândul că era posibil să aibă o tumoare pe creier. Apoi se gândi din nou la ideea de a citi tiparele mentale.

- Ai putut din totdeauna să faci asta? - Cam aşa ceva. Adică... puteam s-o fac, dar nu ştiam ce făceam. Am crezut că era ca atunci când strângi din ochi şi vezi pete de diverse nuanţe de roşu. Dar acum, că ştiu ce e, e mult mai clar.

Privirile lor se întâlniră şi Helen ridică din sprâncene.

— Ce vezi? întrebă Kylie, cu inima bubuindu-i în piept.

- Doar tiparul tău mental. Helen continuă să se holbeze, fără să-şi fixeze privirea într-un singur punct, ca atunci când Kylie se uita îndelung la un poster şi vedea o imagine ascunsă. Tu nu eşti ca... oamenii normali. Ei au unde egale. Ale tale sunt... când sus, când jos, şi nişte mâzgăliturі ciudate. Dar nu mă laşi să te citesc.

— Nu ştiu cum să te las să mă citeşti. Kylie îşi muşcă buza şi încercă să se uite fix la Helen, fără să se concentreze într-un anumit punct, să vadă dacă putea să citească ceva. Nu se întâmplă nimic, dar începu să se uite cruciş. Clipind, Kylie întrebă:

— Trebuie să te las să mă citeşti înainte să vezi dacă am sau nu o tumoare?

— Nu, dar... Helen îşi fixă din nou privirea.

— Dar ce? Fata slobozi un oftat.

— Aşa cum ţi-am spus, nu ştiu exact cum funcţionează. Cu sora mea aveam mâinile... Helen ridică braţele de o parte şi de alta a capului ei. Îi ţineam capul în... mâini. Ezită. Vrei să încerc?

Kylie încuviinţă, deşi faptul acesta făcu pulsul să i se accelereze. Helen puse mâinile de o parte şi de alta a craniului lui Kylie. O văzu pe Helen cum închide ochii. Fruntea ei netedă

se încreţi şi gura i se crispă de concentrare. Kylie se holba la ea şi spera să nu dea nimeni peste ele. Parcă şi auzea ce s-ar fi bârfit pe seama lor. Kylie şi Helen se pupau pe după copaci. Da de unde!

Se scurseră câteva clipe şi, cu fiecare mişcare a secundarului, Kylie se simţea din ce în ce mai puţin în largul ei. Era gata să pună capăt când începu să simtă furnicături în cap. Apoi, fierbinţeală. Dintr-odată, o căldură plăcută se simţi iradiind din mâinile lui Helen.

— Am reuşit. În vocea lui Helen se citea încântarea Merge.

Căldura care emana din palmele lui Helen pătrunse în capul lui Kylie. Kylie continuă să se holbeze la Helen încercând să-i descifreze expresia de pe chip. Ce vedea oare fata? Oare ar trebui să-şi sune mama să o ia de aici şi să meargă amândouă să caute peruci? Nu avea de gând sub nicio formă să umble chelă.

Încet, strânsoarea lui Helen slăbi. Zâna lăsă braţele pe lângă corp. După ce trase adânc aer în piept de două ori, deschise ochii.

— Cum e? izbucni Kylie. Am vreo tumoare? Spune-mi, am?

Capitolul 23

- Hei, pe unde ai umblat? întrebă Miranda când Kylie se aşeză pe bancă lângă ea şi Della, în sala de mese, un sfert de oră mai târziu.
- - Am stat de vorbă cu Helen. Kylie îşi dădu o şuviţă de păr blond după ureche, având încă nervii întinşi la maximum.
- - Cine e Helen? Della duse paharul cu „suc" la gură — asta îşi propusese Kylie să-şi spună că era. — Helen Jones.

Kylie făcu semn spre fata tăcută care tocmai ce se aşezase la altă masă. Deşi Kylie o invitase să stea cu ele, Helen refuzase, spunându-i că promisese să stea la masa zânelor în acea zi.

Kylie o privi pe Helen aşezându-se lângă Derek şi aplecându-se să-i şoptească ceva la ureche. Kylie nu trebuia să aibă un auz super fin ca să-şi dea seama că Helen îi împărtăşise şi lui verdictul care excludea prezenţa unei tumori. Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme că nu se înşela, Derek îi întâlni privirea şi îi zâmbi.

Kylie îi răspunse la fel. Deşi, dacă era să fie sinceră, se simţea uşurată că Helen nu observase niciun punct negru pe creierul ei, aşa cum văzuse în cazul surorii sale, răspunsul o aducea pe Kylie mai aproape de a accepta că nu era... ei bine, o fiinţă umană. Şi gândul ăsta nu era deloc plăcut.

Della se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Cum a mers interogatoriul? Ai aflat de ce anume te suspectau?

— Ce interogatoriu? Miranda făcu ochii mari.

Kylie se uită în jur, la mulţimea de adolescenţi.

— O să-ţi spun mai târziu. Miranda încuviinţă.

— Oh, ai auzit că o să primim un computer? O să instaleze unul în fiecare cabană.

— Mişto, rosti Kylie, cu mintea jumătate în altă parte. Reflecta asupra posibilităţii de a fi nebună, care ar fi explicat tiparul ei mental. Cu siguranţă fuseseră dăţi când se simţise ca o nebună — şi care culminaseră cu ultimele zile.

— Ai face bine să-ţi iei ceva de mâncare până nu se închide bufetul, o sfătui Della.

Kylie observă că unii colegi îşi stivuiau deja tăvile şi plecau. Scanarea durase mai mult decât se aşteptase Kylie.

— Da.

Kylie se ridică în picioare.

— Oh! exclamă Miranda. Perry încerca să dea de tine mai devreme.

Kylie se încruntă şi se aplecă spre ea.

— Ce voia?

— Poate voia să-l cauţi din nou la ouă, chicoti Della.

Kylie mârâi.

Miranda râse pe înfundate. Apoi deveni serioasă.

- Cred că vrea să-şi ceară scuze. Mi-a spus că a încercat chiar să fugă de tine, dar tu ai fost cea care l-a adus înăuntru.

Kylie îşi aminti că pisicuţa, alias Perry deghizat, chiar opusese rezistenţă când o băgase în casă. La fel făcuse şi când îi depărtase curioasă picioarele din spate.

— Tot n-ar fi trebuit să tragă cu ochiul pe fereastră la noi.

- Asta e adevărat, spuse Miranda. Dar cel puţin e dispus să-şi ceară scuze. Doar un caracter mare face aşa ceva.

— Sau o mică jivină care se teme să nu-l pârăsc lui Holiday, propuse Kylie.

— Are dreptate, zise Della. Kylie se îndreptă spre bufet. În spatele tejghelei era femeia pitică, cea care condusese autobuzul care îi adusese în tabără. Avea nici un metru şi nu i se vedea decât creştetul capului, care de-abia ajungea la blat. Femeia îşi dădu capul pe spate şi se uită la Kylie, ridicând din sprâncene.

— Am descoperit ce suntem? Pitica îi împinse o tavă.

— Încă nu, mormăi Kylie. Nu-i plăcea deloc faptul că toţi cei din tabără ştiau de criza ei de identitate.

— Prietenul tău nu vrea să mănânce nimic? întrebă femeia pitică, încruntându-se.

— Ce prieten?

Kylie simţi o adiere rece în partea dreaptă — prezenţa lui era la fel de vizibilă şi binevenită ca o tăietură în hârtie.

— Puteţi să-l vedeţi şi dumneavoastră? Un nor de aburi îi ieşi din gură.

— Nu, doar îl simt. Nici mie nu-mi place. Pitica se îndepărtă de tejghea. *Pleacă! Pleacă!* Închizând ochii, Kylie se rugă să dispară

Nea Soldatul. Când senzaţia rece se disipă la fel de repede cum apăruse, Kylie se întrebă dacă era chiar aşa de uşor să-l facă să se evapore prin puterea voinţei. Ăsta era încă unul din lucrurile despre care trebuia să stea de vorbă cu Holiday. Totuşi, mica victorie îi oferi lui Kylie un oarecare sentiment de control. Foarte slab, e adevărat.

Îşi luă tava şi se întoarse lângă Miranda şi Della. Ce e drept, nu se uită în jur după un tip cu haine militare. De ce să caute belelele?

— Ai avut o zi proastă? o întrebă Miranda când Kylie îşi trânti nemulţumită tava pe masă.

— O lună întreagă, mai bine zis. Kylie luă în mână sendvişul şi îl mirosi. Urăsc tonul.

Îşi simţi esofagul cum se îngustează şi înghiţi nodul de emoţie care i se pusese în gât, jurându-şi că nu avea să plângă.

— Îţi place untul de arahide cu jeleu? întrebă Miranda.

— Da.

Kylie se uită la Miranda, crezând că se oferea să facă schimb cu ea. Dar o văzu fluturându-şi degetul mic spre sendvişul ei.

Sendvişul din mâna lui Kylie se mişcă. Kylie se uită la el şi rămase cu gura căscată. Acum peste marginile crocante ale feliilor de pâine musteau untul de alune şi gemul roşu.

— Sfinte Sisoe!

Kylie scăpă sendvişul pe tavă.

— Uau! Della se aplecă spre ea. Poţi să faci să-mi apară ca prin minune şi mie încă un pahar sânge? Ah, şi să fie grupa 0 negativ. Am auzit că e cel mai bun. Miranda se strâmbă.

— Eu nu umblu cu sânge.

— De ce nu mă mir oare? pufni Della.

Kylie încercă să nu mai audă nimic din discuţia despre sânge şi îşi îndreptă privirea dinspre sendvişul transformat spre cea care îl transformase.

— Parcă ai spus că nu poţi să faci nicio vrajă. Miranda se schimonosi.

— Asta nici nu se poate numi vrajă. Îmi transform prânzul în pâine cu unt de arahide şi jeleu de când aveam

doi ani. Mama a încercat să mă forţeze să mănânc lebăr. Pentru numele lui Dumnezeu, cine mănâncă aşa ceva?

— Pun pariu că mie mi-ar plăcea să-l am în faţa ochilor, spuse Della.

Stomacul lui Kylie chiorăi şi dădu la o parte feliile de pâine, să verifice ce era înăuntru.

— Păţesc ceva dacă-l mănânc?

— Crezi că te-aş otrăvi? întrebă Miranda, care se vedea clar că se simţea ofensată.

— Nu, dar ar putea fi radioactiv sau ceva de genul. Nu ştiu ce se întâmplă cu mâncarea când e... teleportată aici.

— Eu am mâncat sendvişuri transformate de mine de când mă ştiu, spuse Miranda.

— Da, şi vedem şi noi care sunt efectele, adăugă Della, parând din ce în ce mai iritată.

— Du-te şi suge o venă, ceva! rosti scurt Miranda.

— Ai vreuna la îndemână? îi dădu replica Della şi arătă dinţii.

— Vă rog. Kylie se uită de la una la cealaltă. Vă implor, nu începeţi iar.

De-abia după ce amândouă păreau resemnate să nu se mai încaiere, Kylie se gândi din nou să mănânce. În mod surprinzător, era moartă de foame. Probabil că atunci când ţi se scanează creierul, îţi creşte pofta de mâncare. Sau poate se datora faptului că îi trecuse în sfârşit durerea de cap. Oricare ar fi fost motivul, îi era destul de foame ca să rişte şi să mănânce sendvişul care apăruse ca prin minune la comanda Mirandei, care mişcase din degetul mic.

Luă sendvişul în mână şi îşi înfipse dinţii în pâinea moale şi albă.

— E bun, îi spuse ea Mirandei în timp ce plimba îmbucătura prin gură şi încerca să nu i se lipească untul de arahide de cerul gurii. Mulţumesc.

— Cu plăcere, zise Miranda. Şi, în schimb, nu-ţi cer decât să pui o vorbă bună şi pentru mine pe lângă Derek — de vreme ce tu ai zis că nu-ţi place de el.

Della pufni.

— Eşti atât de oarbă! Kylie e înnebunită după el! Miranda rămase cu gura căscată şi se uită la Kylie ca şi

cum aştepta ca aceasta să o certe pe Della pentru ce susţinea. Dar untul de arahide i se lipi de cerul gurii şi Kylie nu putea să vorbească nici dacă ar fi vrut. Nu că ar fi fost pregătită să o facă. Nu ştia ce să răspundă.

Frustrată de tăcerea lui Kylie, Miranda se adresă Dellei.

— A spus că nu-i place de el.

— A minţit.

Della la ridică din umeri. Miranda întoarse capul brusc spre Kylie.

— Îţi place de el? Dacă e aşa, spune-mi că-l placi.

- Pe cine place domnişoara Nu-ştiu-ce-sunt? Prietena lui Lucas se trânti cu zgomot pe scaun, de cealaltă parte a mesei. Privirea lui Kylie fugi spre fata-vârcolac. Ciudat. Nu-şi amintea să o mai fi privit vreodată cineva cu atâta furie, repulsie şi răceală.

Reuşi să împingă cocoloşul de mâncare, pe care îl dezlipise cu greu de pe cerul gurii, spre obraz.

— Pe nimeni, rosti ea, dar nu se înţelese prea bine.

- Serios? Buzele fetei-vârcolac se arcuiră, schiţând ceea ce ar fi putut fi considerat un zâmbet, dacă aerul dispreţuitor care-l însoţea n-ar fi emanat atâta răutate. Apropo, numele meu e Fredericka. M-am gândit c-ar fi bine să ştii numele fetei care o să te bată măr dacă încerci măcar să...

- Ha! Asta e chiar amuzant, spuse Miranda. *Amuzant?* Kylie îi aruncă o privire Mirandei şi chiar atunci bolul de pâine,

unt de arahide şi gem îi alunecă jumătate pe gât. Îşi puse mâna la gură şi tuşi, ceea ce înrăutăţi şi mai mult situaţia, căci atunci când înghiţitura de mărimea unei mingi de golf încercă să urce, se înţepeni între amigdale. Kylie încerca să respire, dar nu-i mai intra aer în piept. Absolut deloc.

- Ce e amuzant? Privirea rece a Frederickăi era fixată acum asupra Mirandei, lucru care probabil ar fi îngrijorat-o pe Kylie dacă nu era oarecum preocupată de faptul că nu mai putea să respire. Începu să se lovească în piept. *Nu pot să respir!*

— Că o baţi tu măr! îi ripostă Miranda. *Hei! Mă sufoc aici!* Kylie duse mâna la gât, semnalul universal pentru sufocare.

— Vreau să zic, cu tot ajutorul pe care l-ar avea Kylie ca să te oprească.

Serios, nu pot să respir! Oh, minunat! Era într-o tabără plină de creaturi care mâncau carne şi sugeau sânge şi era pe cale să moară asfixiată din cauza unui sendviş cu unt de arahide şi jeleu.

Fredericka se aplecă, apropiindu-se de Miranda.

— Crezi că mi-e frică de o sfrijită ca tine? *Tot nu pot să respir, fetelor!*

Într-un final, Della — n-ai cum să nu iubeşti un vampir atent — întinse mâna pe după umerii Mirandei şi îi dădu lui Kylie o palmă zdravănă între omoplaţi. Bolul de mâncare i se dislocă din trahee. Deşi o duru când alunecă pe gât, cel puţin acum oxigenul avea cale liberă.

— Eu? Vocea Mirandei era piţigăiată. Ai crezut că am vrut să spun că... Nu, nu. N-am vrut să spun că primeşte ajutor de la mine. Miranda o arătă cu degetul pe Della. Ea ar putea să se pună cu tine. Are atitudinea combativă a unui vampir, dar nu mă refeream nici la ea.

— Dar are dreptate, întări Della, concentrându-se la Kylie, şi la Fredericka. Aş ajuta-o pe Kylie să te bată la fudul gol fără să stau pe gânduri.

Îi arătă caninii fetei-vârcolac.

Fredericka nu părea să-şi facă griji. Kylie nu era sigură de nimic. Încă îşi aproviziona creierul cu oxigenul de care avea nevoie, dar era cât de cât atentă şi la spectacolul ce se desfăşura în faţa ochilor ei. Dacă avea să fie sfâşiată de un vârcolac, voia să ştie motivele.

- Atunci la cine te referi?

Fredericka se aplecă peste masă şi slobozi un mârâit gros.

— Mă refeream la fantomele lui Kylie, spuse Miranda. Roiesc o grămadă în jurul ei, sau n-ai auzit?

Ce? Kylie tuşi. Bine că bolul de pâine se dusese pe gât în jos şi nu urcase înapoi, căci s-ar fi înecat din nou.

— Nu ştiu cum procedezi tu, dar eu nu mă pun cu morţii. Nu-ţi aminteşti anul trecut, când Holiday ne-a vorbit despre îngerii morţii?

Îngerii morţii? Kylie şi-o aminti pe Miranda povestind ceva în drum spre tabără despre legenda îngerilor morţii care dănţuiau la cascadă. Mai tuşi o dată şi ridică mâna. Dar chiar înainte de a deschide gura, observă teama care se citea pe chipul Frederickăi.

Pentru că nu voia să pară un iepure speriat în faţa unui lup înfometat — deşi comparaţia era destul de apropiată de ce simţea Kylie —, o privi pe Fredericka direct în ochi.

— Stop. Tuşi. Nu vreau să mă cert cu tine. Tuşi din nou. Nici măcar nu ştiu de ce ai vrea să mă baţi. Pe mine sau pe fantomele mele.

Kylie nu era fată proastă. Intenţiona să profite din plin de teama care se citea în ochii celeilalte fete.

— Să nu te apropii de Lucas, o avertiză Fredericka, dar vocea ei nu mai suna atât de sigură ca înainte.

— Eu?

Toată ziua de rahat pe care o avusese, tot ce i se întâmplase în ultimele săptămâni răbufni acum, zgândărit de scorpia din faţa ei. Nu se mai simţea ca un iepure speriat.

— Ştii ceva? tună Kylie. Poate că ar trebui să-i mai strângi lesa aşa-zisului prieten al tău, pentru că de fiecare dată când am vorbit, el a fost cel care a venit la mine. Nu invers.

— Ai face bine să-ţi aperi spatele, o ameninţă Fredericka.

— Nu trebuie, spuse Della. Fantomele ei fac asta în locul ei. N-ai auzit despre micul incident care a avut loc în cabana noastră noaptea trecută?

Fredericka se ridică brusc în picioare şi plecă. Kylie puse o mână pe masă şi se uită lung după ea.

— Ce scorpie!

— Da, şi anul trecut la fel a fost. Dar ne-am descurcat, spuse Miranda şi puse o mână peste cea a lui Kylie.

— Am fost tari, zise Della şi îşi aşeză şi ea mâna peste cea a Mirandei.

— Mulţumesc, rosti Kylie şi privi de la una la cealaltă. Nu eraţi obligate să-mi luaţi apărarea şi apreciez asta.

— Păi da, suntem prietene, întări Miranda. Pentru asta sunt prietenii.

Zâmbind la cele două prietene pe care doar ce şi le făcuse, Kylie îşi dădu seama că faptul că venise în tabără avea şi părţi pozitive.

Apoi, oftând din toţi rărunchii şi simţind că bravada pe care o etalase până atunci o părăsea, îi întâlni privirea Mirandei.

— Îngerii morţii chiar există?

Capitolul 24

— Şi încă ceva, îngerii morţii chiar există? Era probabil a şaptea sau a opta întrebare cu care Kylie o asaltase pe Holiday în timpul întâlnirii lor, treizeci de minute mai târziu. Din clipa în care pusese piciorul în birou, întrebările începuseră să curgă pur şi simplu.

— Cam... multe întrebări.

Holiday zâmbi şi îi făcu semn să ia loc.

Kylie îşi puse telefonul pe biroul lui Holiday şi se aşeză pe scaun. După ce plecase din sala de mese, petrecuse ultimele cinci minute stând de vorbă cu Sara, bucurându-se de rezultatul negativ al testului de sarcină. Acum însă Kylie se concentra din nou asupra propriei misiuni de a afla răspunsurile pe care le căuta.

— Da, şi doar ce m-am pornit, spuse ea. Vreau să ştiu şi ce altceva aş mai putea să fiu. Alaltăieri ai zis că...

— Serios? Holiday ridică din sprâncene. Deci ai acceptat că eşti una de-a noastră?

Întrebarea îi răsună în cap.

— Nu. Doar că vreau să fiu pregătită dacă... asta o să aflu.

Directoarea de tabără îşi dădu pe spate părul lung şi roşcat, prins în coadă de cal.

— Am auzit că ai fost la Helen să te scaneze, să vadă dacă nu ai vreo tumoare.

— Cine ţi-a spus? întrebă Kylie, imaginându-şi cum toţi cei din tabără aveau să o tachineze pe mărginea subiectului.

Sau, şi mai rău, să o tachineze pe Helen. Fata părea chiar mai timidă decât Kylie şi ultimul lucru pe care-l voia era ca Helen să sufere pentru un lucru pe care ea o convinsese să-l facă.

Holiday clătină din cap.

— N-a fost cum crezi tu. Helen a fost încântată că a descoperit cum funcţionează chestia şi a vrut să-mi împărtăşească şi mie bucuria.

Kylie încuviinţă. Înţelegea cum se simţea Helen şi nu-i purta pică din cauză că-i spusese vestea şi lui Holiday.

— Dar tu tot nu crezi, nu? întrebă Holiday, întâlnindu-i privirea.

— E posibil totuşi să fiu...

— Nebună sau schizofrenă.

— Exact, întări Kylie, uşurată că Holiday înţelesese. Holiday oftă exasperată şi uşurarea pe care o simţise Kylie se evaporă.

— Dar nu cred că vreunul dintre părinţii mei e înzestrat cu vreun har. Şi ai spus că, cel mai probabil, e ereditar. În plus, nu pot să citesc gândurile oamenilor şi nici nu văd niciun tipar mental. Helen a spus că a putut dintotdeauna să facă asta.

— Asta e Helen. Dar în cazul nostru, al celor care vorbim cu fantomele, harul apare într-o bună zi. Holiday oftă.

Şi pot să existe o mulţime de motive pentru care mama şi tatăl tău nu ţi-au împărtăşit asta. Tu... Ridică braţele. Ce fac? Nu e meseria mea să te conving, ci să te ajut să găseşti propriile răspunsuri.

Kylie aproape că-şi ceru scuze pentru că o dezamăgise pe Holiday, căci chiar o plăcea, dar cum putea să creadă fără nicio dovadă?

— Să revenim la întrebările tale. Holiday făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi rememorat în minte lista. Există cu adevărat îngerii morţii? Presupun că ai auzit despre legenda referitoare la numele Shadow Falls.

— Da, confirmă Kylie. E adevărat?

— Eu una n-am văzut niciodată umbrele. Bineînţeles, nu se înserase încă atunci când am fost eu acolo.

— Mă refeream la îngerii morţii.

— Păi, n-am văzut niciun înger al morţii. Dar cunosc câţiva oameni care susţin că i-au văzut. Unii cred că există doar în legende, dar de vreme ce toate fiinţele supranaturale sunt considerate legende, e greu să afirmi că nu există.

— Şi sunt malefici? întrebă Kylie, curiozitatea ei fiind aţâţată atât de teama de pe chipul Frederickăi, cât şi de ezitarea Mirandei de a vorbi despre ei mai târziu.

— Nu neapărat malefici. Sunt consideraţi a fi spirite puternice... răzbunătoare. Se crede că ei îndreaptă lucrurile rele făcute de fiinţe supranaturale. Şi că le judecă.

— Din cauza asta se teme toată lumea aşa de mult de fantome?

— Da, ăsta e motivul. Un zâmbet apăru pe chipul lui Holiday. Sinceră să fiu, noi le speriem de moarte pe majoritatea fiinţelor cu puteri supranaturale. Îţi aduci aminte de cei de la DCF?

Kylie dădu din cap şi admise în sinea ei că şi pe ea o speria.

Holiday îşi sprijini cotul drept pe masă şi bărbia în palmă.

— Ca să fiu sinceră cu tine, Kylie, e posibil ca îngerii morţii să nu existe ca atare, dar toate fantomele care mă bântuie seamănă foarte mult cu imaginea pe care ne-am creat-o despre îngerii morţii. Câteva dintre ele chiar m-au protejat în diferite feluri. Bineînţeles, unele vor ceva de la noi, dar deseori sunt aici fie să ne ajute, fie să ne sprijine să ajutăm la rândul nostru pe altcineva. Oricât de înfricoşător ţi se pare, trebuie să ştii că e o vocaţie specială. Foarte puţine

fiinţe supranaturale au acest har. Se spune că harul apare doar la cei cu spirit destoinic, cu inimă bună şi curaj.

— Dar eu nu sunt aşa, spuse Kylie, pledându-şi cauza. De Halloween, nici măcar n-aş avea curaj să intru în casele bântuite.

Holiday chicoti.

— N-am spus că eşti perfectă, Kylie. Dumnezeu ştie că şi eu am defectele mele. Dar inimile noastre vor ca binele să biruiască. Încă ne temem, încă facem greşeli, dar dacă vom asculta ce vor inimile noastre, vom găsi drumul cel bun. Îşi puse mâna stângă peste a lui Kylie. Kylie se uită la mâinile lor împreunate pe masă.

— Acest har de a vorbi cu fantomele e obişnuit pentru zâne? Şi pentru spiriduşi? Kylie îşi aminti de şoferiţa care îl simţise pe Nea Soldatul când acesta se hotărâse să-i facă o vizită. La prânz, femeia pitică, cea care a condus autobuzul care ne-a adus aici, simţea prezenţa fantomei.

- Da, sunt studii care spun că harul e mai des întâlnit la zâne şi spiriduşi. Dar nu e ceva nemaiauzit să le fie hărăzit şi altora. În timp ce unele haruri sunt hărăzite diferitelor specii, fiecare fiinţă îl poate manifesta mai mult sau mai puţin, asta depinde de sufletele lor şi de legăturile pe care le au cu zeii şi zeiţele.

— Deci ce altă creatură aş putea să fiu? - Azi-dimineaţă, când te-am atins şi ai simţit că încercam să te calmez, mai ştii? Faptul că ai simţit e... neobişnuit. În general vorbind, tot o zână e posibil să simtă asta, depinde însă de puterea ei, dar... sincer, n-am auzit de nimeni care să detecteze acest lucru prin atingere.

— Presupunând deci că nu sunt o fiinţă umană, îmi spui că nu sunt nici zână?

— N-am susţinut asta. Ce pot să spun e că orice specie ai fi şi de oriunde ar veni harurile tale, relaţia de sânge cu zeii e mai apropiată decât în cazul majorităţii. Cred că doar ce ai început să-ţi cunoşti puterile şi cine ştie ce te aşteaptă!

Kylie se uită lung la ea. Holiday se purta de parcă vorbele ei ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine.

— Dar ştim sigur — dacă sunt una de-a voastră — că *nu* sunt vampir sau vârcolac?

Kylie îşi ţinu respiraţia în aşteptarea răspunsului. Holiday ridică din umeri.

— Presupun că dacă erai vreo asemenea specie, am fi văzut măcar câteva dintre trăsăturile specifice care o caracterizează. Totuşi, există câţiva indivizi în fiecare specie pe care îi numim atipici. Moştenirea lor e comună unei specii, dar le lipsesc anumite caracteristici şi adesea sunt înzestraţi cu alte haruri. Studiile par să conchidă că aceşti indivizi se numără printre cei puţini la număr care au gene combinate de la două sau mai multe specii.

Oh, grozav! Era posibil să fie un hibrid. Exact ca maşina profesorului ei de sociologie[4].

— Deci... în mod normal, nu aveţi aici indivizi care să fie rezultatul combinaţiei dintre două specii, nu? Mi s-a părut că Miranda a spus că speciile se amestecă între ele de când lumea.

Holiday zâmbi.

— Da, dar în general specia care este înrudită mai strâns cu zeii e cea care îşi imprimă amprenta pe ADN. Şi în cazul

---

[4] Maşina hibrid este un autoturism care combină combustia internă cu cea electrică; astfel, consumul de combustibil este mai scăzut (n. red.).

ăsta harurile copilului pot varia, dar caracteristicile de bază par să rămână valabile pentru fiecare specie, cum ar fi transformarea în vârcolac sau dependenţa de sânge pentru a supravieţui.

Kylie încerca să proceseze toate informaţiile.

—Nu există nicio analiză de sânge care să evidenţieze ce sunt?

— Din păcate, nu. Încă se fac încercări, crede-mă. Totuşi, e cunoscut faptul că zeii ne-au făcut sângele identic cu al oamenilor, ca să nu putem fi identificaţi din considerente de supravieţuire. Dacă oamenii normali, sau chiar o specie de fiinţe supranaturale, ar putea să facă analize şi să-i descopere pe cei care aparţin anumitor specii, ar putea să extermine anumite tipuri.

- Kylie recunoscu şi ea că era adevărat. Dacă ar fi aflat în urmă cu două săptămâni că vampirii şi alte creaturi de genul ăsta existau în realitate, ar fi militat cu înflăcărare pentru eradicarea lor. Dar acum, după ce îi cunoscuse pe Della, Miranda, Derek, Holiday, Helen şi chiar şi Perry - jivina -, Kylie n-ar mai fi fost niciodată de acord cu aşa ceva.

Apoi îşi aminti că nu era singura care nu ştia de ce se afla acolo.

— Există puteri supranaturale care nu sunt transmise ereditar?

— Păi, aşa cum am spus mai devreme, în cazuri rare, harul sare câteva generaţii. Mai ales în cazul vampirismului. Apoi mai sunt şi oameni care sunt transformaţi de vampiri sau vârcolaci, dar se bănuieşte că, şi în aceste cazuri, victimele care supravieţuiesc transformării au fost cumva atinse de zei. Sau de demoni.

Demoni? OK, până aici! Kylie nu era pregătită încă să facă faţă demonilor.

— Dar tu nu crezi că sunt nici vampir, nici vârcolac, nu?

— Cred că e puţin probabil.

Ceea ce însemna de fapt că, dacă ea voia să dea de cap problemei, trebuia să apeleze la părinţii ei. Şi cum naiba să facă asta, presupunând că părinţii ei n-aveau habar, ca şi ea, de altfel? La cum o cunoştea pe mama ei, daca ar fi început să pună întrebări, s-ar fi trezit luată imediat din tabără şi azvârlită într-un sanatoriu de boli mintale.

Mai târziu, la ora de desen din acea după-amiază, Kylie a fost cuplată cu Helen şi Jonathon. Adolescentul îşi scosese toţi cerceii, cu excepţia celui din urechea stângă. Kylie mai observă şi felul în care mergea, de parcă faptul că devenea vampir îi dublase cumva doza de încredere în sine. Chiar şi Helen părea mai zâmbitoare şi în largul ei cu noul el rol de zână-vindecătoare.

Kylie îşi aminti că Holiday spusese că tabăra avea să-i facă pe majoritatea să se simtă uşuraţi, căci intuiseră mereu că sunt diferiţi, şi văzu acea uşurare pe chipul lui Helen şi al lui Jonathon — parcă descoperiseră în sfârşit cine erau cu adevărat. Ăsta era doar unul din mulţimea de lucruri care o diferenţiau de toţi ceilalţi din tabără. Se întreba dacă faptul că nu reuşea să se identifice cu egoul ei supranatural era un semn că nu era nimic altceva decât o fiinţă umană.

Sarcina pe care o aveau de îndeplinit era să se plimbe în grupuri de trei, să găsească un loc, apoi să se aşeze şi să deseneze toţi acelaşi lucru. Kylie, cu mintea tot la cascadă, le propuse să facă o plimbare să o vadă. Era destul de sigură că putea să ajungă unde o dusese Derek şi de acolo să urmeze sunetul apei. Trebuia să recunoască, era curioasă, dar şi

Helen, şi Jonathon refuzară, motivând doar că preferau să stea departe de locul acela. Au luat-o aşadar pe o potecă şi au găsit un copac bătrân care fusese probabil despicat în două de un fulger.

În timp ce Helen şi Jonathon se dedicară sarcinii pe care o aveau de îndeplinit, Kylie se gândi în cea mai mare parte a timpului la cum să-i abordeze pe părinţii ei. Mama ei o credea deja nebună din cauza Soldatului. Ce să-i zică atunci când o va întreba, nitam-nisam, dacă avea strămoşi zâne, dacă vedea fantome sau dacă puteau să se transforme în unicorni?

Mai târziu, când Kylie se reuni cu grupul ei de drumeţii, fu cât pe ce să o ia la sănătoasa când văzu că Lucas era cel care conducea grupul. Apoi, temându-se că dacă ar fi şters-o, ar fi avut probleme cu Holiday, Kylie afişă o expresie cordială, contrar a ceea ce simţea, şi îşi jură să-l ignore. După vreo cincisprezece minute de plimbare, îşi dădu seama că nu era nevoie să-l ignore pe Lucas, căci el se descurca de minune să facă acest lucru. Trecuse jumătate de oră şi nu i se adresase nici măcar o dată şi nici nu se uitase spre ea. Nu că lui Kylie i-ar fi păsat!

Mare păcat că Fredericka nu se afla şi ea prin jur, ca să vadă cât de dezinteresaţi erau unul de celălalt. OK, adevărul era că ea era foarte recunoscătoare că drumurile ei şi ale Frederickăi nu se intersectaseră din nou. Cumva, Kylie trebuia să-şi ia inima în dinţi sau măcar să înveţe să fie curajoasă. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, era inevitabil să dea nas în nas cu ea. Mâinile începură să-i transpire doar când îi trecu asta prin minte.

Şi când te gândeşti că Holiday o credea curajoasă! Ha!

La începutul drumeţiei prin pădure, Kylie stătu mai mult cu Miranda, asta când tovarăşa ei de cabană nu pălăvrăgea cu cei

cinci sau şase masculi din grup. Sincer, când venea vorba de sexul opus, Miranda îi amintea lui Kylie puţin de Sara. Era cam prea exagerată. Sau poate că era ea puţin geloasă pe uşurinţa cu care se pricepeau amândouă să flirteze.

Deşi Kylie nu se considera neatrăgătoare, nu-i venea uşor să atragă băieţii cu râs cristalin şi fluturări de gene. Avusese noroc că Trey nu fusese descurajat de stilul ei mai rezervat.

Gândindu-se la Trey, îşi aminti că acesta o sunase din nou în timpul orei de desen. Îi lăsase şi un mesaj, însă ea nu-l ascultase. Trebuia să aştepte la rând. Acum avea problemele ei pe care trebuia să le rezolve. Dar chiar când încerca să nu se mai gândească la el, îşi aduse aminte ce-i spusese când o sunase prima dată: *Vreau doar să te văd. Mi-e dor de tine.*

I se strânse inima pentru că, la naiba, şi ei îi era dor de el.

Kylie simţi cum Miranda o înghionteşte cu cotul.

— Ea e Kylie. Suntem colege de cabană, spuse Miranda

Kylie salută grupul de băieţi care mergeau de cealaltă parte a Mirandei şi apoi coborî din nou privirea în pământ să vadă dacă nu erau mocasini de apă pe jos, prefăcându-se că nu asculta discursul elaborat al lui Lucas despre tabără.

După câte zicea el, aici fuseseră găsite oase adevărate de dinozaur în anii şaizeci. După câteva minute, Kylie nu se mai pretinse dezinteresată de discurs şi, ca şi ceilalţi din grup — mai puţin vreo doi băieţi şi Miranda —, începu să-i soarbă fiecare cuvânt.

Lucas îi duse la albia unui pârâu unde un arheologii delimitase o zonă unde găsise nişte urme de picioare din preistorie. Lui Kylie i se păru fascinantă întreaga poveste. Şi nu avea nimic de-a face cu faptul că vocea profundă a lui Lucas părea hipnotică. Arheologia îi suscitase mereu interesul.

— Şi încă mai se fac săpături? întrebă Kylie. Nu e posibil să mai fie oase de dinozaur pe aici? Lucas se întoarse spre ea.

— Nu pe domeniul taberei. Vocea lui nu mai era la fel de entuziastă ca mai devreme şi se concentra din nou la ceilalţi aşa de repede, că nu mai avu nicio urmă de îndoială că prezenţa ei aici îl enerva la culme. Cu siguranţă ştia că nu ea alesese să ia parte la mica lui aventură.

Dacă mai avea vreo rezervă cu privire la faptul că atitudinea lui era doar o părere de-ale ei, aceasta se risipi când Miranda îi şopti:

— Nu înţeleg de ce scorpia aia de Fredericka crede că Lucas te place. Din ce văd eu, de-abia te suportă.

— Ştiu, mormăi Kylie, dar nici nu rosti bine cuvântul, că-şi şi aminti cum o privise noaptea trecută, când era îmbrăcată în pijamale.

— M-am gândit la Fredericka şi jur că e malefică de-a dreptul, îi şopti Miranda. Pun pariu că nu s-a născut la miezul nopţii. Unele fiinţe supranaturale mai şi mint...

Kylie încuviinţă, ascultând doar pe jumătate, şi deodată îi pică fisa.

— O, Doamne, aşa pot s-o fac. Mulţumesc. Kylie o strânse tare pe Miranda de braţ şi, pentru prima dată, simţi că stătea în puterea ei să descopere adevărul.

Capitolul 25

În acea seară, Kylie a rămas singură în cabană când Miranda şi Della s-au dus la petrecerea din sala de mese. Se preconiza că unii dintre băieţi urmau să cânte şi aduseseră chitare, iar apoi, puţin mai târziu, Holiday şi Sky urmau să aducă nişte DJ să pună muzică, astfel încât toată lumea să poată să danseze. Kylie nu avea chef să danseze. Şi nici măcar să asculte muzică. Avea lucruri mult mai importante de făcut. Se aşezase la birouaşul de lângă bucătărie şi recitea e-mailul pe care doar ce-l scrisese, întrebându-se dacă să apese pe EXPEDIERE sau să şteargă tot.

Bună, mamă

Ne-au adus computere în cabană, aşa că m-am gândit să-ţi scriu un e-mail în loc să te sun.

Adevărul era că i se părea că putea să mintă mult mai bine într-un e-mail decât la telefon.

Ştii că faci mereu mare caz că depăşesc minutele gratuite. Oricum, sunt bine.

Altă minciună. Nimic nu era bine. Poate doar cu excepţia prieteniei pe care o legase cu Miranda şi Della.

Vreau să te întreb ceva. Am găsit un horoscop trăsnit şi se face în parte prin compararea orei tale de naştere cu cele ale părinţilor tăi.

Aceasta era minciuna pe care Kylie se temea să o spună cu voce tare, dar tot i se părea o idee deşteaptă.

Poţi să-mi spui ora la care v-aţi născut tu şi tata? Şi există vreo posibilitate să aflu şi orele la care s-au născut buni şi bunul? Dar bunica şi bunicul Galen?Nu mai avem arborele ăla genealogic pe care l-a făcut bunica? A notat pe el şi ora la care s-au născut?

Mersi pentru ajutor. Kylie

Kylie zăbovi cu degetul pe mouse, gata să apese EXPEDIERE. Era cât pe ce să adauge „Te rog, grăbeşte-te!", dar hotărî să nu-şi forţeze norocul. Dacă se arăta prea nerăbdătoare, mama ei va pune întrebări. Cel mai bine era să pară detaşată.

Trase adânc aer în piept şi dădu clic pe EXPEDIERE. O străbătu un fior de încântare. Dacă planul funcţiona, urma să obţină răspunsul pe care-l voia. Sau măcar se mai apropia puţin de aflarea adevărului.

O rugase pe Miranda să o lămurească ce era cu regula celor care se nasc la miezul nopţii şi, după spusele ei, existau câţiva oameni normali care se născuseră la miezul nopţii. Aşa cum existau şi câteva fiinţe supranaturale care nu se născuseră în toiul nopţii. Cei din urmă erau cunoscuţi ca intangibilii — demoni născuţi din diavolul însuşi.

Şi deşi Kylie o considera pe mama ei rece, nu o credea şi malefică. Dacă unul dintre părinţii ei ar fi fost pe jumătate demon, ar fi ştiut. Nu-i aşa?

Şi mai exista şi posibilitatea ca harul să fi sărit o generaţie. Din cauza asta întrebase Kylie la ce oră se născuseră bunicii ei. Ştia că-şi făcea iluzii deşarte că mama ei avea să-i servească pe tavă toate informaţiile, dar ea chiar voia nişte răspunsuri.

Şi le voia acum.

Treizeci de minute mai târziu, Kylie stătea de pază la calculator, apăsând obsesiv pe MESAJE NOI, când îi zbârnâi telefonul. Alergă în dormitor să-l caute. În timp ce se îndrepta grăbită spre cameră, îşi aminti că nu ascultase încă mesajele lui Trey. Acesta o sunase din nou în timpul cinei, dar nici atunci nu-i răspunse.

Îşi spusese că făcuse asta pentru că era înconjurata de persoane care ar fi putut să tragă cu urechea, dar ar li putut foarte bine să iasă şi să răspundă.

Ar fi putut, dar n-o făcuse.

În sinea ei, ştia că asta însemna ceva. Doar că nu era sigură ce anume.

Înşfăcând mobilul de pe pat, Kylie se uită la ecran. Se încruntă şi răspunse.

— Bună, mamă. Kylie se lăsă moale pe pat. Nu ai primit...

— E-mailul de la tine? Ba da, dar nu vreau să-mi scrii e-mailuri sau mesaje pe telefon. Vreau să vorbesc cu tine.

—OK.

Kylie ascultă, dar se lăsă tăcerea. Asta era problema cu ea şi mama ei. Nu aveau despre ce să vorbească.

— A fost bine azi? întrebă mama ei.

— A fost binişor. Se mai lăsă un moment stânjenitor de tăcere. Ai citit e-mailul de la mine?

— Da, confirmă mama ei.

— Şi poţi să-mi spui la ce oră te-ai născut?

— Era târziu. Inima i se opri.

— Cât de târziu?

— Nu ştiu ora exactă. Te hrănesc bine cei de acolo? Kylie închise ochii.

— E mâncare de tabără, ceva mai bună decât cea de la cantina şcolii. Ai certificatul de naştere. Acolo ar trebui să scrie ora exactă.

— Cred că era în jur de unsprezece. Scrie unsprezece.

— Îmi trebuie ora exactă, mamă, mormăi Kylie. Ţi-am spus. E pentru un proiect pe care trebuie sâ-l facem aici.

— Certificatul meu de naştere e în debara, într-o cutie, la un loc cu toate documentele importante şi pozele vechi. Mi-ar lua o veşnicie să dau de el.

— Te rog!

— De ce e aşa de important? Tu nici măcar nu crezi în horoscop.

Erau o grămadă de lucruri în care nu credeam.

— Cum am spus, e pentru un proiect care ni se cere. Toţi copiii îl fac. *Nu poţi să faci măcar atâta lucru pentru mine?* Ai şi certificatul tatei?

— Ai vorbit cu el? întrebă mama ei, coborând vocea.

— Nu, răspunse Kylie şi se simţi copleşită de sentimentul de abandon.

— Nu eşti supărată pe el, nu? întrebă mama ei. *Ba cum naibii să nu fiu! M-a lăsat să stau cu tine.*

— Sinceră să fiu, nu ştiu exact ce simt.

— Nu-ţi face bine să nutreşti sentimente de mânie, Kylie.

De ce nu? Tu eşti tot timpul furioasă pe el.

Chiar în acel moment, Kylie realiză ceva ce ar fi trebuit să realizeze de mult. Mama ei era mereu furioasă pe tatăl ei. Doar că ea nu înţelegea de ce.

Mama ei oftă.

— Vreau să ştiu dacă vine duminică.

— De ce faceţi asta? Era o întrebare pe care Kylie nu o pusese niciodată.

Presupusese dintotdeauna că pe mama ei o apucaseră pandaliile şi, într-o criză de nervi, îi spusese tatălui ei să-şi ia bagajele şi să plece. O auzise chiar ea spunându-i să iasă

afară cu vreo doi ani în urmă, când Kylie îi surprinsese certându-se.

— Ce anume? întrebă mama ei, de parcă nu avea nici cea mai vagă idee.

— Divorţul. La asta mă refer.

Se lăsă tăcerea.

— Kylie, asta ne priveşte pe mine şi pe taică-tău.

— Ca şi cum pe mine nu m-ar afecta? Cum poţi să crezi că nu mă afectează şi pe mine? O podidiră lacrimile.

— Îmi pare rău că lucrul ăsta te răneşte, Kylie. Vocea ei deveni mai răguşită. N-am vrut niciodată ca lucrul ăsta să te rănească.

Oare Regina Gheţurilor plângea? Kylie închise ochii şi simţi câteva lacrimi alunecându-i pe obraji.

— Vrei, te rog, să cauţi certificatele voastre de naştere? insistă ea, încercând să-şi înghită lacrimile.

— Bine, căzu de acord mama ei. Să văd dacă le găsesc şi o să-şi trimit informaţiile prin e-mail. Dacă nu în noaptea asta, mâine.

— În noaptea asta ar fi mai bine. Kylie îşi ridică un genunchi la piept.

— Să văd, spuse mama ei. Ceea ce însemna că trebuia să se aştepte să-l primească a doua zi. Promite-mi că-l suni pe tata să-l întrebi de duminică.

— Pa, pa, spuse Kylie.

— Kylie. Promite-mi! Nodul din gât devenea din ce în ce mai mare.

— Promit.

Kylie închise telefonul şi rămase holbându-se la el. Ce avea să-i spună tatălui ei? La naiba, de ce nu o făceau odată şi să termine cu asta! Începu să formeze numărul lui, dar îşi dădu

seama că, din greşeală, formase numărul de telefon al bunicii din partea mamei.

Şi deodată o copleşi durerea. Îi era atât de dor de bunica ei. Îi era dor să o sune ori de câte ori avea vreo problemă cu mama ei. Îi era dor de felul cum bunica o mângâia uşor pe obraz şi îi spunea : „O să fie bine."

Se auzi o bătaie la uşa de la dormitor.

— Kylie? răsună vocea Dellei.

Kylie închise telefonul şi îşi şterse lacrimile.

— Vorbesc la telefon, spuse ea. Nu pot să vin acum.

— Dar... am o surpriză pentru tine, insistă Della.

— Nu vreau nicio surpriză.

Nu pot să mă lase în pace? Măcar o dată?

— Deschid uşa acum. Sper că eşti îmbrăcată. Uşa de la dormitor se deschise.

— Am spus că nu...

Cuvintele îi pierire de pe buze, sau poate că le înghiţi. Asta ar fi putut explica inabilitatea ei de a scoate un cuvânt. Sau poate era doar şocată să vadă cine stătea lângă Della.

Capitolul 26

L-am găsit furişându-se în tabără. Mai bine că l-am găsit eu decât ceilalţi. Della se uita lung la Kylie. Vrei să-l vezi? Îl măsură pe Trey de sus până jos. E drăgălaş. Dacă îţi place genul.

Kylie deschise gura să articuleze un cuvânt, dar nu reuşi. Rămăsese cu gura căscată ca o toantă şi se holba la Trey.

— Salut.

Trey o dădu pe Della la o parte şi intră în dormitor.

— Unde te grăbeşti aşa? Della îl trase înapoi vreun metru şi se uită spre Kylie. Vrei să-l primeşti sau îl arunc la lupi? Am auzit că le e foame.

Trey, care părea uluit că Della — care avea puţin peste un metru şi jumătate înălţime — putea să-l manevreze cu atâta uşurinţă, îşi frecă braţul în locul de unde fata îl apucase cu forţă şi se uită în jos la ea.

— E în regulă, reuşi Kylie să îngaime.

— Mersi, spuse Trey, aruncându-i Dellei o căutătură ciudată, iar Kylie nu-şi dădu seama cui îi mulţumea de fapt. Ei, pentru că acceptase să-l primească, sau Dellei, pentru că-l adusese aici.

— OK. Ne vedem mai târziu. Della se aplecă spre Kylie. Apropo, nu ştie nimeni că e aici, doar eu. Aşa că o să trebuiască să-l scoţi de aici pe furiş.

Della le făcu semn cu mâna, ieşi din dormitor şi închise uşa.

Trey îşi frecă din nou braţul şi se uită lung la uşă înainte să se întoarcă spre ea.

— Ce scorpie forţoasă şi ciudată!

Kylie cercetă uşa, temându-se că Della avea să dea buzna să se apere.

— Nu e scorpie. E prietena mea. Tu... ce cauţi aici?

— Tu ce crezi? Am venit să te văd. Kylie clătină din cap.

— Ai spus că o să vii săptămâna viitoare.

— Da, dar am un verişor care locuieşte la câţiva kilometri depărtare de tabără. Am convins-o pe mama să mă lase să vin mai devreme ca să te văd. Privirea îi fugi spre telefonul din mâinile ei. Te-am sunat de cel puţin două ori şi ţi-am lăsat şi mesaje. Nu le-ai primit?

Dându-şi seama ce făcuse el ca să o vadă, Kylie se simţi vinovată că nu-i răspunsese la telefon sau că nu-i citise măcar mesajele.

— Eu... a fost nebunie mare pe aici.

Câteva lacrimi care îi zăboveau pe gene i se desprinseră şi începură să curgă pe obraz. Clipi să-şi limpezească vederea şi rămase cu ochii la el. Părul lui şaten, de culoarea nisipului, îi mai crescuse puţin şi bretonul îi venea până la sprâncene. Era îmbrăcat cu un tricou verde-închis şi blugi. Privirea îi coborî spre pieptul lui, locul unde îi plăcea mereu să pună capul. Ciudat, şi-l amintea mai robust. Sau de Derek îşi amintea aşa?

— Plângi. Făcu câţiva paşi spre ea, iar în ochii lui se citi îngrijorarea sinceră. Te simţi bine?

Compasiunea din privirea lui o făcu să fie străbătută de un val de emoţii. Nu-i mai păsa cum arăta şi voia doar să se simtă iubită. Dădu din cap, dar adevărul îi scăpă printre buze.

— Nu. Toată viaţa mea se duce pe apa sâmbetei.

Trey se apropie şi mai mult şi, până să apuce să-l oprească, făcu ce făcea el cel mai bine. O luă în braţe. Se aşezase lângă ea pe pat. Obrazul ei se odihnea pe pieptul lui şi îi asculta bătăile regulate şi puternice ale inimii. Respirând

mirosul lui familiar, Kylie închise ochii. Avea să cedeze o clipă. Doar o clipă. Apoi avea să-l respingă.

— Are legătură cu divorţul părinţilor tăi?

O mângâia uşor pe spate. Atingerea lui îi făcea bine. Era familiară. O făcea să se simtă normal. Aşa cum trebuia. Aşa cum era cu mai puţin de o lună în urmă.

— Şi asta, printre altele, spuse ea, acceptând că nu putea să-i povestească despre tabără şi despre ce i se întâmpla.

— Te referi la bunica ta? întrebă el. Ştiu că voi două eraţi apropiate.

— Da.

Se retrase, se şterse la ochi şi se holbă la el, întins lângă ea pe patul micuţ. în camera mică vibra tăcerea şi, odată cu ea, şi senzaţia bruscă de apropiere fizică. Erau singuri. Într-un pat.

Mai stătuseră amândoi în pat şi înainte. Trey venise la ea de câteva ori când părinţii ei nu erau acasă. Şi se întâlniseră la Sara de vreo două ori, când părinţii ei plecaseră de acasă. Doar că... atunci lucrurile merseseră de obicei prea departe. Când îi ceruse să se oprească, el aproape că turbase.

— Tabăra mea e chiar lângă a ta, rosti el. Kylie încuviinţă şi răbufni, spunându-i ce voia să-i spună cât mai avea curaj.

— N-ar fi trebuit să vii aici, Trey. Habar n-am ce mi s-ar întâmpla dacă te-ar prinde.

Kylie ştia că prima regulă din regulament era: „Accesul pe domeniul taberei este interzis pentru orice fiinţă din afară." Şi Kylie avea una întinsă în patul ei. Ştia că făcea ceva rău. Dar îi plăcea sentimentul.

— Mi-e dor de tine, Kylie, mărturisi el, fără să ia în seamă ce-i zisese ea. Mi-e tare dor de tine.

Ridică mâna şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche. Kylie înghiţi în sec.

— Şi mie mi-e dor de tine, dar... Trey se apropie de ea şi o sărută cu buze moi pe colţul gurii. Kylie uită tot ce voia să spună. Închise ochii şi, deşi o voce firavă din sinea ei îi cerea să-l oprească, ea nu voia. Voia ca el s-o sărute, să o facă să uite. Oh, da, voia să uite.

Gura lui o atinse pe a ei, la început încet, ca şi cum s-ar fi asigurat că ea îşi dorea acest lucru, şi apoi îşi strecură limba printre buzele ei. Lui Kylie îi plăcea la nebunie când o săruta aşa.

Kylie se trezi că mâna lui Trey urca pe spatele ei şi, dacă nu-l oprea, ştia ce urma. Avea să-i descheie sutienul, să-i atingă sânii. Şi se simţea atât de bine când o atingea! O dată chiar îl lăsase să-i dea jos bluza.

Îi simţi mâinile pregătindu-se să-i descheie sutienul. O sărută şi mai profund, ca şi cum voia să-i distragă atenţia. Kylie hotărî să-l lase s-o facă şi pe asta.

Şi pe urmă ? Întrebarea îi răsuna în cap. Avea să-l oprească nu? Îl oprea mereu. Din cauza asta îi dăduse papucii şi se cuplase cu cealaltă tipă.

Atunci îi frânsese inima.

Deschizând ochii, Kylie întrerupse sărutul.

Pleoapele lui se ridicară şi ea se uită lung în ochii lui, căutând un motiv să *nu* îl oprească de data asta. Voia să se piardă în ochii lui... să vadă firişoarele aurii scânteind.

Oh, la naiba! Trey nu avea firişoare aurii în ochii lui verzi. Derek avea ochii care o hipnotizau. Şocată, puse o mână pe pieptul lui Trey şi îşi aminti cât de bine se simţise când stătuse la pieptul lui Derek în acea dimineaţă — în siguranţă, acceptată.

— Eu... Poate n-ar trebui să...

- Şşt. Te rog, n-o spune! Trey îi puse un deget la gură. E atât de bine, Kylie. Şi vreau să te ţin în braţe, să te ating. Mâinile lui se mişcară şi ajunseră în faţă, trecând uşor peste sutienul ei şi făcându-i sânii să se întărească. De ce să nu fim împreună dacă ne iubim? Şi ştii că aşa simt, nu? *Te iubesc.*

Te iubesc. Aceste două cuvinte îi răsunau ca o baladă în cap. El se pregăti pentru un nou sărut. Kylie îşi dorea cu atâta ardoare să fie iubită! Şi se simţea bine, recunoscu ea. O ajuta să uite.

Se abandonă din nou sărutărilor lui. Pierdută în mângâierile lui, în felul cum o atingea pe pielea goală, pe spate, până la închizătoarea sutienului. Spre deosebire de celelalte daţi, sutienul i se descheie în câteva secunde.

Probabil pentru că a mai exersat. Ei bine, gândul acesta îi curmă avalanşa de emoţii. Sau poate din cauza răcelii care invada deodată camera? Oh, Dumnezeule, Nea Soldatul apăruse din nou.

Aici.

Acum.

Şi se uita cum se giugiulea cu Trey.

— Îmi pare rău. Nu pot să fac asta. Se retrase şi se ridică în picioare, lângă pat, nedezlipindu-şi ochii de la Trey.

Pleacă! i se adresă ea senzaţiei de răceală şi închise strâns ochii.

Când îi deschise, simţi cum răceala dispărea. Se concentră din nou asupra lui Trey, care stătea întins pe pat şi se uita încruntat în tavan.

— Nu iar, mormăi Trey.

Părea furios. Mereu se înfuria puţin când îl oprea prima dată. Odată, o condusese acasă fără să-i mai adreseze niciun cuvânt.

Fără să vrea, Kylie se trezi că îl compara cu Derek. Nu doar la corp, capitol la care Derek câştiga detaşat, ci şi la comportament. Nu ştia nici ea de ce, dar nu credea că Derek ar fi presat-o atât de mult să-i cedeze.

Şi pe urmă să se îmbufneze când îl refuza.

O urmă de mânie se amestecă printre celelalte emoţii, întrecând pasiunea, foamea şi chiar şi frica.

— Cine te crezi, Trey? Nu poţi să vii pe nepusă masă în tabără şi să ai pretenţia să fac sex cu tine, mai ales după tot ce s-a întâmplat.

El se ridică în capul oaselor şi-şi trecu mâna peste faţă.

- N-am venit aici cu pretenţia să fac sex. Oftă prelung. Am venit să vorbim. Bine... e adevărat, vreau să facem şi sex. Şi nu înţeleg de ce tot...

— Îţi doreşti asta atât de mult încât să mă părăseşti şi să găseşti pe cineva care să-ţi ofere ce vrei?

Nu ştia de ce întrebase asta, căci deja se întâmplase. El se încruntă.

— Te-ai culcat cu ea? întrebă Kylie. În inima ei, ştia deja răspunsul, dar nu înţelegea nici ea *de ce* simţea nevoia să-i fie confirmat. Trey nu scoase un cuvânt. Nu era nevoie. Confirmarea i se citea pe faţă.

— I-ai spus şi ei că o iubeşti?

Gândul o săgeta direct în inimă. În ochii lui se citea şi mai multă vină. Trey clătină din cap şi începu să nege.

— Nu, nu m-am culcat cu ea. Şi de ce i-aş spune ei că o iubesc când eu te iubesc pe tine?

Kylie nu avea capacitatea extraordinară a Dellei de a detecta minciunile, dar îşi dădea seama că o minţise. Ştia cu siguranţă şi îi venea să arunce cu ceva în el.

— Nu minţi, Derek.

— Derek? Trey se ridică şi mai mult. Cine naiba e Derek?

— Trey, rosti ea scurt.

— Cine e Derek? întrebă Trey din nou.

Ea clătină din cap.

— Nu contează. Noi... nu mai suntem împreună.

— Deci acum eşti cu el?

Ea clătină din cap. Apoi, dându-şi seama ce greşeală făcuse, recunoscu faptul că era în parte şi vina ei.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun nu când m-ai întrebat dacă vreau să te văd. Nu pot să te primesc nici acum, şi nici săptămâna viitoare.

Trey părea foarte rănit. Aşa cum îşi dăduse seama că el o minţise că nu se culcase cu acea fată, Kylie ştia şi de data asta că durerea care i se citea pe chip era reală. Trey chiar ţinea la ea. Doar că prioritară era dorinţa de a face sex.

— Ai o relaţie cu altcineva? El e Derek? Trey sări din pat şi se opri chiar în faţa ei. Ştiu că am dat-o în bară, Kylie dar... te rog, mai oferă-mi o şansă. Mi-e tare dor de tine, întinse mâna spre ea. Kylie îl respinse.

— Cred că ţi-a fost dor de mine, Trey. Chiar cred asta. Dar acum nu pot să fac ce-mi ceri.

— Nu trebuie să facem sex. Putem doar să stăm de vorbă, OK? O să te aştept până o să fii pregătită, jur. Lasă-mă să te scot la o pizza. Am luat camioneta tatălui meu şi...

— Am mâncat deja de seară. Unde ai parcat maşina?

— La poarta din faţă, dar, te rog...

— Nu pot, spuse ea.

— Nu-mi spune că nu mai ţii la mine. Am fost iubiţi aproape un an.

— Nu ştiu ce simt. Kylie îşi băgă mâna pe sub cămaşă şi se încheie la sutien. Acum sunt confuză în toate privinţele... dar ştiu că m-ai rănit, Trey. Când o să înceapă şcoala, poate o să putem să... stăm de vorbă. Dar acum trebuie să te scot din tabără înainte să se întâmple ceva rău.

— Cum ar fi ce ? întrebă el. Pe chipul lui se citi ceva vecin cu dezgustul. E adevărat ce se spune despre locul ăsta?

— Ce spune cine? întrebă ea.

— Verişorul meu şi ceilalţi care au fost în tabără anul trecut. Au spus că toţi puştii care vin aici sunt delincvenţi juvenili care erau băgaţi în tot felul de chestii dubioase. Nişte ciudaţi în toată regula.

Cu doar câteva zile în urmă, Kylie ar fi fost întru totul de acord cu el, dar acum...

— Să nu crezi tot ce auzi! Kylie întinse mâna şi luă telefonul de pe pat. Ai încredere în mine, bine? Trebuie să pleci. Îl înghionti spre uşă.

Kylie îl conduse prin pădure, stând la nici un metru distanţă de cărarea care ducea la sala de mese. Odată ajunsă acolo, cercetă zona de după un copac, ca să se asigure că nu era nimeni pe deal. Nodul din stomac i se mai destinse puţin când văzu că nu era nimeni afară. Îl zori pe Trey să iasă pe poartă şi răsuflă uşurată când se văzu împreună cu el de cealaltă parte a porţii, lângă camionetă.

Trey se uită la ea.

— Te iubesc. Serios, spuse el.

Ea doar încuviinţă şi îi făcu semn să plece. Trey întinse mâinile şi Kylie îl lăsă să o strângă în braţe. Ba chiar îl îmbrăţişa şi ea. Emoţiile începură din nou să

o ia razna. În adâncul sufletului, Kylie recunoştea că deşi nu credea că avea să-l ierte vreodată pe Trey pentru ca îi dăduse papucii, o mică parte din ea încă mai ţinea la el. Şi poate până începea şcoala, avea să simtă altceva decât ce simţea acum. Dar în acel moment...

Kylie rămase în parcare până când luminile stopurilor se estompară în întuneric. Ura senzaţia aceea de singurătate.

Când se întoarse, îşi dădu seama că se înşelase. Nu era singură. Fir-ar să fie! Cineva stătea la poartă şi se uita la ea. Kylie nu putea să vadă clar cine era, dar se rugă să nu fie Holiday sau Sky. Când se apropie mai mult, recunoscu silueta singuratică a celei care o privea.

Nu era nici Sky, nici Holiday.

Ci mai rău.

Fredericka.

Hotărâtă să nu dea niciun semn de frică, Kylie trecu pe lângă ea. Aproape că ajunsese la sala de mese, când fata trecu val-vârtej pe lângă ea şi se proţăpi în faţa ei.

Kylie reuşi să se oprească exact înainte să dea nas în nas cu fata-vârcolac.

— Văd că Tipa cu fantome a avut parte de o vizita, nu? spuse Fredericka pe un ton condescendent. Ce-aţi făcut? V-aţi pus-o în cabană?

Kylie se întrebă dacă faptul că fusese transformată în vârcolac o făcea să fie aşa de scârboasă sau dacă aşa fusese ea dintotdeauna.

— Şi chiar dacă e aşa cum zici tu, măcar eu am făcut-o într-un pat şi nu în pădure ca mai ştiu eu cine.

Ochii Frederickăi căpătară o nuanţă de un roşu-violet Intens cât ai bate din palme. Kylie nu era expertă în interpretarea culorii ochilor unui vârcolac, dar îşi imagină că acest lucru însemna că era furioasă. Atunci îşi dădu seama că nu fusese cel mai înţelept lucru să enerveze un vârcolac.

Dar Kylie mai ştia şi că oamenii ca Fredericka profitau de cei slabi. Nu putea să o lase să-şi dea seama cât de mult o speria.

Fata-vârcolac mârâi.

— Holiday şi Sky ştiu că te-ai întreţinut cu un musafir? Poate că ar trebui să le punem la curent.

Vocea părea să-i vibreze din plexul solar.

În acel moment, Kylie o văzu pe Holiday ieşind din sala de mese. Oricât de mult i-ar fi displăcut lui Kylie ideea ca Holiday să afle că Trey fusese acolo, refuză să o lase pe scorpia din faţa ei să o aibă cu ceva la mână.

Kylie trecu în goană pe lângă fata-vârcolac şi se opri în faţa lui Holiday.

— Bună. Un prieten mi-a făcut o vizită neanunţată. Ştiu că e împotriva politicii taberei. Nu ştiam că vine, aşa că l-am condus afară şi n-o să se mai întâmple.

Holiday se încruntă şi păru gata să o ia la rost. Apoi se Uită peste umărul lui Kylie şi, când o privi din nou, mânia îi dispăruse.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Ai grijă să nu se mai repete. Nu permitem accesul vizitatorilor decât duminica. Nu vrem să avem profani care să-şi bage nasul pe aici fără să fie invitaţi. Kylie încuviinţă.

— Am înţeles. Apoi o porni spre cabană, rugându-se să nu vină şi Fredericka după ea.

La ora nouă seara, Kylie îşi ţinu promisiunea pe care i-o făcuse mamei şi îşi sună tatăl. Convorbirea fusese scurtă, la obiect, şi o duru crunt. Kylie nu-i reproşase că nu venise să o vadă de când fusese adusă în tabără. Nici că nu venise să o ia de la secţia de poliţie în seara aceea. Şi nici el nu pomenise nimic.

În mare, îi spusese că o iubeşte, că îi era dor de ea şi că avea să o vadă duminică, în ziua de vizite, la ora zece fix. Oh, şi se scuzase că trebuie să închidă pentru că era cu un client.

După ce termină convorbirea de şaizeci de secunde, Kylie îşi aminti că mama ei îl acuza mereu că punea slujba, înaintea familiei. Kylie nu crezuse că o să vină ziua când o să fie de acord cu mama ei, mai degrabă ar fi zburat porcul, dar acum parcă vedea cum încep să-i crească aripi animalului. Se duse în camera ei, se aruncă pe pat şi luă în braţe perna care mirosea a mucegai. De data asta, nu plânse.

Poate că nu mai avea lacrimi sau poate că era prea furioasă pe Fredericka. Sau poate că era încă în stare de şoc după episodul de giugiuleală cu Trey — căruia îi spusese din greşeală Derek. La naiba, îi era teamă să-l placă pe Derek, în cazul în care-l plăcea doar pentru că semăna cu Trey. Acum se gândea la amândoi. Şi să nu uite de atracţia amestecată cu frică pe care a simţit-o pentru un anumit vârcolac cu ochii albaştri. Cât de dusă putea să fie?

Kylie auzi uşa de la cabană deschizându-se şi închizându-se cu zgomot. Pusese piciorul jos să le iasă în întâmpinare Dellei şi Mirandei când auzi tonul pe care-şi vorbeau colegele ei.

— Eu am spus prima că vreau să stau la calculator! ţipă Miranda.

— Te bat la fundul gol, vrăjitoare ce eşti! răspunse Della.

- Ascultă la mine, vampiroaică de doi lei! Kylie dădu năvală în cameră. Della se aşezase în faţa calculatorului şi mârâia arătându-şi caninii. Miranda stătea în picioare, cu maxilarul încleştat, cu degetul mic întins şi dădea din el în timp ce bolborosea ceva despre coşuri.

— Opriţi-vă! M-am săturat de asta, ţipă Kylie. Voi nu puteţi să vă certaţi ca nişte oameni normali? Miranda îşi îndreptă rapid privirea spre Kylie.

- De ce ne-am certa ca nişte oameni normali? - Noi nu suntem oameni normali, ripostă Della. Şi nici tu nu eşti! Cu cât accepţi mai repede asta, cu atât mai bine o să-ţi fie.

— N-ai de unde să ştii, rosti scurt Kylie. Bine, n-aveţi decât să vă omorâţi între voi. Doar să nu faceţi mizerie, pentru că nu vreau să fiu nevoită să curăţ organe de pe jos.

Le întoarse spatele ca să se ducă la ea în dormitor când îşi aminti motivul pentru care venise, aşa că schimbă complet direcţia. Apropo, dacă mă auziţi ţipând ca din gură de şarpe în toiul nopţii, să nu vă faceţi griji, am doar o criză de teroare nocturnă.

O luă spre camera ei.

Della o strigă.

- Stai pe loc, domnişoară care o face pe deşteapta! Să nu ai cumva impresia că o să te lăsăm să pleci în camera ta fără să dai nişte explicaţii!

Kylie se întoarse din nou.

— V-am explicat. Sunt doar nişte coşmaruri.

— Nu la asta mă refer. Vorbesc despre tipul mişto care s-a furişat în tabără ca să te caute. Sau ai uitat de cadoul pe care ţi l-am adus mai devreme?

Kylie îşi dorea să poată să uite. Văzând privirile iscoditoare ale celor două colege de cabană şi ştiind că Della

ar fi putut să intre în belele mari pentru că i-l adusese pe Trey, Kylie îşi spuse că amândouă meritau să le dezvăluie ceva. Se îndreptă spre masa din bucătărie şi se aşeză pe scaun

— Îl cheamă Trey şi e de domeniul trecutului.

— Cât de mişto era tipul? întrebă Miranda şi se aşeză lângă Kylie.

— Pe o scară de la de unu la zece, era de opt, îi răspunse Della Mirandei şi se uită din nou la Kylie. De ce e de domeniul trecutului?

Se ridică din faţa calculatorului şi se aşeză pe un scaun de cealaltă parte a mesei.

— Pentru că m-a părăsit pentru o curviştină care şi-a pus-o cu el, de-aia.

— Nemernicul! exclamă Miranda.

— Rahatul cu ochi! vocifera şi Della. Ar fi trebuit să-mi spui l-aş fi bruftuluit puţin.

Se lăsă tăcerea. Cele trei fete se uitau unele la altele. Miranda îşi întinse mâinile pe masă.

— Deci dacă te-a părăsit pentru una care... şi-o pune asta înseamnă că tu niciodată n-ai... ştii tu?

— Ce să ştie? tună Della. Ce o întrebi?

— Vreau să ştiu dacă a făcut-o, spuse Miranda. Eşti virgină, Kylie?

Capitolul 27

Kylie se uită la noile ei prietene şi se întrebă dacă putea să le împărtăşească ceva atât de personal. Deşi era puţin perturbată de remarca lor referitoare la normalitate, încă se simţea legată de ele. Aşa cum se simţise doar cu Sara.

— Da, adică nu. N-am făcut niciodată... ştiţi voi. Şi asta presupun că înseamnă că nu sunt doar o ciudată, ci o ciudată virgină. Kylie îşi privi lung mâinile şi adăugă: Pur şi simplu, nu am fost în largul meu cu ideea asta. Miranda se aplecă spre ea.

— Nu fi aspră cu tine însăţi! Nici eu nu am ajuns acolo. Să nu mă înţelegi greşit. Am fost cât pe ce, dar, aşa cum ar zice unchiul meu, asta-i chestiune complicată, nu?

Şi Kylie, şi Miranda se întoarseră spre Della, care arăta mai palidă decât de obicei.

Miranda lovi cu palma în masă.

— Dă pe goarnă şi tu, vampiroaico! Noi am spus. Kylie o înghionti uşor cu cotul pe Miranda.

— Della nu trebuie să dea nimic pe goarnă, dacă nu vrea. Kylie se sprijini de spătarul scaunului şi decise că se cerea schimbarea subiectului. Fredericka m-a surprins când îmi luam la revedere de la Trey.

— Oh, la naiba! exclamă Della şi se mai coloră puţin în obraji. Şi ce a făcut?

— Practic, m-a ameninţat că o să mă pârască. Dar chiar atunci Holiday ieşea din sala de mese.

— Şi i-a spus? întrebă Della.

— Nu, am hotărât să-i mărturisesc eu şi să nu-i las scorpiei plăcerea.

— Ce?! exclamă Miranda. I-ai spus lui Holiday că ai adus un tip normal în tabără fără permisiune? Şi presupun că şi-a ieşit din pepeni, nu?

— Nu. Mi-a cerut să nu se mai repete, zise Kylie. Della îşi drese glasul.

— I-ai dezvăluit cumva că eu l-am adus la cabană? Kylie dădu ochii peste cap în stilul afectat al Sarei.

— N-aş face aşa ceva, Della. Se ridică, vrând să-şi verifice e-mailul şi nutrind speranţa că mama ei îi răspunsese, deşi şansele erau mici.

— Ştii ce-am aflat? Miranda se apropie ca şi cum voia să-i împărtăşească o picanterie. Am auzit că părinţii Frederickăi au fost nişte proscrişi. Cineva a trebuit să tragă bine de tot sforile ca să o primească aici.

— Ce vrei să spui prin proscrişi? întrebă Kylie, amintindu-şi că Burnett din DCF sugerase că şi părinţii ei era posibil să fie la fel.

— Oameni care refuză să se supună regulilor. În cazul vârcolacilor, asta înseamnă în principal că vânau ce nu era pe lista aprobată.

— Şi... când te referi la ce nu era pe listă, te referi la... oameni? întrebă Kylie, înfiorându-se.

— Sau alte fiinţe supranaturale şi vite. Chiar şi animale de casă.

Lui Kylie îi zbură gândul imediat la Lucas Parker şi la părinţii lui. Oare din cauza asta Lucas şi Fredericka erau prieteni? Pentru că părinţii lor erau vârcolaci proscrişi?

Della se ridică şi se duse la frigider.

— Vreţi ceva de băut? Întoarse capul spre ele.

— O Cola dietetică, te rog, răspunse Kylie.

- Miranda? întrebă Della.

— Sună bine. Şi eu la fel.

Kylie se uită la mesajul *Nu aveţi mesaje noi.*

— Am întrebat-o pe mama la ce oră s-au născut ea şi tata.

—Şi?

Della puse o cutie de suc lângă computer. Kylie luă doza de Cola şi se întoarse la masă.

— Mama nu-şi mai aducea aminte, aşa că a zis că o să se uite la certificatele de naştere. Trebuie să-mi trimită un mesaj. Când o să reuşească să facă ce-a promis. Kylie se aşează din nou pe scaun. La cum o ştiu eu, asta s-ar putea întâmpla de-abia pe la anul.

- Asta e ca atunci când ne spun „poate" şi de fapt vor să zică „nu".

Miranda se duse la birou să-şi verifice şi ea e-mailul. Della se aşează din nou pe scaun, desfăcu doza de suc şi sorbi lung.

— Ai voie să bei suc? întrebă Kylie.

— Da. Se încruntă. De ce? Kylie ridică din umeri.

— Nu ştiu. Te-am văzut mâncând salam, dar am crezut că vampirii pot să bea doar... ştii tu.

— Sânge? îi termină Della propoziţia, enervată că ea nu putea să pronunţe cuvântul.

— Da. Sânge.

Se forţă să rostească termenul şi încercă să nu se inverzească la faţă.

— Nu, pot să mănânc şi alte chestii. Dar nu-mi furnizează proteinele de care am nevoie şi nu mai au gustul pe care-l aveau odinioară. Iar unele alimente îmi fac chiar rău. Cum ar fi broccoli.

— Ce păţeşti dacă mănânci broccoli? întrebă Kylie.

— Explodez, îmi dă nişte gaze groaznice. Kylie se strâmbă.

— Cred că asta ni se întâmplă tuturor.

— Ba nu. Miranda se uită peste umăr. Are dreptate. Nimic nu e mai rău ca o băşină de vampir. Cu excepţia... Se uită la monitor şi începu să tasteze. Cu excepţia băşinii de vrăjitoare după ce mănâncă un burrito cu fasole.

Râseră toate. Apoi se lăsă din nou tăcerea. Della răsucea cutia de suc în mâini.

— Eu am făcut-o.

— Ce scârbos, ai tras una? Miranda îşi puse mâna la nas.

— Nu, spuse Della. Am făcut sex. Se lăsă o pauză ca în semn de respect.

— Şi? întrebă într-un final Miranda şi se roti în scaun.

— A fost frumos. Foarte frumos. Mă vedeam cu Lee de un an. Îl iubeam. Am simţit că era momentul. Dellei îi dădură lacrimile, dar chiar dacă n-ar fi fost asta, i se simţea durerea din voce. Însă pe urmă m-am transformat în vampir.

— Şi n-a putut să te accepte?

Pe Kylie o durea inima pentru Della şi îşi aminti cât de mult suferise ea când o părăsise Trey. Della se şterse la ochi

— Nu i-am spus, de fapt. Aveam de gând, dar... Îşi muşcă buza. M-am întâlnit cu el după transformare şi când m-a sărutat, s-a retras. A spus că eram rece şi că probabil încă mai eram bolnavă şi că... nu voia să mă sărute până când nu... aveam din nou pielea caldă.

— Ce nemernic! exclamă Miranda. Della trase aer în piept.

— Cum poţi să-i spui tipului pe care-l iubeşti că n-o să mai fii niciodată caldă?

Bărbia îi tremura.

Kylie îşi puse mâna peste a ei.

— Poate că ar fi trebuit să încerci să-i spui. Poate că ar fi înţeles dacă ar fi ştiut...

— Nu. Della clătină din cap şi părul ei negru şi lucios îi căzu în valuri în jurul feţei. Nu cred. E un tip minunat, *dar* e la origine chinez, părinţii lui sunt imigranţi şi are nişte reguli foarte stricte — ca familia lui şi cea a tatălui meu. Era gata să se despartă de mine când şi-a dat seama că mama e euro-americancă.

— Păi, atunci nu mai pare aşa de minunat, comentă Kylie.

Della clătină din nou din cap.

— Nu e numai vina lui. E vorba de cum a fost crescut. Am fost crescuţi să credem că trebuie să fim perfecţi. Să luăm cele mai bune note, să mergem la cele mai bune şcoli, să aveam cele mai bune slujbe. Nu ar trebui... Îşi muşcă buza. Nu ar trebui să fim monştri.

— Dar nu eşti un monstru, sări Kylie, şocată că Della spunea aşa ceva.

Şi totuşi, în adâncul inimii, nu o considerase ea pe Della un monstru la început? Şi, mai rău, nu se temea ca nu cumva să afle că era şi ea o ciudăţenie a naturii?

— Are dreptate, spuse Miranda.

Kylie o strânse uşor pe Della de mâna rece.

— Dacă el nu te iubeşte, o să găseşti pe cineva care s-o facă. Eşti tânără. Eşti frumoasă. Ai toată viaţa în faţă. O întrebare se iţi în mintea ei şi, înainte să poată să se abţină, se trezi că-i dă drumul. Eşti nemuritoare? Sau deja ai...

— Murit? îi termină Della propoziţia. Kylie se înroşi de jenă.

— Vai, îmi pare atât de rău! A fost foarte nepoliticos din partea mea! Încercam să te fac să te simţi mai bine şi... mi-a scăpat fără să vreau.

— Nu-i nimic, o asigură Della. Nu sunt moartă. Corpurile vampirilor funcţionează diferit, atâta tot. Să nu crezi nimic

din ce citeşti în romanele alea de adolescenţi. Nu suntem nemuritori, trăim doar până la l50 de ani.

— E destul de mult. Kylie se uită spre Miranda. Şi vrăjitoarele?

— Speranţa de viaţă e cam aceeaşi, răspunse Miranda fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Şi alte fiinţe supranaturale?

Kylie se întrebă dacă, în cazul în care descoperea că era una de-a lor, ar avea aceeaşi speranţă de viaţă.

Zânele trăiesc cel mai mult, zise Miranda în timp ce tasta ceva la calculator. Cred că există un singur tip care are vreo cinci sute de ani sau pe acolo.

— Acum speri să fii zână? întrebă Della. Kylie îşi puse cotul mâinii drepte pe masă şi îşi sprijini bărbia pe el.

— Nu. Oh, la naiba, nu ştiu, mormăi ea, slobozind un suspin înăbuşit. E aiurea de tot. De ce nu poate mama să-mi răspundă măcar o dată în viaţa ei? Urăsc să nu ştiu nimic.

Kylie se uită din nou la Miranda.

- Nu poţi să mă ajuţi?

— Cum? întrebă Miranda, concentrându-se în continuare la e-mailul pe care-l scria.

— Tu eşti tare de tot, chicoti Della, prinzându-se la ce se referea Kylie. Nu-ţi mai aminteşti că habar n-are să facă vrăji?

— Am ceva pentru tine.

Miranda îi făcu un semn obscen Dellei peste umăr. Della râse şi mai tare.

— Măcar nu e degetul mic. Kylie o ignoră pe Della şi gesturile lor.

— Nu poţi să faci o vrajă ca s-o determini pe mama să găsească certificatele de naştere şi să-mi trimită un e-mail?

Serios, dacă poţi să faci un sendviş cu unt de arahide şi jeleu să apară din senin, de ce n-ai reuşi şi aşa ceva?

— Păi... Miranda nu-şi luă ochii de la calculator. Să-ţi zic cum facem. Atinge-ţi nasul de trei ori şi spune că Miranda e o zeiţă.

Kylie se uită lung la ceafa Mirandei.

— Vorbeşti serios?

— Da. Miranda întoarse capul şi nu părea să glumească. Hai, atinge-ţi nasul de trei ori şi spune că Miranda e o zeiţă.

— Şi n-o să o transformi pe mama într-un broscoi? Kylie ridică degetul arătător de la mâna stângă în dreptul nasului.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, o avertiză Della.

Miranda se încruntă la Della.

— Promit solemn să n-o dau în bară, rosti ea şi ridică degetul mic.

— Şi dacă fac asta, o să primesc e-mailul de la mama? Lui Kylie nu-i venea să creadă că se gândea măcar să facă aşa ceva, dar...

— Da. Miranda rânji. Sau ai putea să vii să-ţi verifici e-mailurile. Pentru că doar ce-ai primit unul de la ea.

Kylie sări în sus şi o împinse pur şi simplu pe Miranda de pe scaun. Ţinându-şi respiraţia, Kylie întinse mâna după mouse. O mai despărţea doar un clic de a şti cu siguranţă dacă era sau nu o fiinţă supranaturală.

Un singur clic. Doamne, ce speriată era!

Capitolul 28

Deschide-l odată! strigă Della din spatele lui Kylie.

Kylie privi peste umăr, de la Della, care stătea în dreapta ei, la Miranda, care era în stânga. Trăgând aer în piept, Kylie se uită din nou la e-mail şi apăsă pe

DESCHIDE.

Scumpo, să ştii că m-am înşelat. Nu m-am născut la unsprezece noaptea, ci la zece. Mai exact la l0:23. Tatăl tău s-a născut la 9:46 dimineaţa. L-ai sunat pe...

Kylie se opri din citit. Niciunul dintre părinţii ei nu se născuse la miezul nopţii. Simţea în piept o avalanşă de emoţii. Emoţii puternice. Oare era uşurare? Aşa ar fi trebuit să fie.

Asta însemna că nu era o fiinţă supranaturală. — Vedeţi, v-am spus, fetelor. Nu sunt una de-a voastră. Inima i se strânse. O încerca o emoţie puternică, ceva ce nu semăna cu sentimentul de uşurare. Doar nu voia să fie una de-a lor, nu? Sau poate că ce simţea era doar dezamăgirea că nu se integra nici aici. Din nou. Oare nu era asta povestea vieţii ei?

În adâncul inimii, aţi ştiut dintotdeauna că sunteţi diferiţi. Cuvintele lui Holiday îi răsunau în minte. Şi pentru prima dată, recunoscu faţă de ea însăşi că Holiday avea dreptate. Kylie se simţise dintotdeauna altfel decât restul. Se simţise mereu ca o intrusă. Dar nu era... diferită. Poate ca era totuşi.

Doar că nu avea puteri supranaturale. Asta era dovada.

— Nu cred, rosti Della. Apoi glăsui şi Miranda.

— Holiday a spus că harul poate să sară peste generaţii.

— Doar în cazuri rare, spuse Kylie.

— Poate că mama ta minte, adăugă Della. Kylie întoarse capul spre fata-vampir.

— De ce-ar minţi? Della ridică din umeri.

— Poate că e în toane proaste din cauză că divorţează. Nu ştiu.

— Părinţii tăi divorţează? întrebă Miranda.

— Da, confirmă Kylie, fără să se supere pe Della că adusese vorba.

Deşi le cunoştea doar de câteva zile, avea încredere în ele.

— Naşpa.

Miranda puse o mână pe umărul lui Kylie şi o strânse.

— Da.

Kylie se uită din nou la e-mail.

- De ce divorţează? se interesă Miranda.

- N u ştiu. Mama e aşa de...

- Scorpie, aruncă Della. Kylie era gata să încuviinţeze, dar se opri.

— Nu, nu e chiar aşa de scorpie, e doar... rece, distantă. Rece ca o îngheţată pe băţ. Chiar l-am auzit pe tata spunându-i lucrul ăsta acum ceva vreme.

— Deci tatăl tău are o relaţie cu altă femeie, concluzionă Della pe un ton plat.

Kylie se roti în scaun şi se holbă la ea.

— Ba nu. Della se strâmbă.

— Crede-mă, dacă a acuzat-o pe mama ta că e rece, a găsit o prospătură fierbinte cu care să se încălzească.

— El nu e genul, spuse Kylie cu convingere.

Chiar atunci îşi dădu seama ce lăsase de înţeles când susţinuse că mama ei e rece.

— Şi când zic că e rece, vreau să zic... emoţional, nu...

— Ştiu, spuse Della. Să nu crezi cumva că trebuie să te porţi cu mănuşi cu mine.

Dar în ochii ei se citea altceva.

Kylie ştia cum e să te prefaci că eşti puternică. Urmase un curs intensiv în domeniu în ultimele săptămâni. Kylie se uită din nou la ecranul monitorului.

— Cu mama e pur şi simplu... greu să trăieşti uneori. Nu-l învinovăţesc pe tata că a părăsit-o.

— Şi tu o să locuieşti cu tatăl tău? întrebă Miranda.

Întrebarea Mirandei îi aminti lui Kylie de ziua când stătuse pe alee şi îl implorase pe tatăl ei să o ia cu el. Oricât de dureroasă ar fi fost amintirea, Kylie trebuia să accepte adevărul — în ziua aceea, Kylie simţise că odată cu decizia lui de a o părăsi pe mama ei, hotărâse să o abandoneze şi pe ea.

— E târziu şi sunt obosită.

Kylie se ridică în picioare şi se duse în dormitor. De data aceasta, reuşi să plângă.

A doua zi dimineaţă, Kylie se duse la întâlnirea cu Holiday şi puse o copie a e-mailului de la mama ei pe masă, în faţa directoarei de tabără.

— Vezi, ţi-am spus eu, zise Kylie. Acum poate o suni pe psihiatra mea şi o rogi să-i ceară mamei să mă ia acasă.

Nu i se mai părea nici pe departe că ideea plecării avea să-i schimbe viaţa, aşa cum crezuse cu mai multe zile în urmă. O parte din ea chiar nu voia să plece — dar dacă luai în considerare că nu era fiinţă supranaturală, atunci nici aici nu-şi găsea locul.

— Ce e asta? Holiday se uită din nou la e-mail şi făcu ochii mari când citi. Ridică ochii şi privirile lor se întâlniră. OK, recunosc că sunt surprinsă, dar asta nu schimbă prea mult lucrurile.

— De ce nu? Mi-ai spus că doar în cazuri rare harul sare o generaţie.

— Şi cum rămâne cu faptul că vezi fantome? Şi că te-ai născut la miezul nopţii? Sau că tiparul tău mental nu e cel al unui om de rând?

Kylie se aşează pe scaunul din faţa lui Holiday.

— Poate că sunt nebună. Sau, aşa cum ai zis zilele trecute, poate sunt o fiinţă umană ciudată, care are de-a face cu o fantomă supraîncărcată cu energie. Holiday încuviinţă şi se aplecă spre ea.

— Sau... poate că oamenii despre care crezi că sunt părinţii tăi nu sunt de fapt părinţii tăi biologici. Kylie rămase cu gura căscată.

— Crede-mă, cu toată situaţia de rahat de acasă de la mine, mi-aş dori foarte mult să cred că am fost adoptată, dar am văzut poze cu mama când era gravidă.

Holiday deschise gura ca şi cum ar fi avut intenţia de a o contrazice şi clătină din cap.

— Aşa cum am mai spus, asta e misiunea ta.

— *Era* misiunea mea. Mi-am îndeplinit-o. Am găsit răspunsul. Sunt doar o fiinţă umană.

Holiday îşi propti cotul mâinii drepte pe masă şi îşi sprijini bărbia în palmă. Kylie începuse să creadă că gestul acesta era definitoriu pentru directoarea de tabără, căci părea să-l facă de fiecare dată când se lansa într-un discurs de genul „Chiar aşa crezi?".

Îi amintea de psihiatra ei, doamna sau domnişoara

Day, care făcea cam la fel, doar că ea se rezema de spătarul scaunului şi dădea din cap.

Cel mai rău era însă că această tactică dădea roade.

— Chiar eşti sigură de asta? întrebă Holiday. Chiar vrei să pleci din tabăra Shadow Falls?

— Da. Nu. Nu ştiu. Kylie îşi îngropa faţa în mâini pentru o clipă. Acum, fiecare de aici e cu neamul lui. Miranda e cu vrăjitoarele, Della cu vampirii. Şi eu sunt aici cu tine, pentru că eu nu-mi găsesc locul nicăieri.

Kylie se simţea ca o proscrisă în toată regula inadaptată.

— E cineva care te face să simţi că nu eşti binevenită? întrebă Holiday.

— Nu e vorba de asta, zise Kylie. Holiday expiră prelung.

— Am văzut-o pe Fredericka aseară. Dacă e vreo problemă...

— Nu, nu e nicio problemă, insistă Kylie, nedorindu-şi ca fata-vârcolac să creadă că ea fusese gură-spartă. N-are de-a face cu ea.

Şi asta era pe deplin adevărat. Holiday se uită din nou la hârtia din faţa ei.

— Uite, îţi propun un târg. Dă-mi... ba nu, acordă-ţi ţie două săptămâni ca să reflectezi asupra chestiunii. Dacă şi atunci vei dori să pleci, o să vorbesc eu personal cu mama ta.

Poate pentru că în adâncul inimii Kylie nu ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă la mama ei — sau, mai degrabă, pentru că ştia că avea să-i fie dor de Miranda şi Della - hotărî că două săptămâni nu erau un capăt de ţară.

— S-a făcut, zise Kylie.

— Perfect! Holiday se ridică în picioare. Şi de vreme ce e posibil să am doar două săptămâni la dispoziţie, cred că e cazul să tratăm problema în mod serios.

— Ce problemă? întrebă Kylie în timp ce Holiday scotea două covoraşe de yoga din dulap.

— Cu fantomele. Holiday întinse covoraşele pe podea şi îi făcu semn lui Kylie să se aşeze. Trebuie să înveţi sa le abordezi, Kylie.

— Dar nu văd decât una, o contrazise Kylie. Holiday ridică din sprânceană.

- Aşa începe. Dar crede-mă când îţi spun că vor veni şi altele. De fapt, ţi s-au arătat deja. Doar că nu mai ţii minte.

Lui Kylie i se puse un nod în stomac.

— Ce vrei să spui? - Am citit în dosarul tău că suferi de accese de teroare nocturnă.

Cuvintele lui Holiday o tulburară.

— Vrei să-mi spui că toate coşmarurile alea sunt de fapt... fantome?

Holiday încuviinţă.

— Acum, te vizitează când dormi. Dar, în cele din urmă, dacă vei păţi şi tu ca mine, o să înceapă să apară când stai la coadă la film, în clasă sau chiar când eşti la o întâlnire cu un băiat.

Kylie îşi aminti de nopţile când se trezise îngrozită de-a binelea, fără să aibă însă habar din ce cauză. Simţi fiori pe şira spinării.

— Eu vreau să învăţ doar cum să nu le mai văd. Holiday se încruntă.

— Asta e alegerea ta. Dar uite ce se întâmplă. Ca să poţi să ajungi să te deconectezi de ele, trebuie să treci printr-un loc unde spiritelor le place să cutreiere.

— Şi e nevoie de o singură manevră? Odată ce mă deconectez, n-o să mă mai deranjeze niciodată?

Holiday ridică din umeri.

— Asta depinde.

— De ce?

— De cât de mult vrea un spirit să stea de vorbă cu tine. Holiday se aşeză şi ea pe covoraş. Ai făcut vreodată vreun tip de meditaţie?

Kylie clătină din cap.

— Ai auzit de experienţele de decorporalizare?

— Nu.

Mersi frumos, dar prefera să rămână în trupul ei.

— Deci vrei să spui că fantomele pot să restabilească legătura cu mine chiar dacă eu nu-mi doresc asta?

— O fantomă puternică, da. Holiday îi făcu semn lui Kylie să se aşeze şi ea pe covoraş. Mai e şi varianta să le asculţi şi să vezi ce vor. Varianta asta funcţionează cel mai bine în cazul meu. Hai să exersăm nişte tehnici de meditaţie.

Următoarele patru zile trecură ca prin vis. Kylie a încercat să le convingă pe Della şi Miranda să facă o drumeţie până la cascadă, dar niciuna nu voia. Se părea deci că dacă ţinea neapărat să o vadă, Kylie trebuia să se ducă singura Exista doar o mică problemă — gândul de a se întâlni faţa în faţă cu îngerii morţii, de una singură, o băga în sperieţi. Aşa că se hotărî să nu mai fie obsedată de idee. Doar avea şi alte lucruri asupra cărora să se concentreze. Cum erau, de exemplu, încăierările repetate dintre Della şi Miranda. Acestea se certau cel puţin o dată pe zi. Şi Kylie le despărţea de fiecare dată înainte să se omoare între ele.

Kylie vorbea cu mama ei în fiecare dimineaţă şi seară. Când nu o suna Kylie, mama ei considera de datoria ei să o sune. Faptul că aceasta o suna o făcea pe Kylie să fie şi mai conştientă că tatăl ei nu-i urma exemplul. Îşi spusese că era doar o chestie specific masculină, că majoritatea bărbaţilor nu sună decât dacă au ceva de spus.

Şi, în plus, urma să-l vadă duminică, adică a doua zi. Motiv pentru care mama ei era puţin supărată. Dar stai aşa, mama ei fusese cea care o rugase să-l întrebe dacă vine sau nu..

Şi Kylie era bucuroasă că făcuse asta. Chiar voia — avea nevoie — să-l vadă. Nu ştia nici ea de ce, probabil din cauză că îi era aşa de dor de el, dar, cu cât se apropia mai mult ziua cu pricina, cu atât mai mult era gata să-l ierte. Spera că până duminică avea să i se facă atât de dor de ea, încât să fie de acord să o lase pe Kylie să locuiască împreună cu el după ce se terminau cele două săptămâni pe care trebuia să le petreacă în tabără.

Kylie îşi consumă rapid cam şaizeci de minute din abonament stând de vorbă şi trimiţându-şi mesaje cu Sara, care îşi revenise spectaculos şi complet din sperietura cu sarcina şi care acum era complet absorbită de noul ei prieten - verişorul de nouăsprezece ani al unei vecine.

Şi, dacă interpreta corect aluziile Sarei, cei doi aveau să facă sex în viitorul apropiat. Kylie fusese cât pe ce să-i aducă aminte prietenei sale experienţa neplăcută prin care doar ce trecuse, dar îşi pierdu curajul în ultima clipă. Fie asta, fie hotărâse pur şi simplu că acest lucru n-ar fi făcut nimic altceva decât să o îndepărteze şi mai mult de ea.

Sara nu excelase niciodată la a accepta sfaturi.

Trey o sunase de două ori, cu aceeaşi placă. *O iubea şi îi părea rău. Dacă i-ar mai da o şansă, i-ar dovedi ce mult o iubeşte.*

Kylie bănuia că dovada la care se referea el includea şi să se dezbrace amândoi. Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai înclinată să-şi ţină hainele pe ea. Chiar îl întrebase pe Trey dacă nu putea să fie amicul ei pe perioada verii. Apoi el îşi ieşise din pepeni când ea pomenise numele altui băiat. Oare ce ar face dacă ea hotăra să-şi vadă de viaţă mai departe şi să se întâlnească şi cu altcineva? Şi-ar ieşi din minţi de furie, bănuia ea.

De ce nu putea Trey să semene mai mult cu Derek? Ea îi ceruse şi băiatului pe jumătate fee să fie amicul ei şi, în afară de faptul că îi spusese că şi el îşi dorise ca ea să-l sărute, acesta nu-i mai făcuse avansuri.

Oh, el era drăguţ. Vorbea mereu cu ea, o întreba chiar şi de problemele ei cu părinţii. Vorbiseră de asemenea şi despre resentimentul lui Holiday faţă de amândoi pentru că voiau să refuze harul cu care fuseseră înzestraţi. De cele mai multe ori, el venea şi se aşeza lângă ea la cel puţin o masă. Cu toate astea, nimic din comportamentul lui nu trăda altceva decât prietenie.

Fără priviri galeşe şi fierbinţi de aproape, de unde putea să-i vadă firişoarele aurii din ochi.

Fără zâmbete cu subînţeles.

Nu-i mai simţea răsuflarea pe obraz.

Nu se mai atingeau.

Chiar şi când stătea lângă ea, părea mereu că se asigură că sunt vreo cincisprezece centimetri buni între ei.

Faptul că îl văzuse stând umăr lângă umăr cu alte fete o durea ca muşcătura unei furnici de foc.

Dar Kylie ignora durerea şi îşi spunea că aşa era cel mai bine. Urma să plece peste o săptămână şi ceva. Şi trebuia *să recunoască*, lucrurile cele mai indicate nu erau întotdeauna şi plăcute. De exemplu, învăţarea tehnicilor de meditaţie, în încercarea de a ajunge în spaţiul de unde să decupleze legătura dintre ea şi fantome, se transforma într-o sarcină la care se gândea cu groază. Holiday o punea să se aşeze pe covoraş de trei ori pe zi. Încercaseră să ardă beţişoare parfumate,

să numere, să asculte muzică şi chiar şi tehnica vizualizării, dar nimic nu părea să o ajute. Mintea lui Kylie refuza să

treacă în orice altă stare. Holiday nu-şi pierdea speranţa. Însă Kylie nu era la fel de încrezătoare.

— O să se întâmple odată şi odată, îţi promit, o asigura Holiday după fiecare şedinţă eşuată. Pentru Kylie, acest lucru dovedea şi mai mult faptul că nu era una de-a lor. Nu că ar fi avut nevoie de mai multe dovezi, dar...

Singurul lucru care încă îi mai ridica un mic semn de întrebare era că Nea Soldatul se încăpăţâna să i se arate în continuare. Kylie îi spusese lui Holiday să-i transmită să nu mai facă, să nu-şi mai piardă timpul degeaba. Holiday

îi răspunsese scurt că nu mergea aşa. Kylie ajunsese să urască propoziţia asta.

Aproape la fel de mult cum ura vizitele zilnice ale fantomei moarte.

Din fericire, aceasta nu mai avea convulsii şi nici nu mai împroşca sânge, dar doar faptul că o vedea îi dădea fiori reci pe şira spinării. Felul în care se uita la ea, în care stătea, i se părea ciudat de familiar. Kylie se convinsese că Holiday avusese dreptate. Probabil că toate coşmarurile pe care le avea erau pline de imagini cu el, de aici probabil sentimentul de déjà-vu pe care îl experimenta când îl vedea.

Holiday îi sugerase lui Kylie să încerce să stea de vorbă cu el, dar gândul o băga pur şi simplu în sperieţi. Parcă îl şi vedea cum deschide gura şi cum dinăuntru încep să iasă viermi sau sânge. Nu, Kylie urma să tacă şi se ruga ca şi el să facă la fel.

Din fericire, în ultimele zile reuşise să îi evite pe Lucas şi pe Fredericka. Dar în fiecare dimineaţă, când aştepta să vadă cine avea să tragă bileţelul cu numele ei pentru ora în care îţi

cunoşteai colegii de tabără, Kylie intra în hiperventilaţie, de frică să nu fie unul dintre cei doi.

Şi nici astăzi nu era altfel. Dacă se întâmpla ca vreunul dintre ei să tragă biletul cu numele ei, Kylie hotărâse deja să mimeze o durere groaznică de cap şi să se roage să fie scutită. Bineînţeles, probabil că Fredericka ar acuza-o că îi era frică de ea. Dar mai bine să o bănuiască doar decât să aibă certitudinea. Or dacă trebuia să petreacă o oră faţă în faţă cu fata-vârcolac, Fredericka avea să-i adulmece frica.

Kylie stătea între Miranda şi Della şi se uita la colegii ei care trăgeau bileţelele cu nume şi anunţau cu voce tare cine erau cei care aveau să le ţină companie.

Kylie ştia că Miranda se ruga ca un vampir foarte drăguţ, Chris, să tragă biletul cu numele ei. Della nu părea niciodată să dea doi bani cu cine cădea, dar cu o zi în urmă Kylie văzuse cum vicleana vampiroaică nu-l slăbea din priviri pe Steve, unul dintre cei care se transformau în animale.

Când o întrebase pe Della, ea negase, dar Kylie observase cum aceasta se colorase puţin în obraji. Cine ştia că vampirii roşesc şi ei? Derek veni lângă Kylie.

- Salut!

Ea zâmbi. Şi da, poate că zâmbetul ei era mai larg decât de obicei.

— Bună, răspunse el cam sec şi îşi îndreptă atenţia spre colegii lor care trăgeau bileţele. Acum, că nu se uita la ea, Kylie îl cercetă din priviri. Era îmbrăcat cu un tricou verde-deschis, care i se mula pe piept. Kylie îşi aminti când îşi odihnise capul pe el. Îşi aminti limpede ce plăcută era senzaţia şi că, în momentul în care ridicase ochii, buzele lui erau atât de aproape de ale ei.

Clipi, încercând să nu-şi lase mintea să umble aiurea, şi îşi dezlipi ochii de la pieptul lui. Derek purta pantaloni scurţi kaki, care îi ajungeau aproape până la genunchi. Avea picioarele cam păroase, dar nu erau deloc prea slabe.

Îşi ridică din nou privirea când observă plasturele de pe braţ, din dreptul articulaţiei de la cot. Kylie întinse mâna şi îi trase braţul mai aproape de ea.

— Asta e... de aici ţi s-a... luat sânge?

— Da. Privirile lor se întâlniră şi, pentru prima dată de zile întregi, el nu şi-o feri imediat. Acesta era unul dintre momentele de care lui Kylie îi era dor.

Kylie îşi trecu uşor degetul peste plasture.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Tu n-ai făcut nimic.

— Te-a durut? întrebă ea.

— Nu. El nu o slăbea din ochi şi parcă erau doar ei doi pe pământ. Kylie văzu firişoarele aurii scânteind şi, fir-ar a naibii, îşi dorea să fie şi mai aproape de el.

— Derek! strigă o voce foarte entuziastă. Am tras numele tău!

Deodată, cineva îl smulse pe Derek de lângă ea. Kylie se uită în sus şi o văzu pe Mandy-smucitoarea, o zână brunetă şi drăguţă.

Kylie se uită cum fata îşi pune mâinile pe după gâtul lui şi îl trage în jos ca să-i dea un sărut rapid. La început, Kylie aşteptă ca Derek să se arate şocat de afecţiunea surprinzătoare pe care o manifesta fata. Dar el se uită la Kylie o secundă şi apoi din nou la Mandy, care se ridică în vârful picioarelor şi îl sărută încă o dată.

Derek nu părea deloc surprins. Părea doar... fericit. Apoi îi zâmbi lui Mandy — acelaşi zâmbet special pe care i-l adresase şi lui Kylie.

— Perfect. Eşti gata? o întrebă Derek pe bruneta cam prea exuberantă.

— Îmi mai spui o dată unde e locul ăla? întrebă Mandy.

— Ce-ar fi mai bine să-ţi arăt? îi răspunse Derek. Oare o ducea la pârâu? Kylie simţi o greutate în piept.

La început, nu recunoscu senzaţia, dar apoi îşi aminti că simţise la fel când îl văzuse pe Trey cu noua lui prietenă la petrecere. Din fericire, reuşi să-şi înăbuşe trăirile înainte ca Derek să se întoarcă spre ea.

Ochii lui verzi ca de catifea îi întâlniră pe ai ei.

— Ne vedem mai târziu, bine?

— Da.

Se forţă să zâmbească, deşi simţea că zâmbetul ei era la fel de fals ca unul de carton. Ea şi Derek erau doar prieteni; nu avea niciun drept să fie geloasă. Şi totuşi... De ce o durea aşa de mult?

Îşi muşcă buza. Vezi, din cauza asta nu voia să înceapă să nutrească astfel de sentimente faţă de Derek. Pentru că suferea. Apoi, ca şi cum voia să se pedepsească şi mai mult, se întoarse şi îi văzu pe cei doi ţinându-se de mână.

- Rahat! izbucni Miranda. Kylie se întoarse spre ea, dându-şi seama că aproape uitase că era acolo. Ei da, Miranda tot acolo era. Se părea că Della plecase.

— Ce e? întrebă Kylie. Cine a tras biletul cu numele tău?

Miranda se strâmbă.

— Nu zic de mine, ci de *tine*. O înghionti pe Kylie cu cotul în coaste. Sau vrei să-mi spui că nu ai auzit cine a tras numele tău?

Capitolul 29

Kylie se întoarse şi îşi duse mâna la tâmpla dreaptă, gândindu-se că ar putea să înceapă să mimeze durerea de cap chiar în acel moment.

— Nu. Cine?

— Eu, se auzi o voce masculină familiară de lângă ea. Kylie se întoarse şi dădu cu ochii de Perry. Apoi îşi luă

mâna de la cap. Perry *nu* merita să mimeze o durere de cap.

— Promite-mi că nu te atingi de urechile mele, spuse el, dar în ochii lui, Kylie văzu că îşi cerea scuze.

— Bine, dar să nu te transformi în mai ştiu eu ce. Mă sperii rău de tot.

— Nu-ţi place deloc să te distrezi, răspunse el, dar Kylie observă că se uita mai mult la Miranda.

— Da, mormăi Miranda, uitându-se din nou la Kylie. Chris a tras biletul cu numele meu. Urează-mi noroc! spuse ea şi îşi desfăcu părul.

— Noroc! îi ură Kylie şi observă că Perry se încruntă.

— Deci unde vrei să mergem să vorbim? întrebă Perry, fără să-şi ia privirea de la Miranda şi Chris, care plecau.

Kylie nu mai văzuse niciodată un băiat care avea harul să se transforma în animale atât de trist.

— Nu-mi pasă unde... Atunci îi veni deodată ideea. Nu era bine ce făcea. Nu era deloc bine, dar nu putea să se abţină. Ştiu eu locul potrivit. E lângă albia unui pârâu.

A doua zi, la ora zece fix, Kylie era în sala de mese, aşteptându-şi tatăl. Îşi repetase discursul, ştia exact cum avea să abordeze subiectul mutării la el. Şi era mult mai uşor decât credea ea că avea să fie.

Seara trecută, mama ei o anunţase că fusese promovată în funcţie, dar că asta presupunea că avea să călătorească destul de mult. Prin urmare, era logic ca ea să locuiască împreună cu tatăl ei. Nu-i spusese încă mamei. Asta mai putea să aştepte.

Derek intră pe uşă. Când o zări, se îndreptă spre ea. Kylie simţi cum i se urcă sângele în obraji când îşi aminti cum îl dusese pe Perry la locul unde fuseseră ei doi, aşteptându-se să-i găsească acolo pe Derek şi Mandy, făcând Dumnezeu ştie ce. Dar Derek nu fusese acolo. Aşa că ea trecuse pur şi simplu pe lângă lespedea de piatră şi îl dusese pe Perry încă vreo opt sute de metri prin pădure înainte de a se opri să viziteze zona.

Foarte simplu, Kylie nu voise să întineze amintirile locului unde ea şi Derek chiar ajunseseră să se cunoască unul pe celălalt.

Şi deşi se simţea mult mai bine acum, că ştia că Derek nu o dusese pe Mandy în locul lor special, Kylie nu era atât de proastă încât să creadă că nu o dusese în altă parte să facă... Cine ştie ce. Şi nici nu-l putea acuza. Cum ar

fi putut, când ea însăşi fusese cea care îi ceruse să fie doar amici? Şi totuşi...

— Ai ajuns devreme. Derek îi zâmbi prietenește. Kylie nu se putea abţine să nu se întrebe cum îi zâmbise lui Mandy când fuseseră singuri. Oare o sărutase? O dusese vreodată la locul lor, pe stâncă?

— Tata a spus că o să fie aici la zece fix.

— Să înţeleg că mama ta o să vină mai târziu? întrebă el.

— Nu, spuse Kylie. Mama nu vrea să riște să dea cu ochii de el. Ar fi sfârşitul lumii.

— Îmi pare rău. Trebuie să-ţi fie greu. O spuse cu atâta îngrijorare, încât inima lui Kylie bătu

puţin mai repede. Toată săptămâna îi văzuse pe el şi pe Mandy râzând şi stând lipiţi unul de celălalt. Îşi dorea din tot sufletul să poată să dea timpul înapoi şi să nu-i mai spună că vrea să fie doar prieteni. Dar, gândindu-se că probabil avea să se întoarcă acasă curând, poate că aşa era mai bine.

— Mama ta vine? întrebă Kylie. Îi plăcea că el avusese destulă încredere în ea încât să-i povestească trecutul lui. *Oare lui Mandy îi spusese ceva?*

— Mă tem că da, răspunse el. E un pic cam prea protectoare. Aşa e de când...

— De când a plecat tatăl tău? întrebă Kylie şi coborî tonul.

El încuviinţă şi chiar atunci uşile de la intrare se deschiseră şi pătrunseră înăuntru mai mulţi părinţi, precum şi mai mulţi colegi din tabără.

— Uite-o! exclamă Derek. Trebuie să plec.

— Baftă! îi ură Kylie şi fără să fie în stare să se abţină, îl strânse de mână. Când îl atingea, era plăcut şi în acelaşi timp simţea că făcea ceva rău. Furnicăturile pe care le simţea urcându-i pe braţ nu erau cele pe care le-ar fi provocat atingerea unui prieten. El se opri din mers şi se uită lung la ea.

Zâmbetul lui împrăştia atâta căldură! -Şi ţie!

Kylie îl urmări cu privirea şi recunoscu în sinea ei că avea să-i lipsească. La naiba, şi de Della şi Miranda avea să-i fie dor. Nu de certurile lor, ci de ele.

Alungând melancolia, încercă să-l zărească pe tatăl ei în alt grup de părinţi care dădură buzna înăuntru.

Kylie nu-l observă, dar văzu doi părinţi care erau cu siguranţă părinţii Dellei. O femeie euro-americancă şi un

bărbat asiatico-american care scanau mulţimea. Ştiind că Della îi aştepta de-abia peste o oră şi rămăsese la cabană, Kylie se îndreptă spre cei doi.

— Bună ziua, eu sunt Kylie. Sunteţi părinţii Dellei?

— Da, unde e? întrebă femeia.

— Della nu se aştepta să veniţi aşa de devreme. Dacă vreţi, pot să rog pe cineva să dea o fugă să o anunţe.

— E încă în pat? întrebă tatăl fetei. Dumnezeule, am crezut că tabăra asta o să o îndrepte. Se uită la soţia lui. O să cer rezultatele analizei antidrog. Dacă nu le au, o iau de aici şi o duc într-o instituţie mai bună. Kylie încercă să nu reacţioneze la tonul dur al bărbatului. Dar în sinea ei era recunoscătoare pentru tatăl pe care îl avea. Ce dacă nu venise la secţia de poliţie şi ar fi trebuit totuşi să vină să o vadă înainte de a i se face bocceluţa şi de a fi expediată în tabără; fără îndoială, era mult mai bun decât tatăl morocănos al Dellei.

— Ah, e trează, spuse Kylie, conştientă fiind că era probabil o minciună, dar vrând să o protejeze pe Della de toanele lui.

Se îndreptă încet spre uşă şi, cum ieşi, o zbughi la fugă să o scoale pe Della şi să o pună să se îmbrace.

O oră mai târziu, Kylie stătea în spatele sălii de mese, uitându-se la toţi ceilalţi colegi ai căror părinţi veniseră. O trezise pe Della şi o adusese la sala de mese în timp record. Pe drum, Kylie trecuse pe la birou să o vadă pe Holiday şi să o anunţe că tatăl Dellei voia să afle rezultatul analizelor antidrog.

Acum Kylie se uita la Della, care pălăvrăgea cu sora ei, în timp ce părinţii lor stăteau băţoşi şi ascultau. De la distanţă, vizita nu părea să decurgă prea bine. Della fusese neliniştită

la gândul că urma să-i întâlnească şi, după ce văzuse ce temperament avea tatăl ei, Kylie nu putea să o socotească vinovată.

Părinţii Mirandei apăruseră cam la douăzeci de minute după cei ai Dellei. Kylie nu o văzuse niciodată pe Miranda părând atât de nesigură ca în preajma părinţilor ei. Stătea cu umerii lăsaţi şi nu zâmbea. Miranda zâmbea mereu şi de obicei postura ei nu era cea a unui copil terorizat, deşi aşa părea în prezenţa lor. Lui Kylie îi venea să se ducă glonţ la amândouă şi să le spună părinţilor Dellei şi Mirandei cât de fericită era că le avea colege de cabană, dar i se părea totuşi o efuziune falsă, fără să ştie nici ea de ce.

Derek şi mama lui se ridicaseră să meargă să se plimbe. Chiar i-o prezentase şi lui Kylie. Aceasta se abţinu să nu pufnească în râs când mama lui îi dădu o şuviţă de păr la o parte de pe frunte şi el roşi. Băieţilor nu le place niciodată când sunt dădăciţi de mame.

— Salut. Holiday veni spre locul unde stătea Kylie. Tatăl tău n-a venit încă?

— Încă nu. Probabil că nu şi-a calculat bine cât îi ia să ajungă aici. Mama era mereu cea care descifra hărţile şi se ocupa de chestiile astea. Şi ştii cum sunt bărbaţii, preferă să conducă ore întregi decât să oprească să ceară îndrumări.

Kylie ştia că nu mai avea mult şi bătea câmpii, dar nu se putea abţine. Era mai bine să bată câmpii decât să ia în calcul posibilitatea că tatăl ei pur şi simplu nu avea să vină. Holiday rânji.

— Bărbaţii! Nu putem trăi nici cu ei, dar nici fără ei. Parcă n-are farmec viaţa.

— Tu ai... pe cineva? întrebă Kylie, deşi nu era sigură dacă nu cumva era o întrebare prea personală. Văd că nu ai verighetă.

Holiday ridică din umeri.

— Câteodată e mai bine ca viaţa să n-aibă farmec decât să-i suporţi.

— Deci eşti divorţată? întrebă Kylie.

— Nu, n-am ajuns la altar. Am primit inelul de logodnă, am stabilit data nunţii, am luat chiar şi rochia de mireasă, dar cu o oră înainte de nuntă, m-am trezit fără logodnic.

— Probabil că a fost naşpa de tot, comentă Kylie.

- Da, chiar a fost.

— Ţi-a dat vreodată vreo explicaţie? întrebă Kylie.

— A spus că a cunoscut pe cineva cu care era mai compatibil. Altă femeie-vampir.

— O, Doamne, nu e vorba de Burnett, nu? Holiday făcu ochii mari.

— Nu. Ce te face să crezi că...

— Tipul te place, o luă gura pe dinainte pe Kylie. De fiecare dată când nu te uiţi la el, se uită la tine.

— Te rog frumos, omul ăla e aşa de arogant. Niciodată n-aş...

— Dar arată bine, spuse Kylie.

— Ştiu, fir-ar să fie! Holiday oftă. Şi îl urăsc şi pentru asta.

Amândouă izbucniră în râs. Holiday se uită la Della şi familia ei.

— Mulţumesc că m-ai avertizat. Tatăl ei e un om care îţi dă mari bătăi de cap.

— Ştiu, zise Kylie. Asta m-a făcut să-mi dau seama cât de norocoasă sunt eu. Stai să-l cunoşti pe tata. El nu e aşa,

— De-abia aştept, rosti Holiday.

Kylie ştia că Holiday spera că avea să-l scaneze pe tatăl ei şi să-şi dea seama că avea puteri supranaturale. Kylie nu credea asta. Tatăl ei nu era înzestrat cu astfel de haruri. Era el înzestrat, dar nu în sensul ăsta.

Kylie oftă şi se uită spre uşă, dorindu-şi ca tatăl ei să se grăbească. Avea mare nevoie de o îmbrăţişare de-ale lui.

Se uită din nou la Della şi se întrebă dacă tatăl ei o îmbrăţişase vreodată.

— Crezi că Della ar trebui să se ducă să trăiască alături de alţi vampiri? o întrebă Kylie pe Holiday.

Holiday oftă.

— E foarte greu pentru un vampir proaspăt transformat să stea împreună cu oamenii normali. Mai ales dacă trăieşte cu cineva care vrea să-l controleze. Dar Della chiar îşi iubeşte familia şi o să fie destul de greu să-i părăsească. Mă tem că orice drum ar alege, o să-i fie foarte greu.

— Urăsc asta, spuse Kylie şi inima o durea pentru prietena ei.

În acel moment se deschiseră uşile. Kylie îşi ţinu respiraţia, aşteptând să vadă dacă nu era tatăl ei. Însă pe uşă intră Lucas Parker, însoţit de o femeie mai în vârstă. Kylie observă cum băiatul o ţinea cu grijă de braţ.

- Cine e femeia aia? întrebă Kylie. Holiday ridică privirea. — Bunica lui Lucas. Kylie nu luase în calcul probabilitatea de a da nas în nas cu părinţii lui Lucas. Ultimul lucru pe care îl voia era ca aceştia să o recunoască — mai ales de vreme ce era evident că Lucas nu-şi mai amintea de ea.

- Să înţeleg că părinţii lui nu vin?

— Mă tem că nu. Părinţii lui au murit imediat ce s-a născut Lucas. Bunica lui l-a crescut.

— Nu se poate, spuse Kylie, fără să gândească înainte de a vorbi.

— Da, e groaznic, întări Holiday, luând remarca lui Kylie ca o exclamaţie de mirare venită din inimă în loc de o afirmaţie. Cred că în dosar scrie că avea doar o săptămână sau două când s-a întâmplat tragedia.

— Oh! Kylie se uită în altă parte.

Apoi îşi aminti ce spusese Miranda despre copiii care se nasc din părinţi proscrişi. Oare Lucas minţise în legătură cu părinţii lui ca să nu fie judecat? Şi era adevărat ce se spunea, că dacă te naşti un răzvrătit, aşa şi mori?

— Nu-mi vine să cred! Iar? făcu Holiday.

Kylie ridică privirea şi îl văzu pe Burnett James intrând în cameră. Era încruntat nevoie mare şi Kylie nu trebui să aibă puteri supranaturale ca să-şi dea seama că ceva era în neregulă.

Holiday scoase telefonul şi formă un număr. Se încruntă şi îl puse înapoi în buzunar.

— De ce de cele mai multe ori când apare Burnett, Sky reuşeşte să se dea indisponibilă şi trebuie să mă descurc de una singură?

Kylie o consideră o întrebare retorică, aşa că ridică din umeri şi nu spuse nimic.

— Scuză-mă, zise Holiday. Se pare că mai am de câştigat o bătălie.

Câteva secunde mai târziu, Kylie o văzu pe Holiday ieşind împreună cu Burnett din sala de mese. Se uită la ceasul de mână şi se gândi să-l sune pe tatăl ei, ca să vadă dacă nu cumva avusese vreo pană sau ceva de genul. Bineînţeles, ştia

că tatăl ei era complet capabil să schimbe o roată, pentru că petrecuse ore întregi învăţând-o pe Kylie cum se face.

Fata mea n-o să rămână niciodată în pană. Kylie zâmbi când îşi aminti cum se întrecuseră la schimbat roţi contra cronometru. În timp ce amintirile pozitive i se derulau în minte, hotărî că trebuia să-l ierte pentru scăpările din ultima vreme. Fusese un tată prea bun ca să-i reproşeze câteva greşeli. Zâmbi din nou, având certitudinea că tatăl ei va fi întru totul de acord ca ea să locuiască împreună cu el, dacă mama ei urma să călătorească atât de des.

Însă zâmbetul îi pierise o oră mai târziu, când el tot nu apăruse. Gândindu-se la tot felul de grozăvii, cum ar fi accidente de maşină, Kylie scoase telefonul şi formă numărul lui.

Tatăl ei răspunse după ce sună de trei ori.

— Bună, scumpo, zise el. Kylie respiră uşurată când îi auzi vocea.

— Bună, tată. Cât mai ai până ajungi?

— Până ajung unde? Kylie simţi cum i se pune un nod în gât. Îşi aminti cuvintele lui: *O să fiu acolo la zece fix.*

— Nu ţi-ai adus aminte?

— Ce să-mi aduc aminte? Nodul care i se pusese în gât începu să-i apese pe amigdale, şi sinusurile o înţepară.

— Azi e ziua de vizite. Ai spus... Îşi muşcă buza şi se rugă ca el să izbucnească în râs şi să-i spună că era după colţ. Doar că nu se întâmplă aşa.

— La naiba! îl auzi inspirând. Scumpo, nu pot să vin azi. Sunt îngropat până peste cap în hârţogăraie. A fost o săptămână nebună de tot.

— Dar ai spus...

Kylie sări în picioare şi se îndreptă spre ieşire înainte să-şi iasă din minţi şi să se dea în spectacol în mijlocul unei încăperi pline de părinţi

— Ce-am spus? întrebă el.

— Trebuie să închid.

Kylie închise telefonul şi ieşi glonţ pe uşă, căutând un loc unde să fie singură. Doar că nu era singura. Simţi prezenţa rece care o urmări până la cabană. Era atât de furioasă şi de rănită, că de-abia mai putea să respire. Se opri cu mâna pe clanţă. Răceala părea să o apese pe spate aşa că se uită peste umăr.

Nu numai că Soldatul era acolo, dar, ca şi ea, plângea. Doar că lacrimile care i se rostogoleau pe obraz erau de culoarea sângelui.

Frica încercă să-şi găsească loc în pieptul ei, dar furia o azvârli cât colo.

— Pleacă! ţipă ea la fantomă. Lasă-mă în pace!

Capitolul 30

A doua zi dimineaţă, Kylie ieşi din dormitor şi rămase şocată când o găsi pe Della tastând la calculator. Della nu era niciodată în cabană dimineaţa.

— N-ai mai avut nicio activitate la care să trebuiască să mergi dimineaţa asta? întrebă Kylie.

- Nu chiar, spuse Della.

Părea cam posomorâtă. De fapt, toate trei fuseseră destul de posomorâte de ziua trecută încoace. Nici măcar nu mai luaseră parte la sesiunea lor de pălăvrăgeală obişnuită de dinainte de culcare, când se aşezau la masa din bucătărie şi discutau vrute şi nevrute. Nu încăpea îndoială, după ziua de vizite, toate aveau demonii lor de înfruntat şi acest lucru se făcea cel mai bine de unul singur. Oricum, Kylie nu fusese singură o mare parte din noapte.

Nea Soldatul apăruse şi dispăruse toată noaptea. Nu-l văzuse, dar simţise prezenţa lui rece. Spera doar să priceapă odată cum stătea treaba cu meditaţiile, ca să pună capăt poveştii ăsteia.

Mâinile Dellei se opriră pe tastatură şi se uită la Kylie.

— Îmi cer scuze dacă tata a fost nepoliticos cu tine. Şi îţi mulţumesc că ai venit după mine.

— Nu a fost nepoliticos cu mine.

Ci cu tine, fu cât pe ce să zică, dar se gândi că Della ştia deja asta şi nu mai era nevoie să i se amintească.

— Da, uneori e greu de suportat. Dar, mă crezi sau nu, are intenţii bune.

— Măcar tatăl tău a venit.

Kylie îşi aminti cum oscilase seara trecută între a o minţi pe mama ei şi a schimba subiectul, ca să evite să-i spună că el

nu venise. Mama ei ar fi făcut o criză dacă ar fi aflat. Şi crizele ei nu erau deloc frumoase. Totuşi, o parte din Kylie aproape că-şi dorea să-i fi spus.

La urma urmei, tatăl ei se purtase de parcă nu i-ar fi promis niciodată că avea să vină.

— Vrei să-ţi verifici e-mailul? întrebă Della. Cred ca ai primit unul de la tatăl tău.

Della simţi cum i se strânge inima.

— Nu. O să-l... verific mai târziu.

Sau nu. În acel moment, nu era pregătită să audă nicio scuză. Kylie se uită în jur.

— Unde e Miranda?

— Afară. Speră să-l vadă pe Chris, dar a spus că ne aşteaptă. Eşti gata de plecare?

Kylie încuviinţă.

— Desigur.

Câteva secunde mai târziu, ea şi Della ieşiră pe uşă şi o găsiră pe Miranda stând lângă cabană. Miranda se uită la ele.

— Hei, fetelor, am găsit un pui de pasăre care pare să fi căzut din cuib. Oh, la naiba, cred că are şi aripa ruptă! Sărăcuţul!

Kylie şi Della se grăbiră spre ea. Miranda ţinea puiul de pasăre în faţa ochilor. Una dintre aripile lui părea să atârne într-un unghi ciudat.

— Nu poţi să faci o vrajă să-l însănătoşeşti? întrebă Della.

— Aş vrea eu. Dar mi-e teamă că... aş da-o în bară şi de data asta, spuse Miranda şi în voce i se distingea o urmă de dispreţ de sine, care era fără nicio îndoială rezultatul vizitei mamei sale.

Miranda se uită la Kylie.

— Crezi că fata care... te-a căutat de tumoare ar putea să... o vindece?

— Nu ştiu, spuse Kylie şi observă cum ochii puiului de pasăre deveniră din negri, albaştri.

Apoi observă cum acesta se holba la Miranda. N-aveţi decât să credeţi că era ea suspicioasă, dar mai văzuse ea faţa asta tâmpă şi la alt individ care putea să se transforme în orice animal. Kylie se uită la Della, care îi întâlni privirea şi îşi dădu ochii peste cap. Oh, da! Era cu siguranţă Perry.

— Eu cred că lucrul cel mai omenos pe care putem să-l facem e să-i rupem gâtul, propuse Kylie.

— Oh, cu siguranţă! Kylie se apropie mai mult. Pasărea întoarse capul să tragă cu ochiul la ea şi tresări.

Aşa, jivină mică, ar fi bine să-ţi fie frică de mine!

— N-aveţi pic de milă! Miranda duse pasărea la sân şi coborî bărbia în piept să-i vorbească. Nu te speria! Miranda o să aibă grijă de tine, îi spuse ea drăgăstos.

— De ce nu te uiţi să vezi dacă e mascul sau femelă? Kylie nu se putu abţine să nu chicotească. Expresia de milă de pe faţa Mirandei se schimbă radical în momentul în care se prinse în sfârşit la ce se referea Kylie.

Miranda se uită suspicioasă la pasăre.

— Perry, tu eşti? Din mâinile ei începură să sară scântei. Miranda dădu brusc drumul păsării. Perry, roşu la faţă, ateriză direct în fund.

— Zburam şi eu prin zonă. N-am... n-am făcut nimic rău. Nici măcar nu mă uitam pe fereastră. Privirea îi fugi spre Kylie. Şi tu să nu mai pui mâna pe urechile sau pe gâtul meu!

Apoi se ridică şi o luă la fugă.

— Ar trebui să-l transform într-un şobolan, că asta e comentă Miranda, părând jenată că fusese păcălită.

Kylie înţelegea foarte bine ce simţea Miranda, dar îşi aminti că şi Perry era stânjenit şi ştia şi din ce cauză. Ultima persoană în faţa căreia voia să pice prost era fata de care era îndrăgostit.

— Ştii că-i place de tine, nu? Miranda rămase cu gura căscată.

— Ba nu, nu-i adevărat! Della pufni pe nas, dar nu spuse nimic.

— Ba da, insistă Kylie. Să-l fi văzut alaltăieri, când ai plecat cu Chris la ora „Să ne cunoaştem colegii!". Semăna cu un căţeluş bătut. Şi a pus întrebări despre tine tot timpul cât am stat împreună.

Miranda rămăsese cu gura căscată.

— Dacă mă place, de ce n-a spus nimic? Am fost aici amândoi şi anul trecut. Kylie se uită la Della.

— Vrei să mă ajuţi şi pe mine puţin?

— Nu, zise ea rânjind. Cred că te descurci binişor şi singură.

Kylie se întoarse spre Miranda.

— Eu n-am fost aici anul trecut, dar... — Dar ce? întrebă Miranda. Kylie ridică din umeri.

— Nu cred că ştie cum să-ţi dea de înţeles că te place, zise ea.

— Oh, te rog! Nu e genul timid.

— Nu e timid când e vorba să o facă pe clovnul sau pe şmecherul clasei. Dar când îl prinzi singur, nu prea e slobod la gură. Şi sincer îţi spun, nu era nici pe jumătate la fel de enervant cum e în colectiv. Eu personal cred că partea proastă când poţi să te transformi în orice e teama că nu ştii cu cine eşti cu adevărat. Kylie se opri şi îşi cântări cuvintele. Dumnezeule, chiar am părut deşteaptă adineauri, nu?

Toate izbucniră în râs şi porniră spre sala de mese, să ia micul dejun. Erau la jumătatea drumului când Miranda se întoarse spre Kylie.

— Chiar crezi că Perry mă place? Kylie chicoti.

— Da.

Della ridică bărbia şi adulmecă.

— Pluteşte dragostea în aer!

— Eu nu sunt... Se opri şi continuă: Ai mirosit-o şi la el?

— Nu, recunoscu Della. Dar asta din cauză că cei care pot lua diverse forme nu emană aceiaşi feromoni. Nasul meu nu e reglat să detecteze mirosul păsărilor în călduri.

Chicotiră toate şi se puseră din nou în mişcare.

— E totuşi drăguţ, nu? întrebă Miranda.

— Într-un fel, spuse Kylie.

— Poate puţin, răspunse şi Della, apoi întrebă: Şi ce ai de gând să faci în privinţa lui?

Îşi puse mâna în dreptul inimii, ca să adauge dramatism întrebării.

Miranda ridică din umeri.

— Aştept să văd dacă face vreo mişcare.

— De ce să aştepţi? Dacă îl vrei, sari pe el! Nu fi pămpăloaică!

— Ba bine că nu. Miranda îşi dădu părul pe spate şi îl prinse cu elasticul pe care îl avea la încheietura mâinii. Tu nu te dai la niciun tip.

— Asta pentru că nu mă dau în vânt după nimeni de aici.

— Mincinoasă ce eşti, spuse Kylie.

— Te rog frumos, zise Della. După cine, mă rog, crezi tu că mi s-au aprins călcâiele?

— După Steve, băiatul înalt, cu părul nisipiu, care se poate transforma în animale, zise Kylie sec. Nu puteai să-ţi iei ochii de la fundul lui alaltăieri.

Della rămase cu gura căscată şi îşi dădu ochii peste cap.

— Te înşeli amarnic! îşi făcu vânt cu mâna. Dar tipul e frumuşel foc.

Chicotiră toate trei.

— Şi tu? o întrebă Miranda pe Kylie.

— Eu nu am timp să mă implic în nimic.

— Ba ai la fel de mult timp ca şi noi, o contrazise Miranda.

— Ba nu. Kylie se opri din mers. Nu le spusese de pactul de două săptămâni pe care-l făcuse cu Holiday iar asta dintr-un motiv întemeiat. Prietenele ei nu aveau să fie deloc încântate. Eu... Holiday a fost de acord să discute cu mama despre plecarea mea peste două săptămâni.

— De ce? întrebară prietenele ei în acelaşi timp.

— Pentru că locul meu nu e aici. Nu sunt una de-a voastră.

— Porcării! exclamă Della. Tu nu vrei să fii una de-a noastră. Încă mai crezi că suntem nişte ciudaţi. O văd în ochii tăi de fiecare dată când auzi cuvântul „sânge".

Poate că avea dreptate. Dar Kylie clătină din cap.

— Nu e...

— Nu poţi să pleci, o întrerupse Miranda. Cine o să mai intervină între mine şi Della ca să nu ne omoram între noi?

— Oh, la naiba! zise Della încruntându-se şi se uită la Miranda. Las-o să se întoarcă la lumea ei liniştită, unde singurul lucru de care îşi face griji este dacă tatăl ei o iubeşte sau nu. Dacă nu vrea să fie prietenă cu noi, eu una cu siguranţă nu vreau să fiu prietena ei. La naiba, oricum nu mi plăcea de scorpia asta!

Della o luă la sănătoasa atât de repede, încât Kylie nici nu o văzu. Miranda rămăsese pe loc şi se uita în gol.

— E supărată. N-a vorbit serios.

— Ştiu. Kylie îşi muşcă buza, dar tot o durea inima. Miranda se întoarse brusc şi coada de cal i se învârti.

— Urăsc să spun asta, dar nu o învinovăţesc. Şi eu sunt supărată pe tine.

Apoi plecă şi Miranda.

Grozav, n-am ce zice! îşi spuse Kylie. Colac peste pupăză, acum reuşise să le scoată din sărite şi pe cele două prietene bune pe care doar ce şi le făcuse.

Când ajunse în sala de mese, Miranda şi Della stăteau la altă masă decât cea la care se aşezau de obicei. Kylie pricepu imediat mesajul. Nu voiau să stea lângă ea. Bine.

Kylie îşi luă tava cu mâncare şi se duse la masa ei, fiindu-i puţin jenă că era singură. Uşa se deschise şi Kylie ridică ochii chiar în momentul în care intra Derek. Acesta afişă un zâmbet călduros, unul dintre zâmbetele lui speciale, care o făcu să se umfle în pene de mulţumire. El se îndreptă spre ea şi Kylie se simţi uşurată. Chiar avea nevoie de un prieten acum.

Continuă să-l privească şi îşi dădu deodată seama că privirea şi zâmbetul lui nu erau îndreptate spre ea. Bineînţeles, acesta nu se opri la masa ei. Kylie numără până la zece şi încercă să-şi şteargă durerea din priviri înainte de a întoarce capul să vadă unde se dusese.

Uitându-se pe furiş peste umăr, îl spionă pe Derek care se gudura pe lângă Mandy, cu umărul lipit de al ei.

Kylie întoarse capul şi se uită la ouăle jumări din farfurie. Şi sentimentele ei erau la fel de amestecate. Ba îl plăcea, ba nu-l plăcea. Ce naiba se întâmpla cu ea?

În timp ce dezbătea dacă era o greşeală să încerce să mănânce ceva, Kylie auzi vocea furioasă a Dellei. Kylie ridică ochii, aşteptându-se să le vadă pe cele două prietene certându-se, dar se înşelase. Della o înghesuise bine de tot pe o tipă-vampir. Apoi fata îi băgă un deget în faţă şi spuse ceva încet, iar Kylie nu auzi.

Primul instinct al lui Kylie fu să se ducă rapid la ea, în cazul în care Della avea nevoie de întăriri. Della îi luase apărarea în faţa lupoaicei, dar până să apuce Kylie să se ridice, Della o luase la picior.

După ce reuşi cu greu să mănânce o jumătate de felie de pâine prăjită, Kylie ieşi să o caute pe Della. Dar nici urmă de ea. Găsi însă câţiva colegi care trăgeau bilete cu nume. Nu avea deloc chef să stea de vorbă cu cineva o oră întreagă, dar nici nu voia să se întoarcă la cabană, unde era posibil să o viziteze iar Nea Soldatul. În adâncul inimii, Kylie simţea că faptul că vorbise cu el cu o zi în urmă îl făcuse mai hotărât ca niciodată să intre în contact cu ea.

O zări pe Miranda stând de una singură şi se îndreptă spre ea, cu speranţa că îi trecuse supărarea. Din nefericire, Miranda îi aruncă o privire tăioasă. Fără să renunţe, Kylie se apropie de ea şi o întrebă:

— Ce era între Della şi cealaltă fată-vampir? Miranda ridică din umeri.

— Nu ştiu, n-a vrut să-mi spună. Se pare că atunci când e supărată pe tine, e şi pe mine.

Cineva din faţă strigă numele Mirandei, şi ea plecă fără să mai spună niciun cuvânt.

Kylie se uita la Miranda cum se îndepărta când detectă pe cineva lângă ea.

— Eşti pregătită?

Vocea masculină o făcu să simtă un gol în stomac. Kylie se uită în ochii albaştri ai lui Lucas.

— Pentru ce să fiu pregătită?

— Am tras biletul cu numele tău. Îi arătă o bucată de hârtie. *Pe mine mă doare capul. Sau am sindrom premenstrual.*

Sau nişte crampe groaznice. Doar ce-am fost diagnosticată cu gripă.

Trebuia să inventeze ceva ca să scape. Dar cu ochii lui albaştri fixaţi asupra ei, cuvintele nu voiau să iasă. Kylie se uită prin jur, să vadă dacă lupoaica o măsura din ochi ca să-i pregătească sicriul. Dar Fredericka nu se vedea nicăieri.

— Ştiu un loc unde am putea să mergem, rosti el.

O luă pe după mijloc ca să o înghiontească să se urnească din loc.

Kylie făcu un pas, încercând să rostească „Nu pot", dar pur şi simplu nu reuşi. Şi, dintr-odată, îşi dădu seama de ce. Voia să afle dacă îşi amintea de ea. De ce ar fi contat chestia asta, nu ştia nici ea. Dar conta.

— Pari să fii interesată de urmele lăsate de dinozauri. Privirile lor se întâlniră. Ştiu un loc unde sunt mai multe. Ce-ar fi să mergem să le vedem?

O conduse pe cărarea care ducea spre cabane, şi ea îl urmă.

De abia când Lucas o luă pe o potecă din pădure simţi Kylie că ceva se schimbase. Apoi îşi dădu seama. Nu-i era frică de el. Când oare încetase să-i mai fie frică de Lucas Parker? Poate că devenea imună la teama de fiinţele supranaturale.

Căutând să găsească motivul faptului că nu se mai temea de el, Kylie îşi aminti ce ştia despre el. Fusese crescut de nişte proscrişi. Îi omorâse pisica. Oare era înţelept din partea ei să se încreadă în el?

Îşi cercetă instinctele, căutând ceva care să se asemene cu frica, dar nu găsi nimic. Însă îşi aminti cum o ajuta cu atâta grijă pe bunica lui să intre în sala de mese. Şi apoi şi cum o protejase de bătăuşii din cartier.

— Eşti conştient că dacă prietena ta ne vede împreună, o să se înfurie rău, nu?

— Ce prietenă? întrebă el. Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Tipa care e lipită de tine de obicei. Maxilarul i se încordă.

— Fredericka nu e prietena mea.

— Oh, atunci e doar tipa cu care te giugiuleşti în spatele biroului directoarei, comentă Kylie înainte să se poată abţine.

Lucas se încruntă şi mai mult.

— M-am gândit eu că asta o să crezi când ne-ai văzut.

— Şi m-am înşelat? spuse Kylie, lăsând dinadins să i se simtă sarcasmul din voce. Mă crezi proastă, sau ce?

El se opri din mers şi se întoarse atât de repede, încât ea se lovi de pieptul lui. Lucas o prinse de umeri şi o ajută să-şi recapete echilibrul. Mâinile lui pe bretelele maioului ei alb o făcură să simtă valuri de căldură în piept. Dar senzaţia dispăru imediat ce îi văzu furia de pe chip.

— Nu, nu te cred proastă, spuse el aproape mârâind. Dar faci presupuneri fără să ştii toate datele problemei şi ăsta nu e un semn de inteligenţă.

Kylie rămase cu gura căscată la insulta care-i fusese adresată.

— Şi atunci ce vrei să susţii că făcea, îţi arăta noul ei sutien? Hai, să fim serioşi! Se încheia la bluză când am dat peste voi.

El se încruntă şi îşi acoperi faţa cu mâna.

— Ai dreptate. Îmi pare rău pentru ce-am zis. Îşi dădu mâna la o parte şi deschise ochii. Recunosc că eşti îndreptățită să tragi concluzia asta, dar te înşeli.

Ea îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Nu-mi arăta noul ei sutien; îmi arăta tatuajul de pe umăr. Şi-a făcut un tatuaj cu un lup şi voia să mi-l arate şi mie.

Lucas o luă iar din loc, şi Kylie îl urmă.

— E evident că tipei i s-a pus serios pata pe tine.

— Ştiu. Părea frustrat. Ne-am... ne-am cuplat într-un fel vara trecută, chiar la sfârşit, înainte să plecăm acasă.

— Deci *a fost* prietena ta. Kylie se opri din mers şi se uită la el. El clătină din cap aproape imperceptibil.

— N-a fost aşa. Noi ne-am... întâlnit pe luna plină şi... n-ar fi trebuit să se întâmple. Dar s-a întâmplat.

Kylie şi-i imagină pe cei doi vârcolaci jucând capra, dar fără să sară, şi simţi cum se înroşeşte.

— Nici măcar n-am mai vorbit de anul trecut din tabără. Dar ea vine şi se comportă de parcă am fi împreună. Am încercat să o descurajez.

Kylie se prefăcea interesată de o pasăre care cânta cocoţată într-un pom, ca să nu fie nevoită să se uite la Lucas.

— E evident că nu se descurajează ea cu una, cu două, sau poate că nu ai fost destul de convingător.

— Şi una, şi alta, probabil. Am vorbit şi cu Holiday, pentru că mă înnebuneşte.

Kylie o porni iar din loc. Nu era treaba ei, dar Kylie voia să ştie:

— Şi ea ce-a spus?

— Că va trebui să fiu direct cu ea. Dar... nu ştiu, nu vreau s-o fac să sufere.

Fie asta, fie îţi place să ai tot timpul grămadă pe tine o tipă care se descheie la nasturi ca să-ţi arate... tatuajul. Kylie era conştientă că poate nu era corect să gândească aşa, dar era valabil în cazul tuturor băieţilor pe care îi cunoştea. La naiba, până şi tatăl ei o avertizase că, în general, băieţii de vârsta ei urmăresc un singur lucru.

Nu că acum ar fi ascultat de vreun sfat de-ale lui.

— Dacă te îngrijorezi atât să nu o faci să sufere, poate că ţii la ea, îşi dădu cu părerea Kylie.

— Nu, zise el ferm şi adăugă: Bine, recunosc, mi-e milă de ea. A avut probleme acasă şi oamenii o judecă prea aspru din cauza asta.

Kylie, cunoscând trecutul lui Lucas, desluşi mai mult în cuvintele lui decât îşi dădea el seama. Sau ştia şi el? Oare înţelesese că ea îşi amintea de el şi că ştia că o minţise pe Holiday când îi spusese că bunica îl crescuse de când era mic?

Îi trecu deodată prin minte că atunci când o luase deoparte, furios, ca să o întrebe ce voiseră de la ea cei de la DCF, se temea că ea îl dăduse de gol. Oare încă îi era teamă ca ea să nu-l pârască?

Lui Kylie îi trecu prin minte că n-ar fi trebuit să fie singură în pădure cu el, şi în acel moment îşi dădu seama că se îndepărtaseră destul de mult de tabără. Nu mai fusese niciodată aşa de departe.

Era destul de departe ca nimeni, nici măcar colegii ei cu auzul super fin, să nu o audă ţipând.

Kylie îşi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Mai exact, cât de departe sunt urmele astea de dinozauri de care ziceai?

Capitolul 31

Nu foarte departe, spuse Lucas. Dacă surprinsese sentimentul brusc de nesiguranţă care o încerca pe Kylie, se ascundea destul de

bine. Sunt de fapt în albia unui pârâu, chiar la ieşirea de pe domeniul taberei, adăugă el fără să se uite la ea. Dar o porţiune de gard a fost tăiată ca să putem să ne strecurăm afară.

— Nu cred că avem voie să părăsim tabăra. Lucas îşi ridică privirea spre ea.

— E la câţiva paşi de gard. De tine depinde. Se opri din mers. Alaltăieri, când am fost în excursie, păreai interesată de subiect. M-am gândit că...

Kylie înghiţi în sec şi se uită în stânga şi în dreapta. Nările i se dilatară deodată, ca şi cum încerca să adulmece ceva.

— Iar te temi de mine? Fir-ar să fie, am crezut că ţi-a trecut.

— Păi chiar mi-a trecut, bâigui ea, întrebându-se când băgase el de seamă că nu-i mai era frică. Doar că... mi-am amintit de şarpele pe care l-am văzut zilele trecu minţi ea.

Suspiciunea din privirea lui începu să dispară şi părea aproape uşurat.

— Nu-ţi face griji, pot să adulmec creaturile alea de la kilometri depărtare şi sunt mai rapid decât orice mocasin de apă.

Se puse din nou în mişcare. Ea îl urmă.

Merseră fără să-şi vorbească preţ de câteva minute. Pădurea părea să le înghită urmele. El înainta repede, dar nu într-atât încât ea să nu poată să ţină pasul cu el.

— Ai aflat ce eşti, până la urmă? întrebă el.

— Nu. Dar sunt şanse mari să nu fiu decât un om normal.

El se opri brusc şi întoarse capul spre ea. Kylie ridică mâna în dreptul frunţii.

— N-o face! Şi n-o spune! Ştiu că tiparul meu mental nu e ca cel al oamenilor obişnuiţi. Dar, sinceră să fiu, m-am săturat să mă scaneze toată lumea. E la fel de neplăcut ca tipii care se holbează la ţâţele mele.

Imediat ce rosti şi ultima propoziţie, Kylie îşi dori din tot sufletul să poată să-şi retragă cuvintele, mai ale» când îşi aminti că şi el se uitase la sânii ei în noaptea când leşinase.

— Îmi cer scuze. Cred că înţeleg cât de mult te afectează faptul că noi ne holbăm tot timpul la... tiparul tău.

Zâmbi larg.

Şi să fie al naibii dacă nu era genul de zâmbet care făcea o fată să se topească pe picioare. Stăteau şi se studiau unul pe celălalt, apoi situaţia deveni de-a dreptul stânjenitoare. Într-un final, Lucas clătină din cap şi îşi continuă drumul.

Merseseră vreo patru sute de metri când Kylie observă un plasture pe braţul lui.

— Ai... donat sânge? întrebă ea şi arătă cu degetul spre mâna lui.

— Ah, da. Privi plasturele ca şi cum şi uitase de el, îl smulse şi îl îndesă în buzunarul blugilor. L-am ajutat pe Chris să-şi potolească setea.

— Chris, vampirul? întrebă ea.

— Da, spuse el de parcă nu era cine ştie ce.

Şi Kylie îşi aminti că şi Derek se purtase la fel.

— Nu ţi se pare... ciudat ? El ridică din sprânceană.

— Ciudat?

Se uita la ea ca şi cum nu înţelegea ce vrea să spună.

Kylie îşi dădu seama cât de stupidă fusese întrebarea. Lucas se transforma în vârcolac. În comparaţie cu asta, probabil că să bei sânge nu era mare lucru.

Apoi răspunse:

— Oamenii donează sânge tot timpul, Kylie.

— Asta ca să salveze vieţi, spuse ea doar ca să prevină tăcerea stânjenitoare.

— Şi vampirii mor dacă nu beau sânge.

Kylie nu era sigură dacă ştia lucrul ăsta, dar când îl auzi din gura lui, simţi că o ia cu ameţeală.

— Nu pot să supravieţuiască bând... ?

— Sânge de animal? îi termină el întrebarea. Ba pot să bea sânge de animal şi chiar o fac, dar ca să-şi asigure un nivel nutritiv optim, au nevoie şi de sânge de om în meniul lor. E ca şi când ai dona la Crucea Roşie. Kylie gândi cu voce tare.

— Oamenii bolnavi nu beau sânge. Le e injectat în vene.

— Oare chiar contează pe ce cale intră în sistemul lor? Eu personal nu văd diferenţa.

Ea reflectă puţin asupra comparaţiei pe care o făcuse Lucas şi se simţi mică şi egoistă.

— Tu nu locuieşti în aceeaşi cabană cu o fată-vampir? întrebă el.

— Ba da.

Dar cumva, în mintea ei, Kylie o separase pe Della-prietena de Della-fata-vampir.

— Şi nu ţi-a cerut încă să-i donezi sânge?

— Nu.

Şi Kylie ştia şi de ce. Della cunoştea părerea ei şi chiar şi a Mirandei despre toată povestea asta cu sângele. Fără să ştie de ce, îi răsună în minte replica nervoasă a Dellei din acea dimineaţă: *Tu încă ne mai consideri nişte ciudaţi.*

— Toţi vampirii trebuie să convingă pe cineva să le doneze sânge. Dacă nu reuşesc să facă asta, nu participă la ritualuri.

Kylie îşi aminti că Della nu se dusese la întâlnirea ei obişnuită de dimineaţă — şi apoi mai fusese şi cearta dintre ea şi cealaltă fată-vampir. Îşi aminti când Della îi ţinuse piept Frederickăi şi cum o apărase de verişorul ei, Chan. Della fusese dispusă să meargă oricât de departe pentru Kylie, dar tot nu se simţise în largul ei s-o roage să-i doneze sânge.

Tu încă ne mai consideri nişte ciudaţi. Replica acuzatoare a Dellei îi răsună din nou în subconştient.

Kylie nu o considera pe Della o ciudată, dar adevărul era că nici nu o acceptase ca fiind ceea ce era. Dacă puneai cap la cap toate chestiile, rezulta că ea nu fusese cine ştie ce prietenă.

Gândul o duru ca un pumn în stomac.

— E vreun pericol? întrebă Kylie.

— Ce anume?

— Să donezi sânge vampirilor. E periculos? - Bineînţeles că nu. Holiday n-ar permite aşa ceva dacă n-ar fi lipsit de riscuri.

Începând să se deschidă şi să o accepte pe Della, Kylie se gândi şi la alte lucruri.

- Cum e? El ridică din umeri.

— E exact ca în cabinetul doctorului.

— Nu mă refer la asta. Cum e să te transformi în vârcolac? I-am auzit pe unii care spuneau că a fost...

Se gândi cum să formuleze.

— Înfricoşător? întrebă el şi ridică din sprânceană.

— Şi dureros, răspunse ea, hotărându-se să o spună pe şleau.

— Cred că pare mai rău decât e în realitate. Tăcu câteva minute şi apoi continuă: E cam ca atunci când ţi se masează un muşchi care te doare foarte rău. Te doare, dar îţi şi place în acelaşi timp.

— Deci nu e ca atunci când se transformă Perry, nu?

— Nu, nu e la fel. Corpul celor din specia lui se transformă la un cu totul alt nivel celular şi cu o viteză total diferită. Când ne transformăm noi, poţi să vezi procesul prin care corpul dobândeşte altă formă.

— Nu pare o priveliştе prea frumoasă.

— Dar e. E foarte palpitant.

Ochii i se aprinseră şi Kylie nu se îndoi că spunea adevărul.

— Şi pe urmă cum e? După ce te transformi, mai... mai eşti tu?

— Dacă mai sunt eu? întrebă el, căci nu înţelegea.

— Gândeşti ca un om sau ca un lup?

— Dar nu sunt om, Kylie, răspunse el. Sunt un vârcolac.

Kylie simţi cum se înroşeşte.

— Am vrut să spun...

— Ştiu, zise el şi expiră profund. Când mă transform simţurile şi instinctele mele sunt foarte ascuţite. Să vânez. Să mă împerechez. Să protejez ce-mi aparţine. Toate instinctele astea sunt foarte aproape de cele omeneşti. Totuşi, când eşti vârcolac, sunt mai greu de stăpânit.

Aşadar, poate că nu-i omorâse pisica din răutate, ci mai mult din instinctul de vânătoare. Până când îi veni această idee, Kylie nu-şi dădu seama că, de fapt, ea căuta un motiv să-l ierte.

Tăcerea deveni stânjenitoare.

— Şi când nu te transformi, ce abilităţi ai? întrebă ea.

— Auz şi miros fin şi putere şi agilitate deosebite.

— Deci la fel ca un vampir? Îşi aminti că Della subliniase că vampirii erau cea mai puternică specie. Dar Kylie nu o crezuse de fapt. Della era părtinitoare. Apoi Kylie îşi aduse brusc aminte de unul dintre harurile Dellei. Poţi să-mi auzi bătăile inimii?

Oare îşi dădea seama şi dacă ea minţea?

— Depinde. Forţa noastră creşte şi simţurile ni se ascut pe măsură ce ne apropiem de lună plină. Dar, în cea mai mare parte a timpului, auzul nostru e reglat să detecteze intruşii care pătrund înăuntru mai degrabă decât alte lucruri, cum ar fi bătaia inimii.

Kylie îşi aminti că Lucas sărise din copac în noaptea când făcuseră foc de tabără. I se păru ciudat că el putea să facă aşa ceva, dar un lup nu. Aşadar, Kylie presupuse că sunt o mulţime de avantaje când ai degete.

— Aici e gardul. Lucas împinse marginea desprinsă a gardului de sârmă ghimpată şi îi făcu semn să se strecoare. Ai grijă să nu te tai la umeri!

Deschizătura era mică. Kylie se frecă de el şi sânii i se atinseră de pieptul lui. O străbătură nişte furnicături calde cu aşa viteză, încât dădu să se smucească.

Înainte să facă vreo mişcare, probabil că el simţise încordarea ei şi o trase spre el.

— Ai grijă! Lucas se aplecă şi privirile li se întâlniră. Erau atât de aproape, că nasurile lor se atingeau. O să te tai în sârmă.

Ea dădu din cap şi se strecură prin deschizătură. La ce furnicături îi străbăteau corpul, gardul ar fi putut să fie şi prevăzut cu curent, că ea n-ar fi simţit diferenţa.

De îndată ce ieşi, el o urmă şi lăsă gardul în jos. Privirile li se întâlniră din nou. Ştia că şi el se gândea la acelaşi lucru ca

şi ea — la cât de aproape fuseseră unul de celălalt. Încă mai simţea sângele cum îi urca în obraji.

— Pe aici.

Îi făcu semn să o ia drept înainte, dar îl observă cum îi studia faţa — nu era nicio îndoială că se îmbujorase. Ajunseră în câteva minute la albia pârâului. El cercetă apa.

— Nivelul apei a crescut puţin, spuse el. De obicei, de-abia curge. Urmele sunt dincolo de pârâu. Nu e mai adânc de câţiva centimetri, dar ar fi bine să-ţi dai pantofii jos dacă nu vrei să-i uzi.

Kylie se aşeză şi îşi scoase tenişii şi şosetele, apoi îşi suflecă blugii. El stătea deasupra ei şi o privea. Ea ridică privirea.

— Tu nu ţi-i scoţi?

— Nu mă deranjează pantofii uzi.

Kylie îşi îndesă şosetele în tenişi şi îi puse departe de apă. Plescăitul apei îi trezi simţurile. Se uită spre apa curgătoare şi întrebă:

— Cascada e departe?

— E cam la un kilometru şi jumate, dar pe proprietatea taberei.

— Ai fost vreodată acolo? întrebă ea.

— O dată, spuse el.

— Şi a fost aşa înfricoşător cum vorbeşte lumea?

— Puţin, răspunse el. Dar n-am văzut niciun spirit. Chicoti.

Oare din cauză că el nu vedea fantome?

— Eşti gata? întrebă el când o văzu dusă pe gânduri.

— Cum să nu. Kylie se ridică în picioare şi încercă apa cu degetele. E rece.

Kylie zâmbi.

— Da, dar după-amiaza, când soarele arde cel mai tare, e foarte plăcut. Cam opt sute de metri mai sus, râul e destul de adânc să poţi să şi înoţi. Încerc să ajung acolo cel puţin o dată pe săptămână.

Kylie şi-l imagină înotând şi îşi aminti de visul pe care îl avusese.

Lucas păşi în apă, apoi se întoarse şi o luă şi pe ea de mâna dreaptă. Ea se uită la mâinile lor împreunate în timp ce încerca să alunge din minte imaginea lor stând în apă până la brâu, ea cu sânii lipiţi de pieptul lui.

— Pietrele sunt alunecoase, îi spuse el, urmărindu-i privirea.

— Cred că mă descurc, zise Kylie şi îşi trase mâna.

— Când o să cazi în fund, o să-ţi pară rău.

— Ba nu, zise ea şi îi aruncă un zâmbet dispreţuitor. Dar chiar când făcu pasul următor, calcă pe ceva alunecos şi, fără nicio avertizare, picioarele îi fugiră de sub ea şi ateriză în fund, împroşcând din plin cu apă în jur. Nu doar fundul ei avu de suferit, ci şi mândria.

— La naiba!

Apa rece trecu prin blugi şi îi ajunse la fund. Se auzi un râs sănătos şi contagios. El stătea deasupra ei, cu braţele încrucişate peste pieptul lat şi cu ochii jucându-i în cap de bucurie.

— Termină!

Fiind cât pe ce să izbucnească şi ea în râs, luă apă în căuşul palmei şi o aruncă în el.

El râse şi mai tare, dar îi întinse mâna. De data asta, ea o luă.

Se ridicase în picioare şi se pregătea să facă alt pas când alunecă din nou, doar că de data asta îl trase şi pe el după ea. Ateriza peste el, cu faţa îngropată în umărul lui. Ridică uşor capul şi văzu cum apa rece năvăleşte peste umărul lui Apoi îl observă cum se uită la ea, cu zâmbetul pe buze. Şi ce bine îi stătea!

— Uite ce păţeşti dacă râzi de mine. Kylie rânji.

Simţi cum pieptul lui se umflă, de parcă ar fi inspirat adânc. Şi deodată Kylie nu mai simţi răceala apei. Nu mai simţea decât căldura pe care o emana corpul lui lipit de al ei.

— Şi uite ce păţeşti tu dacă râzi de mine. Lucas o trase încă puţin în sus, până când buzele lor se atinseră.

Ea nu încercă să-l oprească. Oh, nu, de fapt chiar se trase mai sus, ca să aibă o poziţie cât mai bună pentru sărutat. Mâna lui urcă spre ceafa ei şi îi înclină capul ca aibă acces mai uşor la gura ei. Obrajii lui puţin aspri îi dădeau o senzaţie foarte plăcută. Limba lui pătrunse înăuntru. La început încet, apoi fără ezitare. Kylie simţi cum se încălzeşte şi parcă tot i se părea că nu era destul de aproape de el. Totul era foarte diferit de sărutările şi mângâierile pe care le experimentase cu Trey.

Mai vreau, păreau să ţipe instinctele ei. Voia mai mult. Kylie îşi trecu degetele prin părul lui negru şi umed. Îi plăcea la nebunie senzaţia. Îi plăcea la nebunie vârtejul de emoţii care o copleşise şi care o făcea să se simtă atât de vie, dându-i o senzaţie atât de nouă.

Sânii ei lipiţi de pieptul lui se simţeau şi mai plini şi poate că se lăsa condusă de vis, dar îşi dorea să o atingă. De abia când auzi voci în apropiere îşi reveni în simţiri. Îşi dezlipi buzele de ale lui şi se ridică puţin de pe pieptul lui. El deschise ochii şi se uită la ea printre gene. Văzu sălbăticia din ochii lui,

o foame pe care n-o mai zărise niciodată. Mai mult ca orice, voia ca ea să fie cea care îi potoleşte foamea şi să guste sălbăticia. Apoi vocile se apropiara şi mai mult. Şi se simţi copleşită de tot ce simţea.

Se ridică de pe el, la fel de nesigură de emoţiile noi cum era şi de picioarele ei. — Ar trebui să... am auzit nişte... Se ridică în picioare.

— Nu vin încoace, spuse el. Se scula în capul oaselor şi se uită la ea printre genele negre. Expiră şi se frecă pe faţă. La naiba, mormăi el, apoi se uită din nou în sus la ea. Probabil că n-ar fi trebuit s-o fac, nu?

— Probabil că nu, îl aprobă ea, deşi n-ar fi renunţat la ce se întâmplase pentru nimic în lume.

El îşi dădu pe spate părul ud, împroşcând cu picături de apă care reflectau lumina soarelui.

— Atunci, uită ce s-a întâmplat, bine? Uită că s-a întâmplat ceva.

— Nu cred că pot să uit. Avea să-şi aducă aminte de sărutul acesta şi de clipa aceasta ani de zile de acum încolo. Asta pentru că oricât de mult îi plăcuse să-l sărute pe Trey, simţise că acesta ar fi fost primul ei sărut matur. Gustase pentru prima dată din fructul pasiunii. Acest sărut, ceea ce simţise ea, era cumva mai mult. Şi Dumnezeu s-o aibă în pază, căci, deşi nu era gata pentru „mai mult" îşi dorea totuşi. Şi asta presupuse ea că însemna pasiunea.

Conştientă de tăcerea stânjenitoare care se aşternu între ei, Kylie se uită în jur.

— Unde sunt urmele de dinozauri?

— Acolo.

Îi arătă cu degetul malul pârâului.

Ea se deplasă încet în direcţia indicată. Se uită la urmele de labe, prefăcându-se interesată. Deodată, veni şi el lângă ea. Umbra lui proiectată de soare era lungă. Când ridică privirea, îl surprinse admirându-i sânii.

Privi şi ea şi văzu că apa îi făcuse atât sutienul de satin cât şi maioul alb practic transparente. Sfârcurile, încă tari şi dureroase, împungeau materialul.

Îşi puse mâinile peste piept.

— Ai face bine să-ţi pui tricoul meu pe tine, propuse el şi îşi trase tricoul albastru şi ud peste cap.

Kylie urmări cu privirea tricoul care se ridica şi dădea la iveală un abdomen musculos. Tricoul se ridici puţin mai sus şi Kylie văzu cel mai drăguţ buric pe care-l zărise vreodată. Şi pe urmă pieptul. Solid. Tare. Câţiva stropi de apă îi luceau pe piele. Inima ei începu din nou să bată în ritmul pasiunii.

Dându-şi seama că se holba la el, se uită în altă parte.

— Ai putea să promiţi că nu te uiţi la sânii mei şi să-ţi păstrezi tricoul pe tine.

— Eu aş putea să fac asta. Dar cei şase tipi care o să vină aici în mai puţin de treizeci de secunde s-ar putea să nu fie la fel de cooperanţi. Şi atunci o să mă văd obligat să-i învăţ eu minte.

— Am crezut că nu vin încoace.

— S-au întors. Începu să-i tragă tricoul peste cap. Ea ridică mâinile şi îl ajută. După ce o îmbrăcă, îi zâmbi uşor. Ochii lui coborâră spre pieptul ei. Acum e mult mai bine. Întinse mâna şi îi dădu la o parte o şuviţă de păr ud care i se lipise de obraz. Habar n-ai ce frumoasă eşti, nu?

Vocile se auzeau acum de pe malul râului. Lui Kylie oricum nu-i păsa. Toate instinctele pe care le avea erau concentrate

asupra bărbatului care stătea în faţa ei şi se gândea la complimentul pe care i-l făcuse.

El o făcea să se simtă frumoasă. El o făcea să se simtă sexy.

— Eşti pregătită să ne întoarcem? o întrebă Lucas.

Ea încuviinţă, dar, chiar înainte s-o facă, se auzi strigată.

— Kylie?

Să fie a naibii dacă nu recunoscuse vocea, Întoarse capul spre mal şi dădu cu ochii de Trey, care arăta complet nedumerit.

Capitolul 32

— Îl cunoşti? întrebă Lucas, atingând-o cu braţul gol într-o manieră foarte protectoare.

Prea şocată ca să poată să spună ceva, Kylie reuşi să dea din cap. Şi apoi Trey porni spre ei, împroşcând cu apă în mers.

— E totul în regulă? întrebă Trey. Dar nu se uita la ea. În schimb, nu-şi lua ochii de la Lucas. Sau mai degrabă de la pieptul lui gol.

— Da, spuse ea, găsind în sfârşit puterea să vorbească. Noi... ne uitam la fosilele de dinozauri.

— El e Derek? Tonul lui Trey era acuzator. Nu că ar fi avut dreptul să o acuze de ceva, luând în considerare tot ce se întâmplase între ei. Dar durerea din ochii lui era sinceră şi Kylie simţi cum i se strânge inima.

— Trey, el e prietenul meu, Lucas. Lucas, el e Trey. Băieţii se holbau unul la celălalt. În loc să dea mâna ei dădură din cap ostili.

— Ar trebui să plecăm, îi spuse Kylie lui Lucas şi îl salută pe Trey din cap.

Kylie începu să traverseze pârâul. Lucas o ajunse din urmă. Era cât pe ce să alunece din nou, dar Lucas o prinse şi o lipi de pieptul lui în timp ce Trey privea de pe malul celălalt.

— Prietenul tău? întrebă el, dându-i drumul de mijloc.

— Fostul.

Kylie ajunse pe malul celălalt şi se aşeză să se încalţe. Încă mai simţea că e privită de Trey. Ştia prea bine ce simţea el. Ce simţise şi ea când îl văzuse cu fata aia la petrecere. Justiţie poetică, a primit ceea ce merita, roata se întoarce —

o mulţime de calificative îi veniră în minte, dar adevărul era că nu simţea nimic din toate astea.

- De ce a întrebat dacă sunt Derek? zise Lucas.

- E o poveste lungă. Pe care nu voia să i-o împărtăşească în acel moment. În timp ce se lega la şireturi, sentimentul de vinovăţie o făcea să i se strângă inima. N-ar fi trebuit să se simtă vinovată. Dar se simţea.

Cu tenişii în picioare, se ridică şi o luă din loc fără să se uite deloc înapoi. Emoţiile îi tropăiau ca nişte cai sălbatici.

Lucas ridică din nou marginea gardului şi ea se strecură prin deschizătură — fără să se mai atingă de el de data asta.

De îndată ce fu sigură că Trey nu o mai vedea, nu se mai gândi la el şi îşi aminti sărutul cu Lucas. Simţind nevoia să rămână cu picioarele pe pământ, începu să gândească în perspectivă. Era adevărat, fusese un sărut bun, dar atât, nimic mai mult.

Nu era aşa?

De-abia dacă mai scoaseră vreun cuvânt la întoarcere. Când aproape ajunseră la cărarea care ducea la tabără Kylie îşi dădu seama că nu obţinuse răspunsul pe care îl voia de la el. Îşi mai amintea oare de ea?

Încercă să găsească o cale de a întreba fără să sune ca şi cum şi-ar fi dorit ca el să-şi amintească de ea. Ca şi cum ea ar crede că experienţa de când erau mici îi legase. Căci nu era aşa.

Cum ar fi putut să fie aşa, când el îi sugerase chiar să uite că se sărutaseră? Inima începu să i se strângă. Doamne, de ce trebuia să o doară atât de mult spusele lui? Kylie trase adânc aer în piept. Adaugă întrebarea asta la lista tot mai mare de întrebări pe care le avea de când venise în Shadow Falls.

În timp ce restul puteau probabil să mai aştepte, această întrebare avea neapărat nevoie de un răspuns.

Kylie voia să ştie — avea nevoie să ştie — dacă Lucas îşi amintea de ea.

Hai, dă-i drumul! Spune-o odată! Văzu luminişul din faţa lor şi îşi dădu seama că nu mai avea mult timp la dispoziţie. Era posibil să nu mai discute cu el până la plecare.

— Ştii, îmi aminteşti puţin de cineva, spuse ea.

— Da?

El nu se uită la ea.

— Da.

Kylie aştepta s-o întrebe de cine anume. Dar el nu o întrebă, ci spuse în schimb:

— Mi se întâmplă des.

Ajunseră la luminiş şi o luară pe cărarea care ducea spre tabără. Privirile lor se întâlniră.

— Trebuie să plec. Mai am un grup de călăuzit în drumeţie.

Se întoarse, gata de plecare.

— Lucas? îl strigă ea şi el se răsuci.

Kylie îşi scoase tricoul şi i-l întinse. El îl luă.

Kylie îşi dezlipi tricoul umed de sutien. Nu se uscase de tot, dar nu mai era aşa de transparent.

Îl văzu cum îşi coboară pentru scurt timp privirea spre sânii ei, apoi o privi în ochi.

Îţi aduci aminte de mine?

— Mersi că... mi-ai arătat urmele de dinozauri. El dădu din cap.

— Cu plăcere. Ezită puţin şi spuse: Îmi cer scuze, Kylie.

Kylie ştia că-şi cerea scuze pentru că o sărutase. Prima dată îi spusese să uite că s-a întâmplat vreodată, şi acum îşi cerea scuze. Simţi cum i se strânge inima.

Apoi Lucas o luă din loc şi Kylie rămase nemişcată, gândindu-se la un singur lucru. *Ei nu-i părea rău. Nu era încântată că Trey dăduse peste ei, dar nici nu-i părea rău.*

Kylie doar ce îşi pusese pe ea nişte haine uscate când auzi pe cineva intrând în cabană. Ieşi din cameră şi o văzu pe Della stând lângă frigiderul deschis şi bând... ceva.

Sânge. Kylie se forţă să accepte ideea. Prietena ei era vampir şi vampirii beau sânge, sunt nevoiţi să bea ca să trăiască. Era rândul lui Kylie să accepte lucrurile.

— Salut.

— Nu vorbesc cu tine.

Della înşuruba dopul şi puse sticla în compartimentul cu legume, de parcă voia s-o ascundă.

— Nu te învinovăţesc. N-am fost o prietenă prea bună.

Della se întoarse spre ea.

— Ăsta e felul tău de a spune că nu mai pleci? Kylie se gândi cum să-i răspundă.

— Nu ştiu încă. I-am spus lui Holiday că îi dau doua săptămâni. Aşa că nu trebuie să iau o hotărâre până atunci.

Apoi, până să-i piară curajul, Kylie se apropie de ea şi îi întinse mâna, trecându-şi un deget peste vena de la îndoitura cotului.

— Ai tot ce-ţi trebuie ca s-o faci? Della se încruntă.

— Să fac ce?

— Să-mi iei sânge. Derek a spus că sunteţi instruiţi cum să o faceţi.

— Eu nu am... Della mări ochii. Eu nu ţi-am cerut niciodată...

— Ştiu, dar nu mi-ai cerut niciodată pentru că ştiai că o să te refuz, nu?

— Şi din cauza asta.

Della continuă să o examineze.

— Şi alt motiv? întrebă Kylie.

— Pentru că nu-ţi mai era în sfârşit frică de mine şi nu voiam să te uiţi la mine ca la un monstru.

— Dar nu eşti un monstru, spuse Kylie. Eşti doar un vampir.

— Şi pentru tine asta nu înseamnă că sunt monstru? întrebă Della.

— Nu, când îmi dau seama că eşti tu. Della ezită.

— Părinţii mei aşa ar crede. Şi Lee la fel.

— La naiba cu părerile lor! spuse Kylie. Nu eşti un monstru. Întinse mâna. Ai nevoie de sânge ca să trăieşti.

— Pot să supravieţuiesc şi cu sânge de animal pe perioada verii, spuse Della.

— De ce, când mie îmi prisoseşte?

— Chiar ai face asta? Vocea Dellei tremura.

— Păi, am auzit că odată ce ai fost de acord, nu mai ai cum să dai înapoi, o tachina ea.

— Eu nu te-aş obliga.

— Glumeam. Vreau s-o fac.

— Ce să faci? întrebă Miranda, intrând în cabană. Kylie se uită în spate.

— Vreau să-i donez sânge. Miranda făcu ochii mari.

— Serios? Kylie încuviinţă.

— Ea s-a oferit să se bată cu Fredericka pentru mine. Măcar atâta lucru îi datorez şi eu.

Miranda se strâmbă.

— Oh, la naiba, dacă o faci tu, atunci trebuie s-o fac şi eu.

— Ba nu, nu trebuie, spuse Della.

— Ba da. Pentru că suntem o echipă. Toate trei. Ochii Dellei se umeziră.

— Eu nu accept vrăjitoare în echipa mea.

— Ghinionul tău, vampiroaico, zise Miranda. Că te-ai ales cu una. Miranda întinse şi ea braţul. S-o facem. Dar ai face bine să nu mă doară. Urăsc acele.

— Nu pot s-o fac până nu discutăm cu Holiday sau cu Sky.

— Atunci hai să lămurim problema, propuseră Miranda şi Kylie în acelaşi timp.

Chiar în acel moment, un broscoi, alias profesorul de pian al Mirandei, ateriza cu un plescăit la picioarele ei.

— Nu din nou, exclamă ea clocotind de mânie şi fixându-l pe broscoi. Tu nu te înveţi niciodată minte? Miranda îndreptă un deget spre amfibian. Ţine-o tot aşa şi îţi jur că te denunţ la poliţie de nu te vezi!

— Poate că aşa ar trebui să faci, spuse Kylie. Miranda se uită la Kylie.

— Da, dar el niciodată nu... Toate gesturile lui necuvenite pot fi explicate prin simple accidente — cum ar fi că încerca să-mi arate clapele potrivite. Singura metodă prin care am aflat că de fapt el asta făcea a fost prin intermediul vrăjii.

— Îţi spun eu, zise Della. Ar trebui să-i prăjim puţin fundul ăla excitat. Sau să-l dăm vârcolacilor. Am auzit că le plac la nebunie broscoii.

Broscoiul sări în partea cealaltă a camerei şi se făcu nevăzut. Kylie deveni curioasă.

— Când apare aici, dispare de unde e?

— Da, răspunse Miranda. Dar, cu excepţia primei dăţi, s-a întâmplat când era singur. Sau, cel puţin, aşa am văzut când am tras cu ochiul când pleacă de aici şi se întoarce la locul lui. Cred că a renunţat să mai predea lecţii de pian.

— Cel puţin ăsta e un lucru bun, spuse Kylie. Miranda făcu ochii mari, de parcă doar ce şi-ar fi amintit ceva.

— E adevărat că Lucas a tras biletul cu numele tău azi-dimineaţă?

— Da, recunoscu Kylie.

— Oh, la naiba! Della o împinse pe Kylie pe un scaun din bucătărie. Hai, spune! Ce s-a întâmplat?

Miranda se aşeză şi ea pe un scaun.

— Hai, dă pe goarnă tot.

Şi Kylie aşa făcu. Dădu totul pe goarnă. Aşa de repede îi veneau cuvintele, că nu putea să se oprească. Şi nu le povesti doar despre sărut. Le spuse şi că Lucas fusese vecin cu ea, şi le spuse şi despre pisică. Despre sărutul incredibil şi despre toată încurcătura cu Derek şi Trey — inclusiv despre sentimentele ei amestecate faţă de Derek, care trecuse la altă tipă fără să se mai uite în urmă. Când termină în sfârşit de povestit, Della şi Miranda stăteau cu gura căscată şi ochii mari, nevenindu-le să creadă ce auziseră.

— La naiba! exclamă Della.

Miranda se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă.

— Vreau şi eu să mă sărute cineva aşa. De-abia aştept să fiu dată pe spate.

— Asta nu e prea greu, comentă Della. De ce nu te duci să-l cauţi pe Perry şi să-l săruţi?

Miranda clătină din cap.

— Te rog frumos, dacă tipul nu are boaşe să vină să-mi spună că-i place de mine, n-o să aibă tupeul să mă sărute.

— Atunci aruncă o vrajă asupra lui să-i mai crească o pereche, propuse Della.

Râseră toate trei. În acel moment, telefonul lui Kylie sună. Se uită pe ecran la apelant şi văzu numărul tatălui ei. Îi pieri zâmbetul şi se încruntă. Şi pentru că nu voia să lase nimic să îi

strice buna dispoziţie, îl dădu pe silenţios şi puse din nou mobilul în buzunar.

Restul zilei şi ziua următoare zburară fără să ştie când. La asta contribui şi faptul că nu mai fuseseră momente dramatice — fără vizite-surpriză din partea lui Trey, fără confruntări cu Fredericka, nici măcar Della şi Miranda nu se mai certaseră. Donaseră amândouă sânge şi simţeau că făcuseră lucrul potrivit. Apoi se lăsă seara.

Kylie se trezi lac de sudoare. Erau transpiraţii reci. Se ridică în capul oaselor, conştientă că fantoma era acolo. Apoi Kylie îşi dădu seama că nu era în patul ei. Nu era nici măcar în tabără.

Inima începu să-i bubuie când încercă să-şi dea seama unde se afla. Ştia că nu mai era în Texas. Nu mai era nici măcar în Statele Unite, de fapt. Simţea că era într-un loc... străin şi cumva familiar, ca imaginile din filmele vechi despre Războiul din Golf care îi plăceau atât de mult mamei sale.

Kylie stătea în faţa unei căsuţe fără niciun pic de verdeaţă în jur. Era foarte cald. Nu căldura specifică din Texas, ci mai degrabă cea din deşert, uscată. Soarele apusese şi timpul părea suspendat între întuneric şi lumină. Un miros de lemn şi cauciuc ars, de devastare, îi umplu nările. Mai *era* şi zgomot. Foarte mult zgomot. Parcă cineva dăduse deodată volumul mai tare, căci vacarmul din jurul ei era asurzitor — se auzeau ţipete şi detunături puternice —, bombe care răsunau în depărtare. Focuri de armă. Cineva ţipa să-i urmeze.

— Nu e problema noastră, strigă un bărbat.

Ce nu e problema... Kylie auzi vaietul — era o femeie, îşi dădu seama. O femeie care striga după ajutor, sfâşiată de durere.

Frica îi dădu fiori reci pe şira spinării şi Kylie ştia că femeii i se întâmpla ceva cumplit. Şi nedrept. Kylie nu voia să ia parte la aşa ceva. Nu voia să vadă, nu voia să ştie. Era prea urât. *Nu e problema mea.*

Ce nu era problema ei? Deveni confuză.

E *un vis. Doar un vis. Trezeşte-te! Trezeşte-te!* Încercă să-şi aducă aminte cum o învăţase dr. Day să-şi oprească visele, dar nu reuşi. Strânse din ochi şi îi deschise din nou, sperând să se trezească în cabană.

Dar nu se întâmplă aşa. Cumva, se apropiase şi mai mult de casă şi de ţipete. Femeia era în casă. Cineva îi făcea rău. Cine? De ce? Ce însemnau toate astea? De ce era Kylie acolo? De ce era prizonieră într-un film de război? Era oare un film? Nu, era un vis.

Mintea ei încercă să găsească un răspuns la toate întrebările. *Nu e timp de aşa ceva,* îi spuse o voce pătrunzătoare din sinea ei pe un ton poruncitor, *e timp doar să simţi, să înţelegi.*

De ce trebuia să înţeleagă?

Întrebările pe care şi le punea dispărură şi Kylie se simţi din nou pe deplin prezentă în vis, în mijlocul prăpădului, în hidoşenia războiului. Trăi un sentiment puternic de vină pentru că nu voia să se implice în soarta femeii. Dacă ar fi luat-o la fugă, dacă ar fi luat-o la fugă imediat, ştia că putea să-i ajungă pe ceilalţi din urmă şi să scape.

Opţiunile pe care le avea îi jucau în minte. Putea să trăiască dacă pleca acum. Dar putea oare să trăiască ştiind că lăsase să i se întâmple un lucru atât de groaznic femeii?

Nu. Nu putea. Se uită la puşca automată pe care o ţinea în mână. Exact ca cele din filmele vechi de război. Trebuia să-l oprească pe cel care îi făcea rău sărmanei femei.

Kylie dădu cu piciorul în uşă şi îndreptă arma spre bărbatul care era aplecat peste femeie.

— Opreşte-te! ţipă Kylie, dar nu vocea ei era cea care dădea ordine.

Era o voce de bărbat.

Kylie încremeni timp de o secundă, apoi văzu că bărbatul avea un cuţit în mână. O zări şi pe femeie, cu hainele sfâşiate, cu sânge pe mâini şi pe faţă, în timp ce fugea în genunchi de atacator.

Bărbatul se întoarse cu faţa spre Kylie şi se repezi înainte, cu cuţitul plin de sânge ridicat. Degetul pe care-l ţinea pe trăgaci se încorda. Îl văzu căzând şi nu simţi nicio remuşcare pentru că-l împuşcase. Era un om rău, şi ea ştia asta.

Un băieţel veni alergând de afară. Părul lui negru şi privirea îi păreau răvăşite şi arăta mai matur pentru vârsta lui.

— Nu! ţipă el când o văzu pe femeia plină de sânge cuibărită la perete.

Apoi se uită la Kylie.

Începu să strige ceva într-o limbă pe care Kylie nu o înţelegea. Scoase o armă din pantaloni şi o îndreptă direct spre Kylie.

Poc. *Poc. Poc.* Kylie auzi împuşcăturile. Nu le simţi, dar ştia că fusese împuşcată. Ştia şi când se prăbuşi la pământ că era pe moarte.

Deodată, se trezi într-un colţ al camerei, uitându-se la băiat şi la femeie. Privirea îi fugi la corpul care zăcea grămadă, corpul pe care doar ce-l părăsise — persoana care fusese. Soldatul. Sângele îi curgea pe faţă. Băgă mâna în

buzunarul uniformei şi scoase o scrisoare. O duse la buze şi, cu ultima suflare, sărută plicul.

Kylie suferea că Soldatul murise. Nu-l cunoştea, dar îi păsa de el. Moartea lui nu o lăsa indiferentă. Îi păsa că murise încercând să salveze pe cineva.

Femeia se ridică în capul oaselor, se uită la soldatul mort şi începu să ţipe din nou. La fel făcu şi Kylie.

Când se trezi, ţipa din toţi rărunchii. Era sprijinită de peretele din bucătărie, în cabană. Miranda şi Della, îmbrăcate în pijamale, stăteau în faţa ei şi se holbau la ea.

Kylie se eliberă de tensiune şi simţi cum alunecă. Gâtul parcă-i era o rană vie, iar inima îi bubuia.

— Are o criză de teroare nocturnă, se auzi vocea Mirandei de undeva de departe.

Kylie voia să o creadă, dar nu putea. Nu-şi amintise niciun alt coşmar. De data asta şi-l amintea. Ştia cumva că ăsta fusese mai mult decât un coşmar. Aşa murise Soldatul.

Kylie stătu acolo zece minute întregi, asigurându-le pe Della şi Miranda că se simţea bine. Când se duseră în final la culcare, Kylie se întoarse în dormitorul ei. Dându-şi seama că nu putea să doarmă, se îmbrăcă şi o porni spre Holiday. Directoarea taberei îi spusese lui Kylie că dacă avea vreodată nevoie de ea, la orice oră din zi sau din noapte, putea să vină să o caute. Kylie urma să afle dacă Holiday vorbise serios.

Mergând pe cărarea care ducea spre cabana lui Holiday, Kylie nu putu să nu bage de seamă că nu se auzea niciun sunet în noapte. Nicio pasăre, nici măcar mersul târşâit al vreunui raton. În mintea ei, revăzu scena când soldatul îşi dăduse ultima suflare şi auzi din nou ţipetele femeii. Lacrimile îi udaseră obrajii. Şi le şterse, căci nu voia să plângă când ajungea la Holiday.

Deodată, liniştea nopţii se spulberă. Kylie auzi pe cineva certându-se în pădure. Vocile însă se opriră la fel de brusc cum se auziseră. Simţi cum i se ridică părul pe ceafa. Ignoră frica de necunoscut şi se concentra la ce ştia. Soldatul era mort. Murise încercând să salveze pe cineva, Kylie nu se opri din mers. Mai erau doar vreo cinci minute până la cabana lui Holiday.

Mai făcu un pas şi atunci simţi pe cineva venind în spatele ei.

Apoi o mână rece o înşfacă de braţ şi o trase înapoi. — N-ar trebui să umbli pe afară la ora asta, mârâi vocea ciudat de familiară.

Capitolul 33

Kylie se întoarse. Se simţea de parcă inima îi sărise din piept şi îi urcase în gât, lovindu-se de amigdale. De îndată ce văzu că era Sky, Kylie respiră uşurată.

— M-ai speriat, spuse ea.

Când Sky o strânse şi mai tare de braţ, senzaţia de uşurare pieri.

— Trebuie să vorbesc cu Holiday. Mi-a spus că dacă am nevoie de ea, pot să vin. Indiferent de oră.

Sky se uita fix la ea în continuare, dar mai slăbi în sfârşit din strânsoare.

— Ce treabă ai cu ea?

— Am avut iar un coşmar. Doar că de data asta mi l-am amintit. A apărut şi fantoma în el.

Sky îi dădu drumul şi se trase un pas înapoi, ca şi cum nu voia să aibă de-a face cu fantomele lui Kylie.

— Ştii care e cabana ei?

Kylie încuviinţă. Sky îi făcu semn să-şi continue drumul. Chiar şi aşa, Kylie o simţea pe Sky urmărindu-i fiecare pas. Kylie nu ştia sigur de ce, dar apoi îi pică deodată

fisa: Sky credea probabil că ea se ducea sau venea de la o partidă de giugiuleală.

Kylie se opri în faţa cabanei lui Holiday şi bătu la uşă. Câteva secunde mai târziu, directoarea taberei deschise îmbrăcată într-o cămaşă de noapte largă.

— Kylie? În vocea ei se simţea îngrijorarea. S-a întâmplat ceva?

Vocea alarmată a lui Holiday deschise din nou poarta lacrimilor. Ochii i se umplură de lacrimi şi simţi cum plânsul o sugrumă.

— Da. Kylie clătină din cap. S-a întâmplat ceva. Holiday o trase înăuntru şi o strânse în braţe cu putere. Kylie nu se opuse să fie îmbrăţişată de cineva care părea să o înţeleagă. După ce îi dădu drumul, Kylie îi spuse:

— Cred că ştiu ce vrea fantoma de la mine.

Când răsări soarele, Kylie încă mai stătea pe canapeaua lui Holiday şi recapitula visul. Directoarea de tabără îi confirmase ce bănuise şi ea. Nu fusese un coşmar obişnuit, ci o experienţă de decorporalizare. Fantoma o adusese pe Kylie în ultimele amintiri ale ei. Holiday era de acord că se putea să aibă dreptate când spunea că spiritul fusese acuzat că a comis crima pe care încercase să o împiedice cu preţul vieţii, iar acum voia să le spună cineva tuturor că nu el a fost răufăcătorul. Însă Holiday îi mai spuse şi că rareori se dovedeau lucrurile a fi aşa de simple.

— Crezi că o să încerce s-o facă din nou? întrebă Kylie, ţinându-şi genunchii la piept.

Deşi n-ar fi negat că acum îl respecta pe bărbat, chiar suferea că murise, nu voia să repete experienţa. De fiecare dată când îşi amintea ţipătul femeii şi cum apăsase pe trăgaci să-l omoare pe agresor, simţea că i se făcea rău. Holiday o strânse de mână.

— Nu cred că fantomele îşi dau seama ce greu e pentru noi. Câteodată sunt de neînduplecat. Kylie clătină din cap.

— Nu pot să fac asta, Holiday. Nu sunt destul de puternică.

Începuse din nou să tremure în sinea ei. Holiday oftă.

— Te descurci foarte bine. Şi eu sunt aici de câte ori ai nevoie de mine, Kylie. De ce nu te duci în cameră să

încerci să dormi puţin? Ia-ţi liber azi şi odihneşte-te.

— Şi dacă se întâmplă din nou? Holiday întinse mâna după un carnet.

— Îţi dau numărul meu de telefon şi dacă ai nevoie de mine, nu trebuie decât să suni şi vin imediat.

Oare nu asta îi spusese şi tatăl ei? Dar Holiday o îmbrăţişă din nou, şi Kylie aproape o crezu.

Pe la prânz, Miranda şi Della îi aduseră lui Kylie nişte mâncare.

— Nu trebuia să faceţi asta, insistă Kylie şi luă o înghiţitură în silă.

— Tu mi-ai donat sânge. Ţi-am rămas datoare pe viaţă, o tachina Della.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă Miranda. Şi eu ţi-am dat sânge.

Întinse braţul ca să se vadă plasturele.

— Al tău nu a fost la fel de bun, o tachina Della şi se uită din nou la Kylie. Derek a întrebat de tine azi dimineaţă, la masă. Zicea că vrea să discute cu tine despre ceva.

Kylie oftă. Cu tot ce se întâmpla, mai avea puterea să se gândească şi la Derek?

— A spus despre ce e vorba?

— Nu, dar părea serios.

— Oh, adăugă Miranda, ai pierdut ce era mai palpitant. Îl ştii pe Chris, vampirul? S-a luat la bătaie cu vârcolacul ăla blond — cred că îl cheamă Nathan. Sky a trebuit să-i despartă.

— Era plin de sânge peste tot, spuse Della. Şi mirosea tare bine.

— De ce s-au bătut?

Kylie aruncă o bucată de salam în gură.

— Vrei un motiv anume? întrebă Miranda. Toată lumea ştie că vampirii şi vârcolacii nu se împacă prea bine. Mai ales masculii.

Miranda îi aruncă o privire Dellei, care deja se încruntase.

— Nu e adevărat, spuse Kylie. Lucas chiar i-a dat sânge lui Chris. Sunt colegi de cabană.

— Şi unii vampiri nu au vrut ca el să-l accepte, explică Miranda.

— De ce? întrebă Kylie. Miranda ridică din umeri.

— Prejudecăţi tâmpite. Unul dintre ei a spus că nu vor să fie îndatoraţi unui câine împuţit.

— Ăsta e doar un zvon idiot, interveni Della. Nu ştiu dacă a spus într-adevăr cineva asta.

— Da, dar asta susţin toţi că s-a întâmplat. Oh, şi ia ghiceşte ce-ai mai ratat? Miranda începu să se unduiască pe scaun. Ghici cine a stat la masa noastră?

Kylie văzu scânteia din ochii Mirandei.

— O pasăre cu aripa ruptă. Miranda râânji.

— De unde ţi-ai dat seama?

— Pentru că ai râânjetul ăla tâmp pe faţă şi ai început să dansezi, proasto!

Della râse.

— Nu am niciun râânjet tâmp! sări Miranda.

— Nu vă mai certaţi! Încerc să diger şi eu mâncarea. O clipă mai târziu, Kylie întrebă: S-a mai întâmplat ceva?

— Au venit iar cei de la DCF, spuse Della, pe un ton mai serios de data asta. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă spre computer. N-am auzit nimic, dar tipul ăla înalt şi brunet era grămadă pe Holiday şi-i cerea socoteală pentru nu ştiu ce.

Kylie luă o înghiţitură din sucul dietetic şi le spuse celor două ce ştia.

— Deci ceva se întâmplă, fetelor. Şi, orice ar fi, e ceva serios. A doua zi după ce am venit în tabără, l-am auzit pe Burnett spunându-i lui Holiday că dacă „ceva" avea să se mai întâmple în continuare, urmau să închidă tabăra.

— Să o închidă? Della se întoarse dinspre ecranul calculatorului. Nu pot să facă asta. Asta ne ţine întregi la minte şi ne împiedică să ne omorâm între noi.

Computerul anunţă primirea unui e-mail nou. Della se uită la ecranul monitorului şi apoi din nou la Kylie.

— Ai mai primit un e-mail de la tatăl tău.

Kylie lăsă bucata de pizza jos. Deodată, îi pierise cheful de mâncare. Încă nu vorbise cu el. Kylie ştia că nu avea dreptate să-l tot evite, dar la fel făcea şi el. Îi promisese că avea să vină în ziua de vizite. La asta se adăuga şi faptul că simţea că el nu o mai iubea şi astfel subiectul „tata" era alt demon pe care trebuia să-l îmblânzească. Şi chiar avea de gând s-o facă. Mai târziu. Când nu o va mai durea aşa de mult când se gândea la el.

— Holiday nu părea prea veselă, adăugă Della. Mai ales când l-au adus pe Lucas în birou.

Kylie simţi cum i se strânge stomacul.

— Au vorbit cu Lucas? Ce au spus?

— Nu ştiu, zise Della. Dar el părea gata să ucidă, aşa de nervos era.

După ce Miranda şi Della plecară, Kylie se întinse din nou în pat. Dar somnul o ocolea. Şi nu doar pentru că ii era teamă că o anumită fantomă avea să o ducă din nou cu forţa la o plimbare pe aleea amintirilor. Se gândea la Holiday şi se întreba care era problema cu cei de la DCF. Se gândea la

Lucas. Oare aflaseră că părinţii lui fuseseră proscrişi? Oare Lucas trăia cu impresia că ea le dezvăluise ceva?

Mintea îi lucra febril şi nu ştia asupra cărei probleme să se oprească sau cum să nu se mai gândească la toate deodată.

Kylie vorbise deja patruzeci de minute cu Sara în acea dimineaţă şi o ascultase turuind despre Phillip, tipul cu care se întâlnea. Apoi Kylie vorbise cu mama ei şi îi spusese numai minciuni gogonate. *Totul în tabără era minunat.* Când auzi o bătaie în uşă, Kylie se bucură nespus că o distrăgea de la problemele ei.

Însă bucuria îi mai pieri când deschise uşa şi îl găsi pe Lucas stând în prag. Era bucuroasă că venise la ea, dar nu putea şi ea să arate mai bine? Arăta de parcă doar ce se dăduse jos din pat, lucru pe care de altfel îl şi făcuse, iar el arăta... superb. Stătea în faţa uşii, cu o mână la spate.

Kylie deschise gura să spună ceva, dar nu reuşi să rostească nici măcar un salut banal. Nu era de vină doar faptul că era nedormită. Nu, de vină era şi amintirea sărutului lor.

Şi cum îi spusese el că fusese o greşeală.

— Salut. El rânji de parcă ştia că fata nu-şi găsea cuvintele. Colega ta de apartament, tipa cu părul în trei culori, mi-a spus că nu te simţeai prea bine.

— Da, dar acum sunt mai bine, reuşi ea să îngaime. Am auzit că cei de la DCF au vorbit cu tine.

El aprobă din cap.

— Nimic important.

Ea îşi dădu seama că minţea.

— Ţi-am adus ceva, anunţă el şi îi aruncă zâmbetul lui ucigător.

Şi a naibii să fie dacă nu se topi toată. Ţinându-se de clanţa uşii, îl întrebă:

— Ce?

— Am fost în oraş să iau câte ceva pentru Holiday şi... l-am găsit.

Pe faţa lui se citi brusc vinovăţia.

Luă mâna de la spate şi Kylie se aştepta să vadă un buchet de flori ieftine, nu un pisoi negru cu alb, care mieuna şi se agita.

I se opri respiraţia.

— Cred că ar trebui să-l iei. Pe mine nu mă place prea mult.

Kylie luă pisoiul şi îl cuibări la piept. Creatura era atât de mică, încât aproape că îi încăpea în palmă. O mângâie pe frunte şi o auzi cum începe să toarcă. Oare visa? Probabil că aşa era, pentru că pisoiul avea exact aceleaşi pete ca pisica ei, Şosetă. Pisica pe care el o...

Se uită în ochii lui.

— Îţi aduci aminte? El încuviinţă.

— Bineînţeles. Se lăsă un minut de tăcere. Ar trebui să... plec.

Dădu s-o facă, apoi se întoarse din nou în pragul uşii. Îşi sprijini mâna de toc şi o privi în ochi. Ceva din poziţia corpului său îi spunea lui Kylie că ce urma să-i zică era serios.

— Kylie, îţi jur, am încercat să-l opresc. A fost prima şi ultima dată când ne-am bătut.

— Pe cine să opreşti? întrebă ea.

— Pe tata. El era mai mare ca mine şi mult mai rapid decât eram eu atunci. Dar am încercat. Mai făcu un pas înapoi şi arătă spre partea laterală a verandei. Tot ce-ţi trebuie pentru litieră şi mâncarea de pisici e acolo.

Kylie doar dădu din cap. O şocase de-a binelea mărturisirea lui, că tatăl său fusese cel care îl omorâse pe Şosetă. Atâţia ani ea crezuse că...

— Vrei să intri? Să mă ajuţi să o instalez?

Timp de o clipă, ea avu impresia că el o să accepte. Apoi Lucas o privi şi mai adânc în ochi şi Kylie văzu în privirea lui ceva din dorinţa sălbatică pe care şi-o amintea de când se sărutaseră.

— Mai bine nu.

— De ce? întrebă ea, ştiind că refuzul lui nu se referea doar la invitaţia ei.

El spunea nu posibilităţilor care îi treceau prin minte lui Kylie de fiecare dată când se gândea la el. Refuza posibilitatea unor noi săruturi şi pe cea de a se cunoaşte reciproc cu adevărat.

— Nu ar merge, spuse el. În viaţa mea se întâmplă ceva acum. Nu e timpul potrivit, crede-mă.

Ea nu putea să accepte respingerea lui fără să încerce să-l facă să se răzgândească.

— Ştii ce se spune despre aşteptarea momentului potrivit, nu?

El închise ochii.

— Nu pot să te bag şi pe tine în chestia asta, Kylie.

— În ce chestie?

Lucas deschise ochii şi îi trecu un deget peste buze.

— Tu eşti aşa de inocentă şi mă ispiteşti atât de mult. Lăsă mâna jos. Dar nu pot. Ai grijă de tine, Kylie Galen.

Ultimele cuvinte îi pătrunseră adânc în inimă, căci sunau ca un adio. Ea îl înşfacă de braţ.

— Pleci?

Privirea lui o întâlni pe a ei. Lucas nu-i răspunse. Nu era nevoie. Ea văzu în ochii lui răspunsul.

— Are vreo legătură cu cei de la DCF? întrebă ea. El oftă prelung.

— Nu pot... Kylie lăsă mâna jos.

— Nu le-am spus nimic despre tine nici lor, nici lui Holiday. Jur.

Lucas zâmbi, dar era cel mai amar zâmbet pe care-l văzuse Kylie vreodată.

— Ştiu. Îndesându-şi ambele mâini în buzunarele de la blugi, o privi. Ştii, n-am crezut că poţi să te faci mai frumoasă decât erai la şase ani. Dar m-am înşelat.

Se aplecă spre ea şi buzele lui le atinseră uşor pe ale ei. Se întâmplă aşa de repede, că ea de-abia dacă simţi.

Kylie îşi dorea mult mai mult decât complimentul acela spus în grabă şi sărutul cast.

— Pleci? îl întrebă din nou.

El nu răspunse. Părăsise veranda. Kylie rămase în pragul uşii şi îl privi cum se îndepărta. Şi, deşi el nu i-o spusese răspicat, Kylie ştia. Ştia că Lucas Parker avea să dispară din nou din viaţa ei.

Peste nici o oră, Kylie auzi din nou o bătaie în uşă. Sau mai degrabă o bubuitură. Doar ce ajunsese în sufragerie când uşa de la intrare se deschise cu atâta forţă, că se trânti de perete.

Kylie îl văzu prima dată pe Burnett, urmat apoi de Holiday.

— Nu se intră până nu te pofteşte cineva înăuntru, spuse fierbând de mânie directoarea de tabără.

— A fost aici. Îi simt mirosul. Burnett îi aruncă o privire fioroasă lui Holiday.

— Nu-mi pasă. Ori îmi respecţi dorinţele, ori vorbesc cu superiorul tău.

— Deja ai făcut-o.

Ochii vampirului se îngustară de mânie.

— Şi o s-o fac din nou, spuse ea.

— Trebuie să-l găsesc pe puştiul ăla, mârâi Burnett. N-am timp de menajamente.

Vampirul îşi fixă privirea asupra lui Kylie.

— Ne cerem scuze că am dat buzna aşa, spuse Holiday.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kylie.

Nu era nevoie să întrebe pe cine căutau. Burnett făcu un pas spre ea. Holiday îl înşfacă de braţ ca să-l tragă înapoi, dar el nu se clinti.

— Unde e? întrebă Burnett pe un ton poruncitor.

— Kylie, l-ai văzut pe Lucas Parker? îl secondă Holiday pe un ton mai calm.

Kylie înghiţi în sec.

— A venit să mă vadă cam acum o oră. Dar a plecat.

Burnett înclină capul spre dreapta, ca şi cum încerca să-i asculte bătăile inimii.

— Ţi-a spus unde pleacă?

— Nu, răspunse ea. Şi era tare bucuroasă că nu o făcuse. De ce? De ce îl căutaţi?

Burnett se holba la ea în continuare.

— Nu e un tip rău, spuse Kylie.

Burnett se întoarse şi ieşi. Holiday făcu un pas în urma lui, dar se răsuci şi se uită la Kylie.

— Nu e un tip rău, îi repetă Kylie lui Holiday.

— Trebuie să plec, spuse Holiday. O să mă întorc peste puţin timp.

Holiday o luă din loc grăbită, încercând să-l prindă din urmă pe Burnett. Kylie rămase în sufragerie. Îşi aminti din nou de ziua în care Lucas îşi iţise capul de după gard şi îi spusese să aibă grijă să nu-şi mai lase pisicuţa cea nouă afară. Şi în tot timpul acesta, ea considerase spusele lui ca o recunoaştere a faptului că era vinovat. Îl învinovăţise pe nedrept, şi-l imaginase ca pe un tip malefic.

Nu mai avea de gând să facă din nou asta. În inima ei ştia că de orice ar fi fost acuzat Lucas Parker, el nu făcuse nimic. Şi dacă făcuse, existase probabil un motiv foarte bine întemeiat.

Capitolul 34

- Transformă-te la loc sau te castrez imediat!

Avertismentul Mirandei o făcu pe Kylie să tresară din somn cu puţin înainte de ora trei a acelei după-amiezi.

Acum nu mai voia să se trezească. Din partea ei, Miranda şi Della n-aveau decât să se ia la pumni. Kylie îşi trase o pernă peste faţă când avertismentul Mirandei îi răsună din nou în cap.

Să o castreze? Della nu avea boaşe. Aşa că pe cine ameninţa Miranda?

Oh, nu! Oare pe Şosetă jr.?

— Bine, se auzi din nou vocea Mirandei. Tu ai cerut-o.

— Opreşte-te! ţipă Kylie şi sări din pat la timp. Miranda ţinea pisoiul într-o mână, îndreptase degetul mic spre animăluţ şi începuse să mişte din el.

— Te-ai înşelat amarnic, rosti scurt Miranda. Nu pe mine mă place. Era în patul tău.

— Nu, nu. Kylie îşi dădu părul pe spate şi se forţă să nu râdă. Nu e Perry.

— Atunci cine e? întrebă ea.

— Nimeni. E o pisicuţă adevărată.

— Te-a păcălit din nou.

— Ba nu, nu mă păcăleşte. Asta e o pisică adevărată. Lucas mi-a dat-o.

— Lucas? Miranda făcu ochii mari. Asta am venit să-ţi spun. A dispărut. Cei de la DCF îl caută peste tot.

— Ştiu, spuse Kylie.

— Cum aşa? întrebă Della, năvălind în dormitor. Pisoiul slobozi un mieunat jalnic. Kylie luă felina speriată de la Miranda.

— Holiday şi Burnett au venit aici mai devreme, să-l caute pe Lucas.

— Şi era aici? întrebă Miranda.

— Nu, plecase deja. Kylie ezită. De ce îl bănuiesc?

— Să mă pici cu ceară dacă ştiu, răspunse Miranda. Kylie strânse pisica şi mai tare la piept.

— Orice ar fi, trebuie să fie destul de grav, spuse Della. Au adus şi poliţişti din afară să discute cu Holiday. E în belea până peste cap.

După ce plecară Della şi Miranda, Kylie se aşeză pe jos în sufragerie şi începu să se joace cu Şosetă, când Helen bătu la uşă.

— Bună, spuse Kylie şi o invită înăuntru.

— Am auzit că nu te simţi prea bine.

— N-am nimic, spuse Kylie, întrebându-se dacă Helen venise să-şi ofere puterile ei vindecătoare.

Apoi observă ceva nefiresc în atitudinea ei, ca şi cum fata ar fi vrut să zică ceva, dar nu putea să o facă. La început,

Kylie aproape că-şi făcu griji că se răzgândise cu privire la tumoarea ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kylie.

— E o prostie, serios, zise Helen. Dar... am nevoie de un sfat.

— Din partea mea? întrebă Kylie. Helen încuviinţă.

— Vezi tu, mie îmi cam place de Jonathon, dar el nu cred că ştie că-l plac. Şi nu m-am priceput niciodată la chestiile astea cu băieţii. Speram că ai putea să... ştii tu, să-mi spui cum să procedez.

— Eu? se miră Kylie şi aproape izbucni în râs. Serios, nu sunt persoana potrivită la care să apelezi în situaţia asta.

Helen părea dezamăgită.

— Dar eu nici măcar n-am avut vreodată un prieten. Şi nu ştiu pe nimeni altcineva la care aş putea să apelez.

Kylie se uită fix la Helen şi îşi aminti că fata făcuse tot posibilul ca s-o ajute.

— Eu am avut un singur iubit adevărat. Şi pentru că nu sunt genul care să... flirteze cu băieţii, am jucat pe faţă.

— Cum adică? întrebă Helen. Că nici eu nu mă văd genul care să fluture din gene.

Kylie ridică din umeri.

— Sună stupid, dar l-am întrebat de-a dreptul dacă are iubită. Când a spus că nu are şi a vrut să ştie de ce l-am întrebat, i-am spus că pur şi simplu credeam că îmi place de el. Ştiu atâtea fete care fac fazele alea, îşi flutură părul, chicotesc şi poate că asta funcţionează cel mai bine. Dar şi treaba cu sinceritatea a funcţionat în cazul meu o dată. Poate că o să meargă şi cu Jonathon.

Şi poate, îşi spuse Kylie, dacă îşi dădea şi ea seama ce simţea exact, poate că apela şi ea din nou la sinceritate.

Următoarele două zile trecură ca prin vis. Şi nu un vis prea frumos. Kylie şi Holiday nu făceau deloc progrese în meditaţie. Miranda şi Della se încăierau mai des ca niciodată. Trey o suna şi îi lăsa mesaje lungi pe mobil. Kylie nu putea să şi-l scoată pe Lucas din minte. A, da, şi tatăl ei o sunase pe mama ei şi îi spusese că nu fusese să o vadă săptămâna trecută şi că acum Kylie nu-i mai răspundea la e-mailuri sau la telefon.

Şi mama ei o luase la ture din cauza asta.

— M-ai minţit, o acuzase ea.

— Ba nu, doar că te-am lăsat să crezi că a venit.

— E acelaşi lucru. Şi... şi... nu poţi să te superi pe taică-tău, insistă ea.

— De ce nu? întrebă Kylie. Tu te superi mereu pe el. Apoi mama ei se înfurie pentru că tatăl lui Kylie insistă

să vină weekendul următor. La început, mama ei spusese că nu avea de gând să vină. Acum se mâniase din nou şi zisese că venea şi ea şi că vor trebui să o viziteze cu rândul.

Şi ghiciţi cine avea ea pretenţia să se ocupe de programul de vizită?

Aţi ghicit. Kylie.

Singurul lucru pozitiv era că Nea Soldatul nu mai apăruse. Kylie îşi dorea să creadă că plecase pentru totdeauna. Dar Holiday nu era convinsă de acest lucru. Drept era însă că Holiday nu fusese în toane prea bune în ultimul timp, Când Kylie o întrebase ce se întâmpla, aceasta clătinase din cap şi spusese că problema avea să treacă de la sine.

Kylie o mai întrebase pe Holiday şi de Lucas. Directoarea de tabără slobozise un oftat lung de frustrare şi spusese că nu putea să vorbească despre asta. Kylie îşi muşcă limba ca să nu-i zică lui Holiday că încrederea trebuia să fie reciprocă. Aşa că ar fi fost drăguţ din partea ei dacă nu ar fi aşa de secretoasă.

Tensiunea pe care Kylie o detectase la Holiday părea şi mai pronunţată în cazul lui Sky, ceea ce o frapa. Căci până atunci, femeia-vârcolac părea imună la frustrarea pe care o provocau vizitele constante ale celor de la DCF. Kylie avea impresia că Holiday şi Sky aveau probleme.

Şi, de parcă nu era de ajuns, tensiunea dintre cele două şefe părea să aibă o influenţă negativă asupra tuturor. Mai avusese loc o bătaie, de data asta între o vrăjitoare şi o zână.

— Ţi-am spus că vrăjitoarele şi zânele nu se înţeleg, spusese Miranda în ziua când toate trei, ea, Kylie şi Della, nimeriseră chiar în momentul în care Holiday le despărţea pe bătăuşe.

— Şi ce o să faci dacă o să descopăr că sunt şi eu pe jumătate zână? o întrebase Kylie pe Miranda.

— La naiba! exclamase Della. Ai spus ce mi s-a părut că ai spus?

— Ce? întrebă Kylie nedumerită.

— Recunoşti în sfârşit că nu eşti o fiinţă umană?

Cu toate câte se întâmplau, Kylie nu avusese timp să se gândească prea mult la chestiunea asta. Şi, destul de ciudat, părea să nu mai conteze chiar aşa de mult. Ce e drept, nu era chiar adevărat. Kylie încă voia să afle, dar dacă descoperea într-adevăr că era o fiinţă supranaturală, nu avea să fie sfârşitul lumii. De fapt, gândul că era posibil să nu fie „specială" o deranja mai mult.

— Deci, cum rămâne? o întrebă Miranda.

— Sunt ce-oi fi până la urmă, spuse Kylie. Miranda dădu să rostească ceva, dar Della ridică mâna.

- Şşt!

Kylie şi Miranda se opriră şi ciuliră urechile. Kylie nu auzea decât zgomotul de fundal al rezervaţiei din apropiere.

— Ce auzi? întrebă Kylie, temându-se că se întorsese Chan.

— Animalele, spuse Della. Sunt furioase din cale-afară.

— De ce? întrebă Miranda.

— De unde să ştiu eu! spuse Della. Dar nu le-am auzit niciodată aşa de... furioase.

În acel moment, Helen veni lângă Kylie şi se aplecă să-i şoptească la ureche:

— A mers. L-am întrebat dacă are prietenă şi a fost exact aşa cum mi-ai spus că s-a întâmplat şi în cazul tău. M-a întrebat de ce vreau să ştiu şi i-am spus că mi se pare că-mi cam place de el. Şi o să mergem la un picnic mâine ca să ne cunoaştem mai bine. Mersi.

Kylie o strânse de braţ.

— Super! Treci pe la noi înainte de întâlnire ca să se ocupe Miranda puţin de machiajul tău. Eşti de acord, Miranda?

Kylie se uită la prietena ei.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea.

— Mersi, zise Helen şi o luă la fugă.

Sâmbătă dimineaţă, Kylie stătea în spatele mulţimii şi aştepta să audă cum o să mai fie grupaţi vreme de o oră, în timp ce termina convorbirea cu tatăl ei. Cedase în cele din urmă şi îl sunase vineri. El se purtase de parcă nu se întâmplase nimic, chiar nu spusese nimic despre faptul că nu venise săptămâna trecută sau despre faptul că ea nu-i răspunsese la e-mailuri şi telefoane. Îi spuse că aştepta cu nerăbdare să o vadă duminică şi apoi începu să vorbească despre o călătorie în Canada pe care urma să o facă peste câteva săptămâni.

Kylie îi zise că şi mama ei urma să vină a doua zi şi că trebuiau să facă vizita cu schimbul. Kylie era ferm convinsă că el avea să susţină că toată chestia asta cu vizitatul pe rând era o tâmpenie şi că puteau să o viziteze amândoi în acelaşi timp.

Poate că în străfundul inimii, o mică parte din ea spera că aveau să vină amândoi în acelaşi timp şi că, minune mare, aveau să se uite lung unul la celălalt şi să-şi dea seama că le-a fost dor să fie împreună.

Asta e problema cu minunile. Că nu se întâmplă prea des. Tatălui ei nu i se păru o tâmpenie ideea cu vizitele în ture. De fapt, părea la fel de hotărât să nu se vadă cu mama ei cum era şi ea să nu dea ochii cu el.

— Ce zici dacă vin după prânz? întrebă el. Şi o să sun înainte, să mă asigur că mama ta a plecat.

Kylie îşi muşcă buza ca să nu întrebe unde era tatăl ei adevărat. De când se adusese vorba de divorţ, el se schimbase complet. Părinţii nu ar trebui să facă aşa ceva

copiilor. Kylie era sigură că regula asta era scrisă undeva în regulamentul pentru părinţi.

— Bine, spuse Kylie. *Şi dacă nu vii, nu-ţi face griji! Nu cred că a doua oară o să mă doară la fel de mult.* Ne vedem mâine, spuse ea şi închise telefonul.

— Eşti gata? se auzi din spate o voce de băiat care aplecase să-i vorbească la ureche. Am tras biletul cu numele tău.

Kylie recunoscu vocea lui Derek. Reuşise să-l evite toată săptămâna. Nu din răutate, ci dintr-o nevoie elementară de sănătate mintală. Deja viaţa ei era dată peste cap. Nu-i mai trebuia nimic altceva. Şi, în plus, el avea o prietenă care era probabil foarte fericită să-şi petreacă timpul cu el.

Kylie se întoarse.

— Ai mai tras o dată biletul cu numele meu, spuse ea.

— Am fost norocos din nou. Se simţea ceva în vocea lui, ca şi cum îşi făcea griji că ea nu l-ar fi crezut. Chiar nu-l credea.

— Ai făcut-o iar, nu?

— Ce să fac? întrebă el, dar Kylie ştia al naibii de bine că Derek înţelesese exact la ce se referea.

— Ai donat iar sânge ca să faci schimb de bilete, recunoaşte!

El ridică din umeri.

— Nu aş fi fost nevoit s-o fac dacă tu nu m-ai evita.

— Am fost...

Nu voia să-l mintă, aşa că tăcu.

Câţiva oameni trecură pe lângă ei şi Derek se apropie de ea să-i spună:

— Dacă nu vrei să mergi cu mine, ştii că nu o să te oblig.

Ea ridică ochii şi văzu sinceritatea deplină din privirea lui. Nu o atinsese, aşa că nu credea că avusese cum să-i manipuleze emoţiile; şi totuşi... Se simţea răscolită. Cum era posibil să aibă aşa sentimente puternice faţă de Lucas şi să mai fie şi supărată pe Derek că se cuplase cu altă fată? Nu avea sens.

Şi de ce ar fi avut vreo logică? Nimic din viaţa ei nu mai avea niciun pic de logică în ultimul timp.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spuse el şi în vocea lui se simţea atâta preocupare şi... căldură.

— Asta când nu erai cu Mandy, nu? întrebă ea şi imediat îi veni să-şi dea una pentru că se purta de parcă era îndreptăţită să fie geloasă.

Derek părea puţin stingherit.

— Cam despre asta am vrut să vorbesc cu tine.

— Eu nu dau sfaturi cuplurilor, spuse Kylie.

— Eu am auzit că dai. Helen a povestit că a vorbit cu tine despre pasiunea pe care a făcut-o pentru Jonathon. Miranda a spus şi ea că a vorbit cu tine despre Perry. Şi cum o cheamă pe cealaltă fată-vampir... ?

Kylie expiră.

— Bine, nu ştiu nici eu de ce, dar oamenii mă cred Cupidon.

Dar nu voia să joace rolul de Cupidon pentru el şi Mandy.

— Poate că eşti înrudită cu el, spuse Derek, părând că vorbeşte serios pentru o clipă.

Kylie simţi cum i se strânge inima.

— Aş putea să fiu?

— Unele fiinţe supranaturale se trag din zei, explică el.

— Şi pentru asta părinţii mei ar trebui să se fi născut la miezul nopţii? Sau e unul din cazurile în care harul poate sări o generaţie?

El ridică din umeri.

— N-am de unde să ştiu asta. Dar pun pariu că Holiday ştie. Vrei să mergem să o căutăm? întrebă el, părând dispus să cedeze o parte din ora pe care o avea la dispoziţie cu ea ca să o ajute să obţină un răspuns.

— Nu e nevoie. Mă întâlnesc cu ea după prânz.

— Aşadar, potenţiala mea zeiţă, zise el şi făcu o reverenţă ca pe timpuri, îmi îngăduiţi să am plăcerea companiei dumneavoastră pentru o oră?

Ea zâmbi larg la bufoneriile lui.

— Dacă promiţi să fii cuminte. Dar ea oare asta voia?

— Asta face să nu mai fie deloc distractiv, dar promit. Îi aruncă o privire vicleană şi Kylie văzu că ochii îi scânteiau.

O luară din loc şi el se opri ezitând.

— Acelaşi loc? Sau te sperie gândul la şerpi?

— Nu, sunt de acord. Kylie simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Nu era frica de şerpi, ci amintirea acelei zile în care fusese cât pe ce să-l sărute.

Merseră pe cărare în tăcere. Soarele făcea iar numărul lui de magie, aruncând raze de lumină printre copaci

Kylie nu putea să nu se întrebe de ce când era cu Derek totul părea... fermecat.

— Tu eşti ? întrebă ea când ajunseră la locul lor.

— Ce să fiu? întrebă el. Ea îl fixă sceptică.

— Tu eşti motivul pentru care totul pare... magic şi plin de viaţă? Culorile, mirosurile, felul în care soarele pătrunde printre copaci.

— Oh, nu e decât şarmul meu personal, În tonul lui se citea tachinare.

— Serios? întrebă ea. Tu faci asta? El râse.

— Nu mai râde! insistă ea.

El se opri, dar rămase cu zâmbetul pe buze.

— OK, acum pe bune, nu ştiu ce vrei să spui. Eu nu fac nimic. Dar e frumos aici.

El sări pe piatră şi îi întinse mâna. Ea ezită, uitându-se la mâna lui.

— Promit să fiu cuminte, zise el.

Ea îl luă de mână, iar Derek o ridică. Kylie se aşeză lângă el, dar nu prea aproape.

Derek îşi ridică un genunchi la piept. Blugii lui păreau uzaţi, dar confortabili, şi avea un tricou verde spălăcit. Nu era mulat, dar se aranja destul de bine pe el, astfel încât lăsa să se vadă umerii laţi. Era posibil chiar să fi fost tricoul pe care îl purtase când se cunoscuseră prima dată. Derek arăta foarte bine atunci, ca şi acum. Kylie se întrebă cum de putuse să-l compare cu Trey. Derek era mult mai sexy decât fostul ei prieten.

— Deci spui că ai probleme cu iubita ta, nu? rosti Kylie deodată, încercând să-şi abată gândurile de la el.

— S-ar putea spune şi aşa, răspunse Derek pe un ton viclean şi Kylie se uită la el cum îşi freca bărbia.

Ochii ei îi studiau buzele. Îşi dorea să le guste.

— Ce s-a întâmplat? Ea clipi, nu băgă de seamă şiretenia lui şi speră că avea

să înceapă să vorbească despre Mandy, ceea ce urma să-i abată gândul de la cum era să-l sărute.

— Păi, ea crede că îmi place de altcineva. Kylie simţi cum i se strânge stomacul.

— Şi aşa e?

— Nu.

E adevărat, o duru răspunsul, dar încercă să nu arate asta. Destul de ciudat, dar sfatul pe care li-l dăduse tuturor, să fie sinceri, părea aproape imposibil de urmat în cazul ei. Poate şi pentru că nu era sigură ce simţea.

— Dar, continuă el, într-un fel, eu am vrut s-o fac să creadă lucrul ăsta.

— De ce? întrebă Kylie.

— Am sperat să o fac geloasă. Am sperat că poate o să mă aprecieze mai mult.

— Şi ţi-a ieşit? întrebă Kylie, care credea că astfel de jocuri nu aveau cum să se termine bine.

— Nu ştiu. Eşti geloasă? Kylie se uită la el.

— Eu... te referi la mine? Clătină din cap. Dar tu şi Mandy sunteţi...

— Prieteni, spuse el. Tot nu se legau lucrurile.

— Dar tu... tipa te-a sărutat.

— E clar că nu ai observat-o niciodată cum se comportă în mulţime. E o pupăcioasă de n-are pereche. Cred că părinţii ei sunt francezi.

Kylie încercă să digere spusele lui. Dar şi mai greu era să înţeleagă ce simţea ea. Îi plăcea de Derek. Chiar îi plăcea de el. Şi o atrăgea fizic. Poate că nu cu aceeaşi intensitate cu care se simţise atrasă de Lucas la pârâu, dar sentimentul era

real. Şi, în unele privinţe, chiar mai real decât atracţia explozivă pe care o simţea pentru Lucas.

Şi Derek nu a plecat, spuse vocea dinăuntrul ei.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Da. Nu. Clătină din cap. Sunt doar confuză.

Bun, o făcuse. Îi dăduse o şansă sincerităţii încă o dată.

— Ştiu, rosti el.

Kylie îşi aminti că el putea să-i citească emoţiile şi îşi dori din tot sufletul să nu fi fost aşa. Faptul că el îi elucidase sentimentele nu era de bine. O adiere uşoară îi făcu părul să fâlfâie şi o şuviţă i se prinse între buze.

El o dădu uşor la o parte.

— Sunt uşurat că nu eşti supărată pe mine.

— Lasă-mă câteva minute, spuse Kylie. Asta s-ar putea să se schimbe. Emoţiile mele sunt foarte încurcate în ultimul timp.

El zâmbi larg.

Kylie se simţi din nou ispitită de zâmbetul lui. Clătină din cap.

— Derek, eu doar...

— Kylie, nu ţi-am spus asta ca să te presez, ci pentru că mi-am dat seama cât de stupid a fost din partea mea să încerc să te fac geloasă. Mi-a trecut prin cap că lucrul ăsta s-ar putea să aibă o consecinţă cu totul neaşteptată şi nedorită. Dar ce zic eu? Chiar aşa s-a şi întâmplat, căci tu n-ai mai vrut să te apropii nici la trei metri de mine. Kylie îşi muşcă buza.

— Îmi pare rău. A fost o săptămână nebună de tot.

— Treci prin multe acum. Şi pentru asta am vrut să te văd. Am simţit că eşti stresată.

Kylie se întreba oare ce simţea el. Oare simţea şi că stresul ei îl implica şi pe Lucas? Simţise că era geloasă? *Kylie*

îşi aminti ziua în care o văzuse pe Mandy sărutându-l pe Derek.

— Ai dreptate, am fost geloasă pe tine şi pe Mandy. Dar încă nu ştiu dacă... nu cred...

El ridică mâna.

— Nu mă deranjează să fim doar prieteni. Dar de data asta nu o să te mint. Sper să devenim ceva mai mult de atât. Până o să se întâmple asta, o să-ţi respect dorinţele.

Kylie îl privi şi simţi că începe să se îndrăgostească şi mai mult de el.

— Poţi să faci asta?

— Normal. Se lungi pe spate şi puse un braţ sub cap. Poziţia în care stătea îi scotea în evidenţă pieptul şi braţele. Mai ales acum, că a plecat Lucas, spuse el şi, din tonul lui, Kylie îşi dădu seama, nu ştia nici ea cum anume, că Derek bănuia mult mai mult decât şi-ar fi dorit ea.

Capitolul 35

O, Doamne! Oare Derek ghicise cumva că-l sărutase pe Lucas? Oare emoţiile ei o trădau atât de mult? Kylie nu ştia. Dar nici nu voia să întrebe. Aşa că se lungi şi ea pe stâncă şi se uită la copaci. Sunetul cascadei din apropiere părea să agite copacii. Mintea îi zbură o clipă la legenda locului, dar faptul că era atât de aproape de Derek era un lucru mult mai captivant la care să se gândească.

Nu vorbeau. Derek îşi tot apropie mâna, până când aceasta se atinse de a ei. Atingerea lui o făcu să simtă furnicături în tot corpul.

— Vine mama ta mâine? întrebă ea.

— Normal. Nu refuză nicio ocazie să mă facă să mă simt prost.

Kylie chicoti, amintindu-şi cum Derek roşise când mama lui îi aranjase părul.

— Te iubeşte.

— Mă tratează de parcă aş avea trei ani. Făcu o pauză. La tine vine cineva?

— Da, amândoi. Sau, cel puţin, aşa au zis. Tatăl ei minţise o dată. Ştiai că ar putea să fie sfârşitul lumii dacă se întâmplă să stea amândoi în aceeaşi cameră?

— De-asta eşti aşa de stresată?

— Şi din cauza asta.

El îşi strecură mâna într-a ei, strângând-o uşor.

— Eu ţin la tine. Nu vreau să te văd supărată. O strânse din nou cu mâna lui caldă. Derek promisese

că avea să fie cuminte, dar Kylie presupuse că el nu considera că dacă o ţinea de mână era un semn de obrăznicie.

Nici ea nu era sigură dacă îşi încălca promisiunea. Ştia însă că îi plăcea — era ca un fel de îmbrăţişare. Palma lui emana o căldură firească, umană. Era apropierea dintre două fiinţe.

— Şi eu ţin la tine.

— Bun, rosti el şi Kylie aproape că desluşi bucuria din glasul lui. Nu-şi spuseră nimic câteva minute, apoi el o întrebă: Şi din cauza fantomei te stresezi?

— Da.

Simţindu-se în siguranţă cu el, îi povesti visul pe care îl avusese cu fantoma şi cum credea ea că aceasta voia s-o ajute s-o exonereze de o crimă de război pe care nu o comisese.

Derek ascultă în timp ce ei îi merse gura. Dându-şi seama că mai mult ea vorbise, îl întrebă:

— Tu încă mai vrei să refuzi harul pe care îl ai de a vorbi cu animalele?

— Da. Reuşesc din ce în ce mai bine să nu le mai aud. Holiday spune că dacă o ţin tot aşa, în curând nici nu o să

le mai observ. Fireşte, o spune de parcă ar fi un lucru rău. Făcu o pauză. Dar tu? Tot mai vrei să renunţi la harul tău?

Faptul că trebui să se gândească înainte de a răspunde o miră puţin.

— Mă sperie pur şi simplu, recunoscu Kylie. Nu cred că sunt destul de curajoasă ca s-o fac. Dar de când am avut visul ăla, mă tot gândesc la el, la soldat. La cât de curajos a fost. Ştia când s-a întors să o salveze pe femeie că nu avea să iasă viu de acolo. Aş vrea să aflu cum îl cheamă, ca să pot să descopăr dacă a fost acuzat de ceva ce nu a făcut. Şi dacă a fost, atunci vreau să găsesc o cale de a îndrepta lucrul ăsta. Închise ochii o secundă. Dar ştii ce e ciudat?

— Ce?

Derek mişcă din degete.

— De fiecare dată când îl văd, mi se pare cunoscut. Ca şi cum l-aş şti de undeva.

— Poate chiar îl cunoşti.

— Poate, spuse Kylie. Dar am întrebat-o pe mama dacă am avut pe cineva în neam care a fost în armată şi mi-a spus că nu.

Derek se foi lângă ea.

— Ţi-a spus Holiday cum aleg fantomele persoana de care se ataşează?

— A spus că pot fi mai multe metode. E posibil să fi trecut pe undeva unde hoinărea spiritul lui sau ar putea să fie ceva personal.

Derek ridică mâna să se uite la ceas.

— Urăsc să fiu solul care aduce veşti proaste, dar ora noastră s-a terminat de treizeci de minute.

— Asta chiar că e o veste proastă. Kylie închise ochii. Derek?

— Da.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? întrebă el.

— Pentru tot.

Ea se răsuci într-o parte şi se uită la el. Şi, cerule mare, voia atât de mult să-l sărute, încât îi venea să ţipe. Dacă era să se ia şi după felul în care o privea el, atunci nu era singura care-şi dorea asta.

El se mişcă spre ea câţiva centimetri, nu mai mult. Kylie îi simţea respiraţia la colţul buzelor. Era atât de aproape de ea, că putea să-i numere genele, dar buzele lui o tentau.

— Kylie.

Felul în care îi rosti numele o făcu să se topească şi mai mult.

— Da, reuşi ea să îngăime.

— Mă faci să-mi fie greu să-mi ţin promisiunea.

— Îmi pare rău. Era cât pe ce să-l sărute. Cât pe ce. Dar ştiind că nu ar fi fost drept nici faţă de el, nici faţă de ea, nu o făcu. Deocamdată.

A doua zi dimineaţă, Kylie stătea cu mama ei la o masă în sala de mese şi aceasta se uita la ceas pentru a zecea oară. Kylie nu putea să nu se întrebe dacă mamei ei îi displăcea atât de mult compania ei sau dacă gândul că tatăl ei avea să vină o făcea atât de nerăbdătoare să plece. Probabil erau adevărate ambele variante.

— Mă bucur aşa de mult că-ţi place aici, spuse mama ei, netezindu-şi sacoul cafeniu. Culoarea sacoului nu se potrivea deloc cu tenul ei măsliniu şi părul negru. Nu făcea decât să scoată în evidenţă ceea ce păreau a fi cearcăne. Şi prietenele tale par drăguţe.

Mama ei se uită spre Della, care stătea cu părinţii ei la o masă în faţa lor.

Kylie le-o prezentase şi Mirandei, şi Dellei când sosise. Mama ei se aplecă spre ea.

— A exagerat puţin cu culoarea părului. Dar dacă tu-mi spui că nu e prea rebelă şi că nici nu se droghează sau mai ştiu eu ce, atunci n-am decât să te cred.

— Nu e rebelă, mamă, murmură Kylie.

Se lăsă tăcerea şi Kylie ştia cum avea să fie să locuiască împreună cu mama ei, să se confrunte cu prejudecăţile ei şi momentele stânjenitoare de tăcere. Kylie simţea răceala ei tocmai din partea cealaltă a mesei. Şi nu era o răceală specifică fantomelor.

Sau era?

Kylie îşi îndreptă privirea spre partea cealaltă a încăperii şi îl văzu pe soldat stând în colţ, uitându-se fix la ele şi plângând cu lacrimi de sânge. Inima i se strânse. Îşi dorea tare mult să-i afle numele, ca să poată să-l ajute.

— Eşti sigură că nu avem nicio rudă în armată? o întrebă din nou Kylie pe mama ei.

— Foarte sigură, draga mea. Se uită iar la ceas. Directoarea taberei — cum o cheamă? Holiday? Pare şi ea de treabă.

— Holiday e drăguţă, confirmă Kylie, aducându-şi aminte cum schimbase priviri cu Holiday după ce aceasta făcuse cunoştinţă cu mama ei.

Holiday clătinase din cap în semn de nu, lăsând să se înţeleagă faptul că mama ei nu era fiinţă supranaturală.

— Bine, cred că ar trebui să plec, anunţă mama ei. Vrei să mă conduci la maşină?

Kylie trase cu ochiul la ceasul de perete. Mama ei pleca mai devreme cu treizeci de minute.

S-a zis cu timpul preţios petrecut de mamă cu fiică.

— Desigur.

Kylie se ridică în picioare. Când trecură pe lângă Della şi Miranda, care stăteau cu părinţii lor, Kylie îşi dădu seama că niciuna dintre ele nu părea prea fericită. Discuţia de seară din jurul mesei, care se transformase într-un ritual, avea să fie mai degrabă o şedinţă de văitat.

Kylie şi mama ei se îndreptară spre parcare fără să-ţi vorbească. Din fericire, fantoma nu le însoţi. Când mama ei se întoarse să-i spună pentru ultima dată la revedere întinse mâna şi o luă pe Kylie de braţ.

Kylie simţi cum i se strânge inima când o podidi amintirea de la înmormântarea bunicii, când avea atâta nevoie de o îmbrăţişare.

— Ştii, unele mame îşi îmbrăţişează copiii. Pe chipul mamei ei se citi şocul.

— Vrei să te îmbrăţişez?

— Nu, spuse Kylie.

Cine voia o îmbrăţişare pe care trebuia să o cerşească? Era ca şi cum ar trebui să te rogi de cineva să-ţi ceară scuze.

— Pa, mamă.

Kylie se întoarse cu spatele şi se duse în sala de mese să-şi aştepte tatăl. Nu se uită înapoi să o vadă pe mama ei plecând, deşi ştia că ea avea să-i facă semn cu mâna şi se aştepta ca şi Kylie să facă la fel. De acum încolo, dacă nu primea îmbrăţişări, nu avea nici ea de gând să-şi ia astfel la revedere.

Kylie aproape că nu-şi recunoscu tatăl. În primul rând, unde era părul grizonant de la tâmple? În al doilea rând, părul lui natural nu avea reflexe. Şi cu siguranţă nu-şi făcea ţepi în cap. Ca să nu mai pomenească de hainele cu care era îmbrăcat. Bărbaţii în vârstă n-ar trebui să poarte niciodată blugi mulaţi.

— El e? întrebă Holiday.

Kylie şi-ar fi dorit să poată să mintă şi să fugă pe uşa din spate, dar tatăl ei o zărise din partea cealaltă a sălii şi venea spre ea.

— Ce zici, e fiinţă supranaturală? întrebă Kylie, luptându-se cu jena şi uitându-se la Holiday, care ridica din sprâncene.

— Nu. Oftă lung. Dar asta nu înseamnă că...

— Ştiu, o întrerupse Kylie.

— Ce face scumpetea mea?

Tatăl ei o trase spre el şi o îmbrăţişa strâns.

Kylie închise ochii şi încercă să uite cum arăta şi să se abandoneze stării de bine pe care i-o dădea îmbrăţişarea lui caldă. Îi dădură lacrimile şi înghiţi cu noduri, rugându-se să poată să se abţină.

— Sunt bine, îngăimă ea şi se retrase.

O înţepau sinusurile, dar nu vărsă nicio lacrimă.

— Cine e, o prietenă de-ale tale? întrebă tatăl ei, arătând spre Holiday.

Kylie se uită la ecusonul directoarei şi se întrebă dacă nu cumva faptul că-şi vopsise părul îi afectase şi vederea.

— Aş vrea eu. Holiday întinse mâna. Eu sunt Holiday Brandon, unul dintre administratorii taberei.

— Glumiţi, spuse tatăl ei. Nu se poate să aveţi mai mult de douăzeci de ani. Şi nu semănaţi cu niciun administrator de tabără pe care l-am văzut.

Zâmbetul i se lărgi şi privirea îi coborî spre formele apetisante ale lui Holiday.

— Ba nu, vorbesc serios. Holiday îşi retrase mâna dintr-a lui.

Kylie se uita cu gura căscată la omul care fusese sprijinul ei, care fusese lângă ea când se julise la joacă, atunci când se certase cu mama ei şi când avea probleme cu băieţii. Adevărul o lovi drept în moalele capului. Tatăl ei flirta cu Holiday. Holiday care era... cu cel puţin douăzeci de ani mai tânără decât el.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău cărunt, tată? izbucni Kylie.

Tatăl ei se uită din nou la ea.

— Nu... nu ştiu.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse Holiday şi Kylie putea să jure că ochii ei zâmbeau. Vă las să vă continuaţi vizita.

Sau mai bine nu, îşi spuse Kylie. Nu-l cunoştea pe bărbatul din faţa ei şi nici nu era sigură că voia să-l cunoască.

— Nu era ca înainte, spuse Kylie o oră mai târziu, încă străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

Tatăl ei stătuse cu ea mai puţin de o oră. Holiday, de parcă ar fi simţit că era supărată, îi ceruse să vină cu ea în oraş ca să facă aprovizionarea.

— Divorţul e suportat cu greu de unii oameni, explică Holiday. Crede-mă, când au divorţat părinţii mei, şi ei au luat-o razna de tot. Mama şi-a pus chiar şi silicoane şi a început să-mi poarte hainele.

— Şi cum ai supravieţuit? întrebă Kylie.

— N-ai de ales. Bineînţeles, consumul mare de îngheţată ajută. Holiday zâmbi şi opri în parcarea gelateriei. Ce spui? Vrei să ne hrănim grijile cu o chestie rece, cremoasă şi dulce?

Kylie aprobă din cap. Holiday puse mâna pe clanţă.

— Urmează-mă. Prima dată trebuie să încercăm cel puţin cinci arome fiecare, pe urmă comandăm trei cupe.

Kylie râse.

— Ce griji hrăneşti acum?

— Glumeşti? Ştii câte ore l-am avut pe cap pe domnul vampir cel mare şi rău?

— Pe Burnett, îşi dădu seama Kylie. De ce nu accepţi?

— Să accept? Oh, nu. Peste cadavrul meu de zână. E la fel de enervant, grosolan şi respingător pe cât e de... sexy.

— Deci eşti îndrăgostită, nu? o tachina Kylie. Holiday îndreptă un deget spre ea.

— Ţine-o tot aşa şi te lingi pe bot de îngheţată.

În timp ce încercau tot soiul de sortimente, de la menta cu ciocolată la ciocolată de casă cu banană, Kylie, stimulată de efectul zahărului, lăsă să-i scape o întrebare pe care în mod normal nu ar fi pus-o.

— Cum îţi dai seama că eşti îndrăgostită?

Holiday linse bine lingura de îngheţata cu aromă de vată pe băţ.

— Dar tu nu te încurci cu întrebări uşoare, nu? Kylie luă o înghiţitură de îngheţată cu unt de nuci pecan.

— Nu.

Holiday îşi examina îngheţata.

— Am crezut că eram îndrăgostită de mai multe ori. De câteva ori cu inima şi chiar de mai multe ori cu hormonii.

Răspunsul lui Holiday descria perfect situaţia lui Kylie cu Lucas şi Derek. Kylie mai luă o gură de îngheţată.

— Şi n-a mers nicio relaţie?

— Nu. Asta e şmecheria cu dragostea. Merge ca o raţă, măcăne ca o raţă şi miroase ca o raţă. Dar după ce dormi cu ea vreo lună sau te trezeşti părăsit la altar, începe să miroasă mai degrabă a sconcs.

Kylie se aplecă spre ea să o întrebe:

— Ăsta e felul tău elegant de a-mi spune să nu mă culc cu unul şi cu altul?

Holiday îndreptă linguriţa spre Kylie.

— Nu, ăsta e felul meu elegant de a spune să ai grijă. Se aplecă spre ea. Doar pentru că un tip te dă pe spate nu înseamnă că trebuie să desfaci şi picioarele.

Kylie râse, şi la fel şi Holiday. Holiday amesteca în îngheţată.

— Dacă aş putea să dau timpul înapoi, nu aş mai face-o cu trei dintre tipii cu care m-am culcat. Dar n-ai cum să faci asta. Nu poţi să ştergi nici amintirile. Amintirile urâte mi s-au imprimat în creier. Se bătu cu linguriţa peste frunte. Nu poţi să le scoţi nici măcar cu laserul.

Kylie încuviinţă. Avea şi ea câteva amintiri urâte, pe care nu putea să le alunge din minte, aşa că înţelegea perfect.

După ce terminară de mâncat îngheţata, intrară alături, la anticariat. Kylie văzu din întâmplare titlul unei cărţi care fusese lăsată pe un raft. *Cum să învingi dislexia.* O luă în mână şi o frunzări, întrebându-se dacă Miranda o citise vreodată.

Se îndreptă spre tejghea şi întrebă dacă mai aveau şi alte cărţi pe aceeaşi temă. Vânzătoarea o duse la un rând întreg de cărţi despre diferite dizabilităţi. Kylie mai alese trei cărţi despre cum să faci faţă dislexiei şi le plăti.

Holiday încă mai căuta, aşa că o lăsă pe ea înăuntru şi ieşi. Kylie se uita la strada principală a orăşelului. Era pitorească. Avea magazine de antichităţi, magazinaşe specializate pe un singur tip de marfa şi chiar şi un magazin de dulciuri — genul de loc în care o duceau părinţii ei când era mică.

Pe lângă ea trecu un cuplu ţinându-se de mână şi Kylie încercă să-şi aducă aminte dacă vreodată, când mersese cu ei pe stradă, părinţii ei se purtaseră ca nişte îndrăgostiţi. Nu-şi amintea să-i fi văzut ţinându-se de mână. Fiecare făcea ce voia când ieşeau în oraş. Tatăl ei juca golf, iar mama ei mergea la cumpărături.

Kylie doar ce se ajunsese lângă furgoneta lui Holiday când zări alt cuplu ieşind dintr-o pensiune. Se sărutau. Nu în fugă, de-abia atingându-şi buzele, ci cu limba, de parcă erau în călduri. De la sărut se ajunse repede la pipăieli pe fund. *Luaţi-vă o cameră, ce naiba!* îşi spuse Kylie, întrebându-se

dacă erau conştienţi că aveau spectatori sau dacă le păsa măcar. Dar fie că era sau nu bine ce făcea, Kylie nu putea să-şi ia ochii de la ei.

Şi asta în mare parte din cauză că i se aprinsese beculeţul.

Cei doi aveau un aer familiar.

Se uită la mâna femeii, care se strecură în prohabul blugilor bărbatului. Kylie rămase cu gura căscată. Scârbos! Erau aşa de obsceni şi totuşi Kylie, care acum se ascundea în spatele dubitei, tot nu putea să-şi ia ochii de la ei. Când cei doi se dezlipiră în sfârşit unul de celălalt, tipul se întoarse şi Kylie îl recunoscu.

Kylie se ţinu de maşină, simţindu-şi deodată genunchii ca de gelatină.

— O, Dumnezeule mare!

Capitolul 36

Tata?

Kylie se ţinu de mânerul portierei ca să nu cadă lată. Ce făcea tatăl ei... cu... Kylie îşi îndreptă

rapid privirea spre femeie sau, mai bine zis, spre fată. O recunoscu pe noua secretară cu care făcuse cunoştinţă luna trecută la un picnic organizat de firmă. Fata era în anul al treilea la facultate.

Sprijinindu-se în continuare de dubă, Kylie făcu socoteala. Deşi matematica nu era punctul ei forte, îşi dădu seama că fata trebuia să fie cu vreo patru ani mai mare decât ea.

Şi brusc Kylie înţelese o grămadă de alte lucruri. Cum ar fi cum ajunseseră cele şase perechi de chiloţi ale tatălui ei să fie pârlite pe grătar, cum răceala cu care îl trata mama ei de nenumărate ori i se părea a fi acum îndreptăţită.

Observând că cei doi o porniseră spre un loc de unde ar fi putut să o vadă, Kylie trecu în partea cealaltă a dubei. Şi senzaţia de răceala care o urmărea îi dădu de înţeles că nu era singură. Totuşi, fiind prea distrasă emoţional ca să se mai gândească la fantomă, Kylie se concentra să nu vomite cele trei cupe de îngheţată pe care doar ce le mâncase. Holiday sosi repede.

— Te simţi bine?

— Minunat, minţi Kylie, prea jenată şi şocată ca să dea detalii. Era destul de grav că tatăl ei flirtase cu Holiday, dar să-l vadă cu cineva care probabil încă făcea tratament pentru acnee era pur şi simplu prea mult.

În drum spre tabără, Kylie se uită la Holiday.

— Ai idee ce se califică drept omucidere justificată?

— Nu. Directoarea de tabără râse. Dacă va trebui să-l mai suport mult pe Burnett, s-ar putea să devin expertă. Pe cine vrei să omori?

— Pe părinţii mei. Imaginea tatălui ei pipăindu-şi cu poftă secretara îi veni în minte şi simţi o durere în piept. Sau poate doar pe tata.

Kylie mai aşteptă câteva minute până să arunca bomba.

— Crezi că... ai putea să mai aştepţi câteva săptămâni până să vorbeşti cu mama despre plecarea mea?

Holiday nu se uită la ea, dar Kylie îi văzu zâmbetul victorios din profil, căci aceasta nu-şi luase ochii de la drum.

— Sigur că da.

Luni seara, veniseră aproape toţi în sala de mese să se uite la filme. Kylie, Miranda şi Della stătuseră până târziu duminică noaptea ca să-şi lingă rănile provocate de părinţii lor. Apoi Kylie şi Miranda se uitaseră pe cărţile despre dislexie pe care le cumpărase Kylie.

— N-o să meargă, spuse Miranda, frustrată în timp ce încerca să citească primul capitol.

— Ce-ar fi să-ţi citesc eu? îi propuse Kylie. Miranda ridică ochii spre Kylie şi privirea i se împăienjeni.

— Ai face asta?

— Şi tu ai face-o pentru mine, nu? întrebă Kylie.

— Fără să clipesc, spuse Miranda.

Aşadar, cele două stătuseră treze până noaptea târziu. Aşa că în loc să rămână să vadă un film, Kylie se îndreptă spre cabană.

Când deschise uşa cabanei, o lovi un miros puternic şi strâmbă din nas. Era clar că trebuia să cureţe litiera pisicii.

Apoi Şosetă, ghemotocul de blană pe care Lucas i-l făcuse cadou de adio, scoase capul de sub canapea şi se zburli la ea.

— Vino aici, scumpule, îl chemă ea drăgăstos, dar pisoiul se ascunse şi mai mult sub canapea.

Mobilul zbârnâi. Kylie îl scoase din buzunar, văzu că era mama ei, puse telefonul pe măsuţa de cafea şi încercă să convingă pisoiul să iasă.

După câteva încercări eşuate, Kylie renunţă.

— Bine, culcă-te sub canapea.

Frustrată şi obosită, Kylie începu să-şi scoată tricoul şi se duse să se schimbe în pijamale.

Când ajunse la comodă, îşi dădu jos tenişii ajutându-se de călcâie şi îşi luă cămaşa de noapte preferată din sertar. Îşi scoase apoi sutienul şi îl aruncă pe un scaun. De-abia atunci se uită în oglindă.

I se tăie respiraţia. Îi luă o secundă până când îşi dădu seama ce se vedea reflectat în oglindă. Şi încă o secundă să-şi iasă din minţi.

— Ieşi de aici, jivină ce eşti! Kylie se grăbi şi-şi trase cămaşa de noapte pe cap înainte să se întoarcă şi să-şi verse nervii pe Perry, care de data asta se transformase într-un leu şi era întins pe tot patul.

— Afară! ţipă clocotind de mânie Kylie. Leul scoase un răget. Kylie se apucă de sâni pe sub cămaşa de noapte şi ţipă furioasă:

— Ai reuşit în sfârşit să vezi şi tu nişte ţâţe pentru prima dată în viaţa ta, nu? Eşti atât de... penibil. Şi nici să nu te gândeşti că n-o să-i spun Mirandei.

Se aplecă, luă un pantof şi îl aruncă în animal.

— Afară! Animalul răcni din nou. Jur pe ce-am mai sfânt, Perry, dacă nu o tai de aici, îţi prind urechile la spate şi-ţi rup gâtul!

Temperatura din cameră coborî brusc cu zece grade bune.

— Nu ţipa, spuse o voce de bărbat. Şi nu face nicio mişcare bruscă.

Inima îi sări din piept când îl văzu pe soldat stând lângă noptieră. Nu atât faptul că era acolo o făcu să încremenească, ci faptul că vorbea cu ea.

Kylie trase adânc aer în piept. Un norişor de aburi îi scăpă printre buze când expiră.

I se făcu pielea de găină. Îşi încrucişa braţele pe piept să se mai încălzească.

— Nu e un leu adevărat, reuşi ea să îngăime. E Perry. Unul dintre cei care au puterea să se transforme în animale.

De data asta, soldatul nu mai sângera. Dar amintirea visului în care îl văzuse murind pe podeaua aceea murdară îi veni fulgerător în minte. O durea inima pentru el. Acum, că vorbea în sfârşit cu ea, avea oare să-i spună şi cum îl chema? Destul de straniu, nu i se mai părea potrivit să se refere la el ca la Nea Soldatul, nici măcar în gând. Merita mai mult respect.

— Ba e real, Kylie, spuse el când leul scoase din nou un răget.

Kylie întinse mâna după celălalt pantof şi îl azvârli în Perry.

— Kylie, ascultă-mă! Vocea fantomei deveni mai puternică şi mai fermă. Nu e Perry. E un leu adevărat. Şi e periculos. Nu-l provoca! Du-te spre uşă. Ieşi afară imediat!

Cuvintele lui avură un efect puternic asupra ei şi Kylie privi animalul cu mai multă atenţie.

Leul care nu se transformă în fiinţă umană, împroşcând scântei.

Leul care se ridică în patru labe şi sări din pat.

Leul care se puse în dreptul uşii şi nu o lăsă să fugă.

Leul care se plimba înainte şi înapoi şi o măsura din ochi, încercând parcă să se decidă cu ce fel de sos voia să o mănânce.

Kylie nu putea să-şi ia ochii de la el şi nici nu o făcu, însă îi spuse fantomei:

— Bun, chestia cu uşa nu a mers. Mai ai şi alte idei?

— Stai calmă.

Cuvintele lui răsunară în acelaşi timp cu răgetul animalului, care părea furios. Înfometat.

— Asta e cam greu de făcut.

Kylie se înfiora când îşi imagină colţii bestiei sfâşiindu-i cutia toracică.

— Animalul aşteaptă ca tu să o iei la fugă. Dacă rămâi calmă, o să mai câştigăm ceva timp.

— Timp pentru ce? întrebă ea.

Leul se aşeză pe podea şi începu să-şi lingă labele. Oare se spăla pe mâini înainte de masa de seară?

— Să ne vină altă idee, răspunse el.

Auzindu-şi dinţii clănţănind, Kylie se uită la fantomă.

— Tu nu poţi să... să-l faci să plece ?

— Dacă aş fi putut, n-ar mai fi fost aici. Sinceritatea adăugă mai multă profunzime vocii. În ciuda panicii pe care o simţea, ceva din aerul fantomei i se păru din nou familiar. De parcă îl ştia de undeva sau de parcă ar fi trebui să-l ştie.

— Cum te cheamă?

Kylie încerca să se oprească din tremurat, dar nu putea.

— Daniel Brighten, spuse el.

Kylie se gândi la numele lui, încercând să facă o legătură. Dar nu i se aprinse niciun beculeţ. Clipi şi îi întâlni din nou ochii albaştri. O şuviţă blondă îi căzu peste frunte.

— De ce? întrebă ea. De ce mă urmăreşti? Are legătură cu felul în care ai murit?

— Nu, spuse el. Voiam neapărat să ştii că nu am avut de ales.

De ce voia ca ea să ştie asta? Kylie se uita când la el, când la leu.

— De ce, trebuie să dezvălui cuiva asta? Ai fost acuzat că i-ai făcut rău acelei femei?

— Nu.

Leul se ridică din nou în patru labe şi lui Kylie i se tăie răsuflarea. Căută în jur ceva cu care să se apere.

— Nu face asta, rosti fantoma.

— Ce să nu fac?

— Nu lua scaunul ăla! Ea se uită din nou la el.

— Poţi să-mi citeşti gândurile?

— Nu, dar te uitai la el.

— Mi-e frică, recunoscu ea.

— Ştiu, dar dacă iei scaunul în mână, s-ar putea ca leul să se simtă ameninţat.

— Păi şi eu mă simt la fel. Bestia asta ar trebui să fie alături, în rezervaţie, nu în dormitorul meu. Kylie îşi aminti deodată că Della îi spusese că animalele par furioase. Oare leul era furios pe ea acum? Mă întreb cum a reuşit să intre aici.

— Nu ştiu, dar hai să lăsăm problema asta pentru mai târziu.

Un mârâit puternic se auzi din pieptul leului. Kylie nu era sigură dacă aşa făcea el când era furios, dar ei îi dădu fiori.

— Nu intra în panică, Kylie. El poate să-ţi adulmece frica.

Daniel avea dreptate, conchise Kylie. Animalele, ca şi fiinţele supranaturale, puteau să simtă, printre altele, şi frica. Kylie trase încet aer în piept. *Gândeşte-te la altceva! Gândeşte-te la altceva!* Mintea ei găsi ceva la care să se concentreze şi se uită din nou la Daniel.

— Bunica mea e în rai?

— Bineînţeles.

— Şi dacă tu poţi să mă vizitezi, ea de ce nu poate? Aburii care îi ieşiră din gură se îndreptară şerpuind spre tavan.

— Eu am venit primul.

— Unde?

Dinţii îi clănţăneau din nou.

— Am aşteptat până când ai fost destul de mare ca să înţelegi. Până când eşti în stare să faci faţă, nu are voie să te viziteze decât un singur spirit.

— Păi s-au înşelat. Kylie se uită din nou la leu.

— În legătură cu ce?

— Încă nu sunt gata să fac faţă. El zâmbi.

Kylie nu avusese intenţia să fie amuzantă.

— Deci chiar ai văzut-o pe bunica? Se înfioră şi mai mult. Kylie ştia că avea să se mai încălzească dacă ar fi plecat fantoma, dar gândul de a fi singură cu leul nu o încânta.

— N-ai cum să nu observi o astfel de femeie, spuse el. Nici măcar atunci când e spirit.

Curiozitatea o măcina.

— Ai cunoscut-o înainte să... moară?

— Da, cu mult timp în urmă.

Ochii lui albaştri precum cerul şi părul lui blond îi atraseră atenţia o clipă. Îl cercetă din priviri. Deodată, se întâmplă.

Văzu în mintea lui. Făcea şi ea ce făceau şi celelalte fiinţe supranaturale. Vedea tiparul lui mental. O străbătu un mic fior de bucurie.

Clipi şi continuă să-i studieze tiparul psihic. Avea nişte linii verticale şi apoi ceva ca o scriere ciudată, care semăna cu chineza sau cu nişte simboluri preistorice.

— Ai... ai avut şi tu puteri supranaturale, nu?

Leul mai slobozi un răget. Kylie tresări când animalul se ridică în picioare.

— Cred că-i e foame, spuse ea. Eu zic că ar trebui să pun mâna pe scaun, ce părere ai?

Fantoma nu-i răspunse. Kylie observă că temperatura creştea. Oh, la naiba! Chiar şi fantomei îi era frică să nu fie mâncată. Doar că aşa ceva nu era posibil, pentru că era deja moartă.

Aşa cum se putea să fie şi ea dacă nu-i venea repede vreo idee.

Îi dădură lacrimile. Era singură. Singură, singurică. Atunci leul îşi azvârli capul pe spate şi se repezi spre ea.

Capitolul 37

Kylie o zbughi în spatele scaunului, gândindu-se cum să-l folosească drept armă, dar când ridică privirea, văzu că leul se retrăsese. Scosese capul pe uşă, ca şi cum ceva de afară îi atrăsese atenţia.

Atunci Kylie auzi pisicuţa. Leul făcu un pas afară din dormitor. Kylie ar fi putut să se ducă să trântească uşa şi să tragă patul în dreptul uşii.

Şi să asculte cum animalul îi mânca pisicuţa de vie.

— Nu! Kylie mişcă de scaun ca să atragă atenţia leului. Vino aici, monstru urât şi împuţit!

Leul se dădu înapoi, arătându-şi colţii, şi scutură din coamă.

Fără să ştie nici ea de ce, Kylie se gândi la soldat şi la alegerea pe care o făcuse el, să moară întorcându-se din drum să o salveze pe femeie.

Eu n-o să mor. Eu n-o să mor.

— Daniel, te rog, întoarce-te! strigă ea, căci nu voia să fie singură.

Simţi din nou aerul rece.

— Holiday vine cu ajutoare.

Leul se apropie mai mult de scaun. Îi dădură din nou lacrimile.

— Să nu mai pleci, da? îl imploră ea.

— N-o să mai plec, spuse el. N-am vrut niciodată să te las.

— Kylie? strigă Holiday din sufragerie. Leul se repezi spre uşă.

— Nu intra, ţipă Kylie şi zgâlţâi scaunul ca să-i atragă atenţia animalului, în cazul în care Holiday nu o auzise.

Kylie auzi zgomot de paşi care se îndepărtau.

— Burnett e pe drum să aducă o armă cu tranchilizant, îi strigă Holiday. Vine în câteva minute. Eşti în siguranţă?

În siguranţă? Avea un leu în dormitor. Dar dacă Burnett era pe drum, poate... Kylie dădu să răspundă când auzi mai multe voci.

— Nu, spuse Holiday.

— Nu ce? întrebă Kylie.

— E prea periculos, continuă Holiday ca şi cum vorbea cu altcineva.

Se auziră paşi dinspre sufragerie. Leul mârâi. Derek apăru în prag. Ochii lui verzi şi catifelaţi îi întâlniră pe ai ei, apoi îşi îndreptă privirea spre leu. În ochii lui se văzu un licăr de spaimă, iar ea simţi aceeaşi teamă ca şi el.

Gândul că ar putea fi nevoită să asiste la atacul leului asupra lui Derek făcu inima să-i sară din piept.

— Pleacă, Derek! spuse Kylie, încercând să pară calmă, deşi nu mai avea mult până să înceapă să ţipe. Ascult-o pe Holiday!

— Pot s-o fac, zise el pe un ton încrezător. Am harul ăsta, ai uitat?

Derek păşi înăuntru. Leul scutură din coamă şi mârâi. Derek nu se clinti. Se uita fix la bestie. Apoi începu să se descheie la nasturii de la cămaşă.

— Ce faci? întrebă ea, deşi era tentată să-l vadă fără cămaşă, dar realiza că nu era deloc momentul potrivit pentru aşa ceva.

— Nu-i place cum miros.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ţine cămaşa pe tine, să nu te mănânce.

— E în regulă. Derek îşi azvârli cămaşa în sufragerie. Arăta chiar mai bine decât îşi imaginase ea. Apoi, întinzând braţele cu palmele în sus, mai făcu un pas înainte. Leul scoase un răget dar nu se năpusti spre el.

Derek mai făcu un pas. De data asta, leul se năpusti spre el, aproape apucându-i mâna în dinţi.

— Nu!

Kylie începu să zgâlţâie scaunul ca să atragă atenţia animalului.

— Opreşte-te! îi porunci Derek.

— Asta îl împiedică să sară la tine.

— Kylie, îl înfurii! Ai încredere în mine, bine? Tonul lui categoric îi atrase atenţia lui Kylie. Soldatul stătea tăcut într-un colţ, aşa că deocamdată nu erau şanse să se oprească din tremurat.

— O să vin spre tine, spuse Derek. Vreau să stai în spatele meu. Apoi o să ieşim. Ieşi tu prima şi eu o să închid uşa. Ai înţeles?

Aproape ca şi cum ar fi ghicit planul lui Derek, animalul mârâi şi, deşi era cu faţa spre Derek, se dădea mai aproape de Kylie. Cu fiecare pas pe care îl făcea Derek, leul era tot mai aproape de Kylie.

Un miros de urină îi umplu nările lui Kylie. Posteriorul felinei uriaşe lovi scaunul şi o aruncă pe Kylie în perete.

Când se ridică, Kylie îl văzu pe Derek la câţiva centimetri de leu. Era atât de aproape, încât coama bestiei îl atingea pe abdomenul gol. Muşchii lui Derek se încordară şi trunchiul lui părea solid, aproape sculptat.

— Acum ieşi uşor de după scaun, Kylie, rosti Derek.

— Fă aşa cum spune, zise tare Daniel.

Kylie mişcă piciorul şi leul se repezi cu capul în Derek, fiind cât pe ce să-l răstoarne. Derek îşi recapătă echilibrul.

— Încetişor, Kylie, spuse el ca şi cum nu-şi dădea seama că leul putea să deschidă gura şi să-l smotocească de parcă ar fi fost o jucărie. Încet şi cu grijă.

Ea se mai deplasă câţiva centimetri. Îi era frică şi să respire. Apoi Derek o prinse de braţ şi o trase uşor în spatele lui. Kylie îşi puse mâinile pe mijlocul lui gol. Palmele ei îi atingeau pielea caldă.

— Bun. Acum o să ne deplasăm cu spatele, cu paşi mici, până când ieşim. Te descurci foarte bine. Nu te opri!

Kylie simţi pragul uşii la călcâi. Derek întinse mâna în stânga, spre clanţă, şi leul se năpusti şi îl lovi cu laba.

Derek strânse din dinţi şi Kylie îşi dădu seama că ghearele bestiei îi sfâşiaseră pielea.

— Eşti bine? întrebă ea.

El nu răspunse, ci întinse din nou mâna spre clanţă. Leul răcni, dar de data asta nu sări la atac. Kylie continuă să se deplaseze cu spatele spre sufragerie, urmată încet de Derek. Când Derek închise uşa, Kylie îl văzu pe Daniel zâmbind.

— Ai reuşit!

Holiday se năpusti în cabană. Kylie stătea pe loc, cu mâinile peste piept, tremurând din toate încheieturile şi venindu-i rău de la stomac.

— Ajută-mă să trag canapeaua în dreptul uşii, în caz că animalul se hotărăşte să sară din nou la atac, spuse Derek

În timp ce Derek şi Holiday făceau asta, Kylie observă că din abdomenul tare al lui Derek picura sânge.

— Eşti... rănit.

Dinţii îi clănţăneau aşa de puternic, că de-abia mai putea să vorbească. Arătă cu degetul spre el şi simţi picături reci de transpiraţie curgându-i de pe frunte.

— M-a zgâriat doar puţin, o asigură el.

Ea parcurse distanţa care îi despărţea şi se sprijini pe el. Nu-i păsa că îşi păta cămaşa de noapte preferată cu sânge. Îşi lipi faţa de zidul cald de piele şi muşchi, tremurând în continuare.

Derek o cuprinse în braţe. Holiday veni lângă ei şi îi puse o mână pe spate lui Kylie.

Kylie nu ştia care dintre zâne făcea lucrul ăsta, sau dacă nu cumva amândouă — sincer, nu-i păsa —, dar miile de furnicături care îi străbăteau corpul începură să dispară. Se simţea în siguranţă şi doar asta conta.

Îşi îngropă mai adânc faţa în umărul gol al lui Derek. Îi plăcea la nebunie cum mirosea şi senzaţia pe care o avea stând atât de aproape de el.

— Aşaz-o pe Kylie într-un pat într-unul dintre celelalte dormitoare, spuse Holiday.

— Nu. Mă simt bine.

Kylie ridică mâna, dar nu voia să plece din braţele lui Derek. Se simţea tare bine acolo. Încă mai avea nevoie de senzaţia asta. El era aşa de cald şi ei îi era atât de... frig.

Kylie îl văzu pe Daniel stând în spatele lui Holiday. Îi zâmbi şi apoi se făcu nevăzut.

— Mulţumesc, zise Kylie, sperând că o auzea.

— Cu plăcere, răspunse Derek.

Kylie ridică ochii să-i mulţumească şi lui Derek, dar o bufnitură puternică o opri. Uşa cabanei fu trântită cu atâta putere, încât suna ca şi cum se crăpase. Burnett năvăli

înăuntru. Ochii lui luceau roşietici şi ţinea o puşcă mare în mâini.

— Mi-ai promis că nu o să vii aici, îi spuse el lui Holiday, clocotind de mânie.

— Am minţit, zise ea, fără să pară deloc că avea remuşcări.

Leul slobozi un răget de cealaltă parte a uşii şi Burnett urlă odată cu el.

— Prima dată să termin cu asta, şi pe urmă ne socotim şi cu tine.

— Îţi urez succes, îi spuse Holiday, zâmbindu-i dispreţuitor.

Burnett o porni spre uşa dormitorului.

— Staţi! Derek o dădu pe Kylie la o parte. Lăsaţi-mă să-l calmez, ca să nu creadă că-l omorâţi.

La început, Burnett păru că se îndoia, dar Holiday încuviinţă.

— Bine, căzu de acord Burnett.

Kylie n-ar fi putut să spună că, în locul lui, ar fi fost la fel de amabilă cu bestia, dar, în sinea ei, îl admira pe Derek pentru ce făcea.

Cei doi bărbaţi împinseră canapeaua din dreptul uşii. Burnett îşi lipi urechea de uşă şi zise:

— E în fundul camerei. Apoi întinse mâna spre clanţă.

— Aveţi grijă! îi rugă Kylie.

Derek întoarse capul spre ea şi îi zâmbi.

— E o nimica toată.

— Nu e nevoie să stai aici, îi spuse Kylie lui Holiday, care îşi trăsese un scaun lângă patul ei cam cu o oră în urmă.

Directoarea de tabără făcuse personal curat în camera lui Kylie, ca să înlăture duhoarea animalului.

Holiday se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Am de ales. Fie stau aici, fie mă ia la întrebări Domnul cel Mare, Chipeş şi Rău. Aşa că prefă-te că li nevoie de mine până pleacă. Acum, că au luat leul, nu cred că o să mai stea prea mult pe aici. În câteva minute sper să plece. Se rezemă de spătarul scaunului şi îşi muşcă buza, Măiculiţă, ce mă bucur că a fost Derek prin preajmă!

Lui Kylie îi veni o idee.

— N-ar fi putut vreo vrăjitoare să rezolve situaţia?

— Asta dacă aş fi dat de ele, spuse ea. Erau toate plecate cu Sky într-o drumeţie. Ştiam că Burnett doar ce plecase de aici înapoi la rezervaţie, aşa că l-am sunat.

— Ce făcea acolo? întrebă Kylie. Ce se întâmplă, Holiday? Cum a ajuns leul aici? Cine l-a pus în camera mea? Şi să nu-mi spui şi acum că asta e treaba ta, iar eu nu e cazul să-mi fac griji.

Dar Holiday nu părea să aibă de gând să răspundă. Se înnegura la faţă şi îşi puse mâinile în poală.

— Oricum o să afli mâine.

— Ce să aflu?

— Cineva atacă rezervaţia. Omoară animalele pe care rezervaţia încearcă să le salveze. Majoritatea celor care au fost ucise erau pe lista animalelor pe cale de dispariţie. Fireşte, guvernul s-a grăbit să ne acuze pe noi. Dacă o crimă ciudată are loc, oriunde, se trezeşte unul care să arate cu degetul spre cei cu puteri supranaturale.

— Guvernul crede că unul de-al nostru e vinovat? întrebă Kylie.

Holiday îşi muşcă buza.

— Nu numai, dar de azi după-amiază au şi dovada. Sau, cel puţin, aşa cred ei.

— Deci cineva de aici se ocupă cu aşa ceva? întrebă Kylie.

— Au găsit o urmă de sânge care duce la tabăra noastră.

— Dar leul n-a fost omorât, spuse Kylie.

— Nu, dar faptul că era aici nu a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Cineva trebuie să-l fi ajutat să evadeze.

— Şi cineva l-a ademenit la mine în cameră, continuă Kylie.

— Sau poate fi doar o simplă coincidenţă, îşi dădu cu părerea Holiday. Putea să fi nimerit în orice cabană.

— Dar uşa era închisă, insistă Kylie.

— Poate că una dintre voi a lăsat-o deschisă. Poate că animalul s-a izbit de ea şi uşa s-a închis în urma lui.

— Sau poate că cineva l-a pus acolo, zise Kylie. Holiday întinse din nou braţul spre ea să o calmeze şi Kylie ridică mâna.

— Sunt bine.

Afundându-se şi mai mult în pernă, Kylie se holba în tavan.

— Îl acuză pe Lucas pentru ce s-a întâmplat? Holiday tăcu o clipă.

— E considerat un posibil suspect.

— Eu nu cred asta, spuse Kylie. El nu e aşa.

— Ştiu,dar... Nu pot să-i conving şi pe ei de acest lucru. Mai ales de când a şters-o şi Fredericka azi după-amiază.

— Serios? Kylie se uita la Holiday, care încuviinţă, şi simţi o uşoară gelozie. Crezi că e cu Lucas?

— La cum o cunosc eu, da.

Kylie îşi împreună mâinile, acceptând faptul că trebuia să treacă peste episodul cu Lucas, refuzând însă în continuare să creadă că era vinovat.

— Şi o să încerce să închidă tabăra? Holiday se încruntă şi mai mult.

— Dacă nu se rezolvă problema, da. Eu o să mă opun cu toate puterile mele de zână, dar... s-ar putea să fie nevoie de mai mult.

Se lăsă tăcerea. Apoi Holiday spuse:

— Burnett o să ţină o şedinţă mâine, unde o să interogheze pe toată lumea. Aş vrea să pot să-l opresc, dar, la naiba, cu toate dovezile astea, nici măcar nu pot să-l contrazic că nu-i unul de-al nostru vinovat. Dar dacă te apuci să arunci acuzaţii într-un grup de adolescenţi cu puteri supranaturale, e garantat că acest lucru o să aibă consecinţe neplăcute.

— Tu chiar crezi că cineva de aici face aşa ceva?

— Da. Fie asta, fie cineva încearcă din răsputeri să facă să pară că noi suntem de vină.

Uşa de la dormitorul lui Kylie se deschise, iar Burnett băgă capul înăuntru.

— Te duci înapoi la birou?

Holiday afişă o îngrijorare falsă. Puse o mână pe umărul lui Kylie.

— Mă tem că fata are nevoie de mine. Vorbim mâine. Nu reuşi însă să-l păcălească pe Burnett. Se vedea pe faţa lui. Dar nu comentă nimic. Asta dacă o uşă trântită nu se putea considera un comentariu.

— Nesimţitul! rosti Holiday printre dinţi.

— Să ştii că te aud, îi dădu el replica din camera cealaltă.

Holiday se încruntă.

— Îţi jur, nu mai are mult până mă face să asmut un înger al morţii asupra lui.

Şi nici măcar nu se străduí să o spună în şoaptă.

— Credeam că nu ştii dacă există în realitate, îi şopti Kylie după câteva minute.

Dacă ar fi crezut în existenţa lor, l-ar fi rugat pe Daniel Brighten, soldatul, să găsească unul. Apoi îşi aminti ce spusese Holiday despre faptul că toate fantomele erau îngeri. Cu siguranţă, Daniel avusese un rol foarte important în salvarea lui Kylie.

— Nu ştiu dacă există, dar nu trebuie decât să ameninţ pe cineva şi chiar şi vampirii mari şi răi fac pe ei când aud.

Izbucniră amândouă în râs, apoi Kylie spuse:

— El m-a salvat, nu?

— Derek? întrebă Holiday. Aş zice că da.

— Nu. Derek m-a salvat într-adevăr, dar fantoma a fost cea care ţi-a dat de ştire, nu?

— Cam aşa ceva, confirmă ea. Pentru că e conectată la tine, nu reuşeşte să comunice cu adevărat cu mine. Dar a găsit pe cineva care putea s-o facă. Holiday o strânse de mână. Bunica m-a rugat să-ţi transmit că te iubeşte. Dar şi-ar fi dorit să nu-i fi lăsat să o îngroape cu rujul ăla mov pe buze.

Lui Holiday îi dădură lacrimile şi râse în acelaşi timp. După câteva minute, spuse:

— Am reuşit, în sfârşit.

— Ce?

— Am reuşit să văd în mintea cuiva. Kylie era cât pe ce să-i spună că era vorba despre fantomă, că mintea ei reuşise să o citească, dar, fără să ştie de ce, nu se simţea pregătită să vorbească despre asta. Ca şi cum ar fi avut nevoie să reflecteze mai întâi asupra subiectului. Avea o mulţime de lucruri la care să se gândească. Holiday zâmbi larg.

— Bun venit în lumea noastră, fată dragă! Zâmbetul lui Kylie era timid, dar real.

— Asta înseamnă negreşit că... sunt una de-a voastră ?

— Da.

Holiday îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe obraz.

— Când ai văzut-o pe bunica, ai verificat dacă a avut şi ea puteri supranaturale?

— Da. A fost un om obişnuit. Holiday o strânse de mână. Ce părere ai?

Kylie oftă.

— Sunt puţin speriată. Şi puţin uşurată. Acum vreau doar să descopăr ce sunt.

— O să afli, Kylie. Răspunsul e aici. Mereu e aşa.

Capitolul 38

Holiday avea dreptate.

Nu însă în privinţa faptului că avea să afle ce era. Trecuseră cinci zile de când Kylie fusese

cât pe ce să ajungă în gura unui leu, iar criza ei de identitate era încă puternică.

Holiday avusese însă dreptate în privinţa metodei lui Burnett de a rezolva consecinţele neplăcute ale crimelor din rezervaţie. De îndată ce a anunţat că cineva din rezervaţie era vinovat, toată lumea a început să arate cu degetul. Vampirii îi acuzau pe vârcolaci, pentru că majoritatea animalelor ucise erau din familia felinelor şi toată lumea ştia că vârcolacii urau pisicile.

Vârcolacii îi acuzau pe vampiri din cauză că rezerva lor de sânge era pe terminate. Zânele le acuzau pe vrăjitoare pentru că uneori acestea foloseau sânge de tigru în vrăjile lor. Vrăjitoarele le acuzau pe zâne pentru că toată lumea ştia că zânele erau viclene. Cineva spusese că cei care se transformau în animale se foloseau de acestea ca divertisment, să le vâneze şi să le cucerească.

Apoi, vina nu a mai fost îndreptată asupra speciei în general, ci au fost arătaţi cu degetul anumiţi ghinionişti care au devenit suspecţi. Lucas şi Fredericka au fost votaţi ca fiind cei mai probabili vinovaţi. Apoi, numele lui Derek a fost vehiculat pentru că putea să comunice cu animalele şi toată lumea ştia că el refuza harul. Apoi, deoarece Kylie era considerată în continuare „ciudată", cu un tipar mintal bizar şi o minte care nu putea fi citită, fu vehiculat şi numele ei.

Chiar şi Kylie îşi ieşise din pepeni şi se dusese la Della, acuzându-l pe vărul ei Chan că era vinovat de ce se întâmpla.

Poate chiar făcea parte din gaşca Fraţilor de Cruce. Della reacţiona ca de obicei. Se înfurie.

Tensiunea atinsese apogeul. Adolescenţii nu mai participau la ora „Să ne cunoaştem colegii de tabără!" şi Holiday şi Sky aveau destulă bătaie de cap chinuindu-se să-i împiedice să se omoare între ei.

Şi mai era şi tensiunea dintre cele două directoare de tabără.

Kylie intrase o dată în birou şi le auzise fără să vrea aruncându-şi cuvinte grele una alteia. Sky insista că era timpul să se dea bătute şi să închidă tabăra. Holiday îi răspunsese că avea să-i lase să închidă tabăra doar peste cadavrul ei de zână. Sky o acuza pe Holiday că o făcea pe martira şi că nu era realistă, în vreme ce Holiday o acuza pe Sky că-şi pierduse încrederea în şcoala lor şi că făcuse treabă de mântuială în acel an.

Kylie nu o cunoştea pe Sky prea bine, dar ştia destule ca să fie de acord cu Holiday. Nu ştia nici ea de ce, dar nu se apropiase de femeia-vârcolac care administra tabăra

împreună cu Holiday. În anumite privinţe, femeia îi amintea puţin lui Kylie de mama ei. Rece, nepăsătoare şi închisă în ea.

Nu că Sky nu ar fi avut motive să intre în rândul frăţiei Reginelor Gheţurilor. Mama lui Kylie sigur avusese motivele ei pentru asta.

Era ciudat cum, deodată, Kylie văzu relaţia dintre părinţii ei cu alţi ochi. Era adevărat, mama ei era rece, dar tatăl ei o înşela. Devenise aproape o întrebare de genul „Care a fost

primul, oul sau găina?" O întrebare la care Kylie nu avea răspunsul.

Deşi o durea cumplit să se gândească la divorţ, Kylie încercă să nu îl facă problema ei. Să recunoaştem, avea şi aşa destule în viaţa ei. La naiba, aproape că era terminată, în sinea ei, încă se întreba cine îi voia atât de mult răul încât să-i aducă un leu în cameră. Singurul nume care îi veni în minte fu cel al Frederickăi. Dar dacă o considera pe ea vinovată, oare asta nu îl făcea pe Lucas şi mai suspect?

Se gândea la Lucas mai des decât ar fi vrut. Acum, când îi veneau în minte gânduri legate de Lucas, acestea trebuiau să rivalizeze cu cele legate de Derek. Kylie nu mai fusese singură cu Derek de la scena cu leul, dar acum stătea la aceeaşi masă cu ele aproape de fiecare dată. Din când în când, îl surprindea uitându-se la ea cu ceva ce părea mai mult decât prietenie, dar, fidel promisiunii pe care o făcuse, nu o presa în niciun fel.

Nu, presiunea pe care o simţea Kylie venea de la ea. Acum se hotăra să se ducă la el şi să-l sărute, în secunda următoare îşi amintea de tatăl ei sau de Trey şi se întreba

dacă merita să se dedice unei relaţii, luând în considerare durerea care părea să urmeze.

Şi mai era şi problema identităţii sale. Nu ştia nici ea de ce, dar simţea că odată ce rezolva problema, avea să fie liberă să facă şi alte alegeri în viaţă.

Kylie intră în cabană, oprindu-se puţin în loc, să adulmece dacă nu mirosea a animal. Îl simţi pe Şosetă, care sări la piciorul ei. Îl luă în braţe şi îl apropie de faţă.

Ori de câte ori Şosetă se purta de parcă era lovit de streche, Kylie îşi dădea seama că nu erau niciun animal şi nicio fantomă în casă. Daniel mai apăruse doar de câteva ori — şi de fiecare dată Şosetă fugise mâncând pământul sub canapea.

Dar nu fusese nevoit să stea ascuns prea mult — Daniel îi făcea din nou vizite scurte şi nu mai vorbea cu ea.

— Deci zona e liberă, nu? îl întrebă Kylie pe Şosetă.

— Da, cu excepţia unei vrăjitoare în culmea fericirii, spuse Miranda, ţâşnind din dormitor să o îmbrăţişeze pe Kylie cu tot cu pisoi.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Kylie. Perry a dat în sfârşit dovadă că are sânge în instalaţie şi te-a sărutat.

— Nu, zise Miranda. Încep să mă întreb dacă o s-o facă vreodată. Dar lasă-l pe el. Am reuşit, în sfârşit! Bineînţeles, cu ajutorul tău.

— Ce-ai reuşit? întrebă Kylie.

— Am scăpat de domnul Pepper.

— De cine?

— De profesorul meu de pian.

— O, Doamne, spune-mi că nu ai lăsat-o pe Della să-l prăjească!

— Nu. Mi-am dat seama unde am dat-o în bară cu vraja şi am dres-o. M-am folosit de cărţile alea să deduc ce am inversat — cuvinte, litere. Era ca un puzzle, dar am reuşit într-un final. Ridică braţele în semn de victorie. Am scăpat de broscoi.

Kylie râse.

— Şi..., continuă Miranda, partea cea mai bună e că domnul Pepper s-a internat într-un spital de boli nervoase.

— De ce, pentru că îi plac fetele tinere?

— Nu, pentru că s-a tot visat broască, dar... i-a mărturisit doctorului şi că îl îngrijora atracţia faţă de fetiţe. Miranda râse. Într-un fel, am fost şi eu de faţă la prima lui şedinţă. Dar e important că o să obţină ajutor.

— Ai făcut bine, spuse Kylie.

— Nu. E şi meritul tău. N-aş fi reuşit dacă nu erai tu. Şi, deşi nu sunt sigură că o să ajung vreodată Mare Preoteasă, e posibil să candidez încă la titlu. Eşti eroina mea, Kylie Galen.

— Şi eu nu sunt? întrebă Della, ieşind din dormitorul ei.

— Scuze, rosti Miranda. Va trebui să te străduieşti mai mult săptămâna viitoare.

Kylie puse pisoiul jos ca să sară la Della. Nu ştia nici ea de ce, dar pisoiului îi plăceau la nebunie papucii ei cu Donald Răţoiul.

Kylie se uită la pisoi cum ataca ciocul răţoiului şi, deodată, realitatea reuşi să-i strice buna dispoziţie.

— S-ar putea să nu mai existe o săptămână viitoare. E posibil să închidă tabăra dacă nu află cine terorizează rezervaţia. Trebuie să încetăm să mai acuzăm pe unul şi pe altul şi să facem ceva. Nu ştiu ce vreţi voi, fetelor, dar eu nu vreau să plec acasă.

— S-a mai întâmplat şi altceva? întrebă Della.

Kylie le spuse ce auzise când trecuse pe la cabana lui Holiday.

— Aproape că au făcut bucăţi tigrul alb.

— Cum? întrebă Della. Am crezut că vampirul ăla de la DCF păzeşte locul.

— Aşa şi face, dar cineva a reuşit din nou să pătrundă în ţarcul leului şi, în timp ce Burnett se ocupa de cazul ăsta, altcineva a tăiat gardul de la cuşca tigrilor.

— Bietele animale, spuse Miranda.

— Da, răspunse Kylie, amintindu-şi că Derek spusese că leul care apăruse în cabana ei din senin era confuz şi speriat în seara aceea. Stai aşa, zise Kylie. Cum de nu m-am gândit la asta până acum?

— La ce? întrebară Miranda şi Della în acelaşi timp.

— Cred că ştiu cum să dăm de cap problemei ăsteia.

Capitolul 39

Nu merge aşa, spuse Derek zece minute mai târziu. Era descheiat la toţi nasturii de la cămaşă. Era clar că băiatul se dezbrăcase deja când ea îi bătuse la uşă.

Kylie aruncă o privire la pieptul lui şi observă că zgârieturile se vindecau.

— Ce vrei să spui că nu merge aşa? Am crezut că poţi să comunici cu animalele.

Derek închise uşa cabanei şi o scoase pe verandă, de parcă se temea că era posibil să-i audă vreun coleg.

— Nu pot să le pun întrebări. Eu aud sau, mai bine zis, simt emoţiile lor. Şi nici măcar pe toate.

— Ai susţinut că leul ţi-a zis că nu-i plăcea cum miroseai.

— Nu mi-a spus. A gândit lucrul ăsta. Derek clătină din cap. N-o să meargă, Kylie.

— Dar trebuie să meargă. Simţea că se sufocă. O să închidă tabăra, Derek. De-abia am început să înţeleg cum să fac faţă la toată povestea asta cu supranaturalul. Nu pot să plec acum.

El îi studie chipul o clipă.

— Ştiu, dar...

— Nu e vorba numai de mine. Ai văzut ce se întâmplă în tabără. Toţi se întorc unul împotriva altuia. Toată lumea spune că tabăra e cea care menţine pacea între noi toţi. Dacă acum se crede că diferitele găşti de fiinţe cu puteri supranaturale sunt rele, gândeşte-te la...

Derek îi puse un deget la gură şi Kylie se împotrivi dorinţei de a-şi strecura mâinile sub cămaşa descheiată la nasturi şi de a-l strânge în braţe.

— Nu te contrazic. Doar că nu cred c-o să meargă.

În acel moment, Kylie îşi aminti. Ca Derek să poată să-şi dezactiveze harul, trebuia să nu le mai audă. Şi totuşi, o salvase de leu. Kylie nici măcar nu se gândise până atunci ce sacrificiu făcuse el. Cum era posibil să fi uitat lucrul ăsta?

— Îmi cer scuze. Kylie închise ochii o secundă. E din cauza harului tău, fiindcă nu trebuie să-l mai foloseşti.

— Nu, spuse el. OK, poate că e şi din cauza asta.

— E în ordine, Derek, spuse ea, citind în ochii lui că se simţea vinovat. Kylie îşi aminti că în urmă cu doar câteva săptămâni şi ea ar fi fost în stare să mănânce viermi ca să scape de harul pe care-l avea. Nu e corect din partea mea să-ţi cer să faci aşa ceva.

Se întoarse să plece. El o apucă de braţ.

— Stai! Privirile lor se întâlniră. Am vorbit serios când am spus că asta e doar o parte din motivul pentru care ezit.

Să fiu sincer, sunt cât pe ce să spun „la naiba" şi să îmi asum rolul de Tarzan.

Kylie văzu pe chipul lui că spunea adevărul.

— Ştii ceva? Rolul de Tarzan pe care ţi l-ai asumat atunci mi-a salvat viaţa. Nu-l subestima.

— Ştiu, şi tocmai de-asta mă gândesc să-l accept. Dar asta e... mult prea mult. Nu e ca şi cum m-aş aşeza la o şuetă cu animalele. Nu merge aşa.

— De unde ştii? întrebă Kylie. Ai încercat până acum?

— Nu, dar... mai au şi alţii harul ăsta. Şi dacă aş putea s-o fac, Holiday ar fi zis ceva.

— Holiday a spus de o mie de ori că harul fiecăruia e diferit. Uite ce e, ştiu că ai zis că până acum nu ai auzit decât

gândurile lor, dar cumva ai comunicat cu leul, i-ai transmis să nu ne facă piftie.

— Bun, dacă printr-o minune pot să comunic cu animalele, tot nu s-ar întâmpla aşa ceva. James, tipul de la DCF, nu m-ar lăsa să mă apropii de animale. M-a chemat azi iar în birou. Crede că sunt implicat în povestea asta. M-a acuzat chiar că am făcut-o ca să te impresionez.

Kylie se gândi să se ducă la Holiday chiar atunci, dar ştia că aceasta s-ar teme să nu fie cineva rănit şi ar refuza. Ridică sfidătoare bărbia.

— Atunci, nu le cerem voie. Ne furişăm înăuntru.

— Să ne furişăm pe lângă un vampir? E ca şi cum ai încerca să-l păcăleşti pe Superman.

— Da, dar din întâmplare ştiu care e criptonita lui.

— Are aşa ceva? întrebă Derek.

— Da. Şi numele ei e Holiday.

Kylie recunoştea şi ea că şansele erau mici, dar când nu dispui de altă opţiune, profiţi din plin de singura pe care o ai. Şi asta făcuseră ea şi Derek. Aveau nevoie de puţin ajutor ca să le iasă treaba, dar era a naibii de mândră de planul ei.

Kylie şi Derek aşteptară la câteva sute de metri depărtare de porţile rezervaţiei, ascunşi după nişte copaci. După cum le spusese Della, distanţa la care stăteau era suficient de mare ca Burnett să nu-i miroasă. Kylie ţinea strâns în mână hărţile parcului, pe care le scosese la imprimantă de pe internet de la calculatorul din biroul lui Holiday.

Odată ce Burnett nu le mai stătea în cale, intrarea în parc avea să fie floare la ureche. Asta când beneficiai de ajutorul unui băiat cu ochi schimbători, care se poate transforma în

animal. Şi ca să se asigure că nu urma să aibă parte de nicio surpriză, Della avea să verifice parcul şi să stea de pază.

Cea mai mare grijă a lor era dacă harul lui Derek îi va permite să afle ceva de la animale. Derek era cam sceptic în privinţa asta.

Kylie voia să creadă în minuni.

Îi sună telefonul.

— S-a făcut, spuse Miranda.

Ceea ce însemna că Miranda reuşise să pună mâna pe mobilul lui Holiday şi să-i trimită lui Burnett un mesaj urgent, un şiretlic căruia ştia că Burnett nu putea să-i reziste. Helen, care fusese destul de drăguţă să le ofere şi ea ajutorul, era în plină criză de nervi lângă pârâu şi necesita ajutorul lui Holiday. Cu cât Burnett o căuta mai mult pe Holiday, cu atât mai mult timp avea Derek cu animalele.

Totuşi, în primul rând trebuia să plece Burnett. Şi asta şi făcu după câteva minute, ambalând puternic motorul, încingând roţile şi împrăştiind pietricelele de pe alee.

— Se pare că e grăbit, şopti Derek.

— Cred că ţine cu adevărat la Holiday. Kylie se simţea vinovată că îl speriase pe Burnett. Ca să se revanşeze, Kylie poate că avea să-i ajute pe cei doi să se cupleze, dacă lucrurile se linişteau.

— Eşti gata? întrebă Derek.

Ea încuviinţă. O luară la fugă spre parc, ştiind că secundele se scurgeau.

Perry le deschise uşa când sosiră.

— Pa, pa! Deoarece prezenţa lui era posibil să supere animalele, Perry o zbughi şi împrăştie scântei în jur când se transformă într-un vultur, făcându-se nevăzut în cerul întunecat.

— Încă mă sperie groaznic când văd aşa ceva, spuse Della, oprindu-se lângă Kylie.

— Ce ai aflat? întrebă Kylie, conştientă de puţinul timp pe care îl aveau la dispoziţie.

— Un paznic, om obişnuit — care doarme la post —, în biroul din spate. Della făcu o pauză. Eşti sigură că nu vrei să vin şi eu?

Kylie clătină din cap.

— Nu. Cu cât sunt mai puţini oameni implicaţi, cu atât e mai probabil ca animalele să comunice cu Derek. Întoarce-te în tabără şi anunţă-ne când revine Burnett. Să sperăm că avem timp până atunci să ieşim de aici.

Kylie şi Derek studiaseră deja hărţile, aşa că o zbughiră spre sectorul numit „Ţarcul leilor". Ţarcul leilor? Nu suna deloc bine.

Deşi apăruseră câteva stele pe cer, luna, de parcă s-ar fi zgârcit să-şi împrăştie lumina, se mai ivea când şi când de după un nor. Chiar şi zgomotele animalelor păreau mai ameninţătoare decât de obicei, sau poate că percepţia ei era deformată, ştiind că pătrunseseră pe o proprietate privată — încălcând practic legea. Oricum, se lipea şi mai mult de Derek.

— Leii sunt chiar după cotitură, anunţă el.

Kylie nu era sigură dacă era urină de felină sau altceva, dar duhoarea o izbi.

— Le simt mirosul.

Duhoarea îi aminti de ziua în care se trezise închisă în camera ei, la un loc cu bestia. Emoţiile o năpădiră şi începu să intre în panică.

— Relaxează-te, spuse Derek.

Faptul că Derek putea să-i simtă emoţiile încă o enerva.

— Încerc.

— Vreau neapărat să ştiu ceva, continuă el în acelaşi timp cu răgetul unui leu.

— Ce?

— Ce o să faci dacă aflăm că Lucas e în spatele poveştii ăsteia?

— Acelaşi lucru pe care îl voi face şi dacă aflăm că altcineva e vinovatul. O să-i spun lui Holiday. Kylie făcu o pauză. Dar nu vom afla asta.

— Pari destul de sigură că e nevinovat.

Îl simţea pe Derek cercetând-o din priviri.

— Şi tu pari să fii destul de sigur că el e vinovatul.

— Asta pentru că aşa indică dovezile.

— Sunt numai dovezi indirecte, nimic care să îl acuze direct pe el.

— Pentru cineva care făcea pe ea de frică în faţa tipului, te-ai vindecat miraculos.

Kylie îşi dădea seama unde putea să ducă o astfel de conversaţie şi dorea să-i pună punct.

— Eu nu vreau decât să aflu cine face aşa ceva şi mă rog ca asta să-i oprească să închidă tabăra.

— Şi eu la fel, spuse el.

Kylie simţi o rafală de vânt rece ca gheaţa şi îşi încrucişa braţele la piept. Derek o studie.

— A venit fantoma?

— Poate. Kylie se uită în jur, dar nu o văzu. N-a mai apărut decât de câteva ori de la incidentul cu leul şi nu rămâne mai mult de câteva secunde.

— Poate că ne ajută şi acum aşa cum a făcut-o atunci.

— Posibil, dar sper să nu avem nevoie de ajutor, spuse ea şi boarea rece dispăru la fel de repede cum apăruse.

Se opriră în faţa gardului.

— Aici e. Derek se uită prin gardul de plasă.

— Sunt aici? Kylie nu-i vedea.

— Da. După copac şi pe malul heleşteului de acolo.

— Ştiu că eşti aici? întrebă Kylie.

— La naiba, da!

Kylie se dădu un pas în spate.

— Cum ai de gând să procedezi? Derek chicoti.

— Păi, eu aşteptam să-mi spui tu.

— Vorbeşti serios? întrebă ea.

— Pe jumătate doar, zise el, părând un pic nesigur.

— Bun. Kylie îşi muşcă buza. Poţi să le citeşti emoţiile?

— Acum tot ce simt din partea lor e că ne consideră o ameninţare.

— De ce? întrebă Kylie şi, în acelaşi timp, sunetul scos de un alt animal sălbatic — poate un elefant? — răsună în noapte. Cu siguranţă mai simt şi altceva.

— Sunt masculi. Derek chicoti. Nouă nu ne place să facem paradă de sentimentele noastre.

— Foarte drăguţ, murmură ea.

— Şi mie mi se pare la fel. Derek rânji.

— E o treabă serioasă. Kylie îl înghionti cu cotul.

— Ştiu. Zâmbetul îi pieri. Ţi-am zis că nu ştiu dacă o să meargă.

— Concentrează-te, îl rugă Kylie. Întreabă-i de ce se tem.

Derek îşi sprijini capul de gard şi închise ochii. Kylie îl privea. Timpul se scurgea. Un minut, două minute. Kylie îşi muşcă buza ca să nu îl întrebe dacă funcţiona.

Apoi, gândindu-se că dacă se concentra şi ea, poate avea să fie mai bine, se duse în spatele lui şi îl cuprinse pe după

mijloc. *De ce vă e teamă de noi? De ce vă e teamă de noi?* Kylie repetă întrebarea în minte.

— Kylie? şopti Derek.

— Ai aflat ceva? întrebă ea cu speranţă.

— Da, asta până să...

— Până să ce? întrebă ea.

— Până să-ţi lipeşti sânii de spatele meu. Şi-ţi dai seama că numai la lei nu-mi mai stă mie gândul acum! Va trebui să te dai mai în spate.

Kylie se trase înapoi şi îi dădu o palmă pe spinare.

Derek râse, dar apoi se concentra din nou.

Kylie auzi ceva foşnind de partea cealaltă a gardului.

— Cred că vine unul.

— Şşt, zise el.

Ea tăcu, dar când leul se repezi în gard, scoase un strigăt la fel de puternic ca răgetul animalului. Sări înapoi şi, cu inima bubuindu-i, căzu în fund.

— E acelaşi leu, nu? întrebă ea, holbându-se la creatura care o privea fix.

Kylie nu avea să-i uite niciodată ochii aurii şi flămânzi.

Derek nu răspunse. Nici măcar nu se întoarse spre ea să-i dea mâna să se ridice de jos. Apoi Kylie observă cum acesta stătea încremenit, cu ochii deschişi, şi se uita fix la animal ca şi cum... ca şi cum comunicau telepatic.

Kylie rămase jos, unde era, ca să nu-i deranjeze, şi îşi ridică mâinile să şi le scuture de pământ. Nici nu apucă să facă o mişcare că simţi că cineva o ridică. Kylie ţipă şi o palmă îi acoperi gura.

Derek se întoarse rapid, dar până să apuce să facă un pas, un tip blond îl apucă de gât, împingându-l în gard. Leul scoase un răget în spatele lui.

— Mai încet.

Vocea nu-i părea nici măcar vag familiară. După mâinile reci care o ţineau, Kylie îşi dădu seama că persoana care o prinsese era fie un vampir, fie ceva cu sângele la fel de rece.

Derek se luptă să se elibereze. Răgetul leului deveni şi mai ameninţător.

— Ce avem noi aici? întrebă agresorul lui Kylie. Kylie reuşi să-l vadă. Avea părul castaniu-roşcat. Ochii roşii şi strălucitori i se asortau cu părul. Era cu siguranţă un vampir, conchise ea, zărindu-i colţii care atingeau uşor buza de jos.

— Se pare că cineva e flămând, spuse Roşcatul. Pun pariu că pisicuţa aia ar vrea să mănânce o bucăţică tânără şi fragedă ca tine. Problema e că şi eu la fel.

— Ce naiba?

Blondul care îl ţinea pe Derek de beregată ţipă, apoi căzu leşinat la pământ.

Kylie observă privirea concentrată a lui Derek şi îşi dădu seama că îi făcuse ceva blondului. Apoi privirea lui se îndreptă rapid spre ea şi Roşcatul.

— Ia-ţi mâinile de pe ea! spuse Derek cu voce joasă. Kylie îl văzu sărind în faţă, dar de undeva din cer mai picară încă doi tipi, care îl apucară fiecare de câte un braţ. Derek se zbătu să scape.

— Scuză-mă, spuse atacatorul lui Kylie. Cred că mă duc să iau o gustare.

Sări în spate cel puţin şapte metri, luând-o şi pe ea cu el. Aterizară amândoi cu o bufnitură surdă. Kylie fu zguduită din tot corpul şi îşi muşcă limba cu putere.

Simţi sângele care îi umplea gura.

Încercă să se smucească, dar forţa vampirului o făcu să se simtă la fel de neputincioasă ca o gâză în faţa parbrizului unei maşini care se apropie cu viteză.

— Oh, măiculiţă, ce bine miroşi! Vampirul o ridică de la pământ şi îi întoarse capul spre el. Şi eşti şi frumuşică. O cercetă o secundă, ca şi cum încerca să îi citească tiparul mintal, şi îşi lipi gura de a ei.

Kylie ştia că nu o săruta, ci îi bea sângele, dar oricum nu voia. Nu voia să o atingă.

Luptă! Luptă murdar! îşi aminti lecţia numărul unu pe care i-o dăduse tatăl ei în materie de întâlniri cu băieţii. Îşi luă avânt şi îi trase nemernicului un genunchi zdravăn în boaşe.

Kylie nici măcar nu stătuse să se gândească dacă şi vampirii aveau acelaşi punct slab. Dar ţipătul vampirului dovedea că aşa era. Totuşi, putea să se aştepte că o să fie aruncată în aer ca o păpuşă de cârpe. Se lovi cu spatele de gard şi alunecă, aterizând cu putere pe pământ.

Totul înăuntrul ei îi spunea că trebuie să se ridice în picioare, să se pregătească de luptă. Dar nu putea nici măcar să respire. Nu mai avu putere decât să deschidă ochii.

Îi văzu pe cei doi vampiri care îl ţinuseră pe Derek căzând seceraţi la pământ, ca şi cel de dinainte.

— Kylie, eşti bine?

Derek apăru deodată deasupra ei.

— E a mea, spuse o voce aspră.

Neajutorată, Kylie se uită cum vampirul care o sărutase îl înşfacă pe Derek de grumaz şi îl aruncă peste gard, în ţarcul leilor.

Kylie auzi leii cum răgeau şi îşi imagină cum îl sfâşie pe Derek.

— Nu! ţipă ea.

Vampirul se uită la ea cu poftă, ca la surpriza dintr-o cutie cu cereale.

— Tu ce eşti? întrebă el şi se aplecă să o ridice.

Un aer de gheaţă o învălui deodată. Mai rece decât orice simţise vreodată. Ace de gheaţă îi înţepau pielea, îi străpungeau ţesutul şi ajungeau până la oase. Timp de o secundă, îşi simţi mâinile şi picioarele paralizate.

Apoi se trezi brusc în picioare. Vampirul ţinea un corp inert în mâini. Acum ochii roşii îi luceau şi mai tare.

Lucru destul de ciudat, lui Kylie nu îi era frică. Aşteptă să se apropie mai mult de ea. Simţea că putea să-i facă faţă. Dar nu ştia cum.

Cu colţul ochiului, îl văzu pe Derek cum escaladează gardul.

— Tu nu ştii când trebuie să mori, nu? mârâi el.

Altă siluetă neagră căzu din cer şi îl lovi pe Roşcat aşa de tare, încât acesta căzu la pământ. Kylie o recunoscu imediat pe Della.

Derek se întoarse să verifice corpul inert, dar altă siluetă întunecată îl trânti din nou de gard.

Fără să stea pe gânduri, Kylie se puse în mişcare. Îl înşfacă pe vampirul care îl ţinea pe Derek şi îl azvârli cât colo. Se uită năucă la vampirul care zbură vreo zece-doi-sprezece metri în aer şi ateriza într-o pădurice.

Când se uită în spate, Derek privea prin ea.

— Uau, ai văzut? îl întrebă ea pe Derek, dar el nu răspunse.

Derek se alătură Dellei în lupta corp la corp cu vampirul pe care îl lovise ea în boaşe. Încă îi mai simţea gustul pe limbă şi îi venea să scuipe. Dar mai întâi se apropie de el, găsi un unghi

liber, îşi încleşta pumnul şi lovi. Vampirul zbură înapoi şi ateriza grămadă.

Atât Derek, cât şi Della se întoarseră rapid şi se uitară unul la celălalt de parcă nu ştiau ce se întâmpla.

— Kylie? strigă Derek.

— Da, îi răspunse ea, dar îl văzu cum aleargă spre o siluetă trântită la pământ. Întoarse corpul cu faţa şi Kylie rămase şocată când văzu că trupul sfâşiat era al ei.

Derek o strigă pe nume şi îi spuse:

— Respiră, la naiba! Pentru numele lui Dumnezeu, Kylie, respiră!

O scutură.

Oh, la naiba. Era moartă?

Capitolul 40

Se uită la hainele pe care le purta şi îşi dădu seama că era o uniformă de soldat. Era... era din nou în trupul lui Daniel Brighten — exact ca în vis. *Asta însemna că nu murise?*

Kylie se uită din nou la corpul ei neînsufleţit şi văzu că Derek se lupta să le ţină piept altor doi vampiri, ca să nu-i lase să se apropie de ea. Della dădu fuga să-l ajute.

Aducându-şi aminte că putea să le fie de folos întrupată în fantoma lui Daniel, Kylie făcu un pas spre ei. Dar, dintr-odată, îşi dădu seama că se întorsese în trupul ei. Se forţă să se ridice, hotărâtă să nu stea acolo ca o mămăligă. Însă orice mişcare îi provoca o durere insuportabilă.

Altcineva îşi făcu brusc apariţia şi luptă alături de Derek şi Della. Kylie miji ochii, să vadă cine era noul lor abat. *Sky?*

Se vedeau străfulgerări puternice de lumină. Bezna nopţii se risipi şi câţiva dintre atacatorii lor fură puşi pe fugă ca nişte şobolani.

Era Burnett, însoţit de alţi tipi care păreau a fi din DCF şi care izvorau parcă din toate părţile. Prinseră vreo doi vampiri şi îi încătuşară, atât la mâini, cât şi la glezne.

Derek dădu fuga la Kylie.

— Eşti bine?

Ea încuviinţă, deşi simţea dureri în locuri despre care înainte n-avea habar că pot să doară.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? îl luă Burnett la întrebări pe Derek.

Întinse mâna spre el, cu intenţia să-i pună cătuşele.

— E vina mea, insistă Kylie. Eu l-am convins să facă asta.

— Ba nu, o contrazise Derek.

— Ba nu, a fost ideea mea, sări şi Della.

— Ba nu, toţi mint. Nu e vina lor. Sky se apropie de ei.

Se lăsă tăcerea un timp, şi Derek luă cuvântul.

— Sky a plantat urmele de sângele pe care le-aţi găsit şi care duceau la tabără. Ea i-a ajutat pe nelegiuiţii ăia să ia animalele. Dar, în cele din urmă, a sărit în apărarea noastră.

Kylie ştia că Derek aflase acest lucru din convorbirea cu leii. Leii vorbiseră cu el, aşa cum sperase Kylie că avea să se întâmple. Se simţi fericită pentru că avusese dreptate, în ciuda întregii situaţii, şi Kylie savură senzaţia.

— Spune adevărul.

Sky întinse mâinile, aşteptând să i se pună cătuşe. Burnett o încătuşă.

— De ce? întrebă el, ţintuind-o cu privirea parcă dezgustat.

— Ei..., rosti ea şi se uită la captivi, au prins-o pe sora mea. Au ameninţat că o omoară dacă nu îi ajut să facă în aşa fel încât tabăra să fie închisă. Sky îi aruncă o privire lui Kylie. Am putut să o fac cât timp nu mi-au cerut şi altceva, dar asta... Mi-au promis că nimeni nu va fi rănit. Nu ştiu cum a ajuns leul în cabana ta, Kylie, îţi jur. Mi s-a spus să plec la plimbare cu vrăjitoarele. Ştiam că puneau ceva la cale, dar nu m-am gândit... Au susţinut că nu o să facă rău nimănui. Clătină din cap şi se uită din nou la Burnett. Încercam doar să-mi salvez sora.

— Şi ei? Cine sunt? mârâi Burnett şi se uită la cei doi vampiri întinşi la pământ, încătuşaţi.

Unul dintre ei mârâi spre Burnett şi se zbătu să scape de cătuşe. Doi agenţi din DCF îl potoliră.

Kylie îşi dădu brusc seama că vampirul roşcat, cel care o prinsese prima dată, reuşise să fugă. Şi, fără să ştie nici ea de ce, gândul o făcu să simtă fiori pe şira spinării.

— Fraţii de Cruce, răspunse Sky. Gaşca vampirilor.

— Şi de ce voiau să fie închisă tabăra? întrebă Burnett.

— Ei cred că tabăra îi corupe pe potenţialii membri, răspunse Sky. Şi nu numai ei gândesc aşa. Majoritatea găştilor de proscrişi încep să se răzvrătească împotriva taberei.

— Ştii unde e ţinută sora ta prizonieră? întrebă Burnett, iar Kylie distinse în vocea lui o umbră de compasiune pentru problema lui Sky.

— Nu. Dar tata a angajat pe cineva s-o găsească. Holiday veni într-un suflet. Se uită la Sky, care avea cătuşele puse.

— Ce faci? îl întrebă ea pe Burnett.

— Îmi fac meseria, răspunse el şi o luă pe Sky, pregătindu-se să plece.

Holiday ţâşni înainte.

— Dă-i drumul!

— Nu poate să facă asta, Holiday, spuse Sky. Are dreptate. Am dat-o în bară. Îmi pare rău.

— Pentru ce? întrebă Holiday. Sky se uită la Derek.

— Spune-i, îl îndemnă ea.

Burnett o privi pe Holiday ca şi cum ar fi vrut să-i zică ceva, dar o îndemnă pe Sky să înainteze. Holiday se uită la Kylie, Delia şi Derek.

— Aţi face bine să vorbiţi. Şi cât mai repede.

Holiday chemase de urgenţă un doctor la tabără ca să-i examineze pe toţi din cap până-n picioare. În afară de câteva zgârieturi şi nişte vânătăi întinse, nimeni nu avea nimic. Era trecut de ora două noaptea, iar pe Kylie o dureau îngrozitor

muşchii şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să se culce. Dar se părea că Burnett avea alte planuri.

Lui Kylie şi complicilor ei — nu ştia nici ea de ce, dar Helen, Perry şi Miranda recunoscuseră că luaseră parte la planul lui Kylie — li se spuse să aştepte în sala de mese. Holiday şi Burnett intrară pe uşă. Kylie văzu ochii directoarei de tabără umbriţi de durere; nu încăpea îndoială că trădarea lui Sky o rănise profund.

Burnett începu conversaţia sau, mai bine zis, săpuneala. Spuse că ce făcuseră ei era stupid şi prostesc. Le mai zise că erau norocoşi că nu fusese niciunul omorât. Bla, bla, bla...

Şi avea dreptate.

Dar Kylie ar fi procedat la fel fără să stea pe gânduri.

Stătea cuminte pe scaun şi îşi primea pedeapsa la fel ca ceilalţi. Da, ştia că să te furişezi în rezervaţie presupunea nişte riscuri, dar nu plănuise să se lupte cu o gaşcă de vampiri. Ea nu voise decât să-l ducă pe Derek la animale, în speranţa ca avea să primească nişte răspunsuri.

Ceea ce, apropo, funcţionase Dar Burnett nu menţionase asta în discursul moralizator pe care li-l ţinea.

— Realizaţi măcar că vă depăşeau numeric? Nu pot să cred...

Burnett continuă să tune şi să fulgere, amintindu-le că erau fiinţe supranaturale şi că se presupunea că erau mai deştepte.

O întrebare se ivi în mintea lui Kylie şi nu reuşi să se înfrâneze.

— Tot mai aveţi de gând să închideţi tabăra? Burnett, nemulţumit că fusese întrerupt, se încruntă.

— Dacă la un astfel de comportament ne putem aştepta din partea voastră, atunci nu avem de ales.

Destul. Destul. Destul.

Când cuvântul o zgârie pe creier a treia oară, Kylie se ridică în picioare.

— Am făcut ce-am ştiut noi ca să fim de ajutor.

Habar nu avea de unde veneau îndrăzneala şi încrederea în sine, poate din cauza oboselii, dar părea că nu putea să se abţină.

— Aţi uitat că nu am plănuit să ne încăieram cu o gaşcă de vampiri. Noi n-am vrut decât să-l aducem pe Derek destul de aproape de animale ca să afle ce naiba se întâmplase.

— Ar fi trebuit să veniţi la noi, spuse Holiday. Deşi inima ei era alături de directoarea taberei, Kylie trebuia să-şi susţină cauza. De vreme ce deja îl scosese din pepeni pe Burnett, putea prea bine să continue.

— De ce să fi venit la voi? întrebă Kylie. Nu aveaţi destulă încredere în noi ca să ne spuneţi ce se întâmpla. Da, ştim că tu eşti directoarea taberei, dar nici noi nu suntem copii de grădiniţă. Susţii că ne aflăm aici ca să învăţăm să facem faţă lumii exterioare, dar pe urmă încerci să ne protejezi de orice lucru care ar putea să fie cât de puţin neplăcut. Şi dacă am fi venit la tine cu problema asta, nu cred că ne-ai fi lăsat să o facem, pentru că te-ai fi temut să nu ne pună în pericol. Şi mai sunteţi şi dumneavoastră.

Kylie arătă spre Burnett.

— Ajunge, rosti scurt Burnett. Nici *vorbă!*

— Chiar dacă Holiday ar fi fost de acord să ne lase să facem ce ne-am propus, dumneavoastră nu i-aţi fi permis niciodată lui Derek să intre în parc, pentru că ne consideraţi pe toţi suspecţi.

— Exact, întări Derek.

— Amin, rosti Della.

— Bravo, Kylie! sări şi Miranda. Toţi cei din încăpere încuviinţară.

— Asta nu contează, spuse pe un ton autoritar Burnett.

— Ba da. Holiday ridică mâna să-l facă să tacă pe vampirul înalt, brunet şi ameninţător. Kylie are dreptate. Nu-mi convine, dar are dreptate. Holiday trase adânc aer în piept. Eu am tendinţa să fiu un pic prea protectoare. Se uită la Burnett. Şi tu ai tendinţa să fii... ei bine, un nemernic. Pe chipul lui Burnett se citi un amestec de şoc şi furie.

— Sunt pur şi simplu sinceră. Holiday se uită din nou la Kylie şi la ceilalţi. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, Kylie, Burnett m-a informat deja că, din fericire, tabăra nu va fi închisă.

Toţi cei din încăpere slobozir㠠un strigăt de victorie.

— De fapt... Holiday se uită spre Burnett ca şi cum aproape că i-ar fi cerut permisiunea să continue. El se încruntă, dar încuviinţă din cap. De fapt, Burnett mi-a mai adus la cunoştinţă şi faptul că cererea mea de a transforma Tabăra Shadow Falls în Academia Shadow Falls a fost acceptată.

— Asta înseamnă o şcoală cu program permanent? întrebă Kylie.

Holiday încuviinţă şi văzu că o căuta din priviri pe Della.

— Sperăm că acest lucru va mai uşura chinul celor care doar ce au aflat că sunt fiinţe supranaturale şi cărora li se pare imposibil să locuiască împreună cu nişte părinţi normali. Asta le va permite să menţină legătura cu ei şi îi va împiedica să strice relaţiile cu aceştia.

Kylie zâmbi larg şi aruncă o privire spre Della, care părea că nu mai avea mult până să izbucnească în plâns.

— Şi, continuă Holiday, deşi e adevărat, doar ce l-am făcut pe domnul James aici de faţă nemernic, şi chiar aşa şi e, aş vrea de asemenea să subliniez că în seara asta şeful dumnealui m-a informat că... total contrar părerii mele, a fost un suporter al şcolii acesteia. Şeful dumnealui a zis că a fost de la bun început avocatul nostru. Aşa că fie că ne place, fie că nu — şi, ca să se ştie, mie nu-mi place —, merită respectul nostru.

Burnett îşi încrucişase braţele şi o sfredelea cu privirea pe Holiday. Kylie suspecta că directoarea nu se uita la el doar ca să-l enerveze.

— Acestea fiind spuse, încheie Holiday şi făcu semn spre uşă, e foarte târziu şi, de vreme ce mâine e ziua de vizită, trebuie să ne sculăm de dimineaţă şi să fim cu zâmbetul pe buze, chiar dacă doar ne prefacem.

Miranda, Della şi Kylie plecară împreună.

— N-a fost şi Chan printre ei, spuse Della. L-aş fi mirosit.

— Ştiu, zise Kylie.

— Cine e Chan? întrebă Miranda.

— O să-ţi explic mai târziu, promise Della şi se uită din nou la Kylie. Când Sky a susţinut că nu ea ţi-a pus leul în cameră, spunea adevărul.

— Aşa mi s-a părut şi mie, întări Kylie.

Dar ceva tot nu îi mirosea bine la povestea asta. Însă nu avea să afle vreodată adevărul.

O porniră spre cabană când Kylie îl văzu pe Derek.

— Luaţi-o înainte, le spuse Kylie. Vreau să-i zic noapte bună lui Derek.

— Simţi şi tu mirosul feromonilor? o întrebă Della pe Miranda.

Kylie se încruntă la Della când acestea se îndepărtară şi se întoarse spre Derek.

— Hei, aşteaptă-mă, îi strigă Kylie lui Derek.

El se întoarse şi o porni spre ea. Când se întâlniră la mijlocul drumului, el zâmbea.

— Mi-a plăcut cum i-ai ţinut piept lui Burnett şi lui Holiday, spuse el.

Kylie ridică din umeri, fără să fie sigură de unde îi venise curajul să-i ţină piept lui Burnett. În ultimul timp se trezea însă că spunea lucrurile verde în faţă. Nu i se părea a fi un lucru în întregime rău.

— Şi mie mi-a plăcut cum le-ai ţinut piept vampirilor mai devreme. Ce ai făcut? Cădeau ca nişte curci bete.

El rânji.

— Se pare că am capacitatea de a-i şoca prin supraîncărcare emoţională. A fost mişto, nu?

— Da, a fost, spuse ea. El o examina.

— A fost şi fantoma ta acolo, nu-i aşa?

— Da, confirmă Kylie, nefiind încă pregătită să-i povestească lui Derek întreaga experienţă de decorporalizare.

Ochii lor se întâlniră şi se priviră un timp.

— A mers, nu-i aşa? întrebă Kylie. Ai comunicat cu animalele. Aşa ai aflat de Sky, nu?

Derek dădu din cap.

— Da. Ai avut dreptate.

Lui Kylie i se păru că aude în vocea lui ceva ce semăna cu regretul.

— Te deranjează că s-a întâmplat chestia asta? Vina îi dădea târcoale precum muştele unei banane stricate. O făcuse pentru ea. Dacă eşti... îmi pare rău că...

El îi lipi un deget de buze.

— Nu e nevoie să te scuzi. Mă bucur că am făcut-o. Să fiu sincer, mi-a plăcut. Mi-a plăcut seara asta. Îi dădu o şuviţă de păr după ureche şi zăbovi cu mâna acolo. Ne-am descurcat bine. Facem o echipă bună.

— Acum mi-ai salvat viaţa de două ori. De trei ori, dacă mai pui la socoteală şi şarpele.

Ridică privirea spre el, spre zâmbetul lui dulce. Îi plăcea atât de mult atingerea lui, mâna lui pe gâtul ei. Era atât de bine. Fără să stea pe gânduri, se ridică pe vârfuri şi îşi lipi buzele de ale lui.

Nu el a fost cel care a dat tonul.

Nu. Ea o făcuse.

Nu el a fost cel care a prelungit sărutul.

Nu, tot ea o făcuse şi pe asta.

El nici măcar nu a fost cel care s-a apropiat de ea.

Nu. Tot ea o făcuse şi pe asta.

Nu că asta părea să-l deranjeze în vreun fel.

Dar el a fost cel care i-a strecurat limba printre buze. În sinea ei, Kylie auzi o voce timidă care exclamă: *Hopa!*

Se retrase. Amândoi gâfâiau. Kylie nu era sigură că respiraseră aşa de greu nici când se luptaseră cu vampirii nelegiuiţi.

Derek deschise ochii şi se uită la ea.

— Uau!

Kylie trase aer în piept, încercând încă să-şi recapete suflul şi să-şi limpezească gândurile. Se uita în pământ, pentru că i se părea prea mult să privească în ochii lui. Nu voise să se întâmple asta. Sau voise?

El o mângâie sub bărbie şi i-o ridică. La naiba! O obliga să se uite la el. Apoi avea probabil să-i pună întrebarea la care ea nu putea să răspundă.

— Ce a fost asta, Kylie? Doar ca să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat viaţa sau... mai mult?

Da, asta era întrebarea pe care Kylie se temea că avea să i-o pună.

— Nu ştiu, răspunse ea cu sinceritate. Poate doar un moment de slăbiciune.

Derek râse.

— Fă-mi o favoare! Se aplecă spre ea.

— Ce?

— De câte ori simţi că te încearcă slăbiciunea, treci pe la mine.

Kylie se pregăti să-i dea un ghiont în piept, dar el o opri. Îi duse mâna la buze, fără să-şi dezlipească ochii lui verzi de la ea, şi o sărută. Buzele lui umede o făcură să simtă un fior minunat pe şira spinării.

Nu ştia nici ea de ce, dar al doilea sărut o răvăşi emoţional şi mai mult decât primul. Şi atunci observă cât de frumos era cerul. Părea... fermecat. Stelele licăreau ca într-un film de desene animate. Oare Derek făcea asta? Se folosea de harurile lui şi o făcea să vadă lucrurile altfel? Şi chiar dacă ar fi fost aşa, avea vreo importanţă? Kylie nu ştia răspunsul.

— Ar trebui probabil să plec. Mâine e zi de vizită.

— Te conduc la cabană. Derek ridică din sprânceană.

— Nu te aştepta să te mai sărut încă o dată, izbucni ea, înainte să se gândească.

El râse.

— Ba pun pariu că o s-o faci. Kylie ştia că el avea dreptate, dar...

— Nu în seara asta.

— M-am gândit eu. Norocul meu că sunt răbdător din fire.

Sărutul lui Derek şi tot ce se întâmplase înainte o ajutaseră pe Kylie să nu se gândească la întâlnirea cu mama ei — la ce avea să spună sau să nu spună despre faptul că-l zărise pe tatăl ei giugiulindu-se în văzul tuturor. Şi mai era o întrebare pe care trebuia să o pună. întrebarea care o răscolea.

Întrebarea la care până atunci Kylie nu voise să se gândească.

Dar acum, stând în sala de mese şi aşteptându-şi mama să sosească, Kylie se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se gândească şi la acest lucru. Să fim sinceri, unele lucruri nu puteau fi spuse pe şleau.

Mama ei intră şi Kylie o văzu căutând-o. Kylie profită de timpul scurt să o cerceteze din priviri. Să se uite la părul ei şaten şi la ochii ei căprui. Kylie nu semăna deloc cu ea. Cu excepţia nasului. Nu încăpea îndoială că de la ea moştenise nasul uşor cârn.

— Era cât pe ce să nu te văd, spuse mama ei când se aşezară la una dintre cele mai puţin aglomerate mese. Nici nu apucase bine să pună fundul pe scaun, că o şi întrebă: Nu ai dormit prea bine, nu, Kylie?

De unde ştia o mamă chestiile astea, avea vreun fel de radar?

— N-am putut să mă odihnesc, atâta tot, minţi Kylie. Mama ei se aplecă peste masă şi îi şopti:

— N-ai început din nou să ai coşmarurile alea, nu?

— Nu, spuse Kylie.

Mama ei se uită lung la ea cu genul de privire care transmite „Nu mă minţi!". —Jur.

— Bine, zise ea.

— Bună ziua, tuturor! spuse Holiday la intrare. Ştiu că în mod normal nu mă adresez dumneavoastră în timpul acestor vizite, dar am două veşti pe care vreau să le împărtăşesc tuturor. În primul rând, îmi pare rău să vă anunţ că din cauza unor probleme familiale, Sky Peacemaker, colega mea administrator, trebuie să-şi ia un concediu neprogramat.

Kylie trebuia să recunoască faptul că Holiday reuşise să explice situaţia fără să mintă.

— Dar, continuă Holiday, căutăm un înlocuitor. Până vom găsi unul, avem unul temporar — doar temporar. Aş vrea să vi-l prezint pe domnul Burnett James. Vine aici cu recomandări foarte bune.

Kylie se întrebă dacă Holiday îşi dăduse seama cum sunase „doar temporar". Faptul că avea să fie nevoită să lucreze cu Burnett îi măcina fără îndoială nervii.

— A doua veste pe care vreau să v-o dau... Holiday îşi începu discursul despre tabăra care urma să devină o şcoală cu internat.

Kylie se uită la mama ei în timpul discursului persuasiv al lui Holiday. Aproape că se aştepta ca mama ei să se ridice, să aplaude şi să strige: *În sfârşit, liberă, în sfârşit, liberă!*

Dar, lucru destul de ciudat, mama ei reuşi să-şi ascundă încântarea. Kylie simţi o oarecare vină zgâriindu-i conştiinţa. Cât de nedrept era că şi Kylie voia să rămână la şcoală, dar ar fi fost foarte supărată pe mama ei dacă aceasta şi-ar fi dorit acelaşi lucru.

După ce Holiday termină ce avea de spus, Kylie se uită din nou la mama ei şi îi propuse:

— Vrei să ne plimbăm puţin? Sunt nişte poteci destul de drăguţe prin pădure.

Mama ei se uită la picioare.

— Sigur, din fericire sunt încălţată cu tenişi.

Kylie decise să o apuce pe un drum cu mai puţină vegetaţie, care ducea la pârâu. Nu era la fel de frumos ca locul ei şi al lui Derek, dar era drăguţ. Kylie merse la cabană, să ia o pătură pe care să se aşeze amândouă.

Mama ei dădu o raită prin cabană.

— E sărăcăcioasă, dar e drăguţă.

Şosetă ieşi alergând din dormitor şi se repezi la şireturile ei.

— Oh, ce simpatic e!

Mama ei îl luă în braţe şi îl ridică în dreptul feţei.

— Al cui e?

— Ah, al meu.

Mama ei păru surprinsă.

— Bine, dar nu crezi că ar fi trebuit să vorbeşti cu mine mai întâi?

— Da... cred că aşa ar fi trebuit să fac, spuse Kylie.

Mama ei se holba în continuare la animăluţ.

— Ştii de cine îmi aminteşte pisica asta?

— De Şosetă? întrebă Kylie.

— Da. Îţi aminteşti de el? L-am luat când te-ai născut. Taică-tău mi l-a cumpărat în ziua când am făcut prima ecografie. Era aşa de încântat că... Mama ei se opri şi clipi ca şi cum ar fi vrut să alunge amintirea din minte. Da, drăguţă pisicuţă.

Puse pisica jos, de parcă ar fi învinovăţit-o într-o oarecare măsură pentru că îi scosese la iveală o amintire dureroasă.

Kylie văzu emoţiile din privirea ei şi simţi nevoia să-i tragă un pumn tatălui ei. Înghiţi nodul care i se pusese în gât şi se duse să ia o pătură.

Merseră în tăcere. Apoi mama ei întrebă:

— Acum vorbeşti cu taică-tău, nu? Îl suni? Kylie era cât pe ce să mintă, dar spuse:

— Telefonul e şi pentru primit telefoane, mamă, nu numai pentru dat. Dacă vrea să mă audă, poate să sune.

— Scumpo, bărbaţii nu se pricep mereu să...

— Nu vorbim de bărbaţi. Vorbim de tata.

— Sunt sigură că nu a făcut-o intenţionat. Nu şi-a propus să uite să vină la tine. Munca lui poate câteodată să-l solicite destul de mult.

— Serios? întrebă Kylie. Din cauza asta i-ai fript chiloţii pe grătar?

Capitolul 41

Mergeau alături pe cărare. — Nu pot să susţin că sunt foarte mândră de ce-am făcut.

— Ar trebui să fii, spuse Kylie. Eu cred că ai făcut ce trebuia.

Mama ei se uită la ea înainte de a continua:

— Trece printr-o perioadă mai grea acum, atâta tot. Faptul că mama ei îl apăra o enervă pe Kylie la culme.

— Da, trece prin patul secretarei lui super tinere. Mama ei se opri din mers şi o apucă de braţ. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh, scumpa mea, îmi pare aşa de rău. Kylie clătină din cap.

— De ce să-ţi pară ţie rău? Ai şi tu o relaţie cu altcineva? Jur că dacă şi tu te întâlneşti cu cineva de vârsta mea, divorţez de amândoi.

— Nu. Eu niciodată n-aş... Nu am vrut să... afli tu. Voi doi aţi fost mereu aşa de apropiaţi. Îşi duse mâna la buzele tremurânde. Cum ai aflat?

Kylie simţi că ar răni-o dacă ar afla că tatăl ei şi-a adus cu el piţipoanca weekendul trecut, aşa că minţi.

— L-am prins cu minciuna. Ea clătină din cap.

— El n-a ştiut niciodată să mintă.

În acel moment, Kylie se întrebă dacă mama ei ştia să mintă şi cât de bine. Oare tatăl ei cunoştea adevărul? Se opri în loc, închise ochii şi se gândi la întrebarea pe care trebuia să o pună.

— Doamne, ce frumos e! exclamă mama ei. Kylie deschise ochii şi o văzu privind pârâul.

— Da.

Kylie veni mai aproape de pârâu şi întinse pătura ca să stea amândouă.

Mama ei se aşeză şi se uită la apă.

— Chiar e o cascadă pe aici?

— Aşa mi s-a spus, răspunse Kylie, sperând să nu i se citească în glas frustrarea că nu o văzuse încă.

Şi se hotărî pe loc că, şi de trebuia să meargă singură, avea de gând să vadă cascada. Nu ştia nici ea ce o apucase, dar i se părea important să o facă.

— Totuşi, eu n-am văzut-o niciodată, adăugă Kylie.

— De ce?

Kylie ridică din umeri.

— Se presupune că ar fi bântuită de fantome. Majoritatea se tem să urce acolo.

Inclusiv eu, îşi spuse Kylie în sinea ei, dar nu o rosti cu voce tare — însă asta nu avea să o oprească data viitoare.

— Serios? Mama ei părea intrigată. Mie îmi plac la nebunie poveştile cu fantome, ţie nu?

— Uneori, răspunse Kylie sincer şi îşi feri privirea, ca mama ei să nu poată să citească nimic pe faţa ei.

— E linişte aici, spuse femeia. Îmi place. Se aplecă şi o bătu pe mână. Mersi că m-ai adus.

Nu aveţi decât să o credeţi laşă, dar Kylie amână întrebarea pe care voia să o pună şi aborda un subiect mai puţin exploziv. Unul care ar fi trebuit să o facă fericită pe mama ei.

— Ce părere ai că tabăra se transformă în şcoală cu internat?

— Directoarea pare încântată, spuse mama ei, uitându-se în continuare la pârâu.

— Ce-ai zice dacă m-aş înscrie şi eu? Mama ei întoarse brusc capul.

— Ce? Draga mea, e un internat. Asta înseamnă să locuieşti aici.

— Ştiu, spuse Kylie, surprinsă de reacţia femeii. Gândeşte-te, nu va mai trebui să mă suporţi.

Kylie încercă să folosească un ton glumeţ. Dar dacă era să judece după chipul mamei sale, nu-i ieşi nici pe departe.

— Nu, spuse mama ei. Să fim înţelese. La naiba, în niciun caz! Ai o casă şi locul tău e cu mine.

Kylie îşi dădu seama de două lucruri care însemnau enorm pentru ea. Primul, chiar voia — de fapt, mai bine zis avea nevoie — să rămână în tabără. Cumva, trebuia să o convingă pe mama ei să o lase. Şi al doilea lucru era că mama ei nu voia să se descotorosească de ea. Kylie fusese sigură că dacă i s-ar fi dat şansa, mama ei i-ar fi făcut rapid bocceluţa şi ar fi dat-o afară pe uşă cât ai bate din palme.

Acum, cu emoţiile care se războiau în sufletul ei, Kylie nu ştia ce să zică.

— Dar mie... chiar îmi place aici, mamă.

— Dar şi acasă la tine îţi place, o contră ea.

Nu-mi mai place. Era de fapt răspunsul sincer, dar i se păru deodată prea crud.

— Dar...

— Dacă aşa te răzbuni tu din cauza divorţului...

— Nu, rosti Kylie. Nu e asta, îţi dau cuvântul meu. Doar că... mă simt bine aici. Încep să aflu cine sunt cu adevărat. Îţi aminteşti când îmi spuneai că am probleme de integrare pentru că nu voiam să intru în niciun club sau gaşcă de la şcoală? Aici îmi găsesc locul... aici e locul meu, mamă.

— O ai pe Sara. Voi două sunteţi ca surorile.

— O iubesc pe Sara. O s-o iubesc mereu, dar nu mai semănăm ca înainte. Acum nici măcar nu mai vorbim zilnic. Şi-a găsit altă gaşcă de fete şi, sincer, eu nu mă integrez în grupul lor.

În ochii mamei ei se citea îngrijorarea.

— Dar...

— Mamă, te rog... Kylie observă că reuşise să câştige ceva teren, căci mama ei nu o mai combătea la fel de ferm ca de obicei. Apoi Kylie îşi aminti un as pe care-l avea în mânecă. Ai spus că noua ta slujbă presupune să călătoreşti mult. Ce crezi că o să faci cu mine cât timp eşti plecată?

— Taică-tău o să te ia în grijă. Kylie înclină capul într-o parte.

— Crezi că vreau să mă duc la el acasă şi s-o văd pe prietena lui, care e practic de vârsta mea, cum stă tot timpul călare pe el?

— Atunci o să refuz promovarea, decise mama ei. Tu eşti mai importantă pentru mine decât... orice slujbă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Şi lui Kylie îi dădură lacrimile în acelaşi timp. Nu putea să se abţină. Şi pentru că aşa simţea nevoia, întinse mâinile şi îşi îmbrăţişa mama.

— Te iubesc, spuse Kylie şi nu se desprinse de ea.

O strângea mai tare decât strânsese vreodată pe cineva în braţe.

Mama ei nu se retrase. O bătea uşor pe umăr. Nu era cea mai călduroasă îmbrăţişare, dar promitea. Apoi, pentru că nu voia să-şi forţeze norocul, Kylie se desprinse de ea.

— Îmi pare rău, spuse Kylie.

— Pentru ce? întrebă mama ei şi Kylie observă că aceasta avea faţa pătată.

Alt lucru pe care-l aveau în comun şi de care ea nu-şi dăduse seama.

— Îmi pare rău, spuse Kylie. Chiar nu vreau să te rănesc. Şi nu trebuie să iei o hotărâre azi. Voi fi aici toată vara, dar chiar îmi place locul ăsta. Şi Holiday a spus că elevii pot să meargă acasă în weekend. Şi o să mai fie tot felul de zile libere. Şi nu ne despart decât trei ore. La naiba, tu o să lucrezi în deplasare şi ai putea să te muţi mai aproape.

Mama ei oftă.

— Dar tu eşti fata mea, puiule. O mângâie pe obraz. Nu vreau să te crească alţi oameni.

— Mamă, revino-ţi la realitate! O să împlinesc şaptesprezece ani peste câteva luni. M-ai crescut deja. Kylie ezită o clipă şi adăugă: În plus, ar trebui şi tu să-ţi găseşti pe cineva.

Mama ei făcu ochii mari.

— Nu cred că am atâta curaj.

— De ce nu? Eşti frumoasă şi, cu o garderobă nouă, ai putea să fii... sexy.

Mama ei era mult mai drăguţă decât vagabonda cu care trăia tatăl ei acum. Mama ei oftă.

— Când a crescut fetiţa mea aşa de mare?

— Nu ştiu.

Kylie zâmbi larg şi se întinse pe pătură. Mama ei îi urmă exemplul.

Ascultau apa pârâului curgând şi se uitau la cerul senin care se întrezărea printre norii ce semănau cu nişte cocoloaşe de vată. Poate că era doar imaginaţia lui Kylie, dar aproape că auzea şi vuietul cascadei.

Într-un final, Kylie se ridică în capul oaselor. La fel făcu şi mama ei.

— Mamă, pot să te întreb ceva?
— Sigur, scumpo.
Kylie se uită la ea şi o întrebă pe nerăsuflate:
— Cine e tatăl meu adevărat?

Capitolul 42

Kylie o văzu tresărind. Mama ei nu se uită la Kylie.

Părea că se gândea ce să mintă.

— Adevărul, mamă, insistă Kylie. Trebuie să aflu adevărul.

Mama ei o privi în sfârşit. Îi dăduseră lacrimile şi în ochii ei mari şi căprui se citea panica.

— Cine? Taică-tău... ţi-a spus cumva?

La care tată te referi, gândi Kylie, dar nu o spuse cu voce tare. Ştia la care se referea mama ei.

Se simţi uşurată. Tatăl ei ştia. Kylie nu voise să creadă că mama ei ar fi putut să-l mintă atâţia ani. Apoi sentimentul de uşurare dispăru şi Kylie se întrebă dacă din cauza asta divorţau. Oare tatăl ei doar ce aflase că nu era tatăl biologic al lui Kylie? Inima i se strânse la gândul că divorţau din vina ei.

— Nu, mamă, îţi dau cuvântul meu. Nu mi-a spus. Era doar... un sentiment.

Măcar asta era adevărat. Nu avea dovada, nici măcar nu-l întrebase pe Daniel. Dar sentimentul ciudat cum că Daniel semăna cu cineva cunoscut i se păruse deodată logic.

Semăna cu fata pe care o vedea în oglindă în fiecare dimineaţă când se spăla pe dinţi — aceiaşi ochi albaştri, acelaşi păr blond, aceeaşi structură osoasă. Aveau până şi acelaşi mers.

Şi mai era şi tiparul lui mental. Îl tot vedea în minte şi îşi aminti cum i-l descrisese Helen pe al ei.

Dar mamei sale nu putea să-i zică nimic din toate astea.

— Plus că nu semăn deloc cu tata, adăugă în schimb Kylie.

Lacrimile udaseră obrazul femeii.

— Oh, puiule. Îmi pare rău, puiule. Îmi pare aşa de rău...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kylie. Te rog, spune-mi că nu din cauza asta divorţaţi.

— Nu, puiule. Mama ei îşi şterse lacrimile şi continuă: L-am cunoscut pe Daniel Brighten la sala de gimnastică. Lucra acolo. Era... nici măcar nu ştiu cum să explic, decât că avea şarm. Era ceva aproape magic. M-am îndrăgostit de el de cum l-am văzut prima oară.

Mama ei se uita în gol, de parcă îşi aducea aminte.

— M-a invitat în oraş. La prima întâlnire, mi-a spus că peste trei săptămâni urma să fie trimis în Războiul din Golf. Aveam la dispoziţie doar trei săptămâni. Ştiu că sună grav şi să ştii că te încui în camera ta dacă faci vreodată aşa ceva, dar... după prima întâlnire am ştiut că el e alesul. La a treia, eram... Aş fi făcut orice pentru el. Eram de nedespărţit. Când a plecat, mi-a promis că atunci când o

să se întoarcă, o să mă ia de nevastă. Că o să mă prezinte familiei lui. Ei locuiau în Dallas, aşa că nici măcar nu-i cunoscusem. I se tăie răsuflarea. La două săptămâni după ce a fost cantonat, mi-am dat seama că eram însărcinată. L-am anunţat în următoarea scrisoare. Îşi muşcă buzele şi îi dădură din nou lacrimile. El nu mi-a mai răspuns. Am crezut că... Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. La început, am crezut că din cauză că nu voia copilul. Trăgând adânc aer în piept, mama ei îşi şterse lacrimile. Cam peste două săptămâni, i-am văzut necrologul în ziar. Acum nici măcar nu ştiu dacă a primit scrisoarea.

Inima lui Kylie se strânse şi îşi aminti că Daniel scosese scrisoarea din buzunar şi o sărutase. îi dădură lacrimile şi se

luptă cu impulsul de a-i spune mamei ei despre visele ei, despre faptul că Daniel venise să o vadă.

Mama ei îşi strânse genunchii la piept ca şi cum i-ar fi fost frig. Kylie ştia că Daniel era acolo. Stătea lângă mama ei şi se uita la ea cu atâta dragoste, încât pe Kylie o podidiră şi mai mult lacrimile.

— Aveam doar... optsprezece ani, continuă mama ei. Mama poate că ar fi înţeles, dar tata, el era... lucrul ăsta l-ar fi omorât. Cu tatăl tău — adică tatăl tău vitreg — m-am tot întâlnit pe perioada liceului. Ba eram împreună, ba ne despărţeam. El a susţinut mereu că mă iubea. Mama ei ridică bărbia. M-a sunat imediat după întâmplarea asta. I-am spus că nu era deloc momentul potrivit. El nu accepta prea uşor un refuz. A venit la mine la serviciu şi am ieşit cu el la o cafea. I-am spus. Nu ştiu de ce am făcut-o. Dar aveam nevoie de un prieten. Mama ei se întoarse spre

Kylie şi se uită direct la ea. El a făcut ce mulţi n-ar fi făcut. S-a pus în genunchi şi m-a cerut de nevastă atunci, pe loc.

Kylie se gândi la tatăl ei, cât de mult trebuie s-o fi iubit pe mama ei ca să facă asta. Dar ce se întâmplase cu bărbatul acela acum? Cum era posibil să fie acelaşi bărbat care... Mama ei continuă.

— A cerut un singur lucru. Mi-a cerut să-i promit ceva. Nu voia să afle nimeni că nu erai a lui. Îşi duse din nou mâna la gură. Tatăl tău adevărat nu mai era. Eram disperată. Niciodată... niciodată n-am realizat cât de greu va fi să păstrez acea promisiune.

Kylie o apucă de mână.

— În ziua în care te-ai născut, a fost ca şi cum l-aş fi văzut din nou pe tatăl tău. Semănai atât de mult cu el!

Ştiu, îşi spuse Kylie şi o strânse de mână. Apoi ridică privirea şi îl văzu pe Daniel Brighten.

— Ştiu că dacă ar fi trăit, te-ar fi iubit foarte mult. Kylie închise ochii şi cuvintele îi ieşiră din gură fără să vrea.

— Cred că mă iubeşte şi acum. Cred că te iubeşte şi pe tine, mamă.

Atunci mama ei o cuprinse în braţe şi o îmbrăţişa. Nu era un gest pripit, nici măcar stângaci. Era exact cum trebuia să fie.

Rămaseră lângă pârâu încă vreo două ore. Au vorbit despre o grămadă de lucruri. I-a povestit lui Kylie despre relaţia plină de pasiune pe care o avusese cu Daniel. Au vorbit chiar şi de bunica lui Kylie.

— Ştii, spuse mama ei, la înmormântare de-abia m-am abţinut să iau un şerveţel şi să-i şterg rujul ăla mov îngrozitor cu care au dat-o pe buze. i

Kylie râse.

— Pun pariu că bunica ar fi apreciat gestul.

Şi, chiar în acel moment, Kylie simţi din nou o adiere. Era rece, dar nu semăna cu Daniel. Kylie zâmbi şi îşi dădu seama că spiritul bunicii sale era aproape.

— Bunica a fost o persoană deosebită, continuă Kylie.

Puţin mai târziu, o luară înapoi prin pădure. Umerii lor se atingeau în mers. Mama ei o strânse de mână.

— Taică-tău, spuse ea. Omul care te-a crescut... te iubeşte. Ştiu că eşti supărată pe el.

— Am tot dreptul să fiu, spuse Kylie.

— Ştiu, răspunse mama ei. Şi eu sunt supărată pe el. Ea ezită. Ba nu, sunt furioasă. Cu toate astea, nu cred că te-ar fi iubit mai mult nici dacă ai fi fost a lui. Doar că acum trece

prin criza vârstei mijlocii. Se opri din mers. Sau poate că adevărul e ceva ce nici măcar nu vreau să recunosc.

— Ce? întrebă Kylie.

— M-a iubit, Kylie. La început, mă iubea tare mult. Iar eu... nu l-am iubit niciodată aşa cum l-am iubit pe Daniel. Nu i-am spus niciodată, dar el o ştia. Şi, în timp, am... Să mă ajute Dumnezeu, dar am urât promisiunea pe care m-a pus s-o fac. De fiecare dată când mă uitam la tine, îl vedeam pe tatăl tău biologic şi mă simţeam ca şi cum te minţeam. Mă minţeam pe mine. Căsnicia noastră a avut de suferit. Relaţia noastră a avut de suferit. Mama ei făcu un gest din mână. Era uşor să dau vina pe el, dar, sincer, şi eu sunt la fel de vinovată. Nu trebuia să fac acea promisiune. Mama ei întinse mâna şi îi dădu părul pe spate. A fost un tată bun. Ani de zile, aproape şaisprezece ani, a fost un soţ bun. Merita o femeie care să-l iubească la fel de mult cum o iubea şi el. Nu a avut parte niciodată de aşa ceva. Gândeşte-te cât de nedrept a fost pentru el. Poate că, după atâta timp, n-a mai putut să suporte.

Kylie ştia că mama ei avea dreptate. Lucruri pe care trebuia să le ia în considerare când îşi reevalua relaţia cu tatăl ei.

— Ar fi putut să ceară divorţul. Nu trebuia să te înşele cu o fată care e practic de vârsta mea.

— Nu spun că a procedat corect. Sau că e perfect. Dar te iubeşte, puiule. Te-a iubit chiar şi atunci când nu era obligat s-o facă.

Înainte ca mama ei să plece, o puse pe Kylie să-i promită că avea să-şi sune tatăl curând. Era o promisiune pe care Kylie intenţiona să o ţină, dar nu în acea zi. Şi probabil nici a doua zi.

— De ce dragostea trebuie să fie aşa de complicată? izbucni Kylie când dădu buzna în biroul lui Holiday mai târziu în acea seară.

Kylie stătuse în cameră de când plecase mama ei, gândindu-se la tatăl ei, la mama ei, la Daniel şi comparând totul cu ce simţea pentru Lucas şi Derek. Nu era acelaşi lucru, dar, într-un fel, simţea ca situaţiile erau asemănătoare.

Holiday ridică ochii din hârtii. Dacă te luai după expresia de pe chipul femeii, şi ea era în aceeaşi stare. Confuză şi rănită. Nu încăpea îndoială, ea şi Burnett se ciocniseră iar cap în cap.

— Bună întrebare, răspunse Holiday. Eu personal cred că zeii au făcut-o doar ca să ne scoată din minţi.

Kylie se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Rezemându-se de spătar, Holiday o cercetă din priviri.

— Ai fost tăcută toată ziua. A decurs bine vizita mamei tale?

Kylie se hotărî să spună totul.

— Daniel Brighten, fantoma, e tatăl meu adevărat. Holiday încuviinţă. Nu era reacţia la care se aştepta

Kylie.

Kylie simţi cum i se pune un nod în stomac.

— Dacă îmi spui că ai ştiut de la bun început, o să fiu extrem de furioasă.

— N-am ştiut. Holiday ridică mâna. Am bănuit. E o diferenţă.

— Ar fi trebuit să-mi spui şi mie.

— Nu merge aşa.

— Atunci nu-mi place cum merge, rosti Kylie pe un ton răstit.

Holiday oftă.

— Uneori, nici mie nu-mi place.

Tăcură amândouă. Înăuntru pătrundeau acordurile muzicii din sala de mese. Acolo avea loc o petrecere. Sărbătoreau faptul că nu se închidea tabăra şi că se hotărâseră să o transforme în şcoală cu internat. Pentru mulţi dintre cei din tabără, avea să fie o barcă de salvare.

— În rest e totul bine? întrebă Holiday.

— Da. Dar Kylie simţea că dacă nu spunea ce avea pe suflet, exploda. Nu, nu e bine. Îmi place de doi tipi. Unul dintre ei a plecat, aşa că asta ar trebui să-mi uşureze alegerea, nu? Mai ales de vreme ce tipul care a plecat s-a dus să facă sex pervers cu vârcolaca lui. Dar nu-i aşa, în minte mi se derulează povestea părinţilor mei şi a lui Daniel, care îmi spune că nu e drept să începi o relaţie dacă de fapt tu iubeşti pe altcineva.

Se opri doar ca să respire.

— Sunt sigură că nu e uşor, spuse Holiday.

— Oh, încă n-am terminat. E din ce în ce mai bine, pentru că tipul ăsta de care îmi place are puterea să se joace cu emoţiile mele. Şi când sunt cu el, mi se pare prea frumos ca să fie adevărat. Asta mă face să mă întreb dacă ce simt e real sau nu. Poate că-şi foloseşte puterea să mă facă să cred că-l plac de-adevăratelea.

Holiday se încruntă.

— Nu cred că Derek ar face aşa ceva.

Bun, Kylie ştia că Holiday avea să-şi dea seama despre cine era vorba, dar când o auzi pronunţându-i numele lui Derek, i se strânse inima.

— Dar dacă stau să mă gândesc, Derek e bărbat, iar ei nu gândesc la fel ca noi.

— Deci eşti de acord că ar putea să facă asta, nu? întrebă Kylie.

Holiday părea pusă în încurcătură.

— Ar putea, dar nu cred totuşi că Derek e genul.

— Nici eu nu cred, dar... închise ochii. Doar că mă simt foarte confuză.

Holiday oftă din nou.

— Aş vrea să pot să-ţi spun că lucrurile nu mai sunt aşa de complicate după ce mai creşti, dar acolo unde e vorba de bărbaţi se pare că mereu e o oarecare confuzie.

— Şi mai e şi Daniel, oftă Kylie. Acum, când vreau să apară ca să pot să-l întreb ce naiba sunt, el nu e cooperant. S-a dus să joace golf sau poker cu Sfântul Petru sau ce-or mai face bărbaţii în rai. Sau, la naiba, poate că şi-a găsit şi el o iubită mult prea tânără şi sexy, ca tata, şi a decis şi el să mă lase baltă.

Holiday râse.

— Nu te-ai gândit nicio secundă că poate Daniel vrea să descoperi singură lucrul ăsta?

— Oh, asta nu-i drept, spuse Kylie. Părinţii tăi nu au murit şi te-au lăsat să te zbaţi să afli ce eşti. Ai ştiut de când te-ai născut.

Holiday clătină din cap.

— Călătoria fiecăruia e diferită. De ce nu faci din asta viitoarea ta misiune?

Kylie se lăsă brusc pe spate.

— Nu mai vreau altă misiune. De ce nu pot lucrurile să fie simple?

Holiday zâmbi larg.

— Pentru că n-ar mai avea niciun farmec. Oftă. Oricât de mult mi-ar displăcea să recunosc, dacă bărbaţii ar fi uşor de

înţeles, probabil că nu ar mai avea la fel de mult farmec ca acum.

— Da, dar atunci când simţi că viaţa ta e un adevărat haos, nu e prea distractiv. Or eu asta am simţit în ultimele două luni.

Holiday se încruntă şi o bătu pe mână pe Kylie.

— Şi eu o să-ţi îngreunez şi mai mult situaţia.

— Cum?

Kylie îşi retrase mâna.

Directoarea se încruntă şi scoase o scrisoare din sertarul biroului.

— N-aveam de gând să ţi-o dau, dar... mi-am amintit când mi-ai zis că sunt prea protectoare.

Simţi o urmă de îngrijorare.

— Ştii, e bine câteodată să fii aşa.

— Ba nu. Ai avut dreptate, zise Holiday.

— E de la Daniel? Kylie se holba la plic.

— Nu. E de la Lucas.

— Împuşcă-mă, te rog!

Kylie se dădu cu capul de birou. Holiday chicoti.

— Nu poate să fie chiar aşa de rău. O strânse din nou pe Kylie de mână. Tu eşti o fată deosebită, Kylie. Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că băieţii ăştia doi nu vor fi singurii care ar sări şi prin foc ca să-ţi atragă atenţia. Se ridică în picioare. Cred că o să mă duc să supraveghez petrecerea un timp. Poţi să stai aici cât vrei.

— Holiday?

Kylie o strigă fără să se întoarcă spre ea.

— Ce e? Kylie se răsuci.

— Ţi-a scris şi ţie Lucas? Holiday încuviinţă.

— Ştii dacă... dacă e şi Fredericka cu el? Holiday îşi feri privirea.

— Da.

— Mersi.

Kylie se întoarse cu faţa la birou. Paşii lui Holiday se pierdeau în sunetul muzicii care se auzea de alături. Kylie trase scrisoarea mai aproape de ea. Îşi aminti cum se simţise când îl sărutase pe Derek — simţise că se încinsese, se simţise în siguranţă, doar că avea o mică îndoială că el îi manipula emoţiile.

Sărutul cu Lucas fusese... mai pasional, dar nimic nu-i transmitea siguranţă. Poate chiar din cauza asta fusese mai înflăcărat. Riscul şi pasiunea par să meargă mână în mână.

Kylie se uita fix la scrisoare. Oare Lucas îi zicea în scrisoare ceva ce ar schimba faptul că el plecase, că era cu Fredericka — o fată cu care recunoscuse că făcuse sex? O fată la care recunoscuse chiar că ţinea?

Nu, îşi spuse Kylie. Nimic din ce-ar fi zis nu putea să schimbe acest lucru. Aşa cum nici tatăl ei nu putea să schimbe ce-i făcuse mamei sale. Sau ce-i făcuse Trey ei.

Muzica părea să o cheme. Se dădea o petrecere alături şi ar fi trebuit să fie şi ea acolo. Împături scrisoarea şi o puse în buzunar. Merita să se bucure de seara asta. Mai târziu, avea să afle ce avea de spus Lucas.

Se ridică în picioare şi se întoarse, pregătindu-se să iasă din birou. O rafală rece o lovi din plin şi i se tăie răsuflarea. Apoi camera se umplu de o ceaţă densă.

De data asta era altfel.

Gata, nu mai vreau! îi trecu prin minte când îşi dădu seama că nu era Daniel.

Kylie încercă să se relaxeze. Dar trebuia să admită că îi va lua ceva timp până ce se va obişnui cu fantomele.

— Daniel? îl strigă ea pe nume, sperând că se înşela.

Un fuior de ceaţă se mişcă încet. În faţa ei stătea o femeie care nu avea mai mult de treizeci de ani. Avea părul lung şi negru. Era îmbrăcată cu o rochie albă, frumoasă. De fapt, fusese frumoasă odinioară.

Inima îi sări din piept când observă petele de sânge de pe ea. Femeia se uita la Kylie cu ochii lipsiţi de viaţă, plini de atâta neajutorare, încât lui Kylie îi venea să plângă.

— Opreşte-l! spuse femeia. Dacă nu-l opreşti, o să o facă din nou!

— Cine? întrebă Kylie. Cine a făcut asta? Kylie îşi împreună mâinile, dorindu-şi din tot sufletul ca Holiday să nu fi plecat. O cauţi pe Holiday?

Femeia nu răspunse, ci dispăru învăluită de ceaţă. Kylie stătea pe loc şi se cuprinsese cu braţele ca să nu mai tremure, în timp ce ceaţa se ridică şi dispăru în tavan. Încet, temperatura îşi reveni la normal.

— E aşa nedrept! murmură Kylie.

— Ce anume?

Kylie se întoarse. În pragul uşii stătea Derek. Îmbrăcat în blugi decoloraţi şi cu un tricou bleu, arăta... bine. Îi dădea un sentiment de siguranţă. Kylie îi întâlni privirea şi văzu în ochii lui afecţiunea pe care o nutrea pentru ea.

Chiar în acel moment, Kylie luă hotărârea ca în acea seară avea să uite.

Să uite de scrisoarea din buzunar.

Să uite că încă nu ştia ce era.

Să uite de femeia în rochia îmbibată de sânge.

Să uite că încă nu se dusese la cascadă.

Să uite până şi de faptul că mama ei nu fusese încă de acord să o lase să rămână la şcoală.

În acea seară, nu voia decât să asculte muzică şi să stea lângă Derek — umăr lângă umăr.

— Mergi la petrecere? întrebă Kylie.

— Am fost acolo. Te-am aşteptat.

— Atunci, hai să mergem!

Kylie o luă spre sala de mese şi Derek o urmă. Kylie se opri în prag, iar Derek dădu peste ea. Avu senzaţia de déjà-vu. Îşi aminti că aproape acelaşi lucru se întâmplase şi prima dată când pătrunsese pe uşa aceea.

Atunci era atât de speriată şi atât de sigură că nu o să-i placă deloc aici. Dar simţise şi că viaţa ei urma să se schimbe. Şi da, avusese dreptate.

— Intrăm? întrebă Derek, trecând pe lângă ea. Îi simţea răsuflarea caldă pe gât.

Kylie încuviinţă, dar rămase pe loc şi mătură sala cu privirea. O văzu pe Miranda stând de vorbă cu Perry. Băiatul care se transforma în animal încă nu recunoscuse că o plăcea, dar Miranda avea răbdare. Helen stătea lângă Jonathon, care juca şah cu alt vampir.

Della, sorbind dintr-un pahar cu sânge, se uita şi ea la jocul lor. De când aflase că tabăra avea să se transforme într-o şcoală cu internat, Dellei parcă îi mai dispăruse mânia pe care şi-o înăbuşea. Nu în totalitate, dar în parte.

— Te simţi bine? o întrebă Derek, apropiindu-se şi mai mult de urechea ei.

Îl simţea solid şi atât de cald lângă ea, iar în acel moment de asta avea ea nevoie.

— Da.

Kylie o zări pe Holiday stând lângă Chris şi ascultându-l cum cânta la chitară.

Uitându-se în partea cealaltă a sălii, Kylie îl văzu pe Burnett sprijinit de perete, atât de absorbit de Holiday, încât putea să vină sfârşitul lumii şi el n-ar fi băgat de seamă. Mda, Holiday era criptonita lui.

În sfârşit, simţea că-şi găsise locul. Se uită din nou la Derek şi zâmbi.

— Da, repetă ea, mă simt bine.